

Liblikad on vabad lendama

Uus ja radikaalne
lähenemine
vaimsele evolutsioonile

Stephen Davis

Sisukord

Sisukord	2
LIBLIKAD ON VABAD LENDAMA	5
Tõlkija eessõna	6
Sissejuhatus	10
ESIMENE OSA – Kinosaali metafoor.....	17
Esimese osa eessõna.....	18
1. peatükk - Platoni koobas	22
2. peatükk - Ühinemine	33
3. peatükk – Mis on sellel pildil valesti?	45
4. peatükk - Raamatukogu.....	59
5. peatükk - Väli	70
6. peatükk - Hologramm	78
7. peatükk - "Seal väljas" ei ole olemas.....	85
8. peatükk – Välja murdmine	98
TEINE OSA – Kookonis	111
Teise osa eessõna	112
9. peatükk - Teadvuse mudel	114
10. peatükk - Mängija mudel	128
11. peatükk - Inimmängu mudel	142

12. peatükk - Kahe poole mudel	161
13. peatükk - Protsess	174
14. peatükk - Vaimne autolüüs.....	189
15. peatükk - Lahtilaskmine ja "kiindumatus"	203
16. peatükk - Kohtumõistmine	214
17. peatükk - Uskumused ja arvamused	231
18. peatükk - Vastupanu	255
19. peatükk - Hirm.....	269
20. peatükk - Kes ma olen?	282
21. peatükk - Liblikaks saamisest	293
KOLMAS OSA – Küsimused ja vastused.....	303
Kolmanda osa eessõna	304
22. peatükk - Üks suur hologramm?	306
23. peatükk - Teised inimesed.....	309
24. peatükk - "Maa keskkonna" mall	317
25. peatükk - Kas me kõik oleme üks?	321
26. peatükk - Üks Mängija ühe Lõpmatu Mina kohta?	327
27. peatükk - Eelmised elud?	329
28. peatükk - Karma, põhjus ja tagajärg	337
29. peatükk - Usaldus.....	344
30. peatükk - Raha	348

31. peatükk - Ego	372
32. peatükk - Kaastunne	378
33. peatükk - Robert Scheinfeld	389
34. peatükk - Jed McKenna	393
35. peatükk - U.G. Krishnamurti	402
36. peatükk - Tulevik	410

LIBLIKAD ON VABAD LENDAMA

Uus ja radikaalne lähenemine vaimsele evolutsioonile

Stephen Davis

Litsents

Täna sind, et laadisid alla selle tasuta e-raamatu. Oled oodatud seda oma sõpradega jagama. Seda raamatut võid reprodutseerida, kopeerida ja levitada mitteärilistel eesmärkidel eeldusel, et raamat jääb täielikult originaalkujule.

Originaali pealkiri: Butterflies Are Free To Fly: A New and Radical Approach To Spiritual Evolution

Copyright 2010 by L & G Productions, LLC

Inglise keelest tõlkinud Peep Piiber

Kirjastus "Liblikad on vabad", jaanuar, 2025

Raamatule saad tagasisidet anda veebilehel liblikadonvabad.ee

Raamatus viidatud videote lingid viivad eelpoolnimetatud veebilehele.
Videoklippidele on loodud eestikeelsed subtiitrid.

ISBN 978-9916-4-2857-3

Tõlkija eessõna

"Liblikad on vabad lendama" on raamat, mida võiks sisu järgi liigitada mitmesse erinevasse kategooriasse.

Ulme - sest raamatus figureerivad väljamõeldud ulmelised tegelaskujud.
Teadus - sest korduvalt on kasutatud tuntud teadlaste tsitaate ja toodud näiteid teaduskatsetest. Autobiograafia - sest autor on toonud rohkelt näiteid oma elust. Religioon - sest mitmes peatükis on autor lahanud Piibli tekste.

Kuhu paigutab raamatu selle autor? Smashworldi e-raamatu tutvustuses on autor liigitanud selle ühelt poolt eneseabiks - autor ütleb raamatu sissejuhatuses: "Eeldan, et otsid abi, muidu sa seda raamatut ei loeks. Midagi on sinu elus valesti ja sa tahad seda muuta." - ja teiselt poolt filosoofiaks - kuidas saakski teisiti nimetada olemasolevate teadmiste pinnalt maailma toimimise mudeli loomist.

"Liblikad on vabad lendama" pakub uut ja radikaalset lähenemist vaimsele evolutsioonile, mis põhineb kvantfüüsika ja aju uuringute hiljutistel teaduslikel katsetel. Arvestades, et füüsiline universum, mis näeb välja ja tundub meile nii reaalne, on tegelikult unikaalne holograafiline projektsioon meie enda ajust, uurib autor erinevaid elu ja elamise mudeleid, mis on hoopis teistsugused kui see, mida meile on räägitud ja õpetatud.

See raamat sunnib sind mõtlema, sest see raamat on tõeliselt radikaalne.

* * *

Autor on 2023-ndal aastal kirjutanud enda kohta nii:

Minu nimi on Stephen Davis... ja sellega ma tavaliselt lõpetan, sest see, kes ma olen, ei ole tõesti nii tähtis.

Aga kuna sa tundud olevat uudishimulik, siis...

Ma sündisin ja kasvasin Wilmingtonis, Delaware'is. Mul on bakalaureuse kraad politoloogias, magistrikraad psühholoogias ja doktorikraad jumalikkuses.

Ja mu elu on olnud täis huvitavaid ja väljakutseid pakkuvaid kogemusi.

Alustasin oma "vaimset teekonda" 19-aastaselt, pärast Thomas Sugrue'i raamatu "There is a River" lugemist. See on Edgar Cayce'i biograafia ja ma läksin kohe tööle tema poja Hugh Lynn Cayce'i juurde Virginia Beach'i [Association of Research and Enlightenment](#)'is.

Siis, kronoloogilises järjekorras, olin:

- ["Up With People"](#) trummar, pianist, bassist ja muusikaline juht selle algusaegadel.
- Arsti assistent USA armees, sealhulgas aasta Vietnaxis.
- Cochise Airlinesi kommertspiloot ja haldusassistent Arizonas.
- Valitud Arizona 9. ringkonna (Tucson) osariigi senaatoriks. (1975. aastal autasustas mind Freedoms Foundation at Valley Forge George Washingtoni medaliga artikli "The Government Versus the Economy" eest, mis avaldati ajakirjas [Parade](#)).
- Kommodoori personali abi L. Ron Hubbardile saientoloogias ja WISE ([World Institute of Scientology Enterprises](#)) asutaja ja esimene president.
- Sherman College of Straight Chiropractic arendusdirektor ja juhendaja, mille ajal kirjutasin oma esimese raamatu "Practice Management Made Easy".
- Riiklikult tunnustatud arvutitarkvara autor (kodeerija) kiropraktika büroo juhtimiseks (täppskiropraktika arvutisüsteem).
- Kaotaja USA Senati valimistel Lõuna-Carolinas (Strom Thurmond võitis mind, kui ta oli 82-aastane! Kuidas sai selline asi juhtuda?).

- Rantšo juhataja Arizonas asuvas [karjakasvatuse rantšos](#).
- Kokk ja kapten (vaheldumisi) 80-jalasel vaala- ja delfiinilaeval (Kairos) Kanaari saartel.
- Auhinnatud stsenaariumi ja kahe raamatu (romaani) autor, mis põhinevad kümneaastasel uurimistööl (sh üle 1500 meditsiiniuuringu), mis tõestavad, et HIV ei saa olla AIDSi põhjus [“Wrongful Death: The AIDS Trial”](#) (Ülekohtune surm: AIDSi kohtuprotsess) ja et nn HIV-testid võivad anda valepositiivseid tulemusi koguni 90% juhtudel [“Are You Positive?”](#) (Kas olete positiivne?).
- Mul oli 2003. aastal autoõnnetus, mis murdis mu kaela, ja sellest ajast alates olen võtnud seda “kergelt”, kirjutades 2010. aastal raamatu [“Butterflies Are Free to Fly: A New and Radical Approach to Spiritual Evolution”](#) (“Liblikad on vabad lendama: uus ja radikaalne lähenemine vaimsele evolutsioonile”) ja pakkudes oma Holographic Universe Workshop’i (Holograafilise Universumi Töötubasid) üle kogu maailma. (Kvantfüüsika on olnud minu “hobi” peaaegu 30 aastat.) Mul on tõesti au, et nii paljud inimesed (üle 100’000) on selle raamatu alla laadinud (ja loodetavasti ka lugenud!).

Võite küsida, mida ma olen teinud viimased 10 aastat pärast seda, kui lõpetasin oma Holograafilise Universumi Töötubadega tuuritamise ja panin need [veebi üles](#). Ma olen olnud väga hõivatud liblikana elamisega harjumisega. (Jed McKennal oli minu arvates õigus... selle uue mõtte- ja eluviisiga kohanemiseks kulub 10 aastat.)

Mul on suurepärane pere kolme lapse ja kolme lapselapsega. Mul on olnud kaks ilusat ja väga intelligentset naist (kumbki 15 aastat), kuid nüüd olen üksik ja elan Ameerika Ühendriikides.

Olen 77-aastane.

Kas sellest piisab?

* * *

"Uks seisab otse sinu ees, lukustamata ja valmis, et sa sellest sisse astuksid."

Igasugused muudatused on hüpe tundmatusse. Olemasolevate harjumuste ja uskumustega on ju nii turvaline koos olla. Või kas ikka on?

* * *

Eessõna lõpetuseks - ma ei ole ametilt tõlkija. Ma ei ole enne seda raamatut üldse midagi tõlkinud (kui mitte arvestada paaril veebilehel mõne infonupu tõlkimist). Kuid 2024 aasta 30-ndal mail ma võtsin oma julguse kokku ja kirjutasin raamatu autorile. Tema antud loal alustasin tõlkimist. See oli minu jaoks põnev teekond ja kogemus. Ehk saad ka sina seda raamatut lugedes endale oma unikaalse kogemuse. Tagasisidet saad soovi korral anda raamatu veebilehel liblikadonvabad.ee

Täna südamest kõiki neid minu jaoks tundmatuid inimesi, kes on loonud ja andnud loa tasuta kasutada tõlkimist lihtsustanud tehnilisi abivahendeid.

Nüüd loe läbi raamatu sissejuhatus.

Sissejuhatus

Magus vabadus sosistas mulle kõrva:

"Sa oled liblikas

*ja liblikad on vabad lendama,
lendama ära, kõrgele, aidaa."*

*laulust Someone Saved my Life Tonight,
muusika Elton John, sõnad Bernie Taupin*

* * *

George'il oli probleem.

Kuigi ta varjas seda üsna hästi, oli George õnnetu. Ta tundis end rahulolematuna; tema elu oli muutunud igavaks; ta vihkas oma tööd; teda ootas majanduslanguse tõttu peatselt vallandamine; tema suhe oma naisega oli põhja käinud; ta ei suutnud enam oma lastega suhelda; tal ei olnud muud reaalsel elu kui töötamine, söömine, televiisori vaatamine ja magamine; ta võis oma tõelisi sõpru ühe käe sõrmedel üles lugeda; ja ta ei näinud mingitki võimalust midagi teha, midagi paremaks muuta.

Kuid see ei olnud praegu George'i suurim probleem. Tema kõige pakilisem mure oli see, et ta oli hakanud unes kõndima.

Ühel ööl, kui George unes kõndis, kukkus ta väga sügavasse auku. Kui ta ärkas, avastas ta, et lamas augu põhjas, seljas vaid pidžaama ja augus polnud midagi peale tema. Ta vaatas üles ja nägi enda kohal hommikust taevast, mida ümbritsesid mõned raagus puude oksad, mis moodustasid täiusliku ringi ümber päikesevalguse. Oli varakevad ja õhk oli jahe. Ta ei näinud kedagi, kuid kuulis vaikseid hääli.

Ta teadis, et peab välja pääsema, kuid augu seinad olid järsud, libedad ja kõrged ning ronimiseks polnud midagi kasutada. Iga kord, kui ta proovis, kukkus ta alla tagasi ning pettus. Ta hakkas appi karjuma.

Äkitselt oli augu serval mehe nägu, mis vaatas talle ülalt alla.

"Mis su probleem on?" küsis mees.

"Oh, jumal tänatud," hüüdis George. "Ma olen siin kinni ja ei saa välja!"

"Noh, las ma aitan," ütles mees. "Mis su nimi on?"

"George."

"Perekonnanimi?"

„Zimmermann."

"Üks "n" või kaks?"

"Kaks."

"Ma tulen kohe tagasi."

Kui nägu kadus, mõtles George, miks oli tema nime kirja pilt nii oluline; ja siis oli mees tagasi.

"See on sinu õnnepäev, George! Olen miljardär ja tunnen end täna hommikul suuremeelsena."

Mees poetas peost väikese paberitüki ja see hõljus aeglaselt auku. George püüdis selle kinni ja vaatas uuesti üles. Mees oli läinud.

George jõllitas paberitükki. See oli tema nimele vormistatud 1000-dollariline tšekk.

"Mida kuradit? Kuskohas ma seda siin all kulutada saan?" mõtles ta endamisi. Ta voltis paberi kokku ja pani pidžaama taskusse.

Siis kuulis ta teist häält liginemas.

"Palun aita mind," hüüdis George ülalpool olevale tühjusele.

Ilmus teise mehe nägu, lahke ja kaastundlik.

"Mida ma saan sinu heaks teha, mu poeg?"

George nägi mehel vaimuliku kraed, kui too üle serva kummardus.

"Isa, aita mind sellest august välja... palun."

"Mu poeg..." Hääli oli pehme ja armastav. „Ma pean viie minuti pärast kirikus missat pidama, nii et ma ei saa praegu peatuda. Kuid täna loeme teie eest erilise palve." Siis sirutas ta käe taskusse. "Siin, see aitab," ja ta viskas raamatu enne lahkumist auku.

George võttis Piibli, uuris seda ja püüdis ette kujutada, kuidas seda august välja pääsemiseks kasutada. Lõpuks andis ta alla ja heitis selle kõrvale.

Järgmine mööduja oli naine. Kui ta George'i olukorrast aru sai, viskas ta auku mõned orgaanilised köögiviljad koos vitamiinide ja taimsete toidulisanditega.

"Söö ainult neid," ütles ta.

George ladus need piibli peale hunnikusse.

Arst peatus ja annetas paar pakendit raviminäidiseid, mille müümise eest talle sel nädalal maksti.

Advokaat astus läbi ja rääkis mõnda aega linna kohtusse kaevamisest selle eest, et linn piirdeaeda augu ümber ei pannud. Ta jättis oma visiitkaardi.

Poliitik lubas vastu võtta seaduse, mis kaitseks uneskõndijaid, kui George hääletaks tema poolt homsetel valimistel, eeldusel, et ta pääseb august välja.

Selleks ajaks oli George istunud augu põhja, ise kergelt külmast värisedes, ning hakkas kaotama lootust, et keegi aitab tal välja pääseda. Ta tundis end üksildasena, abituna ja hirmunud. Ta lükkas ravimid kõrvale, võttis kuhjast orgaanilise banaani ja hammustas seda.

"Ma võin aidata sul välja pääseda."

Ta kuulis tugevat, veenvat ja võimsat naishäält. Ta polnud päris kindel... Kas ta tundis selle hääle ära? Kas ta oli teda telekast näinud või midagi?

"Sa pead lihtsalt lahti laskma kõigist oma negatiivsetest mõtetest, õppima visualiseerima ja seejärel kasutama "külgetõmbeseadust"."

"Aga just seda ma teengi – püüan kedagi ligi meelitada, et sellest august välja pääseda!" protestis George.

"Sa ei tee seda õigesti," tuli vastus.

Ta viskas alla midagi õhukest ja nelinurkset, mis maandus George'i jalge ette.

George hüüdis talle: "Aga... oota!" Seal polnud enam kedagi, kes oleks vastanud.

Ta võttis DVD, mis oli veel kilepakendis, ja vaatas kaanele. "Aabrahami meistrikursuse õpetuste DVD".

"Vähemalt oleksite võinud kaasaskantava DVD-mängija alla visata," ütles ta vaikselt, mitte kellelegi konkreetselt.

Veidi aja pärast istus üks zen-budist augu serval lootoseasendis, soovides õpetada George 'i mediteerima. "Kui mitte midagi muud," ütles meister, "siis ehk kui te harjutate piisavalt kaua, tunnete end paremini augus olemise pärast. Kes teab, võib-olla suudate mõne elu pärast isegi leviteerides välja pääseda."

George oli juba valmis igaveseks sellesse auku jääma kui äkki häält kuulis.

"Kas sa saad mõne sammu võrra eest ära liikuda?"

George vaatas üles. "Mida?"

"Kas te võiksite palun augu keskelt eemale astuda?"

George tõusis püsti ja taganes paar sammu seina poole. "Miks?" tahtis ta küsida, kui mees hüppas auku, maandudes George 'i jalge ette.

"Oled sa hull?" hüüdis George, kui mees püsti tõusis ja end puhtaks kloppis.

"Nüüd oleme mõlemad selles augus koos. Kas sa ei võinud mulle lihtsalt nööri või redelit visata või midagi?"

Mees vaatas teda õrnalt. "Need ei tööta."

"Kust sa tead?" küsis George imestunult.

"Ma olen siin varem olnud ja tean väljapääsu."

* * *

Eeldan, et otsid abi, muidu sa seda raamatut ei loeks. Midagi on sinu elus valesti ja sa tahad seda muuta.

Niisiis, ma hüppan kohe sinu auku, kuid mitte sellepärast, et ma tunnen mingit soovi või kohustust kedagi aidata. Kellegi teise aitamine on üks suurimaid lõkse, millesse igäüks võib sattuda.

Samuti ei ole mul mingit kavatsust saada õpetajaks – sinu või kellegi teise – või guruks või mentoriks või treeneriks või kellekski, kes teeskleb, et tal on mõned või kõik vastused.

Kui soovid, võid minust mõelda kui "skaudist" – nagu skaudist Metsiku Lääne vankrikaravanis, kelle ülesanne oli sõita ees, otsides teed üle Kaljumägede Vaikse ookeani äärde, et leida rada, mida teised saaksid järgida suhteliselt ohutult ja turvaliselt, kaitstuna takistuste ja indiaanlaste eest.

Ma ei ole ainus skaut ja ma ei väida, et olen juba ookeanini jõudnud. Kuid ma olen ainus, kes on valinud selle konkreetse tee, mis osutus väga tõhusaks ja piisavalt ohutuks, et saaksin sellest rääkida.

Oma teekonnal uurisin mõnda väga radikaalset territooriumi ja kogusin palju teavet selle kohta, millised rajad töötavad ja millised mitte, mis võiksid ka kellelegi teisele kasu tuua. See on peamine põhjus, miks ma seda raamatut kirjutan, et seda teavet edasi anda, teades, et on ka teisi – mitte just paljud, kuid mõned – kes tahavad minna sinna, kuhu ma lähen ja kus ma olen olnud. Võib-olla oled sina üks neist.

Palkasid mind oma skaudiks (olenemata sellest, kas oled sellest teadlik või mitte), kuid peaksid teadma, et mulle ei ole oluline, mida sa sellest teabest arvad või mida sellega teed. Võid selle teadmise võtta või jätta. Minu ainus töö – ja minu täielik rõõm – on teatada sulle, mida ma leidnud olen.

Nii et ma hüppan sinu juurde auku, sest see tundub lõbus ja on kooskõlas sellega, mis universumil minu jaoks praegu varuks on.

Kuid võib-olla sa ei taha mind oma auku. Sa peaksid tõesti hästi järele mõtlema. Kui jätkad lugemist, tuleb hetk, kus tagasiteed ei ole. Mõnes mõttes on metafooride vahetamine nagu ronimine Mount Everesti otsa. Teekond võib olla nii füüsiliselt kui ka emotsionaalselt väga raske; ja see võtab aega.

Nagu ma ütlesin, ma pole veel sihil, kuid see on silmapiiril. Olen jõudnud piisavalt kõrgesse punkti, kus tänulikkus, rõõm, rahu ja olemise selgus on juba üle ootuste. Ma tean kindlalt ja seda kinnitavad enamasti ka teiste skautide teated, et sihile jõudmine on kindlasti vaeva väärt.

Sa võid minna lõpuni või ka mitte minna. Annan teada, kui jõuame kohta, millest saad minna ainult edasi, mitte tagasi.

Teisest küljest võid otsustada, et sa ei taha oma august üldse lahkuda. Kui jah, siis peaksid lugemise kohe lõpetama. Sinu siiajäämises pole midagi "valesti". Sul on piisavalt raha ja head orgaanilist toitu, raamatuid, mida lugeda, DVDsid, mida vaadata, ja ravimeid, mida võtta, see kõik pakub sulle piisavalt tegevust ja meelelahutust.

See on sinu valik.

ESIMENE OSA – Kinosaaali metafoor

"See on vaid radikaalne mõtlemine, mida pead tegema. Aga see on nii radikaalne, see on nii raske, sest meie arusaam on, et maailm on kusagil "seal väljas", sõltumatu minu kogemusest. Kuid ei ole. Kvantfüüsika on seda väga selgelt väljendanud."

Dr Amit Goswami

Esimese osa eessõna

Enne kui alustame oma teekonda üle Kaljumägede, peaksid teadma kolme asja ...

ESITEKS: kuigi sellel raamatul on autoriõigus, antakse sulle käesolevaga luba seda printida, kopeerida, jagada, kellelegi teisele edasi anda, seda tsiteerida, teha sellega kõike, mida soovid – välja arvatud see, et sa ei saa müüa ühtegi osa või kogu raamatut, teenida sellega raha ega aidata kellelgi teisel sellega raha teenida. Olen veendunud, et selles raamatus sisalduv teave peaks alati olema tasuta kättesaadav kõigile, kes soovivad seda lugeda.

TEISEKS: tundub, et paljud skaudid puutuvad rühma naastes kokku asjadega, mida on raske seletada. Pole kerge panna inimesi mõistma midagi, mida nad pole kunagi otseselt kogunud.

Seega kasutan aeg-ajalt teiste allikate tsitaate. Need tsitaadid ei tõesta, et mul on "õigus" lihtsalt sellepärast, et keegi teine, kelle nime sa ära tunned, ütles sama asja. Need on lisatud peamiselt selleks, et püüda täpsemalt selgitada kontseptsiooni, mida võib olla raske mõista, ja pakkuda teist vaatenurka, kasutades minu omast erinevaid sõnu, millega võid hõlpsamini suhestuda.

Väga väheste eranditega on kõikidel tsitaatidel ja paljudel teistel viidetest allmärkused, mis annavad sulle võimaluse minu allikaid ise vaadata. Klõpsa lihtsalt märkuse numbril ja see viib sind lehe lõppu allmärkuse juurde, mis sisaldab lisateavet või aktiivset Interneti-linki. Soovi korral võid seejärel klõpsata Interneti lingil, et minna otse oma Interneti-brauseris oleva lähtematerjali juurde. Naasmiseks lugemise juurde klõpsa allmärkuse lõpus olevale noolele. Proovi seda siin, klõpsates järgneval numbril. [1](#)

Tekstis on ka lingid erinevatele videotele, mida lugemise ajal vaadata. Nagu tavaliselt, klõpsa vastaval hüperlingil. Lisasin aeg-ajalt mõne peatüki lõppu ka

mõned Hollywoodi filmisoovitused. Neid filme ei tohiks vaadelda kui täiuslikke näiteid teabest, mida just lugesid, vaid piisavalt lähedal teemale, et see oleks huvitav, asjakohane ning meelelahutuslik.

KOLMANDAKS: inimesed õpivad ilmselt kõige kergemini, kui nad saavad võrrelda midagi uut sellega, mida nad juba mõistavad, mida mõned nimetavad "võrreldava suurusega andmeteks". [2](#)

Näiteks, kui ma prooviksin sulle rääkida uuest mängust, mida ma luuramise ajal nägin, nimega "Blat-Blop", ja soovitaksin sul selle mängimist nautida, oleks sul tõenäoliselt palju küsimusi, enne kui oleksid valmis sellega tegelema ja seejärel täiendavaid selgitusi küsima.

Kuid Blat-Blopi ei saa otseselt seletada. See erineb kõigist muust inimesele tuntud mängudest. Mida ma siis teen?

Ma ütlen sulle, et Blat-Blop on nagu Ameerika jalgpall, välja arvatud see, et seal pole palli ega väravaposte.

Nüüd on sul vähemalt mingi ettekujutus sellest, millest ma räägin, nii hullumeelne ja arusaamatu, kui see ka ei kõlaks. Tõenäoliselt kujutab su mõistus mehi põllul ringi jooksmas, riietatuna rasketesse kaitsetesse ja kiivritesse, mis on tõsi Blat-Blopi puhul, kuid sul pole ikka veel aimugi, mida nad teevad või miks.

Kui ma ütlesin, et "Blat-Blop on nagu Ameerika jalgpall", kasutasin **sarnasust**, võrreldes kahte erinevat asja, et luua uus tähendus.

On veel midagi, mida nimetatakse **metafooriks**. Metafoor on kõnekujund, mis kasutab ühte asja teise tähendamiseks ja võrdleb neid kahte. Näiteks Shakespeare'i rida "Kogu maailm on lava" on metafoor, mis võrdleb kogu maailma teatrilavaga. Metafoor on paljuski sarnane, kuid ilma otsese võrdleva

sõnastuseta. Võiksime Shakespeare'i metafoori muuta sarnasuseks, lisades sõna "nagu": Kogu maailm on nagu lava.

Teisest küljest näitab **analoogia** sarnasust asjade vahel, mis võivad tunduda erinevad – just nagu laiendatud metafoor või sarnasus. Kuid analoogia ei ole lihtsalt sõnavõtu vorm. See võib olla ka loogiline argument: kui kaks asja on mõnes mõttes sarnased, on nad sarnased ka mõnes muus mõttes. Analoogiat kasutatakse sageli ülevaate andmiseks, võrreldes tundmatut subjekti tuttavamaga.

Siis on midagi, mida nimetatakse **allegooriaks**, mis on üks-ühele võrdlus või millegi kujutisliku asendamine millegi sõnasõnalisega. Kuigi see on väga sarnane metafooriga, on allegooriad tavaliselt peenemad ja palju rohkem kaasatud, sidudes terveid raamatuid ja kunstiteoseid.

Ütlen seda kõike kahel põhjusel.

Esiteks olen sunnitud kasutama selles raamatus palju sarnasusi, metafoore ja analoogiaid – ja alustama raamatut allegooriaga –, et püüda selgitada, mida ma olen näinud skaudina, mida on mõnikord raske kirjeldada ja mis on paljudel juhtudel väga uus. Soovin, et oleks sõnu ja viise, kuidas täpselt öelda, mida ma leidsin, ilma et peaksin neid võrdlusi tegema, kuid neid ei ole. Nii lihtne see ongi.

Teiseks, mul on ilmselt väike ajuhäire. (Võib-olla on see hullulehmatõbi.) Hoolimata kõigist varasematest jõupingutustest ja hoolsast uurimisest ning ülaltoodud metafoori ja analoogia määratlustest ja eristamisest, ei oska ma neil ikka veel vahet teha. Nii et ma hoiatan sind praegu – ja kõiki inglise keele õpetajaid, kes võivad seda lugeda –, et ma võin need kaks sõna segi ajada. Soovi korral võib iga sellise vea lihtsalt lugeda minu isiklikuks nõrkuseks selles valdkonnas.

Ole valmis paljudeks metafoorideks ja analoogiateks, mis iganes need ka poleks.

Nagu...

ALLMÄRKUSED

1. See on allmärkus [↔](#)
2. Võrreldava suurusega andmed – viide interneti arhiivile ([Tõlge](#)) [↔](#)

1. peatükk - Platoni koobas

Kujuta ette, et oled kogu oma elu istunud kinos toolil. Koht on pime, nagu kõik kinod, aga sa võid tunda...

Ei... oota! Enne kui me sinna läheme...

On olemas kuulus allegooria nimega "Platoni koobas", mille on loomulikult kirjutanud Platon. See on väljamõeldud vestlus Platoni õpetaja Sokratese ja Platoni venna Glaukoni vahel; ja sisuliselt kõlab allegooria esimene osa nii...

Sokrates palub Glaukonil ette kujutada koobast, kus elavad vangid, keda on lapsepõlvest saadik aheldatuna ja liikumatuna hoitud. Mitte ainult nende käed ja jalad ei ole paigal, vaid ka nende pead on fikseeritud, nii et kõik, mida nad näevad, on sein otse nende ees. Vangide taga on suur tuli ning tule ja vangide selja vahel tõstetud jalgrada.

Kui inimesed ja loomad liiguvad üle tule ja vangide selja vahelise jalgraja, heidab tule valgus varje vangide ees olevale seinale. Vangid näevad ainult varje, kuid nad ei tea, et nad on varjud.

Seinast kajavad ka rajalt kõlavad helid. Vangid kuulevad ainult kajasid, kuid nad ei tea, et need on kajad.

Sokrates küsib Glaukonilt, kas ei tundu mõistlik, et vangid arvavad, et varjud on tõelised asjad, ja kajad on tõelised helid, mitte lihtsalt reaalsuse peegeldused, sest need on kõik, mida vangid on kunagi näinud või kuulnud.

Sokrates lisab nüüd sellele stsenaariumile midagi uut. Oletame, et vang vabastatakse ja tal lubatakse püsti tõusta ning ringi liikuda. Kui keegi näitaks talle tegelikke asju, mis olid heitnud varje ja põhjustanud kaja – tuli ning inimesed ja loomad jalgrajal –, ei teaks ta, mis need olid, ega tunneks neid

varjude ja heli põhjusena; ta usuks ikkagi, et varjud seinal on reaalsemad kui see, mida ta näeb. **1**

Allegooria jätkub, kuid ma tahan siinkohal peatuda. (Kui oled huvitatud, võid vaadata kolme minuti pikkust [animatsiooni](#), mille algne asukoht oli veebilehel [PlatosAllegory.com](#)). *[Tõlkija kommentaar: viide viib interneti arhiivis salvestatud lehele, algset lehte enam ei eksisteeri.]*

Nüüd.

Kujuta ette, et oled kogu oma elu istunud kinos toolil. Koht on pime, nagu kõik kinod, kuid võid tunda, et randmetel ja pahkludel on ahelad, mis takistavad käte ja jalgade liigutamist. Tooli seljatugi on kõrge ja tõuseb pea kohale, nii et selja taha on võimatu vaadata. Kõik, mida näed, on sinu ees olev ekraan ja inimesed, kes istuvad sinu kõrval samas olukorras.

Sinu ees, kinosala kõikidel külgedel nii kaugemale, kui näed, on hiiglaslik Imax 3D ekraan. Sa istud seal, vaadates filmi filmi järel, ja tundub, et oled osa filmist endast, täielikult sellesse sukeldunud. (Vaata Woody Alleni loodud [täielikku reaalsusse sisseelamise stseeni](#) filmist [The Purple Rose of Cairo](#) (Kairo purpurpunane roos)).

Nagu varjud ja kajad Platoni koopas, on need filmid kõik, mida oled kunagi teadnud. Need on tegelikult sinu ainus reaalsus, sinu elu.

Näitlejad on head ja stsenaariumid on hästi kirjutatud ning neis filmides saab emotsionaalselt osaleda, tunda viha, valu, kurbust, kahetsust, rõõmu, vaimustust, vastuolusid, hirmu ja mitmesuguseid muid emotsioone sõltuvalt süžees. Sul on oma lemmiktegelased – näiteks pereliikmed ja sõbrad –, kes ilmuvad sageli, ja teised, keda sa põlgad ja soovid, et ei ilmuks üldse.

Mõned filmid on meeldivad vaadata, aeg-ajalt lausa imelised – õnnelikud, liigutavad, rahuldust pakkuvad, nauditavad. Teised on tumedad ja

kurjakuulutavad, häirivad, valusad, tekitavad sinu sees reaktsioone, mis ei ole väga mugavad. Sa seisad vastu nende vaatamisele ja soovid, et sa ei tunneks seda, mida sa tundsid. Kohati suled silmad ja soovid, et stsenaarium muutuks.

Kuid jääd rahulikult oma kohale ja vaatad, sest sulle on öeldud – ja oled uskunud kogemusest –, et see on ainus reaalsus, mis on olemas, ja pead sellega leppima.

Valdav enamus inimesi – 95% Maa elanikkonnast, kui ma peaksin arvama, võib-olla rohkem – sureb, istudes selles kinotoolis.

Teiste jaoks juhtub ühel päeval midagi huvitavat.

Eriti ebamugava filmi ajal võid karjuda "Ei!" ja jõuliselt oma keha toolil väänata. Järsku saad teadlikuks, et ei tunne enam ahelaid oma randmetel ja pahkludel ning mõistad, et saad nüüd oma käsi ja jalgu liigutada. Sa kasutad oma käsi, et ringi kompida ja avastad, et ahelatel ei olnud lukke – kunagi – ja sinu paanilised liigutused lihtsalt tõmbasid need lahti. Kogu aeg olid lihtsalt eeldanud – uskunud –, et oled vang, nagu koer, kes püsib nähtamatust tarast eemal.

Sa mõtled, mida edasi teha. Mõistad, et sa ei pea enam seal istuma ja filme vaatama, kui sa ei taha. Võiksid püsti tõusta, kuid mitte kohe. Võid kummarduda enda kõrval oleva inimese poole ja püüda talle öelda, et ahelatel pole lukke, kuid saad vastuseks ainult "ššhhhh".

Hirm püsti tõusta on tohutu; mõte minema kõndida läheb vastuollu kõigega, mida sulle on õpetatud. Lõpuks – võib-olla on see uudishimu, võib-olla on see viha, võib-olla on see lihtsalt see, et sa ei suuda enam tunda seda, mida tunned – otsustad "põrgusse see hirm". Tõused püsti. Midagi ei juhtu. Sireenid ei käivitu, keegi ei tule sind uuesti istuma panema ja sa hakkad mõtlema, et ehk polegi midagi karta.

Nii et sa otsustad kõndida. Liikudes mööda istmerida vahekäigu suunas ja öeldes: "Vabandage, vabandage," vaatavad inimesed sind hämmeldunult, imestades ja kohkudes. Mõned isegi ütlevad, et istuge maha, minge eest ära, käituge korralikult. On selge, et nad kõik peavad sind hulluks. Kuid sinu sees on midagi, mis on hirmust hoolimata põnevil ja sunnib sind tegutsema.

Lõpuks jõuad vahekäiku, pöördud ja näed, et see viib istmeridade vahele; kuid sa ei näe veel kino tagaosa. Selgem on nüüd see, et ekraan ulatub üle kogu hoone, 360 kraadi; ja keset saali lae all ripub suur must pall. Pallist voogab igast küljest väga ere valgus ekraani poole. Sul pole aimugi, mis see on või mida see tähendab.

Kui kõnnid vahekäigust üles, kohtad paari inimest, kes lähevad sinuga samas suunas, ja mõnda teist, kes naasevad oma kohtadele. Need, kes lähevad tagasi oma kohtadele, heidavad sulle hävitava pilgu, peaaegu vihkava, mõni on ka hirmunud, ja keegi hoiatab sind, et sa enam kaugemale ei läheks. Aga sa oled läinud juba nii kaugemale ning sa arvad ja otsustad, et tahad teada, mis on vahekäigu lõpus.

Kui jõuad lõpuks tagaossa, näed kogu ringikujulise saali ülevaadet. Ühel pool on istekohad, kust sa tulid, kõik näoga ühes suunas, täis inimesi, kes vaatavad otse ekraanile; ja istmete taga on suur ruum, kus sinusugused inimesed ringi kõnnivad. Kaugema seina keskel näed ust, millel on silt: "Mitte siseneda – äärmiselt ohtlik."

Kuna Imax 3D ekraan ulatub üle kogu ehitise, ei ole võimalik ekraanil mängivate filmide eest põgeneda. Teisisõnu, sinu reaalsus, sinu elu järgneb sulle kõikjale. Kuid midagi on teisiti, isegi kui sa ei saa praegu öelda, mis. Filmid ei ole muutunud, kuid sina oled, mingil moel võid seda ka tunda, kuid ei saa sellest veel aru.

Tundub, et siin ja seal kogunevad väikesed inimrühmad – teised sinusugused, kes olid oma toolidelt tõusnud ja saali tagaossa tulnud – ja arutavad midagi,

mis näib olulisena. See kõik on nii uus, nii kummaline, nii raske mõista, nii hirmutav, nii... "ebareaalne". Mõtled hetkeks oma kohale tagasi minemisele, tagasi reaalsusesse, mida tunnend nii hästi. Siis otsustad mitte minna, vaid jääda natuke kauemaks, vähemalt veidikeseks.

Peatud hetkeks ühe grupi juures ja küsid: "Mis toimub?"

"Me püüame asju muuta," on vastus.

"Mida te silmas peate?" küsid sa.

"Meile ei meeldi filmid, mida mängitakse. Me tahame teistsuguseid," selgitab hääl.

Kinos istudes ei mõelnud sa kunagi filmide muutmisele. Sa ei teadnud, et see on võimalik. Aga nüüd on see mõte huvitav ja sa tunnistad, et on filme, milles sa sooviksid, et sa poleks pidanud osalema, oma elu aspekte, mida sa oleks eelistanud mitte vaadata ja kogeda.

Sa kuulad mõnda teist rühma pealt, et kuulda meest ütlemas: "Jah, see on reaalsus. Kuid on olemas parem koht, kuhu me kõik läheme, kui me sureme, kui teil on lihtsalt usku ja järgite mõnda lihtsat reeglit..."

Järgmises grupis on guru, kes manitseb oma järgijaid: "Jah, me võime sellest reaalsusest lahkuda, kuid me peame kõik koos minema. Tunne kaastunnet nende vastu, kes jäid filme vaatama..."

Kui jätkad oma rännakut ümber kinosala, püüad kinni kilde ja muid kommentaare, näiteks "See ei pea olema sinu reaalsus. Sul on võim seda muuta ja ma võin sulle näidata, kuidas" ja "Armastus on kõik, mis on" ja "Vaigista oma meel".

Kogu selle segaduse juures meenub sulle lõpuks esimest korda, et sul on valida, mida edasi teha, ja see tundub nii põnev kui ka hirmutav, sest oled just astunud esimese sammu enesevastutuse ja eneseteostuse suunas.

* * *

Peatume veel korraks.

Oma raamatu "Enlightenment Trilogy" ("Valgustusajastu triloogia") teises ja kolmandas raamatus teeb Jed McKenna vahet "Inimlapsel" ja "Inimtäiskasvanul". Selle ideega tasub mängida, eriti meie kino metafoori valguses.

Esiteks ei ole Inimlapsel või Inimtäiskasvanul praktiliselt mingit seost füüsilise vanusega. Valdav enamus maailma elanikkonnast on Inimlapsed, kellest enamik on vanemad kui kakskümmend.

"Enamik inimesi lõpetab arenemise umbes kümne- või kaheteistkümnepäevase. Keskmine seitsmekümnepäevane on sageli kümnepäevane, kes on kuuskümmend aastat samasse klassi istuma jäänud... Me peame õppima nägema erinevust Inimtäiskasvanu ja Inimlapse vahel sama lihtsalt ja eksimatult, nagu me näeme erinevust 60-aastase ja 6-aastase vahel... Meie ühiskonnad on sobivad Inimlastele, on tehtud nende poolt ja nende jaoks, mis seletab selle kuratliku probleemi olemust, aga ka suuremat osa rumalusest, mida me maailmas näeme."

McKenna, Jed. [The Enlightenment Trilogy](#)

Inimlapsed on need, kes istuvad kinos oma toolidel. Nad võivad vaadata filme üle palju kurta, kuid jätkavad vaatamist ilma midagi ette võtmata. Nad on veendunud, et neid hoiab oma kohtadel mingi võimas väline jõud ja et nad on abitud, et midagi muuta. Tegelikult usuvad nad, et asi, mis peab muutuma, on "seal kusagil" – keegi või miski, mille üle neil puudub kontroll. Isegi valimas käimine on Inimlapse tegu, väites, et muutus on võimalik ainult

valitavaid muutest. "Nad on veendunud, et filmid, mida nad vaatavad, on "reaalsus", elu, nagu see peab olema, ja nad ei vastuta ise oma seisundi eest.

Mõned Inimlapsed võisid ka avastada, et nende ahelad ei olnud lukus ja nad võisid vabalt püsti tõusta ja kõndida, millal iganes nad tahtsid. Võib-olla mõni jäigi püsti, veel vähesemad astusid paar sammu vahekäigu suunas. Kuid hirm muutub peagi ülekaalukaks ja nad lähevad tagasi oma kohtadele, et uuesti ahelad jalgade ümber panna, lohutatuna asjaolust, et nõnda on nad heas ja turvalises seltskonnas.

"Inimese lapsepõlv on egoga seotud seisund. See on (tegeline) inimlaste jaoks hea ja loomulik olek. Inimtäiskasvanutele on see aga kohutav vaev. Ainus viis, kuidas selline vaev võib jääda märkamatuks ja ravimata, on see, kui kõik kannatavad võrdselt, mis ongi täpselt nii. Ühtegi probleemi ei tunta ära ja alternatiive ei ole teada, seega ei otsita lahendust ja pole lootust muutuseks."

McKenna, Jed. [The Enlightenment Trilogy](#)

Paljud inimesed veedavad hea meelega kogu oma elu Inimlastena, istudes oma toolidel, sukeldudes oma filmidesse; ja ma ei püüa väita, et selles on midagi "valesti". Ei ole. See on täpselt nii, nagu see peaks olema nende jaoks, ja pole mingit põhjust püüda muuta nende meelt või muuta neid Inimtäiskasvanuteks, nagu me hiljem arutame.

Aga ma eeldan, et sa ei ole üks neist, muidu sa ei loeks seda raamatut. Oled püsti tõusnud, jõudnud kinosaali tagaossa ja hakanud käituma nagu inimtäiskasvanu. See raamat on sulle – sinust, mitte neist.

* * *

Platoni koopas on Inimtäiskasvanu vabastatud vang, kes seisab nüüd teiste taga, näeb tuld ja inimesi kõndimas, kes heidavad seinale varje. Kuid nagu Sokrates juhib tähelepanu, esindavad varjud endiselt "reaalsust" ning tuli ning inimesed ja loomad jalgteel jäävad mingisuguseks seletamatuks mõistatuseks.

Vähemalt on Inimtäiskasvanu saanud teadlikuks, et täielike sisseelamisfilmide kaudu kogetud eluga on midagi "valesti", ja ta ei ole enam valmis seda "reaalsust" aktsepteerima. Klassikalises 1976. aasta filmis "Network" väljendab uudisteankur Howard Beale seda, mida arvukalt uusi Inimtäiskasvanuid tunneb, kui ta vingub: "Ma olen põrgulikult vihane ja ma ei kavatse seda enam taluda!"

Inimlaps elab teadmatuses, arvates, et ta on avatud silmadega ärkvel, kui ta tegelikult suletud silmadega magab. Uus Inimtäiskasvanu on astunud esimese sammu oma silmade avamiseks, kuigi nad ikka veel magavad ja ei saa aru, mida nad praegu näevad.

Selleks, et keegi ei satuks segadusse: Inimtäiskasvanu ei ole niinimetatud "vaimse valgustatuse" seisund, kuigi see on see, mida enamik "otsijaid" otsivad ja enamik "gurusid" müüvad. (Räägime sellest hiljem lähemalt.)

"Täiskasvanuea ja valgustatuse erinevus seisneb selles, et esimene ärkab unenäo seisundis ja teine ärkab unenäost... Varases staadiumis täiskasvanuiga peetakse sageli ekslikult vaimseks valgustumiseks ja ka müüakse seda kui vaimset valgustumist, kuid see pole nii. See on alles esimene tõeline pilguheit elule."

McKenna, Jed. [The Enlightenment Trilogy](#)

Kas oled kunagi näinud unenägu, milles ärkad üles ja mõistad, et see on vaid unenägu, kuid tegelikult magad ikka veel ega ärka päriselt üles? Et unes ärkamine oli osa unenäost endast? Sellest Jed räägibki. Inimlaps magab ja näeb und, kuid arvab, et ta on ärkvel ja arvab, et unenäod on reaalsed. Inimtäiskasvanu magab ja näeb und ning ärkab unenäo osana, kuid ei ärka unenäost endast. Nagu Inimlapski, arvab ta, et on ärkvel, kuid tegelikult ei ole.

Järgmine samm – tegelikult unest ärkamine – on see, millest see raamat räägib.

Inimtäiskasvanuks olemine ei ole halb viis oma elu veeta, eriti kui võrrelda seda Inimlapsega. Kuid sellel on omad piirid.

Inimtäiskasvanuna võid välja mõelda, kuidas paremini tulla toime filmidega, mis sinu elu määratlevad. Kino tagaküljel on igasuguseid rühmi, kes väidavad, et nad suudavad sulle õpetada erinevaid filtreerimis- või parendamismeetodeid või vältida või eitada või töödelda või tegeleda emotsioonidega, mis tekivad sinu reaalsusesse sukeldumise tulemusena. Järgmises peatükis vaatleme lähemalt mõnda neist rühmadest.

Kuid Inimtäiskasvanuks saamine ei ole lõpp; see on tegelikult alles algus.

* * *

Ma ei tea, kas on kasulik meeles pidada, millal sa tõusid oma toolilt kinos ja muutusid Inimlapsest Inimtäiskasvanuks, Palju on lugusid elumuutvatest autoõnnetustest, äkilistest ja ootamatutest lahutustest, lähedase kaotusest, surmalähedasest kogemusest, narkootikumidest põhjustatud nägemustest teisest maailmast jms.

Minu jaoks oli see väga selge.

Olin oma teisel semestril väikeses lõunaosariikude kolledžis, öeldes, et tahan saada arstiks, kuid tegelikult olin rohkem huvitatud filosoofiast ja religioonist. Kaks aastat varem oli mu keskkoolisõber soovitanud Thomas Sugrue raamatut "There is a River: The Story of Edgar Cayce" ("Jõgi oma harudega. Edgar Cayce'i lugu"). [2](#) Ühel päeval kolledži semestrivaheajal tuli see mulle järsku meelde, kui külastasin New Yorgis ühte raamatupoodi.

Koolis katkestasin nädalaks tundides käimise ning lugesin seda raamatut uuesti ja uuesti. See ajas mu mõistuse segi. Kuni selle ajani olin maganud – hästi maganud. Minu lapsepõlv ja teismelise aastad olid "normaalsed", nagu kõik teisedki. Noh, võib-olla oli mu perekond mõnevõrra düsfunktsionaalsem

kui enamusel; kuid siiski istusin ma oma toolil, vaadates filme, kogedes kogu ebamugavust, soovides, et asjad "seal väljas" muutuksid ja püüdes leida nii palju naudingut kui võimalik, et valu kompenseerida.

Selle raamatu lõpus on umbes 30 lehekülge filosoofiat, mida nimetatakse Cayce 'i "Elu lugemiseks". See oli juttu inimkonna päritolust ja saatusest ("Kõik hinged loodi alguses ja leiavad tee tagasi sinna, kust nad tulid."); reinkarnatsioonist ja astroloogiast; universaalsetest seadustest ("Nagu te teiste üle kohut mõistate, nii mõistetakse ka teie üle kohut."); meditatsioonist ja ekstrasensoorsest tajumisest; kehast, meelest ja vaimust ("Vaim on elu. Mõistus on ehitaja. Füüsiline on tulemus."); Atlantise ja Maa muutuste kohta; ja Jeesuse tundmatu elu kohta, keda Cayce kutsus meie "vanemaks vennaks".

Minu elu muutus üleöö, samamoodi nagu Cayce ennustas, et ühel päeval muutub Põhja-Euroopa "nagu ühe silmapilguga". Mu vennaskonna vennad ei teadnud, mida minuga teha. Esiteks lõpetasin sealihä söömise, mis oli seni olnud mu lemmiktoit, ja ma olin elanud sõna otseses mõttes kolmapäevade nimel, mil korporatsioonimajas sealihakarbonaadi lõunasöögiks serveeriti. Veetsin ka järgmise suve töötades Cayce 'i poja Hugh Lynni heaks Virginia Beachi Association for Research and Enlightenment (Teadusuuringute ja Valgustuse Assotsiatsioon) juures.

Pärast raamatu lugemist jäin veel üheks aastaks kooli, kuigi lõpetasin tundides käimise. Nagu üks koristajatädi mulle kunagi ütles: "Ära selle pärast muretse! See, mida nad sulle siin õpetavad, pole nagunii õige." Olin nüüd Inimtäiskasvanu, kuid vajasin aega oma uue ümbrusega kohanemiseks.

Üles tõusmise ja kino taha kõndimise tagajärjed tundusid minu jaoks hiiglaslikud. Loomulikult oli mu ema selle vastu. Nagu ka mu tüdruksõber. Mul läheks raisku palju raha, mis on juba haridusele kulutatud, ja võib-olla ei saaks ma kunagi diplomit. Kindlasti ei saaks minust kunagi arsti. Mul polnud aimugi, mida edasi teha, väljavaateid silmapiiril polnud. Kas ma jätaksin maha kõik

oma sõbrad ja elu, mis sisaldas ka mõningaid rõõmu- ja naudinguhetki...
milleks?

Ja võib-olla kõige kriitilisemana sel ajal – ma kaotaksin oma ajateenistuse
edasilükkamise õiguse ja peaksin minema väeteenistusse, tõenäoliselt
lõpetades sõdurina Vietnami, sõjas, millele olin algusest peale vastu.

Lõppkokkuvõttes võitsid minu rahulolematust ja ebamugavustunne kinno oma
toolil istumisest sellest lahkumise hirmu

ALLMÄRKUSED

1. Koopa allegooria ([Wikipedia ingliskeelne artikkel](#)) ([eestikeelne kokkuvõte](#)) ↩
2. Sugrue, Thomas. [There is a River: The Story of Edgar Cayce](#) ("Jõgi oma harudega: Edgar Cayce lugu") ↩

2. peatükk - Ühinemine

Uued Inimtäiskasvanud, kes on just jõudnud kinosaali tagaküljele, näitavad tavaliselt mõningaid ühiseid isikuomadusi.

Esiteks hakkavad nad mõistma, et on võimalusi, mis olid neile Inimlapsena mõeldamatud. Isegi nende vabadus ringi jalutada on uus tunne, millega harjumine võtab aega. Istekohtadelt püsti tõusmine on andnud neile uut lootust ja uut energiat. Nad ei pruugi aru saada, mis toimub, kuid nad on põnevil, et teada saada, seda vabadust kasutada ja neid võimalusi uurida.

Teiseks, pinnale võib tõusta viha kogu aja eest, mille nad veetsid istudes oma toolidel Inimlapsena – viha ja pahameelt nende vastu, kes olid nad sinna pannud ja neid seal hoidnud. Pole tähtis, et ahelad ei olnud kunagi lukustatud; võib ikkagi olla tunne, et oled olnud väliste jõudude ohver, sest uue Inimtäiskasvanu jaoks on liiga vara võtta täielikku vastutust oma seisundi eest Inimlapsena.

Järgmiseks võib tulla trots, otsus mitte kunagi oma kohale tagasi minna. Võiksid, kui sooviksid; veel pole hilja. Kuid nagu Platoni koopast vabastatud vang, tundub uuele Inimtäiskasvanule mõeldamatu kaaluda vabatahtlikku naasmist oma ahelatesse, olla taas aheldatud oma istme külge, nägemata enam midagi peale ekraanil mängivate filmide. "Olgu ma neetud, kui sinna tagasi lähen," kuigi mõned seda lõpuks teevad.

Neljandaks teevad nad otsuse asju muuta. See, mida nad otsustavad muuta – ennast või mis on "seal väljas" – võib sõltuda paljudest teguritest; kuid nende hävitav Inimlapse suhtumine "ei saa asju muuta" muutub ülekaalukaks Inimtäiskasvanu kinnisideeks "peab asju muutma". Filmid, mis moodustavad nende elu, mängivad ikka veel nende ümber, 3D-pildid ümbritsevad neid, köidavad neid, tulevad neile peale igast vaatenurgast; ja nad vaatavad neid filme kui ainsat reaalsust, mis on olemas, nagu varjud koopaseinal. Neil on ka

praktiliselt samad emotsionaalsed reaktsioonid, mis neil alati on filmidele olnud, mis kinnitab veelgi nende vajadust stsenaariume ümber kirjutada.

Uue Inimtäiskasvanuna kogesid tõenäoliselt vähemalt ühte või kahte neist tunnetest, kui mitte kõiki neist.

Üsna hea näide sellest oli hipiliikumine. Vietnami sõda filmiekraanil oli katalüsaatoriks, mis sundis paljusid Inimlapse püsti tõusma ja hüüdma "Ei!" Kui nad kõndisid kinosaali taha (nad nimetasid seda "väljalangemiseks"), avastasid nad peagi, et on ka teisi võimalusi, kuidas elada, ja hakkasid eksperimenteerima oma vastleitud vabadusega. Seal oli viha sõja ja filmide tegemise eest vastutavate inimeste vastu. Seal oli trots mitte enam olla osa sellest filmist; ja seal oli otsus hakata asju muutma. "Me saame seda paremaks muuta, me saame muuta maailma nüüd, me saame päästa lapsi, me saame seda teha," laulis Chicago 1972. aastal. [1](#)

Võin öelda, et Vietnami sõja/hipide liikumine 1960ndate lõpus ja 70ndate alguses andis stiimuli rohkematele uutele Inimtäiskasvanutele kui ükski teine sündmus lähiajaloo. Tuhandete kaupa noori tõusis toolidelt ja hakkas välja kõndima. Liikumine suri üsna kiiresti, kuid paljud inimesed ärkasid üles ja vandusid, et ei naase enam kunagi oma kohtadele, ning see jättis kino taha tohutu pärandi.

Hipiliikumine on ka hea näide uuest Inimtäiskasvanu ühisest tunnusest – igatsusest olla osa grupist. Paljudel juhtudel on see rohkem kui igatsus; see on hädavajadus. Lõppude lõpuks oled veetnud kogu oma elu ümbritsetuna teistest Inimlastest ja leidnud lohutust grupis osalemisest. Kogu teatri tagakülje kummalisuses ja uudsuses otsid nüüd lohutust ja tuge Inimtäiskasvanuna; otsid teisi, kes soovivad muuta samu asju, mida isegi; hakkad otsima uut rühma, millega liituda.

Õnneks on kino tagakülg täis Inimtäiskasvanutest koosnevaid rühmi, kes on leidnud teisi sarnase meelega inimesi ja ühinenud ühise eesmärgi nimel. Võib-

olla võiksid esmalt natuke ringi uidata, seistes erinevate kogunemiste serval, kuulates, vaadates, kas nõustud sellega, mida juht ütleb, ja otsides just seda õiget. Kuid väga varsti liitud ühega neist. Sa pead. Sa tunnend end liiga üksikuna ja vajad seltskonda, teisi inimesi enda ümber, kes annavad sulle teada, et sa ei ole hull, et oled oma kohalt lahkunud, vajad uusi sõpru, kes aitavad sul asju muuta.

* * *

Aasta, mil jäin kolledžisse pärast raamatu "There is a River" lugemist, veetsin aega golfi ja bridži mängides ning korporatsioonide pidudel käies. Teisisõnu, veetsin aasta ränneldes kinosaali tagaküljel, püüdes kuidagi filmide eest põgeneda.

Veidi pärast oma kahekümnendat sünnipäeva liitusin oma esimese grupiga ja osalesin muusikalise ekstravagantsi loomisel, mis sai tuntuks kui Up With People. [2](#) Idee oli muuta maailma muusika ja ideoloogia kaudu, mida nimetatakse moraalseks taasrelvastumiseks. [3](#)

Moraalne taasrelvastumine põhines teataval enesevastutuse tasemel, uskudes, et filmid – maailm, elu, reaalsus – võivad muutuda, kui kõik järgivad absoluutse armastuse, absoluutse puhtuse, absoluutse aususe ja absoluutse omakasupüüdmatuset ranget moraalselt koodeksit. Meie kohus oli ise niimoodi elada ja siis välja minna ning panna ka kõik teised niimoodi elama.

Otsustasime oma üritust esitleda väga meelelahutusliku ja professionaalse muusikali kaudu, varjates oma moraalil nutikate ja meeldejäävate laulusõnadega, nagu "Freedom Isn't Free" ("Vabadus ei ole vaba") ja "What Color Is God's Skin?" ("Milline on Jumala nahavärv?") [4](#)

Peaaegu kaks aastat andsin endast kõik, 24/7/365; ja mul oli põrgulikult lõbus ja tegin asju ja nägin kohti ja sain kogemusi, mis olid väga ägedad. Mul on ikka veel palju tolaegseid sõpru ning mõned Up With People loodud laulusõnad ja muusika olid väga võimsad. "Coming Home" ("Koju tulemine"), "Where the

Roads Come Together" ("Seal, kus teed kokku saavad") ja "Moon Rider" ("Kuuratsanik") 5 liigutavad mind ilmselt alati röömupisarateni ja toovad tänutunde selles grupis veedetud aja eest minu elus.

See oli nii lõbus, et mul oli võimalik jätta tähelepanuta grupimõtlemise silmatorkavad vastuolud ja vead. 6 Näiteks 1966. aastal olin ma ainuke sadadest programmis otseselt osalenud inimestest, kes oli sõjale vastu, isegi "absoluutse armastuse" valguses.

Kuid nagu tol ajal oli paratamatu, kutsuti mind 1969. aastal sõjaväkke meedikuna ühte Vietnami kaunisse linna, kus pakuti kõik hinnas üheaastaseid ringreise – mis tähendab, et mul jäi vahele Woodstock. Ma jäin ka narkoajastust ilma. Tegelikult olin ma vormiriietuses suurema osa hipiliikumise ajast, kuigi nendega oleks olnud väga huvitav liituda, kui oleksin saanud.

Põhimõtteliselt oli mul ajateenistusse kutsumise ajal kolm valikut, arvestades minu vastuseisu sõjale. Esiteks, ma võiksin riigist põgeneda ja minna Kanadasse või Rootsi, jääda Inimtäiskasvanuks ja liituda teiste noorte meeste rühmaga, kes tegid sama. Aga ma kartsin, et mul ei pruugi kunagi olla võimalik naasta Ameerika Ühendriikidesse, riiki, mida ma armastasin ja kust ei tahtnud igaveseks lahkuda.

Minu teine valik oli minna sõjavastasena vanglasse, jäädes taas Inimtäiskasvanuks ja ühinedes rühma teiste noorte meestega, kes samuti valisid vangistuse sõduriameti asemel. Kuid kartsin, et sel juhul kaotan oma tüdruksõbra, ema ja teiste sõprade toetuse, kes lihtsalt ei saanud või ei tahtnud aru saada. See valik tekitas ka palju väga küsimusi selle kohta, kuidas see vanglakaristus võiks mõjutada minu tulevikku.

Nii et lõpuks ja oma hirmudele tuginedes loobusin vabatahtlikult Inimtäiskasvanuks olemisest, lahkusin Up With People juurest, läksin tagasi oma kohale kinosaalis, sain taas Inimlapseks ja veetsin järgmised kolm aastat

sõjafilmis. Kohe, kui mind auväärset erru saadeti, ronisin taas oma istmelt välja ja jooksin kino taha.

Vietnamis oma koikus lamades olin teinud otsuse mitte naasta Up With People'i juurde, kui ma sõjaväest välja saan, vaid saada selle asemel valitud Ameerika Ühendriikide presidendiks. Arvasin, et presidendina suudan tõesti mõningaid muudatusi teha; nii liitusin erakonnaga, alustades oma karjääri, saades 28-aastaselt Arizona osariigi senatisse valituks. Kuid üks ametiaeg senaatorina oli kõik, mida vajasin, et mõista, et sellel rühmal ei olnud mitte mingit võimalust midagi muuta ning et valitsemisviis, kuidas seda täna praktiseeritakse, on tegelikult enamiku probleemide põhjuseks ja asi, mis vajab kõige rohkem muutmist.

Ma kandideerisin siiski uuesti valimistel, teadmata, mida veel teha; kuid ma kaotasin mõne teadliku otsuse abil, millel ei saanud olla muud tulemust, nagu loobumine oma kuuluvusest mis tahes suuremasse parteisse ja kandideerimine üksikkandidaadina, kampaania mittetegemine, ja naise, kes ei olnud mu abikaasa, viimine Grand Canyonisse avalikkuse ette.

Ma oleksin kõigest hoolimata peaaegu võitnud, kuid valimiste hilisõhtul, kui sai selgeks, et ma kaotan, hakkasid mu sõbrad hotellitoast lahkuma, kus me vaatasime valimistulemusi, väljendades oma kaastunnet ja isegi nuttes minu kaotuse pärast. Püüdsin väga pettunud välja näha, kuid sisimas tundsin kergendust ja olin nii õnnelik, kui suutsin.

Siis mõistsin, et viga on **minus** ja ma peaksin enne maailma muutmist sellega tegelema. Olin just loobunud hiilgavast poliitilisest karjäärist Arizona Vabariikliku Partei uue "kullakese" rollis, kuid olin tulemusest täiesti vaimustuses. See oli minu jaoks täiesti ebaloogiline ja seletamatu.

Nii hakkasin otsima seletust, otsisin kinosali tagant gruppi, kes aitaks mul mõista, ja lõpuks ühinesin ühe kõige vastuolulisema ja radikaalsema grupiga, mida ma leidsin: saientoloogia kirikuga. Tippu jõudmine ei võtnud kaua aega,

sest olin OT6 [tõlkija kommentaar: tol ajal kehtis OT (Operating Thetan) kuni 7 taset] ja kommodoori abiline L. Ron Hubbardile. Räägin sellest kogemusest veidi hiljem teises kontekstis. Praegu tahan öelda vaid seda, et minu töö kirikus kestis vähem kui kaks aastat.

* * *

See võib olla üsna tavaline Inimtäiskasvanute seas, liikuda ühest rühmast teise, jäädes paigale vaid piiratud ajaks. Viimase neljakümne aasta jooksul, alates hipiliikumisest ja sellest tulenevast uute Inimtäiskasvanute suurest sissevoolust, on üha rohkem rühmi esile kerkinud paljude erinevate lähenemisviiside ja tehnikatega asjade muutmiseks; nii et kui üks rühm osutub mingil põhjusel ebarahuldavaks, ootab teid alati teine. Täna on kinosaaali tagakülg neid täis ja ma tahan lähemalt tutvustada mõnda neist rühmadest ja nende omadustest.

Üldiselt võime öelda, et peamine erinevus Inimlapse ja Inimtäiskasvanu vahel on nõudmine muutuste järele koos inimese enesemääratletud tegevusega. Inimlapsed võivad küll kurta filmide ja oma kimbatuse üle, kuid nad ei võta selles suhtes kunagi midagi ette, nad on lihtsalt hirmust halvatud.

Seega, et grupp kehtaks kinosaaali tagaküljel kaua, peavad nad toitma ja rahuldama Inimtäiskasvanu vajadust olla osa grupist ja nende kinnisideed asju muuta. Nii et nad kõik lubavad oma järgijatele teatud väga konkreetseid asju...

1. Nad väidavad, et saavad õpetada Inimtäiskasvanule, kuidas muuta vaadatavate filmide sisu – kuidas muuta oma elu, oma reaalsust – või
2. Nad väidavad, et saavad õpetada Inimtäiskasvanut muutma oma emotsionaalseid reaktsioone filmidele, mida nad vaatavad, isegi kui nad ei saa filme ise muuta – ja
3. Nad väidavad, et nende järgijad on õnnelikumad, jõukamad, armastavamad, rahulikumad, targemad, võimsamad, rohkem kõike "head", kui nad järgivad rühma juhiseid.

Kõigist üksikutest rühmadest ei ole võimalik rääkida – neid on liiga palju –, kuid väärtuslik on vaadata mõningaid üldkategoriaid, mille hulgast valida.

Esiteks on "aktivistid". Need on rühmitused, mille eesmärk on muuta filme ennast, tehes ka päriselt midagi: loomaaktivistid, keskkonnaaktivistid, poliitilised aktivistid, sotsiaalaktivistid, mustanahalised aktivistid, inimõiguste aktivistid, tarbijaaktivistid, naisaktivistid, rahuaktivistid, ideelised kogukonnad, "Päästke Vaalad", "Päästke Lapsed", "Päästke Planeet" jne. Näiteks viimase viiekümne aasta jooksul on ainuüksi Ameerika Ühendriikides tegutsenud rohkem kui kaheksakümmend tuumavastast rühmitust. [7](#)

Siis on kategooria, mida ma nimetan "muudetud teadvusseisunditeks". Sellest grupist leiad meditatsiooni, hüpnoteraapia, hingamistehnikaid, jooga, palveid, 12-astmelisi programme, igasuguseid retseptiravimeid ja ebaseaduslikke drooge, biotagasisidet, stressijuhtimist, naeruteraapiat, tantristlikku seksi ja palju muud. Kõigi nende rühmade eesmärk on muuta viisi, kuidas sa oma filme vaatad – oma elu, oma reaalsust – muutes oma teadlikkust või mõnel juhul põgenedes filmidest täielikult läbi suurema alateadvuse.

Kolmas suur kategooria on New Age, mis sisaldab tervet rida jooge, šamaane, swameid ja gurusid koos meditatsiooniga, Aabraham, "The Secret", "Law of Attraction" ("Külgetõmbeseadus"), "A Course in Miracles" ("Imede Kursus"), "HeartMath", delfiiniteraapia, valgus- ja värviteraapia, reiki, emotsionaalse vabaduse tehnika, elektromagnetvälja tasakaalustamine (EMF), magnetväljateraapia, mõttevälja teraapia, PSYCH-K, kanaldamine, ameerika põliskasukate õpetused ja nimekiri jätkub näiliselt igavesti. Need rühmad püüavad anda sulle teatud kontrolli oma elu üle, pakkudes tehnikaid, tseremooniaid ja rituaale, mis on mõeldud alternatiivse reaalsuse loomiseks, kui neid õigesti kasutatakse – et muuta oma ettekujutust reaalsusest.

Ja siis on "igavese õndsuse otsijad", mida võib nimetada ka "südamekeskseks lähenemiseks", ülistades meditatsiooni, positiivset mõtlemist, kaastunnet,

päästmist, armastust, õnne, küllust, jõukust, headust, ilu, tähelepanelikkust, sisemist rahu, rahu maa peal ja head tahet inimeste suhtes. Nende rühmade põhiidee on see, et "negatiivsus on halb programmeerimine" [8](#) , mida saab eemaldada "võimsa südame teekonna kaudu, kus me mõistame igäühe rolli selle elu – ja maailma – loomisel, milles me igatseme elada, mis on ideaalselt loodud, et aidata meil elada õnnes, rahulolus ja õndsuses." [9](#)

(Sa märkad, et "meditatsioon" esineb kõigis kolmes viimases rühmas. See on paljude Inimtäiskasvanute valitud tehnika – iidne, kuid tänapäeval väga populaarne – ja seda pakutakse osana mitmete erinevate rühmade tegevuskavadest, millel on erinevad eesmärgid – nagu kõikidel ravimitel.)

* * *

Et olla selge ja täielik, pean mainima ka mõningaid rühmi, mida sa teatri tagaküljel ei leia. Näiteks ei leia sa gruppe, mis esindaksid maailma peamisi religioone – kristlust, islamit, hinduismi, budismi ja judaismi (mis moodustavad umbes kolm neljandikku maailma elanikkonnast). Selle asemel on need osa ekraanil esitatavatest filmidest. Kuigi need religioonid võivad "siin ja praegu" olla suuremaks õnneks, on nende aluseks ja ülimalt sõnumiks see, et nende järgijad ei peaks oma eluajal ootama tõelist paranemist oma elus – tõelist muutust oma tegelikkuses –, vaid keskenduma erinevate uskumuste ja käitumise reeglite ja eeskirjade järgimisele lootuses, et neid tasustatakse hiljem – enamasti pärast nende surma. Selline sõnum on ideaalne Inimlastele, kes istuvad oma toolide külge liimituna, kuid mitte üldse vastuvõetav Inimtäiskasvanule, kes soovib muutusi KOHE!

See ei tähenda, et nendes peamistes religioonides ei ole Inimtäiskasvanuid. On, mõned. Sageli on nad lahked ja armastavad, kaastundlikud ja heade kavatsustega ning on otsustanud minna tagasi kino istmetele, et teenida Inimlapsi.

Kinosaali tagaküljel on sagedamini nende religioonide killustunud rühmad – palju väiksemad Inimtäiskasvanute klastrid, kes väidavad, et on leidnud uusi viise, kuidas vähendada elu valu ja kannatusi praegusel hetkel, klammerdudes samal ajal oma usu põhialuste külge, nagu zen-budistid, baha'i, advaita vedanta, kristlikud teadlased, kui nimetada vaid mõnda. On ka väga pikk nimekiri [10](#) teistest killustunud rühmadest, mida tavaliselt nimetatakse "kultusteks" (sõltuvalt sellest, kes kutsub), mis meelitavad neid Inimtäiskasvanuid, kes on loobunud tavapärasest religioonist, kuid vajavad siiski mingit organiseeritud moraalselt süsteemi. Saightoloogia ja moraalne taasrelvastumine, minu isiklikud valikud minevikus, kuuluvad sellesse kategooriasse.

Sama kehtib poliitika kohta. Ameerika Ühendriikides on suuremad parteid, nagu vabariiklased ja demokraadid, filmides, mida vaatate. Kuid kino tagaküljel leiad liberaalid, roheliste partei, konstitutsioonipartei, teepartei, Ameerika sõltumatu partei ja nii edasi, mis annavad Inimtäiskasvanule võimaluse astuda poliitilisse gruppi, et proovida asju muuta, hoolimata asjaoludest, ja teades väga hästi, et nad seisavad silmitsi hästi juurdunud kaheparteisüsteemiga, mille tegelik eesmärk on mitte midagi muuta (mistõttu neid eelistavad ja toetavad Inimlaste hääled).

Tavameditsiin on samuti osa 3D-filmidest, kuna selle põhiohk on pigem sümptomite farmakoloogilisel allasurumisel kui mis tahes haiguse põhjuse muutmisel. Kuid kinosaali tagaküljel on üle saja alternatiivse teraapia grupi, nagu nõelravi, Aleksandri tehnika, AK, aroomiteraapia, ayurveda, Bachi lilliteraapia, kehatöö, kelaatravi, hiina meditsiin, kiropraktika, kraniosakraalne teraapia, kristallidega tervendamine, ja see on vaid tähestiku algus. [11](#)

Heteroseksuaalsus, abielu ja tuumikperekond on samuti osa filmidest ja need ei ole inimkonna ajaloos üldse muutunud. Aga kino taga on näiteks rühmad, kes praktiseerivad homoseksuaalsust, svingerlust, polügaamiat, polüamooriat, vaba armastust, bdsm-d, vuajerismi, ekshibitionismi ja tsölibaati.

Põhimõtteliselt, kui lülitate teleri sisse ja vaatate seebioopereid, näete, mis hoiab filmides Inimlaste meeled lahutatuna ja rahustatuna: konventsionaalne religioon, konventsionaalne poliitika, konventsionaalne meditsiin ja konventsionaalne seksuaalsus. Mida seepides **ei näe**, on Inimtäiskasvanutele kättesaadavad rühmad teatri tagaosas – välja arvatud mõned pilkavad ja põgusad viited filmis või kahes, et veenduda, et Inimlapsed ei usuks paljutöotavaid kuulujutte, mis võivad kinosaalis ringi liikuda.

Ma ei taha vihjata, et sa ei saa olla Inimtäiskasvanu, kui oled monogaamne vabariiklane, kes käib ikka veel kirikus ja arsti juures. Konventsionaalne religioon, konventsionaalne poliitika, konventsionaalne meditsiin ja konventsionaalne seksuaalsus on filmide neli nurgakivi – elu, reaalsus – kõik Inimlapsed ja Inimtäiskasvanud on sukeldunud iga päeva igasse hetke, olenemata sellest, kus nad kinos seisavad või istuvad. "Tavaline" on kõik, mida nad on kunagi teadnud, mida nad pole kunagi päriselt kahtluse alla seadnud ja seetõttu on neil raske lahkuda. See kehtib eriti uute Inimtäiskasvanute kohta, kes peavad kuuluma gruppi ja ei ole veel leidnud kino tagaküljel piisavalt asendajaid.

Ma **tahan** öelda, et see muutub aja jooksul. Kui Inimtäiskasvanu tunneb end uues keskkonnas mugavamalt ja leiab uusi rühmi, millega liituda, asendub tavapärase religioon, tavapärase poliitika ja tavapärase meditsiini teatri tagaküljel asuvate rühmadega, samas kui tavapärase seksuaalsus hoiab oma elu eest kinni.

* * *

Ilmselgelt on Inimtäiskasvanute jaoks palju, palju rohkem rühmi, kui ma olen maininud – sõna otseses mõttes sadu, tõenäoliselt üle tuhande, millest mõned ei kuulu ka mõnda minu põhikategoriatest. Näiteks on Wikipedias [12](#) loetletud üle kahe tosina "UFO religiooni", mida võib leida kinosaali tagaküljelt. Seega ei olnud see mõeldud täielikuks gruppide või kategooriate loeteluks, vaid põgus ülevaade võimalustest, mis on kättesaadavad uuele Inimtäiskasvanule;

ja ma ei tea ühtegi uut Inimtäiskasvanut, kes ei ole lühikese aja jooksul pärast toolilt lahkumist ühinenud vähemalt ühega neist gruppidest.

Pärast saientoloogiat liitusin kiropraktika rühmaga, kes üsna selgelt väidavad, et nende eesmärk on muuta maailma, korrigeerides individuaalselt selgroolülide nihkeid, ja ma olin selle rühmaga ühenduses üle kahekümne aasta.

Lõbus osa on see, et saad liituda korraga rohkem kui ühe rühmaga, kui mõlemad rühmad seda lubavad. Olles osa kiropraktika grupist, kuulusin hiljem samal ajal ka Loving More, Applied Metapsychology, Royal-Priest kanalduste, Al-Anoni ja HIV/AIDSi hüpoteesi teadusliku ümberhindamise rühma.

Kuigi ma ei liitunud ametlikult, "uurisin" ka "Sethi" raamatutega seotud rühmi, Walschi "Vestluseid Jumalaga" ja Sitchini "Maa kroonikaid", "Imede kursust", "Urantiat", "Meditatsiooni", "Numeroloogiat", "Astroloogiat", "Tai Chid", "Keskendumist" ja "Roosiristlust". Osalesin arvukatel eneseabi seminaridel ja töötubades, proovisin The Secreti, kuulasin Aabrahami, vaatasin "What the Bleep!? – Down the Rabbit Hole" ja lugesin kõike, mida sain Peter Marshallilt, John Bradshaw'lt, Sai Babalt, Ayn Randilt, J. Krishnamurtilt, U.G. Krishnamurtilt, Deepak Chopralt, Eckart Tollelt, Mahatma Gandhilt ja teistelt.

1993. aastal ühinesin ühe kõige radikaalsema ja lootustandvama grupiga, millega kinos eales kokku puutusin. See oli ideeline kogukond nimega ZEGG, millel oli enne minu liitumist kümneaastane ajalugu ja mis kaasajal asub umbes tunni kaugusel Berliinist Saksamaal. Mind tõmbas selle grupi poole nende Dieter Duhmi kirjutatud Kaksteist Vägivallatu Ühiskonna Teesi [13](#) ja nende vaba armastuse praktika. ZEGG ei propageeri enam dr Duhmi kirjutise ega praktiseeri enam vaba armastust. Enamik inimesi, keda ma seal 1990ndatel aastatel tundsin, on sellest ajast alates liikunud edasi, et luua Lõuna-Portugalis teine ideeline kogukond nimega Tamera, millest ma hiljem

räägin. Kuid rohkem kui kümme aastat arvasin, et see grupp tõesti muudab asju, ja olin põnevil, et saan selles osaleda.

Millis(t)e rühma(de)ga sina liitusid?

ALLMÄRKUSED

1. Chicago V. *Dialoog, teine osa* (1972), taastatud ja uuesti välja antud 2002. aastal Rhino Recordsi poolt ↩
2. [Wikipedia](#) – Up With People ↩
3. [Wikipedia](#) – Moraalne taasrelvastumine ↩
4. [Up With People laulude sõnad](#)↩
5. [Up With People laulude sõnad](#)↩
6. [Wikipedia](#) – Grupimõtlemine ↩
7. [Wikipedia](#) – Ameerika Ühendriikide tuumavastaste rühmituste nimekiri ↩
8. Publishers Weekly ülevaade Terry Cole-Whittakeri raamatule "[Live Your Bliss](#)" ↩
9. Raamatu „One Soul, One Love, One Heart” autori John E. Welshons’i arvustus Terry Cole-Whittakeri raamatule "[Live Your Bliss](#)" ↩
10. [Kultuste nimekiri](#) (viide lehele interneti arhiivis) ↩
11. [Alternatiivsete teraapiarühmade loetelu](#) (viide lehele interneti arhiivis) ↩
12. [Wikipedia](#) – UFO-religioonide nimekiri ↩
13. [Kaksteist teesi vägivallatu ühiskonna jaoks](#)↩

3. peatükk – Mis on sellel pildil valesti?

Praktiliselt kõik Inimtäiskasvanud on kogunenud kinosaali tagaosas erinevatesse rühmadesse, kus iga rühm püüab leida, kuidas muuta oma tegelikkust, tavaliselt annab juht järgijatele juhiseid, sageli mõne kirjaliku teksti või reeglite või juhtnööride abil. Iga Inimtäiskasvanu on praeguseks saavutanud vähemalt mõningase omavastutuse; ja mõned rühmad annavad isegi valelootust "individuaalsele muutusele", kuigi põhirõhk on ikka veel "neil", "seal väljas", kes jätkuvalt kaasavad meiesuguseid inimesi filmidesse, mis on täis valu ja kannatusi.

Kuid nagu ma juba ütlesin, ei ole Inimtäiskasvanuks olemine "halb" viis oma elu veetmiseks; ja on mõned hämmastavad tulemused, mida saab saavutada, kuuludes ühte või mitmesse neist rühmadest.

Näiteks on võimalik, et 3D-filmide sisu, millesse sa veel süvened, võib tunduda veidi muutuvat pärast seda, kui oled rakendanud midagi, mida oled rühmas õppinud. Mõned Inimtäiskasvanud võivad näha rohkem muutusi kui teised.

Samuti on võimalik, et filmi sisu ei muutu, kuid sa leiad teatud tehnikaid, kuidas paremini toime tulla filmide poolt tekitatud valu ja kannatustega. Mõned Inimtäiskasvanud võivad õppida sellega paremini toime tulema kui teised.

Sul võib olla isegi mitmesuguseid müstilisi või ekstrasensoorseid või paranormalseid või psüühilisi kogemusi, hetki "ühinemisest Jumalaga" või "ühtsusest kõigega, mis on" või "kosmilisest teadvusest" või nn "valgustatusest". Sa võid õppida kontrollima oma südame löögisagedust, lamama naelamadratsil, liigutama esemeid ja painutama lusikaid, panema parkimiskohti ilmuma sinna, kuhu sa tahad, viima läbi psüühilisi operatsioone, saama kehaväliseid kogemusi, saama telepaatiliseks või selgeltnägijaks, isegi hõljuma.

Kui need on sinu eesmärgid, siis võid neid kõiki saavutada Inimtäiskasvanuna kino tagaosas, eeldusel, et leiad õige grupi ja rakendad hoolega end ülesande täitmisele.

Kuid on üks probleem. Suur. Tegelikult mitu suurt.

Kui nad jõuavad kino taha, usub enamik Inimtäiskasvanuid, et lõppkokkuvõttes ei tohiks elu üldse sisaldada mingit valu ega kannatusi, et reaalsus võiks tegelikult olla pidev ja püsiv rõõm, küllus, vägi ja armastus – kui soovite, siis taevas maa peal. Aga sa ei ole veel seal, vaatamata kogu tööle, mida oled teinud, kõigile tehnikatele, mida oled õppinud, ja kogu mediteerimisele, mida oled kuni "satsangini" välja teinud.

Kuid miks?

Kahel põhjusel. Esimene on usk elusse ilma valu ja kannatusteta, kuid see on vaid **uskumus** ja pole tõestust, et see oleks tõene. Kas sa oled kunagi kohtunud – ma ei räägi siinkohal sellest, et oled kuulnud või lugenud teisest käest lugusid minevikust – kas sa oled kunagi kohtunud kellegagi, kes elab praegusel ajal pidevas ja tõelises ja püsivas rõõmus, külluses, jõus ja armastuses? ("Pidev ja tõeline ja püsiv" välistab need vähesedki, kes veedavad oma elu püüdes võltsida igavest õndsust.) Kui see oleks võimalik, kas sa ei arva, et see oleks juhtunud vähemalt korra mõne Inimtäiskasvanuga kinosaali tagaosas, keda sa tunned või keda su sõber tunneb või keda su sõbra sõber tunneb? Lõppude lõpuks väidavad paljud neist rühmadest, et see on võimalik **igäühel** saavutada.

Teine põhjus on see, et elu kinosaalis ei ole loodud nii, et see sisaldaks pidevat ja püsivat rõõmu, küllust, jõudu ja armastust, nagu me näeme hilisemas peatükis. Seda ei juhtu seal kunagi.

Tõsi, sa võid näiteks mõne grupiga liitumise tulemusena saavutada suuremat rahalist edu, kuid sinu armuelu muutub siis põrmuks. Või leiad oma

"hingesugulase" ja naudid aastaid abielu õndsust, kuid mingil põhjusel ei saa sa piisavalt raha, et teha asju, mida soovid. Või võivad paljud asjaolud sinu ümber tunduda hästi minevat, kuid siis juhtub sinuga või mõne pereliikmega või lähedase inimesega ootamatu õnnetus või haigus ja kõik muutub jälle. Sul võib isegi tekkida üks või kaks müstilist võimet ja sul võib tekkida "ühtsuse" hetki, kuid lõpuks lõpeb kõrghetk ära ja sa avastad, et enamasti ei ole oma eluga ikka veel rahul.

Tõde on see, et sa ei muuda kino tagumise grupi liikmena kunagi filmide põhilugu, vähemalt mitte olulisel ja püsival viisil või nii, nagu sa arvad, et sa tahad seda teha. Paljud on proovinud, kuid praktiliselt ükski ei ole õnnestunud; seega ei ole sa oma sooviga ega pettumusega üksi.

Väga lihtsustatult öeldes ei ole Inimtäiskasvanul kino taga võimalik kunagi kõiki oma asju korraga joone peale saada, ükskõik mida ta teeb või usub või teeskleb. See ei ole lihtsalt võimalik.

Miks?

Esimene suur probleem on see, et ükski neist rühmadest tegelikult ei tööta – ükski neist ei anna tulemusi, mida nad lubavad.

Enne kui sa selle raamatu kinni lööd ja püüad kaitsta oma isiklikku valikut mõne konkreetse grupi kohta, võta palun ausalt ja objektiivselt hetk, et kaaluda...

- kui sa vaatad tänast maailma, kas sa tõesti arvad, et inimkond tervikuna on rahumeelsem, armastavam, sallivam, täisväärtuslikum, õnnelikum, turvalisem, paremini toidetud ja paremini toime tulev kui kümme aastat tagasi? Või viiskümmend või sada aastat tagasi? Kui sa vaatad õhtuseid uudiseid, siis kas ei tundu tõene olevat vastupidine? Kas ei tundu, et maailm – nagu sind ümbritsevates 3D-filmides kujutatakse – liigub "vales" suunas, eemale pidevast ja püsivast rõõmust, küllusest, jõust ja armastusest ning üha

sügavamatesse valu ja kannatuste sügavustesse, vaatamata kõigi erinevate gruppide jõupingutustele, milliste hulk on sama aja jooksul eksponentsiaalselt kasvanud?

- pärast sadu ja sadu aastaid, tundide kaupa mediteerimist miljonite ja miljonite inimeste poolt, ei ole eriti midagi saavutatud, välja arvatud võib-olla mõned väga üksikud juhtumid. Pärast sellist hulka mediteerimist, kus on kõik need nn "valgustunud" ja miks nad ei moodusta suuremat osa meie rahvastikust?

- kui "The Secret" või "Law of Attraction" tegelikult toimiksid, peaksime nägema, et suur hulk nende järgijaid manifesteerib oma elus regulaarselt imelisi asju.

Ma ei nõuaks isegi 100%-list edu, et pidada selliseid tehnikaid tõhusaks. Kui "The Secret" või "Law of Attraction" toimiks 50% ulatuses 50% inimeste puhul, kes seda proovisid, siis võiksin seda pidada tähelepanu ja kiitust vääriavaks. Aga kui ainult väga vähesed inimesed saavad tulemusi ja ainult väga vähestel kordadel paljudest, mil nad kasutavad neid tehnikaid.....

- pärast kogu positiivset mõtlemist ja kaastunnet ja palverännakuid ja palveid ja altareid ja higitelke ja kiviringe ja tseremooniaid ja rituaale ja ringisistumisi ja meelevaldusi ja proteste ja lõputuid "Course in Miracles" kohtumisi, ei ole me ikka veel sellel planeedil rahule lähemal kui varem. Isegi hipiliikumisel oli vähe või isegi mitte midagi pistmist Vietnami sõja lõpetamisega, ja praegu oleme veel kahes samasuguses sõjas osalenud.

- kõik põhjalikud muutused inimkonna ajaloos on tulnud ühe inimese, mitte rühma poolt – nii "head" (Jeesus, Buddha, Muhammed, Mooses, Konfutsius, Martin Luther, Kopernik, Einstein, Thomas Edison, Alexander Graham Bell ja Cai Lun – kes leiutas paberi Hiinas 105. aastal pKr) kui ka "halvad" (Ghengis Khan, Hitler, Stalin, Mao, Pol Pot jne).

Ma kordan, et ükski neist gruppidest ei loo kino taga midagi, mis oleks ligilähedane sellele, mida nad väidavad valdavale osale nende poolehoidjatest. Ma ei anna neile hinnangut; ma ei süüdistata neid, ei kritiseeri neid ega ütle, et nad teevad "valesti" kuna on edutud. (Tegelikult ma tean, et nende edu puudumine sobib suurepäraselt kino kujundusega.) Ma lihtsalt konstateerin fakti, osutan elevandile toas, selgitan, et keiser on alasti.

Ma ei ütle ka, et ükski neist rühmadest ei tööta, sest minu jaoks need ei töötanud. Nagu sa lugesid, olin ma rohkem kui neljakümne aasta jooksul seotud paljude niinimetatud spirituaalsete ja eneseabirühmadega, mis hõlmasid sadu, kui mitte tuhandeid inimesi. Ma ei ole kunagi kohanud ühtki inimest nendest tuhandetest, kelle kohta ma saaksin öelda, et ta on saavutanud selle, mida rühm lubas. Kas sina oled?

Samuti tahan sulle meelde tuletada, et ma keeldun olemast guru, õpetaja, treener, mentor või ühegi grupi juht, nii et mul ei ole mingit huvi teha neid kõiki "valeks" ja ennast "õigeks", et sa hakkaksid nende asemel mind järgima. Mind ei huvita "järgijad", nii et ma olen täiesti vaba ütleva sulle tõde, nagu mina seda näen ja nagu iga teine seda võib näha, kui ta tähelepanelikult ja hoolikalt ja ausalt vaatab.

* * *

Mõned rühmad seletavad mugavalt, miks nad on nii ebaefektiivsed, pakkudes põhjuseid nagu "Pole valu, pole kasu" või "Meie tehnika toimimiseks kulub aastaid ja aastaid, isegi eluaeg" või "Sa pead midagi valesti tegema" või "Sinu soov ei ole piisavalt puhas ja siiras" või "Sa ei ole piisavalt vaimne, et see toimiks" või "Pea meeles, et valgustumiseks on kuuskümmend neli taset, mida läbida".

Kõige tavalisem vabandus, mida rühm oma ebaefektiivsuse kohta esitab, on: "Meie rühmas ei ole piisavalt inimesi, et see toimiks". Nii et aeg-ajalt läheb üks või mitu neist rühmadest tagasi vaatesaali ja püüab mõned Inimlapsed

oma kohalt üles tõsta ja endaga liita, mis mõnikord ka õnnestub, eeldusel, et rohkem liikmeid rühmas muudab selle tõhusamaks. Aeg-ajalt satub selle tulemusena kinosali tagaossa ka mõni uus Inimtäiskasvanu, kuid mitte nii palju, et see midagi muudaks.

Minu suurim vastuväide näiteks selliste asjade nagu "The Secret" ja "Law of Attraction" vastu on see, et kui need ei toimi, tunneme, et see oleks nagu meie viga, et meiega on midagi valesti. Lõppude lõpuks ju väidetavalt kõik need teised inimesed kasutavad neid edukalt, nii et see pean olema mina.

Ma ei ole piisavalt hea, et seda toimima saada. Ma teen midagi valesti. Ma olen väärtusetu. Ma olen läbikukkuja. Probleem on selles, et "kõiki neid teisi inimesi, kes neid edukalt kasutavad", ei ole samuti olemas. Muidugi, on üksikuid juhtumeid, kus keegi kasutas "The Secretit" ja "manifesteeris" uue auto – hiljem saame teada, kas see oli ka tegelikult tõsi – ja muidugi, Rhonda Byrne "manifesteeris" endale ilmselt palju raha, kui ta tegi "The Secreti".

Tõde on see, et sinuga ei ole midagi valesti, ja seda pole kunagi olnudki; viga on grupis ja selle filosoofias, tehnikas, tseremoonias või rituaalis. Need lihtsalt ei tööta pidevalt isegi väikese osa nende järgijate jaoks.

Kui mõni grupp kinosali tagaosas oleks tõesti edukas pideva ja tõelise ja püsiva rõõmu, külluse, jõu ja armastuse tekitamisel, kas sa ei arva, et sõna leviks kiiresti ja kõik teised lahkuksid oma gruppidest ja liituksid selle grupiga? Kui mõni neist oleks kasvõi mõõdukalt edukas filmide või inimese reaktsiooni muutmisel nendele, pakkudes seeläbi tõelist leevendust vabast ja kannatustest – selle asemel, et olla lihtsalt ajutine ja hästi turundatud moeröögatus –, kas sa ei usu, et enamik Inimtäiskasvanuid klopiks nende uksele, et nendega liituda? Selle asemel näeme me tekkimas uusi rühmi, mille hulk paisub nagu popkorn meie kinosaalet. Mida on veel vaja tõestuseks, et olemasolevad rühmad ei tööta?

Kui Inimtäiskasvanud suudavad eemalduda grupimõtlemisest ja olla enda suhtes ausad, teavad nad, et nende grupp ei toimi. Probleem on selles, et me ei

taha seda tunnistada, sest üks neist rühmadest **peab** ju töötama. Me **tahame väga**, et nad töötaksid. Meil **on vaja**, et nad töötaksid. Meil **on vaja** uskuda, et rühm, millega oleme liitunud, pakub meile otsitud leevendust valu ja kannatuste eest. Kui **ükski** gruppidest ei töötaks, siis tunneksime end lootusetult – mitte paremini kui Inimlapsed, kes ikka veel istuvad oma kohtadel – ja see on kõige hullem tunne maailmas, mida tuleb iga hinna eest vältida.

Paljude Inimtäiskasvanute jaoks saabub aeg, mil nad ei saa enam põgeneda või eitada ilmselget ja otsustavad, et konkreetne rühm, kuhu nad sel ajal kuuluvad, ei tööta – ei ole edukas nende soovitud muutuste loomisel. Sel hetkel lähevad nad lihtsalt edasi teise rühma, olles endiselt veendunud, et mingi rühm peab töötama ja kõik, mida nad peavad tegema, on jätkata "õige" rühma otsimist. Inimtäiskasvanu võib oma elu jooksul kuuluda mitmesse, või isegi kümnetesse sellistesse gruppidesse, püüdes meeleehtlikult – ja asjatult – leida sellist, mis töötab, mis teeb seda, mida ta väidab, mis pakub pidevat ja tõelist ja püsivat rõõmu, küllust, jõudu ja armastust.

* * *

Jed McKenna ei ole midagi ilusat öelda joogide ja swamide ja šamaanide ja gurude ning kõigi nende ebatõhusate rühmade juhtide kohta, nimetades neid "ussiõli müüjateks", justkui nad teeksid midagi "valesti".

"Gurud ja meditatsioon ja vaimsed õpetused on kõik õrnad pettused, mis on mõeldud sisemise argpüksuse rahustamiseks, mitte sisemise kangelase kasvatamiseks.... Gurud on kõige hullemad egoistid, keda maailm kunagi näinud on. Kõik gurud on heaoluorganisatsioonid, mis pakuvad oma järgijatele võltskogemusi. Guru-mäng on kasumit taotlev majandusharu: püüda mingil viisil teenida kaks miljonit dollarit aastas."

McKenna, Jed. [The Enlightenment Trilogy](#)

Kuigi see kõik võib olla faktiliselt õige, ei jaga ma sellega kaasnevaid Jedi hinnanguid. Jah, võib-olla tahavad mõnede gruppide juhid endale nime, kuulsust ja varandust teenida ning mõistavad, et kinosaali taga oleva Inimtäiskasvanute grupi juhtimine võib neile täpselt seda toota, isegi kui grupp ei anna mingeid tulemusi oma järgijatele. Kuid isegi see ei ole "vale".

Üldiselt tahaksin arvata, et paljud neist juhtidest püüavad siiralt leida vastuseid. Lõppude lõpuks peab ju keegi suutma seda välja mõelda, kas pole? Palun?

Kuid kõigi rühmade juhid satuvad lõpuks ummikusse, peamiselt seetõttu, et nende filosoofia või tehnika või praktika sisaldab suuri ja parandamatuid vastuolusid.

Sotsiaalsühholoogias on olemas teooria, mida nimetatakse "kognitiivseks dissonantsiks" [1](#), mis on "ebamugav tunne, mida põhjustab kahe vastuolulise idee samaaegne kandmine. Kognitiivse dissonantsi teooria pakub välja, et inimestel on motivatsiooniline püüd vähendada dissonantsi, muutes oma hoiakuid, uskumusi ja käitumist või õigustades või ratsionaliseerides neid." [2](#)

Inimtäiskasvanuna võid näiteks olla loomade julma kohtlemise vastu, kuid tahad siiski liha süüa. See tekitab sinu jaoks probleemi, mille pead kuidagi oma mõtetes lahendama.

"Kognitiivse dissonantsi teooria varajane versioon ilmus Leon Festingeri 1956. aasta raamatus "When Prophecy Fails" ("Kui ettekuulutused eksivad"). Selles raamatus anti sisekaemus ühe UFO maailmalõpu kultuse liikmete uskumuste püsimisest ja dokumenteeriti nende suurenenud usukuulutamist pärast seda, kui juhi "maailmalõpu" ettekuulutus ei täitunud. Maa hävimise ennustus, mille väidetavalt saatsid tulnukad grupi juhile, muutus "kinnitamata ootuseks", mis tekitas dissonantsi tunnetuste "maailm saab otsa" ja "maailm ei lõpe" vahel. Kuigi mõned liikmed hülgasid rühma, kui ettekuulutus ei

täitunud, vähendas enamik liikmeid oma dissonantsi, võttes vastu uue uskumuse, et planeet pääses tänu rühma usule." 3

Jed McKenna pakub, et Inimtäiskasvanu kogeb midagi sarnast, mida ta nimetab "vaimseks dissonantsiks"

"Levinud näide vaimse dissonantsi kohta oleks: Kui Jumal meid armastab, miks lubab ta siis nii palju kannatusi? Kindlus Jumala armastusse on sisemine uskumus. Inimeste kannatuste ilmselgus on väline reaalsus. Kas Jumal ei suuda kannatusi lõpetada? Me peame vastama "ei", sest Ta võib teha, mida iganes Ta tahab. Seepärast peab Ta lubama või isegi põhjustama kannatusi. Aga kuidas saab see nii olla, kui Ta meid armastab? Kuski tuleb milleski järele anda, või eelistatavalt väldime üldse selle küsimuse esitamist."

McKenna, Jed. [The Enlightenment Trilogy](#)

Erinevad rühmad pakuvad selle vaimse ebakõla jaoks erinevaid lahendusi. Üks levinud tehnikatest on luua uus uskumus, mis loob silla kahe vastuolulise uskumuse vahele:

Sisemine uskumus: "Jumal armastab meid."

Väline reaalsus: "Maailmas on kannatusi."

Sild uskumuste vahel: "Me kannatame ainult sellepärast, et me ei ole Jumala armastuse väärilised."

Või...

Sisemine uskumus: "Meid on loodud Jumala näo järgi, kes on igati täiuslik."

Väline reaalsus: "Me teeme inimesena halbu asju."

Sild uskumuste vahel: "Elu on kool, õppekeskus, kus me peaksime õppima ja küpsema täiuslikuks hingeks."

Minu lemmiknäide pärineb minu hiljutisest kogemusest Lõuna-Portugalis asuvas Tamera ideelises kogukonnas. Üks sealsetest vaimsetest juhtidest teab sügaval südames, et "hinnangute andmine on vale", mis on tema esimene vastuolu, sest öelda "hinnangute andmine on vale" on ise hinnangu andmine. Kuid kuna ta tunneb kaastunnet teiste vastu, tahab ta muuta maailma ja muuta seda paremaks kohaks, kus elada. Ta on piisavalt nutikas, et mõista, et maailma muutmise soov on hinnang, et asjad on valesti ja neid tuleb muuta, seega pakub ta välja lahenduse: "Me peame aktsepteerima asju sellisena, nagu nad on, ilma hinnanguteta, ja siis saame neid muuta."

Mida?! Lihtne loogika ütleb, et kui sa ei hinda midagi "heaks" või "halvaks" või "õigeks" või "valeks", siis näed seda "midagi" täiuslikuna just sellisena, nagu see on. Mis tahes tegevus, mida sa siis teed, ei ole üldse motiveeritud vajadusest või soovist seda muuta. (Sellest kontseptsioonist räägime palju rohkem raamatu hilisemates osades).

Kuid ükski kinosaaali taga olev rühm ei ole täiesti loogiline. Kõikides rühmades ilmnevad räiged vastuolud väga kiiresti, kui aus ja objektiivne meel saadab neile mõistuse ja arukuse valgust.

Mõned rühmad annavad oma vastuolud lihtsalt üle kõrgemale võimule: "Issanda teed on imelikud" või "Selliste ebamääraste küsimustega tegelemine on vaimulikkonna ülesanne". Või nad ütlevad oma järgijatele, et nad ignoreeriksid raskeid küsimusi üldse või eitaksid neid või oleksid lihtsalt hõivatud ja häiritud, nii et sellised küsimused ja lugematud teised sarnased küsimused ei saaks kunagi nende teadvuses kanda kinnitada.

Peamine eesmärk on siiski peatada ebamugavustunne.....

"Kõige siiramad otsijad ... ei otsi tõde ega vastuseid; nad otsivad leevendust vaimsest dissonantsist. Selle abi pakkumine on religioosse ja spirituaalse turu elujõud. Sellel ei ole midagi pistmist tõe või ärkamisega. Tegelikult just vastupidi. Lõppkokkuvõttes pole kogu vaimne turg, kui kõik selle pühadus maha võtta, tegelikult midagi muud kui eksistentsiaalne kiirteenindusjaam, ja kuigi nad võivad olla lõputult paljudes erinevates pakendites, on see tegelikult ainult üks toode. Vaimne kooskõla on see, mida kõik otsijad otsivad; lõppu ebamugavusele.... Kuid kooskõla, mida nad otsivad, võib leida ainult sügavamas alateadvuses.... Minu parima teadmise kohaselt ei tee vaimsusele kallutatud inimesed kõikidest valdkondadest ja erialadelt, kõikidel etappidel, tegelikult midagi muud, kui säilitavad või süvendavad oma kinnistumist ja võib-olla askeldavad ringi oma kergelt muutunud seisunditega."

McKenna, Jed. [The Enlightenment Trilogy](#)

Mul on ikka veel palju, palju inimesi, keda ma kutsun oma sõpradeks kõigis rühmades, kuhu ma olen kuulunud – intelligentsed, heatahtlikud, heade kavatsustega Inimtäiskasvanud, kes hoolivad palju sellest maailmast, tõenäoliselt sama palju nagu sinagi; ja kuidagi lihtne on nende vastuoludest mööda vaadata, et mitte kõigutada paati, milles rühm purjetab. Tõde on see, et me ei taha meie rühmas ebakõlasid ja vastuolusid; seega ei ole neid meie arvates olemas, kuigi need on kirjutatud üle kogu keset elutuba seisva elevandi.

Hiljuti kuulusin ühte gruppi, mille üks juhtidest teatas, et grupi juudi liikmed ei peaks enam sabbatit pidama, väidetavalt selleks, et aidata neil uue kultuuri loomisel murda vanu religioosete traditsioonide mustreid. Kuid põhirühm ise – enamalt kristlik – jätkas oma pühapäevahommikuste jumalateenistuste pidamist, koos "Amazing Grace" hümniga, ja nimetas isegi ühte oma igapäevastest koosolekutest Gospel Hour (evangeeliumi tund). Keegi ei võtnud sõna, ei esitanud küsimusi ega andnud kollast kaarti silmakirjalikkuse eest.

Kui oled väljaspool ühest neist rühmadest ja vaatad objektiivselt nende uskumusi, on suhteliselt lihtne märgata paljusid vastuolusid ja ebakõlasid. Kui oled aga grupi sees, on väga raske mitte alluda grupimõtlemisele. Lõpuks

peab ju olema **mingi** grupp, mis suudab teha seda, mida nad väidavad, eks ole? Sa oled kõikjalt otsinud ja otsustanud, et rühm, kus sa oled, on parim, mida leida, nii et kes te olete, et seada kahtluse alla rühma juhi tarkus ja autoriteet, isegi ilmselge ebaloogilisuse korral? Ja sul on endiselt veel tohutu vajadus olla osa grupist ja mitte olla "seal väljas" täiesti üksi, nii et sa neelad alla peaaegu kõik, mis kõlab pooleldi usutavana, et õigustada ja seletada ära nende mõtlemise vastuolud.

Üks parimaid tehnikaid, mida iga grupp saab kasutada oma ebakõlade ja vastuolude varjamiseks, on nn "Roimstopp", nagu George Orwell oma romaanis "1984" määratles....

"Roimstopp tähendab võimet otsekui vaistlikult peatuda iga ohtliku mõtte künnisel. See sisaldab ka oskust jätta tähele panemata analoogiaid, lasta kõrvust mööda loogikavigu ja mõista valesti kõige lihtsamaid argumente, kui need on ingsotsile vaenulikud, ja tunda igavust või vastumeelsust, niipea kui mõni mõttekäik võiks viia ketserlikku suunda. Roimstopp on lühidalt öeldes kaitsev lollus."

Orwell, George. 1984 (e.k. tõlge 1990 Elias Treeman)

* * *

Kas kõik need rühmad võivad kogu aeg ja kõiges "eksida"? Pealiskaudselt kõlab see üsna naeruväärselt ja võimatult. Aga mõtle korraks selle üle.

Kujuta ette, et püüad lahendada pikka ja keerulist matemaatikaülesannet ja esimene võrrand on " $2+2=?$ ". Kui sa lahendad selle tehte valesti, siis on valed ka kõik teised arvutused, mis sa pärast seda teed.

Noh, tehniliselt ei ole see vist päris tõsi. Ülesande sees võib olla ka teisi võrrandeid, mis ei sõltu sinu esimesest vastusest, ja sa võid neid õigesti lahendada.

Sa võid teha selle käigus ka muid matemaatilisi vigu ja juhuslikult – juhuslikult – jõuda õige vastuseni.

Kuid sinu lõplik vastus on alati vale. Sellest ei saa kuidagi mööda vaadata. Teisisõnu, kui sinu põhieeldus on vigane, siis on ka kõik edasised tulemused, mis sõltuvad sellest põhieeldusest, vigased.

"Elus ei ole vastuolusid. Kui sa arvad, et seisad silmitsi vastuoluga, kontrolli oma eeldusi. Sa leiad, et üks neist on vale."

Rand, Ayn. [Atlas Shrugged](#)

"See tähendab, et seal ei ole miljoneid asju valesti, vaid ainult üks, algallikas, ja kõik muu, mis tundub valesti olevat, tuleneb sellest ühestainsast põhiveast."

McKenna, Jed. [The Enlightenment Trilogy](#)

See ei kehti mitte ainult matemaatikaülesannete kohta, vaid ka iga religiooni, filosoofia, vaimse praktika, enesearendamise tehnika, uskumussüsteemi, tseremoonia ja rituaali kohta.

Iga kinosalaali taga olev rühm on "vale" ja ei saa ega saagi saavutada tulemusi, mida nad väidavad, et suudavad; ja lihtne põhjus on see, et nad kõik alustavad samast ebaõigest eeldusest. Järgmistes peatükkides saame teada, mis see vale eeldus on.

* * *

Kõik otsivad lahendusi, et vähendada elu valu ja kannatusi, et muuta reaalsust, mida nad tunnevad end ümbritsevates 3D-filmides. Probleem on selles, et neid vastuseid ei leia kinosalaalis. Mõned on teinekord jõudnud ka lähedale, kuid keegi ei ole seda kõike kokku pannud, sest seda kõike ei saa kokku panna. Ükski Inimtäiskasvanu ei leia pidevat, tõelist ja püsivat rõõmu, küllust, jõudu ja armastust, niikaua kui ta viibib kino tagaosas. See ei toimi nii.

Olen kindel, et nüüdseks oled juba aru saanud, mis on kõige olulisem põhjus: Kõik Inimtäiskasvanud ja kõik rühmad, kuhu nad kuuluvad, **on endiselt kinosaalis**. Ükski vabastatud vang ei ole Platoni koopast metafoori selles punktis lahkunud; ja väga väheste eranditega peavad kõik ikka veel seinal olevaid varje – 3D-filme, mida nad vaatavad – "reaalseteks".

Aeg-ajalt vaatab keegi üles kino keskel rippuva musta palli poole ja näeb neid heledaid valgusvihke, mis suunduvad ümberkaudsete ekraanide poole, ning imestab, mis kuradi asi see on. Kuid peaaegu keegi ei näi seda teadvat.

Ja tagaseinas oleval uksele on silt: "Mitte siseneda – äärmiselt ohtlik".

ALLMÄRKUSED

1. [Wikipedia](#) – Kognitiivne dissonants ([eesti keeles](#)) ↩
2. Festinger, L. [Theory of cognitive dissonance](#)↩
3. Festinger, L., Riecken, H.W., & Schachter, S. [When prophecy fails](#)↩

4. peatükk - Raamatukogu

Siin on veel kolm ust kino tagaosas, mida ma ei ole maininud. Ühel on silt "Meestele", teisel "Naistele" ja kolmanda ukse kohal on silt "Raamatukogu" ning see uks ei ole kunagi suletud.

Rühmadesse kuulumise vahepeal või kui ma hakkasin aru saama, et konkreetne rühm, kuhu ma tol ajal kuulusin, ei anna seda, mida nad pakkusid, ja minu liikmelisus oli lõppemas, läksin sellesse raamatukokku ja lugesin, otsides uut inspiratsiooni ja lootust. Olen möödaminnes maininud mõningaid pealkirju ja autoreid, kellega ma aega veetsin, ning mul oli võimalus uurida paljude eri rühmade asutajate ja juhtide kirjutatud tekste, mis säästis mind nende rühmadega tegeliku liitumise vaevast, avastamaks nende vastuolusid ja ebakõlasid.

Enamik raamatukogu raamatuid ei ole vähemalt selles arutelus mainimist väärt. Kuid on üht-teist väga olulist, mida ma lugedes avastasin ja mida sa peaksid teadma, kui sa seda veel ei tea – teave, mis on absoluutselt kriitilise tähtsusega igapäevaseks, kes soovib oma reaalsust muuta.

Nii et ma teen kohe suure hüppe filosoofiast ja religioonist teadusele, metafooridelt ja analoogiatelt külma, kõva teadusliku eksperimendi juurde. Teema on kvantfüüsika ja see, mis on saanud tuntuks (ja mida on laialdaselt vääriti mõistetud) kui "holograafiline universum" – viimastel aastakümnetel tehtud monumentaalsed avastused, mis sõna otseses mõttes muudavad kõike, mida me oleme seni uskunud meie füüsilise universumi kohta.

Ära muretse. Ma ei kavatse minna teaduslikult tehniliseks ega öelda midagi, millest ükski Inimtäiskasvanu ei saaks aru. Aga kui sa ei ole ikka veel rahul ühegi rühmaga, millega oled liitunud – kui sa vaatad ringi, püüdes välja selgitada, miks ükski rühmadest ei ole andnud midagi, mis oleks ligilähedane sellele, mida sa tahad kogeda ja mida sinu arvates on võimalik kogeda -, siis

peaksid järgmised peatükid veetma koos minuga raamatukogus; ja võta kaasa oma arvuti.

Tahan kohe alguses öelda, et ma ei ole kvantfüüsika ekspert, seega olen kutsunud tõelised eksperdid – doktorikraadiga füüsikud, maailma suurte ülikoolide kvantfüüsika professorid, paljude raamatute autorid – rääkima sulle otse, kasutades palju nende kirjalikke tsitaate ja videointervjuusid. Põhimõtteliselt tahan sulle kinnitada, et see, mida sa loed, ei ole minu arvamus, vaid nende inimeste arvamus, kes tõesti teavad, millest nad räägivad.

Olen lisanud mitmeid linke videote vaatamiseks ja soovitan tungivalt, et külastaksid neid linke ja vaataksid neid videoid lugemise ajal.

Hästi. Siin me läheme...

* * *

Me oleme juba ammu teadnud – vähemalt mulle õpetati koolis rohkem kui viiskümmend aastat tagasi –, et füüsiline maailm meie ümber ei ole nii "tahke", kui see välja näeb ja tundub. Tegelikult koosneb universum enamasti tühjast ruumist.

See saab väga selgeks, kui me sõidame raketiga kosmosesse ja näeme nii palju "mitte midagi" mõnede aineosakeste vahel, mida nimetatakse tähtedeks ja galaktikateks. Kuna tehnoloogia on paranenud ja me oleme läinud üha sügavamale ja sügavamale ka "sisekosmosesse", leiame atomaarses ja subatomaarses maailmas sama asja – enamasti "mitte midagi".

Parim ja kõige lõbusam viis seda ise kogeda on vaadata üheksaminutilist videot nimega *Powers of Ten*, mille Charles ja Ray Eames Office 1977. aastal IBMi jaoks valmistas. Seda saab vaadata [siin](#).

On tehtud ka teisi samasisulisi videoid: [Cosmic Voyage](#) (1996, toodetud IMAXi jaoks ja jutustajaks Morgan Freeman) ja [Cosmic Zoom](#) (1968, toodetud Kanada Riikliku Filmiameti poolt).

Kõige tähtsam, mida nendes videotes näha, on see, et "väliskosmos" ja "sisekosmos" näevad väga sarnased välja; seal ei ole peaaegu midagi muud peale tühja ruumi.

Näiteks kui võtta vesiniku aatomi tuum ja paisutada see korvpalli suuruseks, oleks elektron, mis määratleb selle aatomi kõige välimist "serva", kahekümne miili kaugusel tuumast. Ja vahepeal? Ei midagi. Tühjus. Mitte midagi. Lihtsalt tühi ruum.

"Kõikide aatomite ja molekulide sees – kogu ruum nende sees – osakeste maht on tühine osa aatomi ruumalast."

Tiller, William, Ph.D., Professor Emeritus, Stanford University. [What the Bleep!?](#) – [Down the Rabbit Hole](#)

"Tegelikult on universum enamasti tühi."

Hameroff, Stuart, M.D., Associate Director of the Center for Consciousness, University of Arizona. [What the Bleep!?](#) – [Down the Rabbit Hole](#)

Niisiis... esimene asi, mida me peame mõistma, on see, et aine ei ole "tahke", kuigi see näeb välja ja tundub meile nii.

"Aine ei ole see, mida me oleme pikka aega arvanud, et see on."

Satinover, Jeffrey, M.D., Ph.D., Teaching Fellow in Physics, Yale University. [What the Bleep!?](#) – [Down the Rabbit Hole](#)

Materia on tegelikult täis tühja ruumi.

* * *

Video *Powers of Ten* lõpeb meie tolaegsete arusaamade piiril (1977), vaadeldes ühte prootonit süsiniku aatomi tuumas.

Kuid kui tehnoloogia aastatega arenes ja teadlased said üha sügavamale ja sügavamale "sisekosmosesse" sukelduda, avastasid nad, et leitud väga väikesed osakesed ei käitunud nii, nagu nad pidid, vähemalt mitte kõigi füüsikaseaduste kohaselt, mida me olime viimased sajad aastad uskunud.

Kõige kuulsam eksperiment, mis tekitas tõelist segadust, on nn kahe pilu katse. Tegelikult tegi seda katset valguse abil esimest korda 1801. aastal inglise teadlane Thomas Young. Young näitas, et valgus ei ole tegelikult osakesed, nagu oli alati arvatud, vaid käitub hoopis lainetena.

Seejärel tehti 1961. aastal sama eksperiment valguse asemel elektronidega [1](#) ja lõpuks 1974. aastal ainult ühe elektroniga korraga [2](#). Sellest ajast alates on seda korratud, täiustatud ja korratud ikka ja jälle, ikka ja jälle, ja iga kord on tulemus sama.

2002. aasta septembris hääletasid *Physics World*'i lugejad kahe pilu katse "kõige ilusamaks eksperimentiks" [3](#), ja tuntud kvantfüüsik Richard Feynman on öelnud:

"Kogu kvantmehaanika on võimalik välja lugeda selle ühe eksperimendi mõju hoolikalt läbi mõeldes."

Greene, Brian. [The Elegant Universe: Superstrings, Hidden Dimensions, and the Quest for the Ultimate Theory](#)

Nii oluline on see eksperiment ja nii palju on see muutnud kõigi mõtlemist maailma toimimisest.

Vaatame siis, kuidas see eksperiment on tehtud ja miks selle tulemused on nii ehmatavad.....

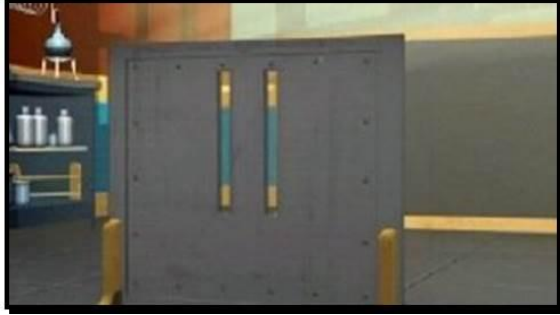
Alustame sellega, et võtame väikesed ainetükid, nagu väikesed haavlid, ja tulistame neid vastu tõket, milles on üks pilu.

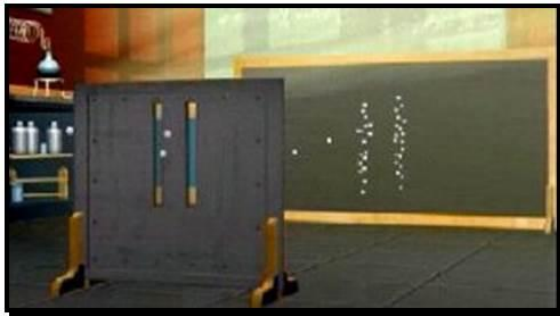
Barjääri taga on tundlik ekraan, nii et kui haavel tabab seda, teeb see jälje, nagu siin.....

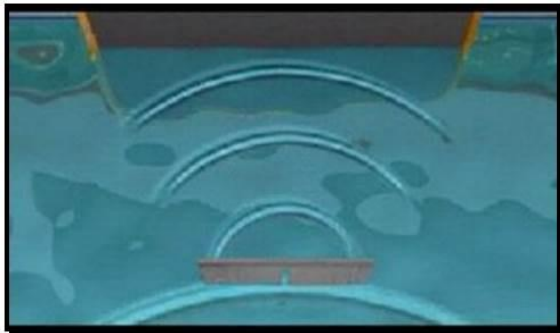
Enamik haavleid tabavad barjääri, kuid need, mis lähevad läbi pilu, tabavad ekraani ja moodustavad pilu kujuga sarnase mustri.

See kõik on täiesti mõistlik. Nüüd lisame tõkke sisse teise pilu...

...ja tulistame uuesti haavlitega; ja me saame selle, mida me ootasime: kahest pilust koosnev muster ekraanil.

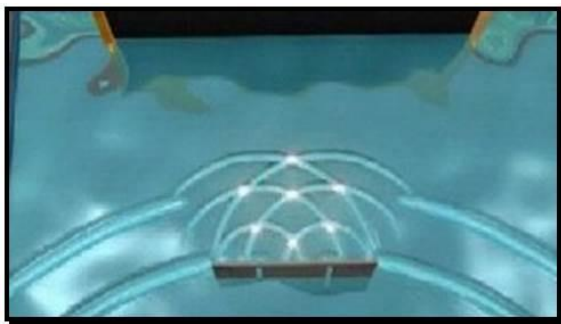
Okei, seni on kõik hästi. Mis juhtuks siis, kui me saadaksime ekraani suunas veelaineid, selle asemel, et tulistada seda haavlitega?

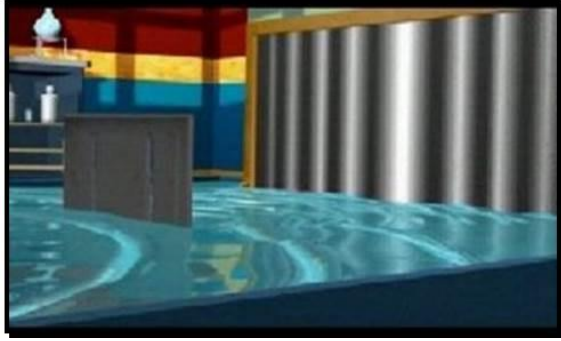
Kui barjääris on ainult üks pilu, läheb osa lainest läbi pilu ja moodustab ekraanil mustri, mis näeb välja nagu haavlite poolt tekitatud muster ainult ühe pilu korral. Kõige intensiivsem on ekraanil see osa, mida laine tipuosa tabab, mis on otse ühel joonel piluga.

Aga kui me paneme lainete ja ekraani vahele tõkke, milles on **kaks** pilu, siis juhtub hoopis midagi muud.

Kui vesi läheb läbi mõlema pilu, siis tabavad teekonnal ekraanile teispool tõket tekkinud uued lained üksteist.

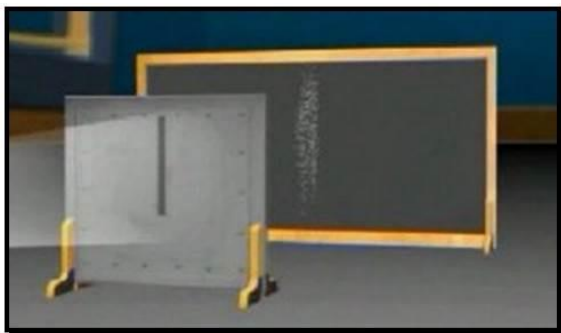

Kui ühe laine ülemine osa kohtub teise laine alumise osaga, tühistavad nad teineteist. Seda nimetatakse "destruktiivseks sekkumiseks". Seda on lihtne näha, kui visata kaks kivikest üksteisest veidi eemal tiiki, ja vaadata, mis juhtub, kui lained kohtuvad. Seega, kui me saadame lained läbi kahe piluga tõkke, saame ekraanil nn "interferentsmusteri", nagu see.....

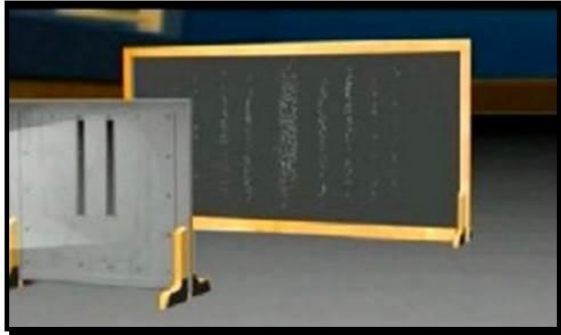
Heledad jooned ekraanil on kohad, kus lainete tipud ühinesid (*konstruktiivne interferents*) ja jõudsid seejärel ekraanile. Vahepealsed tumedad kohad on kohad, kus ühe laine ülemine osa tabab teise laine alumist osa (*destruktiivne interferents*), mis tühistab mõlemad ja ei jõua kunagi ekraanile.

Seega, kui me saadame "aineosakesi", nagu haavlid, läbi kahe pilu, saame ekraanil kaks kindlat mustrit, mis näevad välja nagu pilud, millest nad läbi tulid. Kui saadame "lained" läbi kahe pilu, saame ekraanil **interferentsimustri**.

Piisavalt lihtne. Proovime nüüd seda eksperimenti elektronidega, mitte haavlitega.....

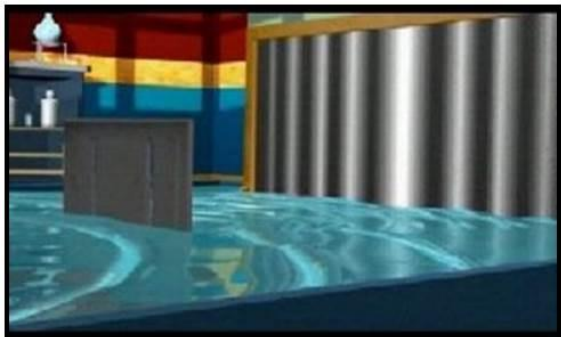
Me oleme alati mõelnud elektronist kui väga-väga väikesest haavlist, mis keerleb ümber aatomituuma – väga väike "aineosakese" ja tahke, nagu haavel. Seega ootaksime, et ekraanil näeksime sama mustrit, mida me saime, kui lasime haavleid; ja seda me ka saame, kui barjääris on üks pilu.....

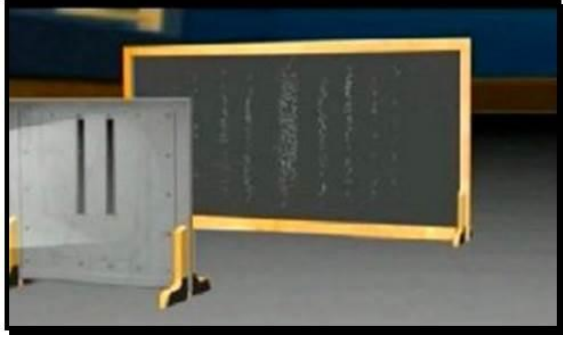
...ja kui me tulistame elektronide kiirt läbi kahe pilu barjääris, siis ootaksime, et ekraanil tekib kahe pilu muster nagu haavlite puhul.

AGA ME EI SAA!

Selle asemel saame sama interferentsimustri, mille saime, kui saatsime "laineid" läbi kahe pilu.

LAINED

ELEKTRONID

Algselt arvasid teadlased, et see võib olla tingitud sellest, et nad tulistasid korraga palju elektrone ekraani suunas ja võib-olla põrkasid mõned elektronid teineteisega kokku teisel pool barjääri, tühistades üksteist ja jäid ekraanini jõudmata. Aastaks 1974 suutsid nad lõpuks välja töötada viisi, kuidas tulistada ekraanile üks elektron korraga, nii et neil ei oleks võimalik üksteist segada. Aga nad said ikkagi *interferentsmusteri*.

(Vaata lühikest ja hästi tehtud animeeritud videot kahe pilu katse kohta filmist [What the Bleep!? – Down the Rabbit Hole](#) – klikki [siin](#).)

Kuidas on see võimalik? Kuidas on võimalik saata korraga üks pisike "aineosake" läbi kahe pilu ja lasta sellel moodustada laine interferentsmuster?

Oli ainult üks seletus, mis oli mõistlik: Elektron on pigem laine kui osake; see ei ole tahke aine, nagu me oleme alati arvanud!

Hilisemad katsed on avastanud, et sama kehtib ka aatomi tuuma, mitte ainult elektronide kohta.

"Materia ei ole see, mida me oleme pikka aega arvanud. Teadlased on alati mõelnud, et aine on justkui ülimalt staatiline ja ennustatav.... Meile meeldib mõelda, et kosmos on tühi ja aine on tahke. Kuid tegelikult ei ole sisuliselt

midagi, mis oleks üldse oluline; see on täiesti sisutühi. Vaadake aatomit. Me peame seda mingiks kõvaks palliks. Siis me ütleme: "Oh, no ei, mitte päris... see on see väike väga tiheda aine punkt otse keskel....". Aga siis selgub, et isegi see pole õige. Isegi tuum, mida me peame nii tihedaks, ilmub siin ja seal sama kergesti kui elektronid."

Satinover, Jeffrey. [What the Bleep!? – Down the Rabbit Hole](#)

Nii et meie "füüsilise universumi" ehituskivid – aatomituum ja elektronid – ei ole lihtsalt aineosakesed, vaid eksisteerivad tegelikult lainetena. Kvantfüüsikas nimetatakse seda "laine-osakese duaalsuseks".

See ajas kõik segadusse; kuid see ei ole veel loo lõpp.....

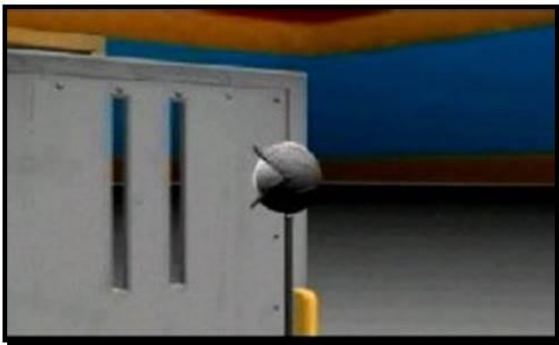
ALLMÄRKUSED

1. Jönsson C., [Electron diffraction at multiple slits](#), American Journal of Physics (1974) Volume 42, Issue 1, pp. 4-11 ↩
2. [The Merli-Missiroli-Pozzi Two-Slit Electron Interference Experiment](#) (PDF, web.archive.org) ↩
3. [The double-slit experiment](#) Physics World ↩

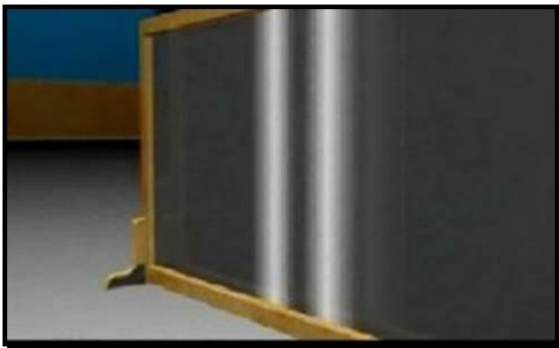
5. peatükk - Väli

Elektronid on nii lained kui ka osakesed? Ühel hetkel käituvad nad nagu osakesed ja järgmisel hetkel nagu laine?

Tol ajal ei suutnud keegi uskuda, et see kõik on tegelikult tõsi. Midagi peab olema valesti, mõtlesid nad....

Seega muutsid teadlased eksperimenti, et "jälvida" (mõõtmisseadmega) üksikut elektroni, kui see läbib kahe piluga barjääri, et näha, kas see tõesti käitub osakese asemel lainena.

Kuid hetkel, kui nad elektroni vaatlesid, juhtus veel kummalisem asi. Nad said ekraanile standardse "osakeste" mustri, mis nägi välja täpselt nii, nagu oleksid nad läbi kahe pilu haavleid tulistanud.

Elektroni "vaatamine" tähendas, et ta hakkas käituma osakese, mitte laine kujul, ja seetõttu läbis ainult ühe pilu, mitte mõlemad, ja moodustas haavlite-taolise mustri.

Niisiis... lõplik järeldus on järgmine: Oma loomulikus olekus on elektron pigem laine kui osake, **kuni selle vaatlemiseni**. Siis saab sellest osake, millel on fikseeritud asukoht ruumis ja ajas.

"Elektron on väga omapärane selles mõttes, et kui sa teda ei vaata, võib elektron olla siin, võib olla seal või võib olla sealpool See võib olla nii-öelda igas kohas üle selle ruumi. Kuid alati, kui me vaatame – see ongi selle elektroni kummaline asi –, leiame neid alati ühes konkreetsetes Geigeri loenduris, kuigi meil on ruum täis Geigeri loendureid. See on põhimõtteliselt oluline asi elektronide kohta."

Goswami, Amit, Ph.D., theoretical nuclear physicist. [What the Bleep!? – Down the Rabbit Hole](#)

"On veenvad tõendid selle kohta, et kvandid* ilmuvad osakestena ainult siis, kui me neid vaatame. Kui elektroni ei vaadelda, on see alati laine."

Talbot, Michael. [The Holographic Universe](#), p. 34

* – 1900. aastate alguses hakkasid teadlased kasutama terminit "kvant", mis viitab aatomiga seotud (puhkeolekus oleva) elektroniga seotud energiale, mille tulemuseks on aatomite ja üldse aine stabiilsus. Seega on termin "kvantmehaanika" ja nüüd üldisemalt "kvantfüüsika" seotud elektronide ja nende energia uurimisega.

"Sõna "kvant" on sünonüümne ka sõnaga "laine/osake", mida kasutatakse millegi kohta, millel on nii osakese kui ka laine omadused."

Talbot, Michael. [The Holographic Universe](#)

Nüüd oli see tõeliselt radikaalne – elektron on laine, kuni seda vaadeldakse, ja siis muutub ta osakeseks!

Tagajärjed on tohutud. See tähendab, et reaalsus – füüsikaline universum, mida me oleme alati pidanud "tahkeks ja ennustatavaks" – ei ole "reaalne", ei ole üldse "tahke ja ennustatav", sest selle universumi põhilised ehitusplokid ei ole aineosakesed, vaid võimaluste lained – potentsiaalsete asukohtade lained, kus elektron võib ilmuda osakesena, kui teda vaadeldakse.

Aga kes on see "vaatleja"? Ja kuidas muudab vaatleja elektroni lainest osakeseks?

Esimesele küsimusele ei ole praegu lihtne täielikult vastata. Vaatleja võib olla inimene, kes vaatab midagi; see võib olla masin või seade, mis on loodud midagi vaatama, salvestama või mõõtma; see võib olla sõna otseses mõttes kõik, mis püüab "näha" midagi "seal väljas" füüsilises universumis. Kuid vastuses on veel üks tasand, mis vajab rohkem teavet, enne kui see saab mõtestatud; nii et peame lihtsalt ootama.

Praegu tasub üle korrata kahe pilu katse vältimatud järeldused: Kvantfüüsika kohaselt tunduvad aatomid (tuumad ja elektronid), mis moodustavad füüsilise universumi, mida me peame nii tahkeks ja reaalseks, ainult siis tahkeks ja reaalseks, kui neid vaadeldakse. Kui neid ei jälgita, pöörduvad nad tagasi lõpmatute võimalike asukohtade laineseisundisse.

(Lühikese ja hästi tehtud animatsiooni sellest, kuidas "vaatleja" mõjutab kahe pilu katset, leiab filmist [What the Bleep!? – Down the Rabbit Hole](#) – vaata katkendit [siin](#).)

Räägime nüüd sellest, kuidas vaatleja muudab elektroni lainest osakeseks.....

Oodake hetk! Keegi ei tea tegelikult vastust küsimusele, kuidas – või miks – vaateleja muudab elektroni lainest osakeseks. Eksperdid saavad ainult spekuleerida....

"Osakesed ei ole tegelikult see, mis nad näivad olevat. Need on hetkelised ilmingud, hetkelised 'ilmumised' sellest kvantlainefunktsioonist, milles ei ole osakest – on ainult see lainetus, mis võib spontaanselt välja paiskuda osakestena."

Wolf, Fred Alan, Ph.D., theoretical physicist. [What the Bleep!? – Down the Rabbit Hole](#)

Teisisõnu, kui vaateleja vaatleb elektroni, siis need võimaluste lained "ilmuvad" ja omandavad kindla asukoha ruumis ja ajas, mida me näeme "reaalsusena". Seda nimetatakse "lainefunktsiooni kokkuvarisemiseks".

"Lainefunktsiooni kokkuvarisemist" saab väga edukalt matemaatiliselt seletada ja ennustada, kasutades keerulist kvantmatematikat; kuid seda on väga raske lihtsas inglise keeles kirjeldada. Põhimõtteliselt tähendab see seda, et elektron eksisteerib tavaliselt laineseisundis (lainefunktsioonis), mis sisaldab mitmeid võimalusi, milles ta võib muutuda osakeseks; ja kui elektroni vaadeldakse, siis need mitmed laineseisundid "langevad kokku" üheks seisundiks, mis on osakese olek konkreetses kohas.

Füüsik Nick Herbert ütleb, et see paneb teda mõnikord kujutlema, et meie selja taga on maailm (kuhu me ei vaata ja mida me ei saa jälgida), mis on alati "radikaalselt mitmetähenduslik ja lakkamatult voolav kvantsupp." ¹ Kuid alati, kui me pöördume ümber ja püüame seda suppi näha, külmutab meie pilk selle koheselt ja muudab selle tagasi "reaalsuseks". Herbert usub, et see muudab meid kõiki pisut legendaarse kuninga Midase sarnaseks, kes ei tundnud kunagi siidi tunnet ega inimkäe hellust, sest kõik, mida ta puudutas, muutus kullaks. "Samuti ei saa inimene kunagi kogeda kvantreaalsuse tõelist tekstuuri, sest kõik, mida me puudutame, muutub aineks." ²

Kus siis asuvad need elektronid kui võimaluste lained, kui keegi neid ei vaatle ja nende lainefunktsiooni osakesteks kokku ei kukuta?

Vastus sellele küsimusele on aastate jooksul palju kordi läbi vaadatud ja seda on teadusuuringute käigus palju nimetatud, sealhulgas:

- "Plancki skaala" (füüsik Max Planck)
- "ühendatud kord" (füüsik David Bohm)
- "vaakumi seisund"
- "kvantlainefunktsioon"
- "nullpunkti väli"
- "superstring-väli"
- "M"-väli
- "ühisväli"

Tänapäeval nimetatakse seda peamiselt lihtsalt "Väli". Raamatus "The Field" ("Väli") defineerib Lynn McTaggart seda kui "kõigi võimaluste väli". 3

Kõik, mida te suudate mõelda, ja kõik, mida te ei suuda mõelda, ja kõik, mida keegi ei suuda mõelda, on selles Väljas juba olemas võimaluste lainetena.

Dr. John Hagelin selgitab...

"Progressina meie arusaamises universumist füüsika kaudu viimase veerandsajandi jooksul on uuritud looduseaduste sügavamaid tasandeid, makroskoopilisest mikroskoopiliseni, molekulaarsest looduse toimimisest atomaarse, nukleaarse ja subnukleaarse tasandini.... ja mida me oleme avastanud universumi põhialuses on see, et universumi vundamendiks on üks universaalne intelligentsuse väli..... Nii et kõik looduse jõud ja kõik looduse nn "osakesed"... on nüüdseks mõistetud, et need on... lihtsalt erinevad lained ühtses olemasolu ookeanis..... Seda nimetatakse "ühisväljaks" või

"superstring-väljaks", mis on aluseks kõigele – meelele ja ainele..... See väli on mittemateriaalne väli. Planeedid, puud, inimesed, loomad, on kõik vaid selle aluseks oleva ühtse superstringvälja vibratsioonilained.... See on kõigi looduseaduste allikas; kõik fundamentaalsed jõud, kõik fundamentaalsed osakesed, kõik seadused, mis reguleerivad elu kõigil universumi tasanditel, saavad oma ühtse allika ühtsest väljast..... See on puhas abstraktne potentsiaal, mis tõuseb vibratsioonilainetena, et tekitada osakesed, inimesed, kõik, mida me näeme tohutus universumis..... See ei ole elektronide maailm; see on potentsiaalsete elektronide maailm.... Ja see ongi see, millest me oleme tehtud."

Hagelin, John, Ph.D., Physics Professor, Maharishi University. [What the Bleep!? – Down the Rabbit Hole](#)

...ja Dr. Fred Alan Wolf ütleb seda nii...

"Füüsikud annavad sellele nime; nad nimetavad seda "kvantlainefunktsiooniks", sest see tundub "laineline". Kuid see lainefunktsioon ei ole lihtsalt materiaalne laine, nagu ookeaniline või heliline või mis tahes tahke aine laine. See on võimaluste laine; see on omamoodi "mõtte"-laine. Ja kuna see on mõtte või võimaluse või "mitte-materia" laine, siis on see meile nähtamatu. Aga me ei saa seletada seda, mida me näeme materiana... kuni me ei mõista, et need materiaaosakesed tulevad kuidagi välja või tekivad nendest mõttelainemustritest."

Wolf, Fred Alan. [What the Bleep!? – Down the Rabbit Hole](#)

(Saate vaadata videointervjuud Dr. Hagelini ja Wolfi vahel Välja kohta filmist [What the Bleep!? – Down the Rabbit Hole](#) klikates [siin](#).)

Probleem on selles, et keegi ei saa tõestada, et Väli on olemas. Sa ei saa seda näha; sa ei saa seda pildistada; sa ei saa seda mõõta; sa ei saa seda pihku võtta. Aga kui kvantfüüsikud eeldavad, et Väli on olemas, saavad nad teha uskumatult täpseid matemaatilisi ennustusi füüsikalise universumi ja selle käitumise kohta, mida nad ei saa teha ilma Välja arvestamata. Nagu Fred Alan Wolf ütles:

"Me ei saa seletada seda, mida me teeme näeme mateeriana... kui me ei kujuta ette, et need materiaosakesed tulevad kuidagi välja või tekivad nendest mõttelainemustritest."

Mõttele sellest kui elektrist. Sa ei näe elektrit ennast; sa näed ainult seda, mida elekter toodab. Üks Ameerika koomik naljatas, et ta ei maksa oma elektriarvet enne, kui ettevõtte näitab talle, millise elektri eest ta maksab.

Kuid me näeme valgust, mida elekter tekitab, energiat ja muid mõjusid, millega me iga päev arvestame ja mida me nüüd nii enesestmõistetavaks peame; ja kui me neid mõjusid näeme, siis teame, et elekter peab olema olemas.

Sama kehtib ka Välja kohta. Kuigi me ei saa selle olemasolu teaduslikult tõestada, ei ole ilma selleta kõige värskemate katsete tulemuste valguses midagi mõistlikku.

Teine näide võib aidata seda selgemaks teha....

Kui sa oleksid aborigeen, kes elab Austraalia kõnnumaal ilma välismaailmaga kontaktis olemata, ja keegi tooks sulle raadio, siis võiksid imestada, kuidas see töötab, kui sa kuuled muusikat, mis karbist kostab. Sa võid selle isegi lahti võtta ja otsida seest väga väikestest inimestest koosnevat orkestrit, mis mängib kuuldud muusikat. Kuid mõne aja pärast mõistad, et ainus viis muusikat seletada on oletada, et õhus on nähtamatud raadiolained ja see kast lihtsalt püüab need lained ja muundab need heliks – kuigi sa ei saa seda tõestada.

Me oleme lõpuks jõudnud arusaamisele – mida nüüd toetavad teaduslikud tõendid –, et kõikjal meie ümber on lained. Kuid seekord ei ole need mitte raadiolained, mitte ookeanilained, vaid Välja lained. Need on potentsiaalsuse lained; ja kui neid "vaadeldakse", muutuvad nad füüsiliseks universumiks, mida me näeme.

Ma räägin sellest kontseptsioonist palju rohkem hilisemates peatükkides. Praegu piisab teadmisest, et Väli peab eksisteerima, see on väljaspool ruumi ja aega ning sisaldab lõpmatult palju võimalusi, kuid ainult laine kujul. See väli ei sisalda osakesi; see ei ole materia; see ei ole osa füüsilisest universumist. Selle asemel on see see, millest kogu universum on tehtud – nendest võimaluste lainetest.

Kuid kuidas see väli tekkis? Kes selle tegi? Kust see tuli?

Teadusel ei ole nendele küsimustele vastuseid. Nad teavad ainult, et Väli peab olemas olema. Nii et ma ei hakka spekuloida selle üle, kuidas Välja loodi, või kes võis selle luua, või kuidas see juba sisaldab kõiki võimalusi, sest... noh, lihtsalt sellepärast, et Inimtäiskasvanu ei saa absoluutselt mitte kuidagi mõista või omada otsest kogemust millestki, mis toimub Välja teisel poolel. Ka see saab selgemaks hilisemates peatükkides.

Järgmine küsimus, mida me saame küsida, on: Kuidas luuakse "füüsiline reaalsus" sellest väljast?

ALLMÄRKUSED

1. Herbert, Nick. "How Large is Starlight: A Brief Look at Quantum Reality," *Revision* 10, no. 1 (Summer 1987), pp. 31-35 ↩
2. *Ibid.* ↩
3. McTaggart, Lynne. [The Field: The Quest for the Secret Force of the Universe](#), p. xxi. (e.k. [Väli: Universumi salajase jõu otsingul](#)) ↩

6. peatükk - Hologramm

Kuidas luuakse Väljast "reaalsus"?

Enamik kvantfüüsikuid nõustub, et see on väga sarnane protsess hologrammi loomisega. Teisisõnu, universum, mida me näeme, on "holograafiline universum".

"Kui me uurime mõningaid teaduslikke vaateid "reaalsusele", mis on püüdnud jõuda sügavamale, sügavamale, sügavamale, siis näeme selle ülimal tasandil... et reaalsus ei ole tahke – see on enamasti tühi ruum – ja mistahes tahke tundub pigem meenutavat hologrammi kui materiaalset, karmi, tahket reaalsust."

Ledwith, Miceal, Ph.D., Professor of Systematic Theology, Maynooth College, Ireland. [What the Bleep!?](#) – [Down the Rabbit Hole](#)

"Londoni Ülikooli füüsik David Bohm näiteks usub... et vaatamata oma näilisele tahkele olemusele on universum sisimas fantaasia, hiiglaslik ja suurepäraselt üksikasjalik hologramm."

Talbot, Michael. An essay also entitled [The Holographic Universe](#)

Läheme korraks tagasi....

Kvantfüüsika on tegelikult matemaatiline teadus ja see on seni kõige täpsem matemaatiline teadus, mis seletab seda, mida me oma "reaalsuses" näeme.

"Kvantmatematika – mis on meie arvates kõige fundamentaalsem matemaatika, kõige täpsem matemaatiline looduse kirjeldus, mille me oleme avastanud – see matemaatika näitab meile selgelt, et objektide liikumine on kirjeldatav ainult võimaluste, mitte tegelike sündmuste kaudu, mis meie kogemuses toimuvad."

Goswami, Amit, *What the Bleep!?* – *Down the Rabbit Hole*

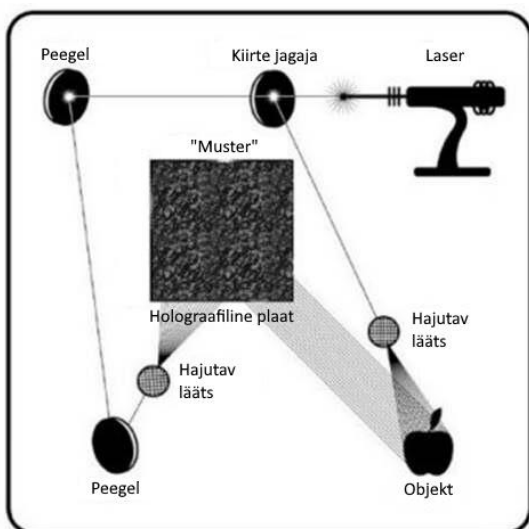
Kvantfüüsikas kasutatav matemaatika, mida kasutatakse "looduse kirjeldamiseks" ja meie "reaalsuses" nähtava käitumise selgitamiseks, on sama matemaatika, mida kasutatakse hologrammi loomiseks. Seepärast ütlevad kvantfüüsikud, et universum näib olevat pigem hologramm kui tahke reaalsus.

Seega, et mõista "holograafilist universumit", peame mõistma, kuidas hologramm luuakse. Kuid kõigepealt väga lühike taustinfo....

Holograafia leiutas 1948. aastal ungarlasest füüsik Dennis Gabor, mille eest ta sai 1971. aastal Nobeli füüsikapreemia. Alles peale laseri leiutamist 1960. aastal muutus holograafia toimivaks ja teostatavaks. Tänapäeval kasutatakse seda paljude asjade, sealhulgas krediitkaartide ja tootepakendite puhul.

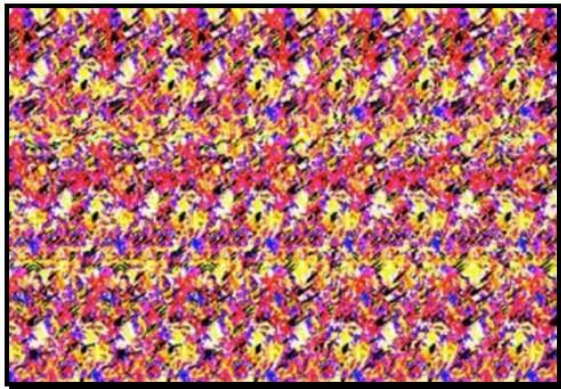
Kaasajal on olemas kolme erinevat liiki hologramme, millest mõned kasutavad laseri ja teised valget valgust. Aga räägime lihtsustatult hologrammi loomise põhilisest laserprotsessist.

Esimene asi, mida hologrammi loomisest tuleb mõista, on see, et see on kaheastmeline protsess.

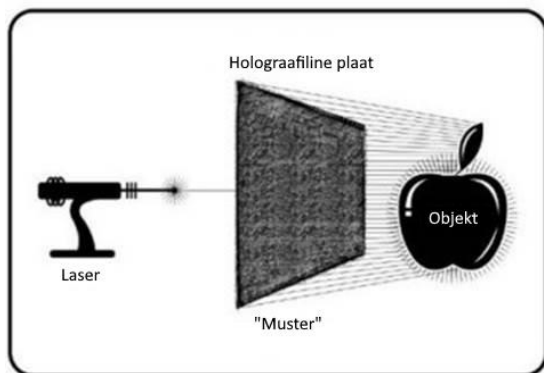
Esimene samm on see, et sa tulistad välja laserkiire ja seejärel jagad selle koheselt kaheks kiireks. Üks pool algsest valgusvihust (mida nimetatakse "võrdlusvihuks") on suunatud spetsiaalsele holograafilisele kilele (või plaadile). Teine pool algsest valgusvihust tabab objekti, põrkab sellelt tagasi ning läheb seejärel samale fotoplaadi tükile.

Sel hetkel on sul holograafiline kujutis (muster) fotoplaadil, kuid sa ei näe objekti kujutist. Kui sa vaatad fotoplaati, siis näed vaid hunnikut mitte midagi – eristamatuid laineid.

Võib-olla mäletate 1990. aastatel toimunud hullust nn "3-D-piltide" kohta. Need olid pildid, mida normaalselt vaadates nägid vaid... tegelikult mitte midagi. Lihtsalt hunnik lainelisi jooni.

Algse kujutise vaatamine hologrammfilmil pärast sammu 1 on väga sarnane. Te tõesti ei näe midagi.

Aga nüüd teeme teise sammu. Kui võtate esimese sammu võrdluskiire ja valgustate sellega uuesti hologrammkilet.....

...hüppab välja esimese sammu objekt. See oleks samaväärne fookuse muutmisega, et 3D-pilt ilmuks eristatava pildina välja.

Kõige huvitavam asi selle holograafilise õunapildi juures, mis teises sammus ilmub, on see, et see näeb välja väga reaalne ja väga materiaalne – nii reaalne, et suu võib vett jooksmata hakata ja sa tahad seda kätte võtta ja hammustada. Aga kui sa üritad seda haarata, läheb su käsi otse läbi, sest seal pole midagi.

"Illusiooni loomine, et asjad asuvad seal, kus nad EI asu, on hologrammi põhiline omadus.... Kui sa vaatad hologrammi, siis tundub, et sellel on ruumis koht, kuid kui sa käega läbi selle liigud, siis näed, et seal ei ole midagi..... Hoolimata sellest, mida sinu meeled sulle ütlevad, ei tuvasta ükski instrument mingit energiat või ainet seal, kus hologramm näib hõljuvat. Seda seetõttu, et hologramm on virtuaalne kujutis, kujutis, mis näib olevat seal, kus seda ei ole."

Talbot, Michael. [The Holographic Universe](#), p. 25

Kuidas saab siis kvantfüüsika öelda, et me elame holograafilises universumis? Selles ei ole mingit mõtet. See, mida me näeme ja puudutame, näeb välja ja tundub väga reaalne ja väga kindel. Me võime sirutada käe ja haarata ja süüa õuna, mida näeme enda ees; kuidas saab see siis olla hologramm? Me ei saa ka läbi põranda kukkuda ega läbi seinte kõndida (noh... enamik meist ei saa).

Esimene vastus on, et paljud kvantfüüsikud ei ütle tegelikult, et meie füüsiline reaalsus on hologramm; nad ütlevad, et see **käitub nagu** hologramm, sest matemaatika, mida kasutatakse mõlema seletamiseks, on sama. Kuid üha enam teadlasi läheb nüüd kaugemale ja väidab, et me tõepoolest elame hologrammis, tuginedes kõige uuematele eksperimentidele. Näiteks 2008. aastal ütles Craig Hogan, Fermilab'i osakeste astrofüüsika keskuse direktor:

"Kui GEO600 tulemus on see, mida ma kahtlustan, siis me kõik elame hiiglaslikus kosmilises hologrammis."

Chown, Marcus. [Our world may be a giant hologram](#), New Scientist, January 15, 2009

"Idee, et me elame hologrammis, kõlab ilmselt absurdelt, kuid see on meie parimate arusaamade loomulik laiendus mustadest aukudest ja midagi, millel on üsna kindel teoreetiline alus. See on olnud üllatavalt kasulik ka füüsikutele, kes maadlevad teooriatega selle kohta, kuidas universum kõige fundamentaalsemal tasandil toimib."

Chown, Marcus. [Our world may be a giant hologram](#), New Scientist, January 15, 2009

Ja Dr. Jacob Bekensteini, Jeruusalemma Heebrea Ülikooli teoreetilise füüsika professori sõnul:

"Hämmastav teooria nimega hologrammiline printsii väidab, et universum on nagu hologramm.... Mustade aukude – tohutult tihedate massikontsentratsioonide – füüsika annab vihje, et see põhimõte võib olla tõene."

Bekenstein, Jacob D., Ph.D., Professor of Theoretical Physics at the Hebrew University of Jerusalem. [Information in the Holographic Universe](#), Scientific American, August 2003

Nii et siinkohal paluksin sul lihtsalt peatada igasugune otsustamine ja kaaluda võimalust, et me elame holograafilises universumis, nagu näitavad kvantfüüsika teaduslikud tulemused. Sa ei pea seda igavesti "uskuma"; proovi seda lihtsalt eksperimendina. Ma tunnistan, et see on radikaalne mõtteviis, kuid pärast kõike seda, mida me oleme läbi teinud, püüdes leida "tõde" – millest enamik ei ole väga hästi toiminud -, on ehk aeg muutuda veidi radikaalsemaks.

"On suhteliselt lihtne mõista holismi ideed millegi suhtes, mis on meie suhtes väline, nagu õun hologrammis. Keeruliseks teeb selle see, et me ei vaata hologrammi; me oleme osa hologrammist."

Talbot, Michael. *The Holographic Universe*

* * *

Kui me vaatame tähelepanelikult ringi ja pöörame tähelepanu, siis meile antakse kogu aeg "vihjeid" või "juhtlõngu" selle kohta, kuidas see universum tegelikult toimib. Ma mainin selle raamatu jooksul mõnda neist vihjetest ja kavatsen soovitada sulle mõned Hollywoodi filmid, mida saad laenutada ja vaadata. Nüüd võiksid öelda: "See kõik on ainult väljamõeldis, see on lihtsalt film", ja sul oleks õigus. Kuid ka ilukirjandus ja filmid võivad anda meile vihjeid selle kohta, mis tegelikult toimub.

Eriti ulme. Kui ma olin noor, siis oli üks koomiks nimega "Dick Tracy", ja Dickil oli see uskumatu käekell-raadiosaatja-asjake. Ma ütlen "uskumatu", sest 1950. aastatel oli see puhas ulme. Täna on see reaalsus. ¹Ma võiksin – ja sa võiksid – loetleda sadu asju näiteks tehnoloogia valdkonnas, mida on esmakordselt mainitud mõnes kunstilises meediumis ja mis on viimastel aastakümnetel tõeks saanud, mitte vähemtähtsad neist on George Orwelli "1984" ja Ayn Randi "Atlas Shrugged" – kahjuks.

Nii et YouTube'is on kaks lühikest videot, mida ma tahan, et sa vaataksid, et saada parem ettekujutus sellest, mida kogu see hologrammi kontseptsioon endast kujutab ja kui reaalne hologramm võib tunduda.

Üks on stseen filmist, *The Thirteenth Floor*. Selles filmis mõtles üks saksa teadlane välja, kuidas luua täisväärtuslik hologramm, mille osaks oleks võimalik saada, nagu oleks tegemist täieliku sisseelamise filmiga. Kuid teadlane mõrvatakse ning tema sõber ja partner (Douglas Hall) tahab välja selgitada, kes seda tegi. Nii satub Douglas "hologrammimasinasse" ja siseneb

1937. aasta Los Angelese hologrammi, kuhu teadlane oli jätnud talle vihje oma mõrva kohta.

Stseen, mida sa vaatad, on Douglase esimene kord hologrammimasinas. Pane tähele, kuidas ta reageerib hologrammis olemisele ja tema hämmastusele, kui reaalsena see tema jaoks välja näeb ja tundub.

Video vaatamiseks klõpsa [siin](#).

Teine videoklipp on pärit filmist *Star Trek: The Next Generation* (1.hooaeg, seeria "11001001"). Kuna tähelaev Enterprise reisis kogu aeg mööda universumit ringi, pidid nad välja mõtlema, kuidas teha meeskonnale võimalikuks puhkamine. Nii lõid nad holoplatvormi – ruumi, kus võis taotleda ja luua mis tahes hologrammi enda lõõgastumiseks ja nautimiseks.

Stseenis, mida sa vaatad, on komandör Riker, kes palub aega veeta New Orleansis, kus ta mängib džassi ja on väga huvitav kuulajaskond. Jällegi märkad, kui üllatunud ta on, kui naine näib, tundub ja lõhnab nii tõeliselt.

Video vaatamiseks klõpsa [siin](#).

Aga kui see kõik on võimalik, siis tekib küsimus: Kuidas on **meie** holograafiline universum loodud meile füüsilise universumina kogemiseks?

ALLMÄRKUSED

1. Sutter, John. *HP developing a 'Dick Tracy' wristwatch*, CNN, June 3, 2010 (web.archive org viide) ←

7. peatükk - "Seal väljas" ei ole olemas

Dr. Karl Pribramil on olnud pikk ja hiilgav karjäär. 1919. aastal Austrias sündinud Pribram on neurokirurg ja neurofüsioloog, kes on aastaid püüdnud välja selgitada, kuhu mälu ajus salvestub.

Probleem seisnes selles, et 1920ndatel aastatel oli ajuteadlane Karl Lashley leidnud, et *"ükskõik, millise osa roti ajust ta eemaldas, ta ei suutnud kustutada tema mälust, kuidas sooritada keerulisi ülesandeid, mida ta oli enne operatsiooni õppinud."* [1](#) Seega asus Pribram lahendama mälu salvestamise mõistatust, mis näis olevat ajurakkudest (neuronitest) sõltumatu.

Kuid alles siis, kui ta kohtus David Bohmiga, ühe kvantfüüsika pioneeriga, leidis Pribram oma vastuse. *"Bohm aitas luua aluse Pribrami teooriale, et aju toimib hologrammi sarnaselt, vastavalt kvantmatemaatilistele põhimõtetele ja lainemustrite omadustele."* [2](#)

Tehniliselt *"Pribram usub, et mälestused ei ole kodeeritud neuronitesse või neuronite väikestesse rühmadesse, vaid närviimpulsside mustritesse, mis läbivad kogu aju samamoodi, nagu laservalguse interferentsi mustrid läbivad kogu holograafilist pilti sisaldava filmi pinda. Teisisõnu usub Pribram, et aju on ise hologramm."* [3](#)

Mälu talletamine ei ole ainus asi, mis muutub Pribrami teooria valguses arusaadavamaks.

"Veel üks on see, kuidas aju on võimeline tõlkima meelte kaudu saadud sageduste laviini (valgussagedused, helisagedused jne) meie tajude konkreetseks maailmaks. Sageduste kodeerimine ja dekodeerimine on just see, mida hologramm kõige paremini teeb. Nii nagu hologramm funktsioneerib kui omamoodi lääts, tõlkeseadeldis, mis suudab muuta näiliselt mõttetu sageduste hägususe sidusaks pildiks, usub Pribram, et ka aju koosneb läätsesest ja kasutab

hologrammi põhimõtteid, et matemaatiliselt muundada meelte kaudu saadud sagedused meie tajude sisemaailmaks."

Talbot, Michael, [The Holographic Universe](#)

Lühidalt, Pribram usub " et meie aju konstrueerib matemaatiliselt "kõva" reaalsust, tuginedes sagedustest saadud sisendile ." 4

Hästi. Tõlgime selle kõik lihtsasse keelde. Karl Pribrami ja paljude teiste teaduslike katsete tulemuste kohaselt on inimese aju ise hologramm. Selle ülesanne on võtta vastu holograafilisi lainesagedusi ja tõlkida need füüsiliseks universumiks, mida me "seal väljas" näeme.

Ja nüüd algab lõbu...

Ma tahan rääkida kahest konkreetsest teaduslikust eksperimentist – paljude hulgast –, mis mitte ainult ei näi tõestavat Pribrami teooriat, vaid lähevad sellest kaugemale ja jõuavad hämmastava järelmuseni.

Esimese alustas 1970ndatel aastatel San Francisco California Ülikooli füsioloogiaosakonna teadlane dr Benjamin Libet. Väga lihtsustatult öeldes tegi Libet eksperimente ajukirurgia patsientidega nende operatsioonide ajal. Patsientide aju oli avatud ja nad olid täiesti teadvusel, olles saanud ainult lokaalset anesteetikumi.

Libet stimuleeris patsiendi ühe käe väikest sõrme (näiteks nõelapistega) ja palus patsientidel talle öelda, millal nad seda tundsid. Seejärel stimuleeris ta selle väikese sõrmega seotud ajupiirkonda ja palus patsientidel öelda talle, millal nad seda tunnevad.

Enne kui ma räägin teile, mida ta avastas, peame me mõistma, kuidas me tunneme asju, nagu nõelatorget. Stimulatsioon (nõelatorge) edastatakse keha kohast, kus see juhtus, ajju ja seejärel annab aju meile teada tundest.

Tehniliselt ei "tunne" me tegelikult asju seal, kus nad toimuvad; me "tunneme" neid ajus.

Seega oleks loogiline, et kui stimuleerida kellegi väikest sõrme, kulub närvidel aega (sekundi mürdosa), et see tunne jõuaks ajju, kus seda "tunnetatakse", sest füüsiline keha on piiratud ruumi ja ajaga ning miski füüsilises universumis (Einsteini järgi) ei saa liikuda kiiremini kui valguse kiirus. Põhimõtteliselt kulub aega, et väikese sõrme stiimul jõuaks ajju ja inimene saaks sellest "teadlikuks".

Teisest küljest oleks ka loogiline, et kui stimuleerida aju otse täpselt selles kohas, kuhu väike sõrm saadab "tuntavat" tunnet, siis inimene oleks sellest kohe "teadlik". Teisisõnu ei oleks mingit ajalist viivitust, sest aju on juba saanud teavet stiimuli kohta ja peab ainult hoiatama inimest tundmuse eest.

Libet ja ka teised pärast teda leidsid, et see oli täpselt vastupidi. Tegelikult loete te selles raamatus tõenäoliselt mitu korda, et teave, mida me saame kvantfüüsika teaduslikest uuringutest, tõestab, et paljud asjad, mida me oleme alati uskunud, on vastupidised.

Libeti patsiendid ütlesid talle kohe (ilma ajalise viivitusega), kui ta stimuleeris nende väikest sõrme, kuid kui ta stimuleeris otse aju, tekkis viivitus. (Vaata videot [siin](#).)

Libet oli hämmastunud. Ta püüdis leida seletust, nagu ka paljud teised teadlased, ja tolle aja valitsevaks teooriaks sai, et aeg võib liikuda tagurpidi. Seda nimetatakse "aja ümberpööramise teooriaks" või "subjektiivseks tagasiviimiseks" või "tagasiulatuvaks". Pärast seda, kui Libet püüdis seda tõestada ja ebaõnnestus, ütles ta ise, et "*ei tundu olevat mingit neuraalset mehhanismi, mida võiks pidada subjektiivsete sensorsete viidete otseseks vahendajaks või ajas tagasi liikumise põhjuseks.*" ⁵ Teisisõnu, ajus ei ole tõendeid aja tagasipööramise kohta selle nähtuse seletamiseks.

Praegu paneme selle info lihtsalt kõrvale ja räägime teisest eksperimendist.....

See algas 1990ndatel ja seda viisid läbi dr Dean Radin ja kolleegid. Dean Radin on Institute of Noetic Sciences vanemteadur, Sonoma State University kaasprofessor ning Saybrook Graduate School and Research Center'i nõukogu liige. Ta omandas bakalaureuse kraadi elektrotehnika alal Massachusettsi Amhersti ülikoolis ning magistrikraadi elektrotehnika alal ja doktorikraadi haridusliku psühholoogia alal Illinoisi ülikoolis Urbana-Champaignis. Ta töötas AT&T Bell Labs'is ja GTE Labs'is, peamiselt täiustatud telekommunikatsioonitoodete ja -teenuste inimteguritega, ning seejärel töötas ka Princetoni Ülikoolis, Edinburghi Ülikoolis, Nevada Ülikoolis, Las Vegases, SRI Internationalis, Interval Research Corporationis ja Boundary Institute'is.

Ma ütlen seda kõike, sest Radini uurimus ei ole teadlaste seas laialdaselt tunnustatud, mistõttu sa ei ole sellest võib-olla kunagi kuulnudki, kuigi tema autorlus on vaieldamatu. Siin on põhjus, miks tema tulemusi on mõnele teadlasele nii raske alla neelata...

Radin ühendas inimese erinevate masinate külge, et mõõta mitmeid erinevaid kehareaktsioone, näiteks südame löögisagedust, EKG-d, naha juhtivust, vere kogust sõrmeotstes ja hingamist.

Seejärel istus inimene arvutiekraani ees, nupp käes. Neil paluti vajutada nuppu, kui nad on valmis, ja viis sekundit hiljem valis arvuti juhuslikult pildi ja kuvas selle ekraanile.

Arvutil on kahte erinevat tüüpi pilte, mille hulgast tehakse valik. Üks pildigrupp kutsus tavainimeses esile emotsionaalse reaktsiooni – näiteks pilt vägivallast, sõjast, vägistamisest või inetusest või 9/11 langevatest kaksiktornidest. Teine rühm pilte on neutraalsed, mis tavaliselt ei avaldaks vaatamisel mingit emotsionaalset mõju, nagu näiteks stseen Misiganes linna tänavalt.

Me juba teame, mis juhtub kehas, kui inimesed näevad emotsionaalset pilti – mis juhtub nende südame löögisagedusega, nende EKG-ga, naha juhtivusega, vere kogusega sõrmeotstes ja hingamisega. Need "hüppavad".

Me teame ka, mis juhtub kehas, kui inimesed näevad neutraalset (mitteemotsionaalset) pilti. Nad jäävad "rahulikuks".

Kui inimene selles eksperimendis nuppu vajutab, ei ole arvuti veel valinud, millist pilti näidata või millisest grupist, ja teeb selle otsuse alles viis sekundit hiljem, kui ta pildi ekraanile paneb.

Nüüd on siin hämmastav asi: isiku mõõdetud kehalised reaktsioonid toimuvad **enne, kui** arvuti valib pildi ja kuvab selle ekraanile. Teisisõnu, inimese südame löögisagedus, EKG, naha juhtivus, vere hulk sõrmeotstes ja hingamine tõusevad **enne** pildi ilmumist, kui pilt on emotsionaalne, ja kõik kehalised reaktsioonid jäävad rahulikuks, kui ilmuv pilt on neutraalne.

Kordame – kõik need kehalised reaktsioonid (või kehaliste reaktsioonide puudumine) toimuvad **enne, kui** arvuti oli isegi valinud, milline pilt ekraanile kuvatakse. Ainus mõttekas järeldus on, et aju teab, milline pilt on tulemas, enne kui inimene on sellest teadlik – tegelikult isegi enne, kui arvuti on valinud, millist pilti näidata – ja keha reageerib sellele vastavalt! [6](#) (Vaata videot [siin](#).)

* * *

Kõige uuemad tõendid [*juuli 2010, tõlkija kommentaar*] pärinevad BBC dokumentaalfilmist "Neuroscience and Free Will". Siin on katse kirjeldus....

Katseisik lamab kompuutertomograafis, hoides mõlemas käes nuppu. Kõik, mida katsealune peab tegema, on otsustada, kas vajutada vasakus või paremas käes olevat nuppu, ja seejärel seda nuppu ka päriselt vajutama, ning samal ajal salvestab kompuutertomograaf tema ajutegevust.

Tulemuseks on, et aju näitab selgelt kuni **6 sekundit varem**, millist nuppu inimene vajutab – vasakut või paremat. See on 6 sekundit **varem** kui katsealune otsustab teadlikult, millist nuppu ta vajutab. Aju aktiivsus on nii selge ja 100% järjepidev, et skannerit jälgiv tehnik suudab hõlpsasti ja absoluutse kindlusega ennustada, millist nuppu katsealune vajutab, enne kui katsealune ise teeb teadliku otsuse.

Sa pead tõesti [vaatama videot](#), et seda uskuda!

See annab täiendavaid tõendeid Radini eksperimentide kohta ja kinnitab seda, mida dr Andrew Newberg ütleb....

"On olnud ka teisi uuringuid, mis on näidanud, et kui inimesed hakkavad kätt liigutama või hakkavad midagi ütleva, siis tegelikult on teatud aju närvirakkudes aktiivsus isegi **enne, kui** nad saavad teadlikult aru, mida nad üritavad teha."

Newberg, Andrew, Ph.D., Director, Center for Spirituality and the Neurosciences, University of Pennsylvania, [What the Bleep!? – Down the Rabbit Hole](#)

* * *

Mida see kõik tähendab?

Enne kui ma sellele küsimusele vastan, pean tutvustama veel ühte teaduslikku mõistet nimega "Occam's Razor" ("Ockhami habemenuga"), **7** põhimõte, mis on püsinud peaaegu seitsmesaja aasta jooksul. Seda parafraseeritakse sageli järgmiselt: "Kui kõik muud tingimused on võrdsed, on kõige lihtsam lahendus parim", kuigi see ei ole tehniliselt Occam's Razori korrektne tõlgendus. Seda nimetatakse ka "teaduslikuks kokkuhoiupõhimõtteks", mis on "vaatluse kõige vähem keerulise seletuse eelistamine". **8** Üldine reegel on, et parim vastus vajab kõige vähem oletusi ja loob kõige vähem väiteid.

Nende ajukatsete tulemusi on püütud seletada mitmete erinevate teadlaste poolt. Kuid kõige lihtsam ja loogilisem seletus – see, mis näib kõige paremini rahuldavat Occam's Razor'i tingimust – on see, et aju teab, mis juhtub, enne, kui see juhtub "seal" füüsilises universumis. Ilmselt seisneb järjekord selles, et aju võtab vastu hologrammilainete informatsiooni ja saadab selle siis "sinna välja", luues füüsilise universumi, mida inimene tajub ja kogeb.

Näiteks Libeti katsetes "teadis" aju, et väikest sõrme stimuleeritakse enne tegelikku stimulatsiooni, ja seetõttu ei olnud inimesel mingit ajalist viivitust, et sellest teadlikuks saada. Kui aga aju stimuleeriti otse – justkui laaditi sinna uus hologramm -, võttis aju aega, et saata tunne väikesele sõrmele ja tuua see tagasi ajju, et seda tajuda.

Radini eksperimentides on oluline tulemus see, et aju teadis, milline pilt ilmub, sest ta lõi reaalsust, mis pidi toimuma, mitte lihtsalt ei reageerinud reaalsusele pärast selle toimumist.

Luba mul seda korrata, sest see on väga oluline, et mõista, kuidas holograafiline universum toimib ... *aju teadis, milline pilt ilmub, sest ta lõi reaalsust, mis pidi toimuma, mitte lihtsalt ei reageerinud reaalsusele pärast selle toimumist.*

Nii et paneme selle kokku Pribrami hologrammi aju mudeliga.....

Pribram ütleb, et inimese aju on ise hologramm ja see "konstrueerib matemaatiliselt "kõva" reaalsuse, tuginedes sagedusalast saadud sisendile".

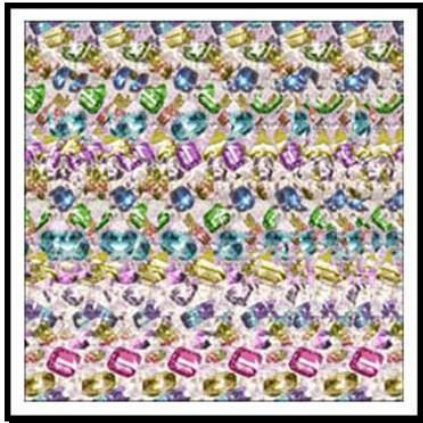
Kas mäletad "The Field"? Väli on Pribrami "sagedusala" – lõpmatu hulk võimalusi, mis eksisteerivad sageduste lainetena.

Pribram ütleb seega, et aju saab Väljast lainesagedusi, mida ta siis tõlgib "kõvaks" reaalsuseks – see, mida me tavaliselt nimetame füüsiliseks universumiks. Tegelikult viitavad kõik need eksperimendid sellele, et sinu aju

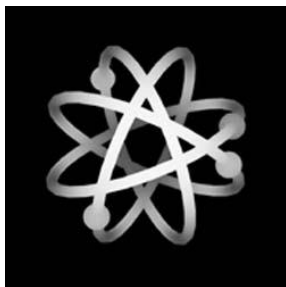
saab Väljast hologrammi lainesagedustes, kukutab lainefunktsiooni kokku ja muundab selle osakesteks, et luua füüsiline "reaalsus", ning saadab seejärel selle "reaalsuse" "sinna välja", et sa seda kogeksid.

Seda kinnitavad BBC dokumentaalfilmis "Neuroscience and Free Will" esitatud kompuutertomograafia eksperimendid. Kui sa vaatad videot, siis näed isegi täpselt seda aju piirkonda, kus see muundab allalaaditud lainesagedused hologrammiks, mis kuus sekundit hiljem projitseeritakse "sinna", et sa saaksid sellest teadlikuks ja kogeksid seda.

See tähendab esiteks, et inimese aju on "vaatleja", kes "lõpetab lainefunktsiooni", millest ma rääkisin viiendas peatükis, sest kvantfüüsika ütleb, et see on "vaatleja", kes muudab elektroni lainest osakeseks.

Lihtsamalt öeldes, see on aju, mis võtab need lainelised 3D-pildid....

...ja muudab need millekski, mida me näeme.

(tegelik kujund peidetud 3-D pildilt ülalpool, aadressilt MagicEye.com)

See tähendab ka meie meeled – nägemine, kuulmine, maitsmine, haistmine, puudutamine jne. – ei ole tegelikult mingi sõltumatu "reaalsus" "seal väljas", vaid projitseerivad seda reaalsust nii, et see näib olevat "seal väljas". Lisaks sellele, et meie silmad on "vastuvõtjad", on nad ka "prožektorid", sest teie aju teab, mida te hakkate kogema, enne kui te seda oma meelte abil tajute.

Ilmselt, kui meie aju konverteerib Väljast pärinevad lainesagedused, projitseerib ta need "sinna välja" ja tekitab mulje, et meid ümbritseb "totaalne sisseelamisfilm". Siis, ja ainult siis, "loevad" meie meeled seda, mis on "sinna" projitseeritud, ja toovad selle teabe tagasi ajju.

"David Bohm on väitnud, et kui me vaataksime kosmost ilma meie teleskoopide läätседeta, näeksime universumit hologrammina. Pribram laiendas seda arusaama, märkides, et kui me jääksime ilma oma silmade läätседest ja meie teiste meeleretseptorite läätsesarnastest protsessidest, oleksime uppunud holograafilistesse kogemustesse."

Wikipedia artikkel Karl Pribramist – [Wikipedia \(eesti keeles\)](#)

Ma ei usu, et keegi teab praegu täpselt, kuidas see toimib, kuid ma olen kindel, et kui kvantfüüsika uuringud jätkuvad, avastab keegi selle protsessi.

Vahepeal on meile antud suur vihje – üks neist "vihjetest", millest ma eelmises peatükis rääkisin – kaasaegse arvuti kujul....

Enamik arvuteid kasutab praegu niinimetatud "binaarkoodi", mis koosneb ainult nullidest ja ühtedest. 9 Kui vaadata nulle ja ühtesid, näevad need välja juhuslikud ja kaootilised, nagu 3D-pildid.

Kuid iga arvuti sees on protsessor (Central Processing Unit – CPU), mis on arvuti "aju". See protsessor võtab vastu binaarkoodi nullide ja ühtede jadana,

tõlgib selle koodi ja projitseerib tulemused arvutiekraanile, kus me näeme seda meile arusaadaval kujul.

Arvutil on ka oma sensoorsed tajud, mille hulka kuuluvad sellised asjad nagu hiir, puuteekraan, mikrofon, videokaamera jne. Kui me suhtleme arvutiga ühe selle meele kaudu – näiteks hiirega klõpsates – saadetakse see sõnum tagasi protsessorisse edasiseks töötlemiseks.

Seega, samamoodi nagu arvuti protsessor saab oma binaarkoodi, tõlgib selle, projitseerib tulemused ekraanile ja seejärel töötleb sisendeid, mis tulevad tagasi hiire ja teiste sensoorsete tajude kaudu, võtab meie inimaju vastu lainesagedusi Väljast, tõlgib need osakesteks, lõpetades laine funktsiooni, projitseerib tulemused "välja" ja seejärel töötleb sisendeid, mis tulevad tagasi meie enda meeleliste tajude kaudu.

Kutsun sind üles ise katsetama. Mine välja või vaata lihtsalt ringi, kus iganes sa ka ei oleks, ja kujuta hetkeks ette, et sa ei vaata mingit sõltumatut või objektiivset reaalsust "seal väljas", vaid sa projitseerid selle reaalsuse "sinna väljas" samamoodi, nagu projektor saadab filmi kinolinale.

"Kui holograafilist ajumudelit viia loogiliste järeldusteni, avab see võimaluse, et objektiivset reaalsust – kohvitasside, mägede vaatepiltide, jalakate ja laualampide maailma – ei pruugi üldse olla olemas..... Kas on võimalik, et see, mis on "seal väljas", on tegelikult tohutu, resoneeriv lainevormide sümfoonia, "sagedusala", mis muundub maailmaks, nagu me seda tunneme, alles **pärast seda, kui** see jõuab meie aju?"

Talbot, Michael, [The Holographic Universe](#)

"David Bohm ütles: "Meie igapäevaelu käegakatsutav reaalsus on tegelikult mingi illusioon, nagu hologramm. Selle aluseks on sügavam eksistentsikorraldus, ulatuslikum ja primaarsem reaalsuse tasand, mis sünnitab kõik meie füüsilise maailma objektid ja ilmingud samamoodi, nagu hologrammfilmi tükk sünnitab hologrammi."

Talbot, Michael, [The Holographic Universe](#)

"Kui maailma konkreetsus on vaid sekundaarne reaalsus ja see, mis on "seal väljas", on tegelikult sageduste holograafiline hägusus, ja kui aju on samuti hologramm ja töötleb ainult osa sellest hägususest pärinevaid sagedusi, siis mis saab objektiivsest reaalsusest? Lihtsamalt öeldes, see lakkab olemast. Kuigi me võime arvata, et oleme füüsilised olendid, kes liiguvad läbi füüsilise maailma, on see illusioon. Me oleme tegelikult "vastuvõtjad", kes hõljuvad läbi kaleidoskoopilise sageduste mere."

Talbot, Michael. An essay entitled [The Universe as a Hologram: Does Objective Reality Exist, or is the Universe a Phantasm?](#)

Teisisõnu, nagu Fred Alan Wolf ja Lynne McTaggart mõlemad ütlevad, "ei ole olemas "seal väljas", sõltumatult sellest, mis toimub "siin." [10](#) (Vaata nende videot filmist [What the Bleep!?! – Down the Rabbit Hole](#) klõpsates [siin](#).)

"Mis on "seal väljas," ütleb Michael Talbot, "on tohutu ookean laineid ja sagedusi ning reaalsus näib meile konkreetne ainult seetõttu, et meie aju suudab võtta selle holograafilise hägususe ja teisendada selle pulkadeks ja kivideks ja muudeks tuttavateks objektideks, mis moodustavad meie maailma."

Talbot, Michael, [The Holographic Universe](#)

"Mis on tõeline? Kuidas sa defineerid "päris"? Kui sa räägid sellest, mida sa tunned, mida sa haistad, mida sa maitsed ja näed, siis "päris" on lihtsalt elektrilised signaalid, mida sinu aju tõlgendab."

Morpheus, filmist [The Matrix](#)

* * *

On aeg kõik see kena väike jutt kokku võtta...

See, mida me oleme alati pidanud oma eluks, meie reaalsuseks, ei ole kvantfüüsika kohaselt reaalne, vaid tegelikult holograafiline 3D-film, millesse me oleme sukeldunud, mille lainesagedused on laekunud Väljast meie ajju, kus need on tõlgitud ruumis ja ajas paiknevateks osakesteks ja projitseeritud "sinna välja", et me saaksime neid oma meelte kaudu tajuda.

See tähendab, et ei ole olemas iseseisvat, objektiivset reaalsust "seal väljas", vaid täiesti subjektiivne reaalsus, mis on loodud täiesti sõltuvalt sellest, mis on "siin sees".

Lühidalt öeldes, ei ole olemas mingit "seal väljas".

"On tõendeid selle kohta, et meie maailm ja kõik selles olev – alates lumehelvestest kuni vahtrapuudeni, langevate tähtede ja pöörlevate elektronideni – on vaid kummituslikud kujutised, projektsioonid reaalsuse tasandilt, mis on nii kaugel meie omast, et see on sõna otseses mõttes väljaspool nii ruumi kui ka aega."

Talbot, Michael, [The Holographic Universe](#)

Isegi Einstein oleval öelnud: "Reaalsus on vaid illusioon, kuigi väga püsiv."

"See on ainus radikaalne mõtteviis, mida sa pead tegema. Aga see on nii radikaalne, see on nii raske, sest meie kalduvus on, et maailm on juba "seal väljas", sõltumata minu kogemusest. Ei ole. Kvantfüüsika on öelnud seda nii selgelt."

Goswami, Amit. [What the Bleep!? – Down the Rabbit Hole](#)

* * *

FILMISOOVITUS: [The Thirteenth Floor](#), peaosas Craig Bierko (1999)

ALLMÄRKUSED

1. Talbot, Michael, [The Holographic Universe](#)↔
2. [Wikipedia](#) – David Bohm (eesti keeles) ↔
3. Talbot, Michael, [The Holographic Universe](#)↔
4. Talbot, Michael, [The Holographic Universe](#)↔
5. Libet, Benjamin. [Mind time: The temporal factor in consciousness](#)↔
6. Radin, Dean. [The Conscious Universe: The Scientific Truth of Psychic Phenomena](#)↔
7. [Wikipedia](#) – Occam's Razor (eesti keeles) ↔
8. [Law of parsimony](#), ökonoomsuse printsiip (ladina keeles lex parsimoniae), Occam's Razor teine nimetus ↔
9. [Wikipedia](#) – Binaarkood, (eesti keelne artikkel – [kahendsüsteem](#)) ↔
10. Wolf, Fred Alan and McTaggart, Lynne, [What the Bleep!? – Down the Rabbit Hole](#)↔

8. peatükk – Välja murdmine

Kui ma läksin raamatukogust taas kino tagaruumi, vaatasin üles lae keskelt rippuvale mustale pallile, mille heledad tuled voogasid IMAX-ekraanide poole.

Lõpuks teadsin kindlalt, mis see pall oli. See projitseeris 3D-filmide pilte ekraanidele, luues hologrammid, mille osa me kõik oleme, mis meid täielikult kaasasid, muutes need meie eluks, meie reaalsuseks.

Tegelikult ütles Pribram, et must pall oli inimese aju – **minu** inimaju – ja filmid, mida ta tootis, ei olnud üldse reaalsed. Kvantfüüsika kohaselt ei ole miski "reaalne", nagu me seda sõna alati mõistnud oleme – mitte ainult varjud Platoni koopa seinal, vaid ka tuli ja mehed kõnniteel, mis neid varje tekitavad, ja ka koobas ise. See kõik on hologramm, mis tekib ja kaob, kui ma seda vaatlen; ja definitsiooni järgi ei ole hologramm reaalne.

Kuid see kõik tõstatas palju rohkem küsimusi, kui see vastas.....

- Kes või mis loob need hologrammfilmid, mida ma oma reaalsusena kogen?
- Kui filmid, mida ma olen vaadanud ja mida ma olen pidanud oma eluks, ei ole reaalsed (koos kino endaga), siis mis **on** reaalne?
- Miks tundub, et filmid sisaldavad nii palju draamat ja konflikti ning valu ja kannatusi, nii sisemisi kui ka väliseid?
- Mida see kõik lõpuks tähendab?

Ja mis võib-olla veelgi olulisem, kvantfüüsika avastuste valguses pidin ma kõik oma varasemad vastused küsimustele ümber mõtlema:

- Kes ma tegelikult olen?

- Kust ma tulin?
- Kuidas ma siia sattusin?
- Mida ma siin teen?

Seisin seal ja vahtisin laest rippuvat musta palli, justkui see äkki ja maagiliselt räägiks ja annaks mulle vajalikud vastused.

* * *

Ma olin saamas kuuekümne kahe aasta vanuseks, istusin ühel päeval oma korteris, kui sain aru...

- Mul ei olnud tööd. Olin vastanud mõnele töökuulutusele, mis oleks mulle sobinud, kuid keegi ei tahtnud mind tööle võtta.
- Mul ei olnud raha ja ma ei teadnud, kuidas ma järgmise kuu üüri maksan.
- Mul ei olnud mingit suhet, kedagi, keda armastada, ühtegi naist, kes oleks tahtnud olla osa minu elust intiimsel viisil.
- Mul oli kaks abielu, mis mõlemad ebaõnnestusid pärast 15+ aastat minu enda probleemide tõttu.
- Kuigi mul oli paar lähedast sõpra, ei elanud ükski neist sel ajal minust tuhande miili raadiuses.
- Mul oli imeline perekond, sealhulgas kolm fantastilist lapselast, kuid peale minu tütre ja tema abikaasa nägin ma neid haruharva.
- Ma olin kirjutanud kaks raamatut AIDSi ja HIVi kohta, mida keegi ei ostnud ja mida ilmselt keegi ei tahtnud lugeda.

- Mul ei olnud mingeid tulevikuplaane, ei olnud aimugi, kuidas miski muutuks.

...ja ma mõtlesin endamisi: "Minu elu ei saa enam hullemaks minna...." Sõna, mida ma kasutasin, algas, kui ma õigesti mäletan, "F"-ga.

Aga kui ma sel päeval korteris istusin ja tegin kokkuvõtteid oma elust ning mõistsin, kui piiratuks see oli muutunud, ei tundnud ma üldse mingit masendust, mingit kahetsust, kurbust või üksindust. See ei olnud ka apaatia või alla andmine. "F"-sõna oli lihtsalt harjumus, mille taga ei olnud mingit emotsiooni. Selle asemel oli see hetk, mis oli vaba igasugusest hinnangust või vastupanust oma olukorrale – hetk, kui oleksin justkui peatunud ajas ja vaataksin ennast eemalt, hetk, mil andsin end täielikult üle "sellele, mis on", ilma igasuguse soovita või vajaduseta seda muuta.

Kui ma üldse reageerisin, siis pigem nii: "Noh, nii ongi asjad;" ja kõige rohkem tundsin ma tänu selle eest, et mul on ikka veel katus pea kohal ja piisavalt süüa.

* * *

Kui see ei tahtnud minuga rääkida, lahkusid mu silmad lõpuks mustast pallist ja jäid seisma teatri tagaosas asuvale uksele, millel oli silt "Mitte siseneda – äärmiselt ohtlik".

Ma teadsin, et vastuseid, mida ma tahtsin – mida ma vajasin –, ei leia ma kinosaaalis, üheski rühmas ega raamatukogus.

Ma teadsin, et mu elu oli jõudnud pöördepunkti, võib-olla nagu alkohoolik või narkomaan, kes jõuab põhja ja vaatab oma elu ausalt ja erapoolelt üle.

Ma teadsin, et olin väsinud võitlemisest, liitumisest ühe ja teise grupiga, püüdes asju korda saata, töötades kõvasti selle nimel, et asjad läheksid korda, ainult selleks, et sattuda siia. Ma olin seal olnud, seda teinud ja tõin koju nii T-särki kui ka mütsi, millest kumbki ei sobinud.

Ma tundsin, kuidas miski mu sisemuses mind sõna otseses mõttes selle ukse poole tõukas, peaaegu nagu poleks mul olnud muud võimalust. Kinos polnud minu jaoks enam midagi, miks ma peaksin siis jääma, kui oli veel üks koht, kuhu minna, kus ma polnud kunagi käinud, ja siia jäämisel polnud mingit mõtet.

Ma kõndisin nii hirmu kui ka põnevusega ukse poole, avasin selle ja astusin sisse.

* * *

Ülejäänud osa sellest raamatust on minu kirjalik aruanne sinule kui sinu "skaudilt" sellest, mida ma teisel pool ust leidsin.

Siinkohal tahan korrata ja laiendada midagi, mida ütlesin sissejuhatuses. Ma ei kirjuta seda raamatut selleks, et püüda sind milleski veenda. Ma lihtsalt annan edasi teavet, mida olen avastanud oma teekonna jooksul. See, kas sa seda teavet usud või mitte, ei ole minu asi ega mure, ja ma ei ole huvitatud sind veenma, et mul on õigus. Kui mingil hetkel tundub, et ma väitlen mingi punkti üle, et panna sind seda uskuma, siis võid olla kindel, et see ei ole nii. Minu ainus ülesanne, nagu ma seda näen, on püüda edastada teavet võimalikult selgelt ja täielikult, ja mõnikord ei ole see lihtne. Ma näen sageli palju vaeva, et veenduda, et olen väljendanud teavet nii, et sa vähemalt saad aru, mida ma ütlen, olenemata sellest, kas oled sellega nõus või mitte.

Samuti lubasin sulle sissejuhatuses, et annan sulle teada, kui jõuame raamatus kohta, kus saab ainult edasi ja mitte tagasi minna.

Me oleme seal.

Loomulikult võid jätkata ülejäänud raamatu lugemist puhtast uudishimust, säilitades teatava distantssi, mitte laskudes liigselt sisse, mitte kunagi uksest sisse minnes, mitte lugedes nii, nagu oleks see raamat seotud sinuga ja sinu

enda vaimse arenguga. Selles ei ole mingit ohtu. Tee, mida soovid, ja pea meeles, et sa ei saa kunagi midagi "valesti" teha.

Kuid ma pean sind hoiatama, et kui sa jätkad lugemist, siis see teave hakkab jõudma sinu mõtetesse ja jääb sinna igaveseks. Sa võid anda endast parima, et seda ignoreerida ja naasta oma elu juurde Inimtäiskasvanuna kinosaal, kuid lõpuks hakkab see sind mõjutama, võib-olla tasahaaval. Ka see on hea. Kui sa aga tõesti ei taha lasta sellel oma elu kuidagi mõjutada, siis soovitan, et sa lõpetaksid nüüd lugemise, paneksid raamatu ära ja lähesid minema. See raamat on alati seal kino raamatukogus, ükskõik millal sa otsustad, et soovid selle uuesti kätte võtta.

Enamus Inimtäiskasvanuid veedavad oma ülejäänud elu mõnes grupis kino tagaosas; ja seal nad ka surevad. Enamikul ei ole aimugi, et on olemas alternatiiv, nii et keegi ei saa neid ka süüdistada. Pealegi on üksel silt "Mitte siseneda" ja Inimtäiskasvanutel on kalduvus austada autoriteeti. Samuti on sildil kirjas "Äärmiselt ohtlik" ja enamikku Inimtäiskasvanutest kontrollivad endiselt nende hirmud.

Aga võib-olla sa ei kuulu nende hulka ja nüüd sa tead, et **on** alternatiiv.

* * *

Ma tahan anda sulle nii palju teavet kui võimalik, et sa saaksid otsustada, kuidas sa soovid edasi minna; ja siinkohal esitan uue metafoori, mis on ilmselt üsna levinud.....

"Liblika täielikku metamorfoosi on kasutatud igavese elu metafoorina, kui "maapealne" röövik muutub "eeterlikuks liblikaks","

[New World Encyclopedia](#)

– *Metamorphosis*

Ütlesin juba varem, et Universum annab meile palju vihjeid ja märguandeid, mida me võime näha ja mõista, kui me oleme selleks valmis. Liblikate metamorfoos on üks neist, nii et mind ei üllata, et erinevad kirjanikud on seda aeg-ajalt üles võtnud.

Kuid taas kord on nende metafoor vale, sest see põhineb vigasel eeldusel.

Metamorfoosi metafooril ei ole midagi pistmist "igavese eluga". See on kõik seotud liblikaks saamisega siin ja praegu.

Mõistkem kõigepealt, et "metamorfoos" on tegelikult kogu muutuste seeria, mille putukas läbib munast valmikuks saamiseni. Metamorfoosil on tavaliselt neli etappi, mida me võime kergesti samastada meie aruteludega kino kohta...

Esimene etapp: embrüo või muna, st Inimlaps.

Teine staadium: vastne või röövik, st Inimtäiskasvanu.

Kolmas etapp: nukk, ehk see, mis tuleb pärast "ust".

Neljas etapp: valmik, st nn "vaimselt valgustatud".

See, millest me praegu räägime, on üleminek teisest staadiumist, Inimtäiskasvanust, kolmandasse staadiumisse, nukku. Just see juhtubki, kui sa teatri tagumisest uksest välja astud.

Putukate metamorfoosis on nukufaas see, kui vastne muutub täiskasvanud vormiks (valmikuks).

"See on nukkumise aeg, mil moodustuvad täiskasvanud putuka struktuurid, samal ajal kui vastse struktuurid lagunevad. Nukud on passiivsed ja tavaliselt sessiilsed (ei suuda liikuda). Neil on kõva kaitsekate ja nad kasutavad sageli maskeeringut, et vältida võimalikke röövloomi."

[Wikipedia](#)

– *Pupa*

See "kõva kaitsekate" võtab eri putukatel erinevaid vorme, kuid kõige sagedamini on see tuntud kui "kookon".

Tehniliselt võttes ei ole enamikul liblikatel "kookonit". Selle asemel on neil "kaitsekest". "Kookon" on näiteks vastse poolt kedratud siidist kest, mis ümbritseb teda täielikult tema muutumise ajal liblikaks. "Kest" tekib, kui liblikaks muutuv röövik koorib maha oma välimise nahakihi, jättes lehtede või okste külge rippuma kõva kesta, millesse ta muundumise ajaks poeb.

Kuid ma võtan siinkohal veidi kirjanduslikku vabadust ja kasutan edaspidi oma liblikate metamorfoosi metafooris pigem sõna "kookon" kui "kest". Lõppude lõpuks on see lihtsalt metafoor ja "kookon" on palju lihtsam kirjutada ja hääldada ning palju üldisemalt mõistetav.

Niiis... kui sa otsustad teatri tagaosas asuvast uksest sisse astuda, siis lahkud sa teisest etapist ja sisened kolmandasse, astud kookonisse; ja üks põhjus, miks mulle see metafoor nii väga meeldib, on see, et rööviku kookonil ja sellel, mis on teisel pool ust, on palju sarnasusi. Siin on, mida sa võid oodata, kui sa selle sammu astud....

Kookon on väike ja kitsas, üksildane ja pime ning see tähendab vastse surma; ja just sealt sa leiadki end. Võta kohe teadmiseks, et sa ei astu igavese õndsuse pimestavasse valgusse. Selle asemel näevad asjad esimestel päevadel üsna samamoodi välja nagu alati; kulub aega, et mõista, kui erinevad need on, kui algab see, mida on erinevates religioonides viidatud (kuid lõppkokkuvõttes valesti mõistetud) kui "hinge pimedat ööd" kinosaalis.

"Hinge pimedat ööd" kasutatakse inimese vaimse elu faasi kirjeldamiseks, mida iseloomustab üksinduse ja lootusetuse tunne.... Sellele viidatakse vaimsetes traditsioonides kogu maailmas.... Kristluses kasutatakse terminit

"hinge pime öö", mis tähistab vaimset kriisi teel Jumalaga ühinemise suunas..... Tavaliselt näib usklikule inimesele pimedal hingede ööl, et vaimulikud kombed (nagu palve ja järjepidev pühendumine Jumalale) kaotavad äkki kogu oma kogemusliku väärtuse; traditsiooniline palve on äärmiselt raske ja pikema aja jooksul mitte rahuldust pakkuv..... Inimene võib tunda, et Jumal on teda äkki hüljanud või et tema palveelu on kokku varisenud..... Kuid selle asemel, et tuua kaasa hävingut, näevad müstikud ja teised inimesed pimedat ööd pigem kui varjatud õnnistust, mille puhul inimene on ilma vooruslike tegudega seotud vaimse ekstaasita. Kuigi üksikisik võib mõnda aega näida, et tema vooruse harrastamine väliselt väheneb, muutub ta tegelikult vooruslikumaks, sest ta on vooruslik vähem saadud vaimse tasu pärast ja rohkem tõelisest armastusest Jumala vastu."

[Wikipedia](#)

– *Dark Night of the Soul*

Ütleme lihtsalt, et oma kookonis teisel pool ust koged olukordi, mis seavad kahtluse alla kõik uskumused, teooriad, arvamused, hinnangud ja hoiakud, mis sul kunagi olid ja mida sa pühaks pidasid; ja ükski sinu eelnev koolitus mingisuguse vaimse filosoofia või eneseabitehnika alal ei anna sulle vähimatki kasu.

Näiteks vaimsed filosoofiad või eneseabi praktikad, mis on mõeldud sinu teadvusseisundi muutmiseks, nagu meditatsioon ja hingamistehnikad ning unenägude analüüs, on viimane asi, mida sa oma kookonis teha tahad, sest sul peab olema täielik ja teadlik kontroll kõigi oma meelte võimete üle. (Ma ei ütle, et sa "mõtled" end liblikaks, kuid sa saad kiiresti teada, et iga tehnika või praktika, mida sa võisid õppida kino tagaosas, mis hõlmas silmade sulgemist, viis sind tegelikult täpselt vastupidises suunas, kuhu sa tahtsid minna. Kõik, mida vajad liblikaks saamisel, ilmub otse sinu ette ja sa tahad olla täiesti ärkvel ja keskenduda täielikult siin ja praegu.)

"Lihtsalt hüpoteetiliselt, mis siis, kui sa avastaksid, et selleks, et saavutada valgustumine, millest sa räägid, pead sa kõik õpetused, mida sa oled kunagi saanud, tagasi lükkama. Kas sa võiksid loobuda kõigist neist teadmistest, mis sa oled omandanud?"

McKenna, Jed. [The Enlightenment Trilogy](#)

Kui "pime" võib see "pime öö" olla? See sõltub sinust. Kõik, mida ma praegu öelda võin, on, et "pimeduse" intensiivsus sõltub sellest, kui vastupidav oled sa lahti laskmisele ja suremisele, samamoodi nagu röövik võib teha oma muundumise pörguks, kui ta kookoni sees selle vastu võitleb.

Mida veel võid oodata, kui sa uksest sisse astud? Olla täiesti üks. Igal vastsel on oma kookon, ja nii on ka sinul. See ei tähenda, et sa pead eralduma perekonnast või sõpradest ja minema kuhugi metsa üksi, kuigi mõned on seda teinud; kuid sinu perekond ja sõbrad ei suuda sind aidata ega mõista, mida sa teed või miks. Ainult need, kes on enne sind käinud – skaudid –, teavad, mida sa läbi elad, ja nendega toimub kontakt ainult harva, kui sa oled kookonis. See tähendab, et sind ei toeta ega lohuta ükski rühm, nagu see oli kino taga; sa oled üks.

Kas filmid, mida sa oled kinos vaadanud, muutuvad? Alguses mitte just palju; kuid nende eesmärk on kindlasti muutunud, alates sellest, et nad viivad sind kinokeskkonnast rohkem piiridesse, kuni selleni, et nad annavad sulle võimaluse lõpuks liblikana oma kookonist välja murda. Selle kontseptsiooni täielikuks mõistmiseks pead lugema selle raamatu järgmist osa.

Võib-olla on kõige häirivam väljavaade sellest uksest oma kookonisse sisenemisel sinu kindel surm. Vastne peab "surema", et muutuda liblikaks. Ka sina pead surema – see tähendab, et "sina", keda sa pead "sinuks", peab surema. Ainult selle surma kaudu saad sa teada, kes sa tegelikult oled.

Kui kaua sa kookonis viibid?

"Nukuaeg" võib olla lühike, näiteks 2 nädalat nagu monarhiliblikatel, või võib nukk minna puhkeolekusse või diapausi kuni valmiku jaoks sobiva hooaja saabumiseni..... Nukkumine võib kesta nädalaid, kuid või isegi aastaid."

[Wikipedia](#)

– *Pupa*

Kahe teise skaudi aruannete ja minu enda kogemuste põhjal võin öelda, et tõenäoliselt jääd kookonisse umbes kaheks kuni kolmeks aastaks. Kogu see aeg ei ole "hinge pime öö"; see muutub lihtsamaks, mida lähemale jõuad lõpule. Kuid sa peaksid olema valmis, et sa ei ilmu liblikana välja niipea, näiteks järgmisel nädalal või järgmisel aastal.

See kõik kõlab väga lõbusalt, kas pole? Tegelikult on see nii, või võib olla, kui sa saad sellega hakkama. (Ei ole mõeldud sõnamängu... nukk **ripub** lehe küljes või... oh, unustage.)

Kuid mõtle sellele... kui sa otsustad Mount Everestile ronida, peaksid sa olema valmis paljudeks rasketeks treeninguteks ja rasketeks oludeks, et jõuda tippu. Kui sa tahad olla olümpiaujuja, pead sa aastaid ohverdama "normaalse" elu ja viibima tundide kaupa iga päev basseinis ja jõusaalis, et püüda kvalifitseeruda; ja ka siis ei ole medali saamine garanteeritud.

Ükski hea treener ei ilustaks kõiki ettevalmistusi, mida pead läbima, kui soovid saavutada nii kõrgelennulisi eesmärke. Sama kehtib ka käesoleval juhul.

Teisest küljest ei püüa keegi ronida Mount Everestile või võita olümpiakulda või teha midagi keerulist, ilma et ta teaks, et lõpptulemus on pingutust väärt. See oleks tõesti hullumeelne. Sel juhul ootab sind kui liblikat pidev ja tõeline ja püsiv rõõm, küllus, jõud ja armastus. Noh, võib-olla. Ma olen veel kookoni staadiumi viimases etapis, nii et ma ei garanteeri midagi. Mida ma saan oma praegusest positsioonist öelda, on see, et ma kogen kõiki neid asju, mida ma soovisin ja uskusin võimalikuks, kui ma veel Inimtäiskasvanuna kinosaalis

olin: tõelist rahulolu, meelerahu, rohkem küllust, kui ma oleksin osanud ette kujutada, täielikku vabanemist murest ja stressist, rohkem lõbu ja põnevust, kui ma kunagi unistanud olen, praktiliselt ilma draama ja konfliktide või valu ja kannatusteta ning palju rohkem armastust ja tunnustust enda ja kõigi teiste ning Universumi kui terviku vastu.

Lisaks on mul vastused minu küsimustele, mida ma vajasin, ja mis veelgi tähtsam, mul ei ole enam mingeid kahtlusi.

Minu jaoks muudab juba see üksi reisi väärtuslikuks, ja ma ei ole veel sihtkohas.

* * *

Minu arvates oli lõbus, et oma *Valgustumise triloogias* kulutas Jed McKenna kogu esimese raamatu, et jutustada sellest, mis tunne on olla "vaimselt valgustatud", maalides väga imelise, täpse ja ahvatleva pildi. Teises raamatus tegi ta siis väga selgeks, kui raske ja nõudlik on selleni jõudmine, kasutades näiteid Julie vaimsest eneseanalüüsist ja *Moby Dicki* kapten Ahabi vaevustest. Kuid kolmandas raamatus näib Jed nägevat kõvasti vaeva, et veenda sind mitte sinna minema, vaid jääma kinosaali Inimtäiskasvanuks.

"Kes tahab, et teda jäetakse alaliseks kaldata merele? Kes tahab veeta oma ülejäänud elu läbi lõpmatu ruumi tormates? Loomulikult mitte keegi. Mis on mõttetuse mõte? Kuidas sa ei saa midagi tahta?"

McKenna, Jed. *The Enlightenment Trilogy*

See on tõsi. Niinimetatud "vaimne valgustumine" ei ole sugugi see, mida inimesed on sellest arvanud; ja vaatamata sellele, mida mõned õpetajad ja gurud on öelnud, ei ole see midagi, mis toimub üleöö pimestava valguse sähvatusena või erilise meditatsioonisessiooni tulemusena, kus sa äkki suhtled Jumalaga. Sinna jõudmine on äärmiselt raske ja nõudlik, kuid sama kehtib ka Mount Everesti tippu jõudmise kohta. Muidugi, sa võid jääda baaslaagrisse,

nautida vaadet ja hinnata ilu ning elada üsna korralikku elu. Või võid ronida tippu.

Miks peaks keegi seda tegema? Loomulikult seetõttu, et see on olemas; ja kuna sa lihtsalt ei saa seda **mitte** teha. Sest miski sinu sees ütleb, et sa pead tingimata sellest uksest läbi minema.

Mõne inimese jaoks on valik selge ja lihtne. Mis mõte on jääda kinossaali, kui sa tead, et see ei ole reaalne ja et vastuseid, mida sa otsid, ei saa sealt leida?

Teiste jaoks võib valik olla tõesti raske, eriti nooremate (kronoloogilises vanuses) Inimtäiskasvanute jaoks, kellel on kogu elu ees. Ma ei tea, kas on vaja teatavat aega veeta kinos, enne kui ollakse valmis kaaluma mõnda muud varianti. Lõppude lõpuks on palju lõbu, naudingut ja rõõmu, mida võib leida Inimtäiskasvanuna – kuigi see on piiratud ja vähene –, millest keegi kahekümnendates või kolmekümnendates ei pruugi nii väga tahta ilma jääda. Mõte oma grupist lahkuda ja jääda täiesti üksi, enne kui saad kogeda kõike, mida koobas pakub, ei pruugi olla kuigi ahvatlev.

Muidugi on ka võimalik, et nooremad ei usu mind, et vastuseid, mida nad otsivad, ei leia teatri sees. Võib-olla nad ei taha mind uskuda, olles just liitunud grupiga, millest nad arvavad, et see **võib** pakkuda neile püsivat ja tõelist ja püsivat rõõmu, küllust, jõudu ja armastust, mida nad otsivad, ja tahavad seda proovida. Ma olen selle poolt – anda endast kõik, mis sul on, nii kaua kui võimalik. Miski, mida sa teed, ei ole "vale"; kinossaali tagaseinas olev uks on alati olemas.

Kuid ma olen seda raamatut kirjutades sageli mõelnud, et ma võiksin rääkida peaaegu eranditult beebibuumlastele, endistele hipidele, kes on nüüd 50ndate ja 60ndate aastate lõpus, kes on veetnud piisavalt aega kino tagaosas, et hinnata täielikult selle piiranguid, ja kellel ei ole praktiliselt midagi kaotada, kui nad uksest sisse lähevad. Eks näe.

* * *

Niisiis, siin see on. See on kõik, mida ma arvan, et sul otsuse tegemiseks vaja on.

Uks seisab otse sinu ees, lukustamata ja valmis, et sa sellest sisse astuksid. (Muide, kas ma juba mainisin, et kui sa kord läbi kõnnid, sulgub ja lukustub see sinu taga ning sa ei saa enam kunagi oma meelt muuta?)

Nagu ma alguses ütlesin, see on sinu valik.

* * *

FILMISOOVITUS: [The Truman Show](#), peaosas Jim Carrey (1998)

TEINE OSA – Kookonis

"Vastasel ei olnud midagi, mis oleks võinud talle öelda, et temast saab liblikas."

R. Buckminster Fuller

Teise osa eessõna

Tere tulemast kookonisse!

See heli, mida sa just kuulsid, oli ukse sulgumine ja lukustumine sinu taga, nii et ärme hakka aega raiskama...

(Muide, sageli juhtub kõigepealt, kui sa sisened oma kookonisse, et saad "Universumilt" kingituse, väikese "tasu" selle eest, et sa astusid oma esimese sammu eneseteostuse suunas. See on igapähe puhul erinev, seega peaksid olema avatud ja tähelepanelik ning valvel; samuti aitab kui kingituse saabumisel avaldada tunnustust – kui soovid, siis mitte kellelegi konkreetselt).

* * *

Enne kui me alustame, tuleb selgeks teha oluline vahe "uskumussüsteemi" ja "mudeli" vahel.

Mudel on määratletud kui "süsteemi, teooria või nähtuse skemaatiline kirjeldus, mis selgitab selle teadaolevaid või tuletatud omadusi ja mida võib kasutada selle omaduste edasiseks uurimiseks [1](#)," ja "objekti või nähtuse süstemaatiline kirjeldus, mis jagab objekti või nähtusega olulisi omadusi. Teaduslikud mudelid võivad olla materiaalsed, visuaalsed, matemaatilised või arvutuslikud ning neid kasutatakse sageli teadusteooriate koostamisel." [2](#)

Answers.com'i veebisaidil on lihtsam definitsioon, mis ütleb, et "teaduslik mudel on objekti või süsteemi kujutis. Teadusliku mudeli näide oleks näiteks raku diagramm või kaart.... või isegi raketi mudel!" [3](#)

Teisisõnu, mudel võtab juba olemasolevad tõendid – meie puhul kvantfüüsika ja aju-uuringute teaduslike eksperimentide tulemused – ja töötab välja teooria

või kujutluse selle kohta, kuidas neid tõendeid saaks rakendada, kui need viia järgmisele tasandile.

Mudel on loodud selleks, et seda testida ja vaidlustada, et näha, kui hästi see toimib.

Teisalt, "uskumussüsteem" kujuneb sageli vastuolus olemasolevate tõenditega ning ei pea vastu testimisele ja vaidlustamisele. Tegelikult püüab uskumussüsteem iga hinna eest vältida, et seda testitakse või vaidlustatakse.

Selle raamatu ülejäänud osa räägib mudelitest, **mitte** uskumussüsteemidest – mudelitest, mida on testitud ja mis on osutunud toimivaks.

Sinult ei paluta midagi uskuda. Selle asemel kutsun ja julgustan sind neid mudeleid ise katsetama.

Kõik, mida ma sinu skaudina öelda võin, on see, et mudelid, mida ma esitlen, töötasid minu jaoks ja viisid mind sinna, kus ma täna olen – seisan siin ja vaatan Vaikset ookeani, tõeliselt hämmastavat kohta, mille üle mul on väga hea meel.

ALLMÄRKUSED

1. [TheFreeDictionary.com](#) – model (mudel – [eestikeelses Vikipeedias](#)) ↩
2. [Science.YourDictionary.com](#) – scientific model ↩
3. [Answers.com](#) – what is a scientific model ↩

9. peatükk - Teadvuse mudel

Ramana Maharshi õpetas, et sa võid saavutada liblika staadiumi, kui sa lihtsalt "Küsi endalt ikka ja jälle: "Kes ma olen?""¹

*"Küsimus "Kes ma olen?" hävitab kõik teised mõtted ja nagu põleva massi segamiseks kasutatav pulk, hävitatakse ka ta ise lõpuks. Siis tekib eneseteostus."*²

Seda on palju kergem öelda kui teha; ja nagu iga teine õpetus kino tagant, kui see toimiks, oleks nüüdseks juba palju liblikaid Maad asustanud.

Nii et sa võtad veidi teistsuguse lähenemise, mis **töötab**. Umbes järgmised kaks aastat oma kookonis keskendud küsimusele "Kes ma **ei ole?**" koos küsimusega "Mis on tõene?". Vähemalt see on see, mis töötab minu ja mõne teise skaudi puhul ja viis meid sinna, kus me täna oleme.

Põhimõtteliselt, enne kui sa leiad **tõese** vastuse küsimusele "Kes ma olen?", pead sa eemaldama kõik **valed** vastused, mida oled oma elu jooksul kogunud, eriti need, mida sa erinevate gruppide juurde kuuludes kino tagaosas oled üles korjanud.

Pea meeles, et selleks, et vastne saaks muutuda liblikaks, peab ta kõigepealt mõistma, et ta ei ole enam vastne.

*"See on putukate täiskasvanud struktuuride moodustamise aeg, samal ajal kui vastsete struktuurid lagunevad."*³

Seega vaatleme lähemalt mõningaid uskumusi, mida tavaliselt hoitakse teemal "Kes ma olen" ja kas need on tõesed või mitte; ja üks kõige levinumaid, mis on muutunud väga populaarseks New Age'i gruppide seas, on: "Sa lood ise oma reaalsuse."

Aga kas see on tõsi?

Esiteks, kuna *new age* ei ole ilmselt kunagi avastanud, et "reaalsus" on tegelikult holograafiline kujutis ja üldse mitte "reaalne", siis ei ole see ütlus juba algselt tõsi. Aga see on vaid väike viga ja ma olen täiesti valmis nende loosungit veidi muutma, et see vastaks kvantfüüsikale ja ütleks: "Sa lood ise oma holograafilise universumi", nii et me saaksime keskenduda olulistele küsimustele.

"Sa lood oma holograafilise universumi."

Kas see on tõene?

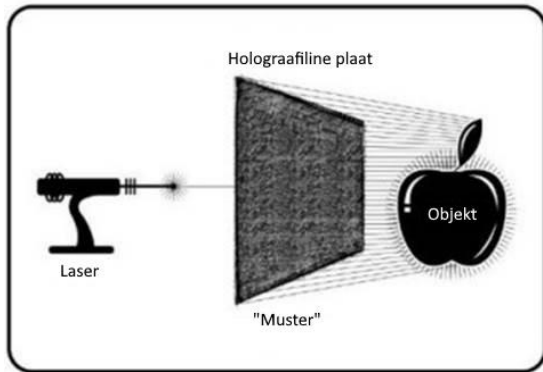
Kui jah, siis kes täpselt on see "sina", kes loob sinu enda holograafilist universumit?

Uurime seda, jätkates sealt, kus me eelmises osas kvantfüüsika uurimisel pooleli jäime. Me ütlesime...

"See, mida me oleme alati pidanud oma eluks, meie reaalsuseks, ei ole kvantfüüsika kohaselt reaalne, vaid tegelikult holograafiline 3D-film, millesse me oleme sukeldunud, mille lainesagedused on laekunud Väljast meie aju, kus need on tõlgitud ruumis ja ajas paiknevateks osakesteks ja projitseeritud "sinna", et me saaksime neid oma meelte kaudu tajuda."

...ja me küsisime: "Kes või mis loob need hologrammfilmid, mida ma oma reaalsusena kogen?".

Sa mäletad, et hologramm on kaheastmeline protsess ja teises etapis suunatakse võrdluskiir objektiga holograafilise plaadi (või filmi) poole, et objekt "reaalsusesse" välja tuua.

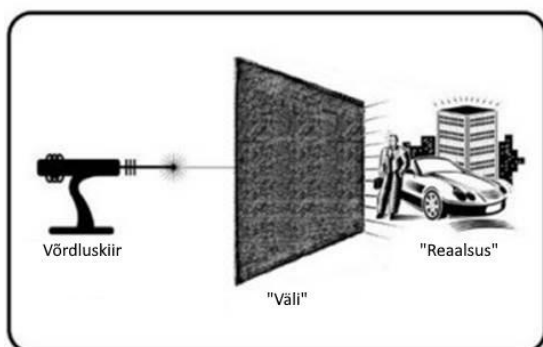

Mida me veel ei arutanud, on see, et üks holograafiline kile suudab salvestada palju, palju objekte, ja tegelikult võib holograafia varsti asendada teised laserkandjal põhinevad salvestusmeetodid, sest see suudab hoida nii palju teavet. ("Seda tüüpi andmesalvestuse eelis on see, et kasutatakse salvestuskandja **mahtu**, mitte ainult selle pinda.") [4](#)

See, milline objekt või millised objektid ilmuvad välja, kui suunata võrdluskiir filmile, sõltub võrdluskiire nurgast. Teisisõnu saad valida, milliseid holograafilisi kujutisi luua, kasutades võrdluskiire erinevaid nurki, et valida täpselt soovitud lainemustrid, mis on salvestatud holograafilisele filmile.

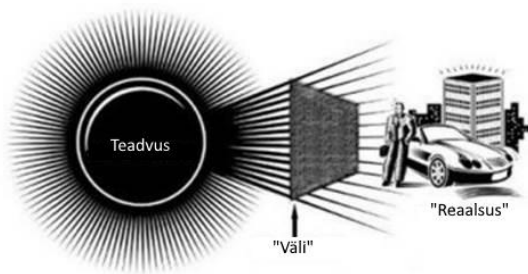
Rakendame seda nüüd meie holograafilise universumi suhtes.....

Mingi võrdluskiir – me ei tea veel, mis – suunatakse Väljale, mis on nagu hiiglaslik hologrammkile, mis sisaldab juba kõiki lõpmatu arvu hologrammide jaoks vajalikke lainesagedusi; ja välja paiskub "reaalsus".

Nüüd saame esitada oma küsimuse veelgi täpsemalt: Kes või mis on see **võrdluskiir**, mis valib välja teatud lainesagedused, et luua meie holograafiline reaalsus?

Parim vastus, mille keegi on seni välja pakkunud, on **teadvus**. **Teadvus** on see, mis valib välja täpsed lainesagedused Väljas ja laeb need alla inimese aju, mis seejärel muundab need ruumi/aja osakesteks ja välja paiskub meie "reaalsus".

Loomulikult ei ole see protsess kahemõõtmeline ega lineaarne, nagu seda pildil kujutatakse. Realistlikumalt võiks kujutada kolmemõõtmelisi kontsentrilisi ringe, mille keskel on "reaalsus", selle ümber Väli ja selle ümber **teadvus**.

Võid mõelda sellest nagu virsikust, kus virsikuseeme on "reaalsus", Väli on virsiku viljakeha, mida sa sööd, ja **teadvus** on koor. Praegu oleme aga kinni kahemõõtmeliste lineaarsete piltide juures, vähemalt seni, kuni seda raamatut saab teha holograafiliselt.

* * *

Teadvus on see, mis valib välja täpsed lainesagedused Väljas ja laeb need alla inimese aju, mis seejärel muundab need ruumi/aja osakesteks ja meie "reaalsus" paiskub välja.

Siinkohal jagunevad kvantfüüsikud kaheks peamiseks leeriks. Üks rühm – "puhtad" teadlased – ei saa seda vastust aktsepteerida, kuigi see on kõige loogilisem ja lihtsam ning vastab seega Ockhami habemenoa ja kokkuhoiu põhimõttele. Seda seetõttu, et teadvust ei saa mõõta ega käsitleda tavapärasel teaduslikul viisil. Teadvus lihtsalt ei sobi hästi matemaatiliste võrrandite või statistiliste uuringute jaoks.

Kuid on olemas märkimisväärne hulk kvantfüüsikuid, kes mõistavad, et teadvus ei ole mitte ainult parim vastus, vaid ka kõige toimivam. Üks neist on dr Amit Goswami, minu hinnangul üks meie aja suurtest mõtlejatest. Dr. Goswami on Oregoni Ülikooli teoreetilise füüsika emeriitprofessor, Institute of Noetic Sciences vanemteadur ja kaheksa kvantfüüsika-alase raamatu autor, sealhulgas *The Self-Aware Universe* ja *Science and Spirituality: A Quantum Integration*. Dr. Goswami ütleb:

"Kvantfüüsika võimaldab meil otseselt näha, et me saame maailma mõtestada ainult siis, kui me rajame selle maailma teadvusele. Maailm koosneb teadvusest; maailm on teadvus..... Kvantfüüsika teeb selle sama selgeks kui päevavalgus..... Teadvus peab olema kaasatud... ja nii puutub teadus esimest korda kokku "vaba tahtega". Teadvus on vaba, sest meie teaduses ei ole subjekti matemaatilist kirjeldust; matemaatiliselt saab kirjeldada ainult objekte, ja seda ainult niivõrd, kuivõrd need on võimalused. Küsimus on endiselt esmatähtis: Kes on "valija"? Ja kui me seda näeme... siis näeme, et on olemas valikuvabadus, ja sellest valikuvabadusest tuleneb meie tegelik kogemus." 5

Dr. Jeffrey Satinoveril, Yale'i ülikooli füüsikaõpetajal, on järgmised mõtted...

"Kui sa ütled, et on olemas mittemateriaalne maailm, mis mõjutab meie kogemuse materiaalsel maailmal, ja kui sa siis ütled: "Seda ütleb kvantmehaanika," – ja

mööndavasti on see õiglane viis, kuidas püüda inglise keelde panna midagi, mida on väga, väga raske mõista –, kuid see viib siis üsna loomulikult järeldusele, et kvantmehaanika ütleb, et on olemas vaimne maailm, mis teeb selle valiku, et on olemas teine maailm, mis on mittemateriaalne, mis mõjutab ja mõjutab füüsilist maailma. See mittemõõdetavus on aga ise füüsilise reaalsuse alus. See võib olla mittemateriaalne, kuid see on – noh, me ei oska öelda, mis see on või miks see on olemas – kuid see on tegelikult aine kõige fundamentaalsem omadus." 6

Fred Alan Wolf, teoreetiline füüsik, sõnastab selle nii...

"Kvantfüüsika ütleb, et teadvus mängib universumis rolli. See ütleb, et on saladus, mis näib mõjutavat reaalsust, milles me elame, ja et see reaalsus, milles me elame, ei ole üldse see, mis ta näib olevat." 7

Ja dr Andrew Newberg, Pennsylvania Ülikooli Center for Spirituality and the Neurosciences direktor, küsib...

"Kas me elame lihtsalt suures "hologrammis" või mitte, on küsimus, millele meil ei pruugi olla head vastust..... On mõeldav, et see kõik on tõesti vaid suur illusioon..... Milline on siis teadvuse ja materiaalse reaalsuse suhe – kas materiaalne maailm saab tegelikult tuletada teadvuse reaalsusest või kas teadvus ise võiks olla isegi universumi fundamentaalne materjal, nii öelda, "külma, tumeda aine" või muude füüsikute otsitud materiaalse aspektide asemel... Võib-olla on see midagi rohkem seotud teadvusega. Selles suhtes võime siis tõesti mõelda, et universum on pigem teadvuse seisund... palju rohkem kui materiaalne reaalsus, mida me tavaliselt vaatame." 8

Seega on mitmed väga lugupeetud ja tähelepanelikud kvantfüüsikud jõudnud järeldusele, et **teadvus** on see, mis valib täpselt need lainesagedused Väljast, mida ta tahab kasutada meie holograafiliste kogemuste loomiseks.

Kuid nagu Välja puhul, ei saa ka **teadvuse** puhul keegi tõestada, et see on olemas. Kuid nagu ka Välja puhul, kui me eeldame, et "**teadvus** peab olema

kaasatud", nagu dr Goswami ütleb, siis saame luua väga eduka mudeli sellest, kuidas meie maailm toimib, ja kasutada seda mudelit väga praktilistes ja edukates igapäevastes rakendustes.

Seega väide "Sa lood oma holograafilise universumi" ei ole tõene, sest see "sina", keda sa pead "reaalsuse" poolel olevaks, ei loo seda reaalsust. Võib-olla oleks tõele lähemal öelda: "Sinu **teadvus** loob sinu enda holograafilise universumi".

Aga... mis täpselt on **teadvus**?

Kui soovid mõnusalt naerda, siis kliki [siin](#), et vaadata lühikest videoklippi filmist *What the Bleep!? – Down the Rabbit Hole*, kus mõned kvantfüüsika kõige helgemad pead püüavad anda vastust!

Nüüd, kui oled naermise lõpetanud, palun hinda ausust ja alandlikkust, millega kõik need suured mõistused selle küsimusega rinda pistsid, sest **teadvuse** määratlemine ei ole sugugi lihtne.

Merriam-Websteri sõnaraamat defineerib teadvuse kui "teadvustamise kvaliteet või seisund, eriti millegi teadvustamisest iseendas." [9](#)

Filosoofias "kõige põhilisemal tasandil võib teadvuse kohta öelda, et see on protsess, mille käigus mõtleja suunab mõtte mõnele eksistentsi aspektile." [10](#)

*"Inimestel mõistetakse **teadvuse** all "metateadvust", teadvust, et inimene on teadlik." [11](#)*

Paljudes vaimsetes õpetustes on teadvus inimese hinge või vaimu, inimese surematu osa sünonüümiks; ja " kõrgem teadvus – mida nimetatakse ka ülitunnetuseks (jooga), objektiivseks teadvuseks (Gurdjieff), budistlikuks teadvuseks (teosoofia), jumalateadvuseks (sufism ja hinduism), Kristuse teadvuseks (uus mõtlemine) ja kosmiliseks teadvuseks – on väljendid, mida

kasutatakse tähistamiseks inimese teadvust, kes on saavutanud kõrgema arengutaseme." [12](#)

"Kuid me võime olla sunnitud tunnistama, et teadvus, nagu ka lõpmatus ja kvantmehaanika osakeste-laine mõisted, on omadus, mida ei saa intuiitiivselt selgeks teha. Teadvus – nagu gravitatsioon, mass ja laeng – võib olla üks universumi taandamatutest omadustest, mille kohta ei ole enam võimalik esitada ühtegi täiendavat selgitust." [13](#)

Kui külastad Answers.com ja Wikipedia.com ja otsid **teadvust**, leiad palju esseesid – kümneid – lugupeetud teadlastelt, kes püüavad selgitada, mis on **teadvus**, kusjuures kõik on selle sõna kohta veidi erinevalt meelestatud.

Minu jaoks on järgmine tsitaat võib-olla kõige olulisem ja väärt kordamist...

"Teadvus – nagu gravitatsioon, mass ja laeng – võib olla üks universumi põhiomadustest, mille kohta ei ole võimalik mingit täiendavat selgitust esitada."

Seega on vist selge, et keegi ei tea täpselt, mis on **teadvus** või kuidas seda õigesti defineerida. Tõde on see, et me ei saa kunagi teada; me teame ainult, et see peab olema olemas. Tegelikult ei saagi me seda teada lihtsalt seetõttu, et me oleme teisel pool Välja kui **teadvus**; ja meie aju – vähemalt Pribami sõnul – on loodud holograafilise vastuvõtja ja tõlkijana ning meil puudub võime või võime pääseda ligi või töödelda mis tahes teavet Välja teiselt poolelt.

Me **teame**, et **teadvus** ei ole keha, aju, mõistus, intellekt ega midagi muud holograafilises universumis. See ei ole asi; see on asjade looja.

Kas ma ütlen, et meil – "mina", kes seda raamatut kirjutan, ja "sina", kes seda loed – ei ole **teadvust**? Ei, ma ütlen, et sõna **teadvus** on meie holograafilises universumis kasutatud väga paljude asjade tähendamiseks ja on väga segadust tekitav kasutada seda siis selle kirjeldamiseks, mis eksisteerib teisel pool Välja.

Jah, meil – "sinul" ja "minul" – on mingi teadvus, mis on eneseteadvus. Me oleme teadlikud oma "iseendast" ja me oleme teadlikud sellest, et oleme teadlikud; nagu sõnaraamat ütleb: "*kvaliteet või seisund, et oleme teadlikud, eriti meist enesest.*"

See üldiselt sobib, kuid see ei ole see **teadvus**, mis valib Väljast lainesagedusi.

Rene Descartes ütles: "*Ma mõtlen, seega ma olen.*" Descartes elas kinosaalis nagu kõik teisedki, ja nagu ma juba mainisin, leiame kvantfüüsikas, et tegelikult on tõele lähemal vastupidine, mida oleme alati uskunud: "*Ma olen, seega ma mõtlen.*"

Teadvus, millest me nüüd räägime, on "Mina olen"; sina ja mina ning meie eneseteadvus on "Mina mõtlen".

* * *

Kaua aega kõhklesin seda teha, ilmselt reaktsioonina kahele täiesti uute sõnade ja tähenduste sõnaraamatule, mille L. Ron Hubbard lõi saientoloogia jaoks. Mulle ei meeldi isegi mitte luuletuste lugemine; mulle meeldib lugeda lihtsat ja selget inglise keelt, kus on selgelt ja üheselt mõistetavad sõnad ja tähendused.

Kuid kuna kogu see segadus sõna **teadvus** ümber on nii suur, ja kuna see mõiste on nii oluline, et seda mõista sinu teel liblikaks saamise suunas, tunnen, et on vaja välja mõelda uus nimetus, et kirjeldada õigesti **teadvust** teisel pool Välja – seda "universumi taandamatut omadust" – ja eristada seda meist siinpool Välja.

Ma otsustasin üsna varakult, et ma ei saa kasutada selliseid mõisteid nagu "kõrgem mina", "kõrgem jõud", "kõrgem teadvus" või "laiendatud mina", sest ka neid on nii palju kasutatud ja valesti mõistetud; ja ausalt öeldes viivad

nad kõik Inimtäiskasvanu täpselt vastupidises suunas, kuhu sa tahad minna, kui sa tahad saada liblikaks. Varsti näeme, miks.

Samuti ei tahtnud ma kasutada sõna "hing" või "vaim" või midagi muud, millel on religioosne tähendus. See ei ole seotud teoloogia või ülestõusnud meistrite või kõrgema vaimsuse tasemega.

Lõpuks otsustasin termini "Lõpmatu Mina" kasuks, mis, tõsi küll, sisaldab mõningaid eeldusi, kuid lõpuks osutub meie eesmärkide jaoks üsna kasulikuks.

Eeldused on, et mis tahes teadvus, mis eksisteerib teisel pool Välja, omab omadusi ja atribuute, mis on lõpmatud, näiteks:

- lõpmatu rõõm
- lõpmatu küllus
- lõpmatu tarkus
- lõpmatu vägi
- lõpmatu ja tingimusteta armastus
- ja lõpmatu soov mängida ja end loominguliselt väljendada [14](#)

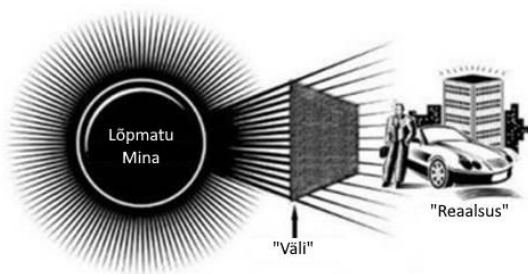
See võib osutada "Tõeks" või mitte; võib-olla saame selle teada siis, kui me sureme – või ka mitte. Kuid praegu on see nii lähedal tõele, kui me saame, ja nagu ka Välja kontseptsioon, pakub see väga toimivat mudelit, et jätkata meie muutumist liblikaks.

See teenib ka eesmärki teha selget vahet *Lõpmatul Minal* ühel pool Välja ja "sinul" ja "minul" teisel pool, kes kõnnivad ringi holograafilistes kehaes holograafilisel Maal. Seega ei ole *Lõpmatu Mina* see "mina", kes neid sõnu

kirjutab, ja see ei ole "sina", kes neid loeb. (Järgmises peatükis annan ma sellele "sina" ja "mina" teise nime).

Ma tahan samuti rõhutada, et kui ma ütlen "*Lõpmatu Mina*", siis räägin ma ühest, individuaalsest **teadvusest** – mitte teadvusest üldiselt (nagu seda sõna mõnikord kasutatakse) või mõnest "kollektiivsest teadvusest" või "kosmilisest teadvusest" või "Jumalast". Igaühel meist on *Lõpmatu Mina*. (Minu teada on sellele kontseptsioonile ehk kõige lähemale jõudnud Jane Roberts oma romaanides *The Oversoul Seven Trilogy*, 15 mis põhineb "Sethi materjalil").

Nii et edaspidi viitan ma *Lõpmatu Minale* kui sellele, kes valib välja täpsed lainesagedused Väljas ja laeb need alla inimese ajusse, mis seejärel muundab need ruumi/aja osakesteks ja välja paiskub meie "reaalsus".

Enne kui me jätkame, tahan ma olla väga selge selle *Lõpmatu Mina* kohta, sest ma ei taha, et sa ajaks seda segi teiste kontseptsioonidega, mis sul kinosaalis võib-olla välja kujunenud on.

Lõpmatu Mina ei ole sinu "kõrgem mina" või "laiendatud mina". Mõistega "kõrgem mina" on valesti kaks asja: üks on sõna "kõrgem" ja teine on sõna "mina".

Esiteks, "kõrgem" ei ole siinkohal asjakohane. See on hinnangusõna, võrdlus, ja me näeme varsti, et hinnangud on liim, mis hoiab kinokeskkonnas illusioone koos. Sõna "mina" viitab sellele, et sellel, mida me peame oma "minaks", on kõrgem versioon. Kuid see, mida me peame oma "minaks", ei

ole tõsi – mitte midagi sellest. Tegelikult on see kõik, kuhu me liigume, suunatud "mitte-mina" suunas. Nii et viimane asi, mida me tahame mõelda *Lõpmatu Mina* suhtes, on see, et see on mingi laiendatud versioon meist. See ei ole.

Samuti ei ole *Lõpmatu Mina* mingi "arenenud" või "spirituaalselt" või "tõusnud" või "puhastatud" või "parem" versioon sinust. See ei ole ka mingi "valgustatud" või "arenenud" või "avatar" või "püha" versioon sinust. See ei ole midagi, milleks sa kunagi kasvad. Sa ei "muutu" kunagi oma *Lõpmatuks Minaks*, ükskõik mida sa ka ei tee, kui "hea" sa oled, kui palju sa mediteerid või sööd ainult orgaanilist toitu, või palvetad, või sooritad teatud tseremooniaid või rituaale.

See ei ole "Jumal" või "Kõik, mis on" või Allah või Jehoova või Jahve või "Allikas".

See ei ole ka sinu ülitaju, objektiivne teadvus, budistlik teadvus, jumalateadvus, Kristuse teadvus, universaalne teadvus või kosmiline teadvus. Need kõik on kinoversioonid tõe kohta ja seega moonutatud. See **on teadvus**, jah – **sinu teadvus**; kuid mitte teadvus, mida sa koged inimesena, mis on eneseteadvus.

Kuigi sa oled pidevas ühenduses oma *Lõpmatu Minaga* (olenemata sellest, kas sa seda mõistad või mitte), eksisteerivad sina ja tema täiesti erinevates maailmades – Välja erinevatel külgedel. Parim võrdlus, mis mulle pähe tuleb, on astronaut Kuu peal, kes esindab "sind", ja missioonikontroll Houstonis, mis esindab sinu *Lõpmatut Mina*, koos kogu selle vahepealse ruumiga (Väljaga). Mulle meeldib see võrdlus, sest sinu *Lõpmatu Mina* mitte ainult ei saatnud sind Kuule, vaid ta on ka sinu parim sõber ja partner selles seikluses.

Aga mis siis on *Lõpmatu Mina*, küsid sa? Hea küsimus.

Ma ei tea. Ma tean otsesest kogemusest, mis tuleneb mudeli testimisest ja vaidlustamisest, et minu *Lõpmatu Mina* on olemas ja see lõi mind ja sinu *Lõpmatu Mina* lõi sind. Ma võin sulle öelda, mis see ei ole, kuid ma ei saa sulle veel öelda, mis see on; ja nagu ma ütlesin, ei usu, et keegi saab sulle öelda, mis see tegelikult on, niikaua kui me oleme siinpool Välja. Ainus asi, mida võin öelda kõigis oma tegemistes ja kontaktides oma *Lõpmatu Mina* kohta, et see on midagi, mille üle ma oleksin uhke, kui saaksin ta viia koju oma vanematega kohtuma.

* * *

Nii et siin on "Teadvuse mudel" lühidalt....

Sinu *Lõpmatu Mina* valib sulle kogemuse lainesageduste kujul lõpmatu hulga võimaluste hulgast Väljas ja laeb need sinu aju. Sinu aju võtab need lainesagedused vastu ja tõlgib need füüsiliseks "reaalsuseks" ning saadab need "sinna välja", et sinu meeled neid tajuksid. Sa omistad võimu holograafilisele universumile, mida sa tajud, et muuta see "reaalseks", ning isikutele, kohtadele ja asjadele, mida sa näed.

Kuid see viitab sellele, et ei ole midagi, mida sa saad näha, kuulda, maitsta, tunda, haista või kogeda mis tahes viisil, mida sinu *Lõpmatu Mina* ei ole valinud sinu jaoks, et sa seda kogeksid, ja mida ta siis ei ole saatnud sinu ajule, et see töötleks "reaalsuseks". Iga hetk igast kogemusest, mis sul praegu on – või on kunagi olnud ja saab kunagi olema – on hoolikalt valitud ja loodud sinu *Lõpmatu Mina* poolt, täpselt nii, nagu see on ja täpselt nii, nagu sinu *Lõpmatu Mina* tahab, et see oleks, kuni kõige väiksemate detailideni välja. Pea meeles...

EI OLE MINGIT "SEAL VÄLJAS" SEAL VÄLJAS!

ALLMÄRKUSED

1. [Robert Adams' blog about Sri Ramana Maharshi](#)↔
2. Mahadevan, T.M.P., in the Introduction to [Who Am I?: The Teachings of Bhagavan Sri Ramana Maharshi](#)↔
3. [Wikipedia](#) – Pupa (eesti keeles) ↔
4. [Wikipedia](#) – Holography (eesti keeles) ↔
5. Goswami, Amit. [What the Bleep!?! – Down the Rabbit Hole](#)↔
6. Wolf, Fred Alan. [What the Bleep!?! – Down the Rabbit Hole](#)↔
7. Newberg, Andrew. [What the Bleep!?! – Down the Rabbit Hole](#)↔
8. Satinover, Jeffrey. [What the Bleep!?! – Down the Rabbit Hole](#)↔
9. [Merriam-Webster Dictionary](#) – consciousness ↔
10. [WisegEEK.com](#) – consciousness ↔
11. [Answers.com](#) – consciousness ↔
12. [Answers.com](#) – higher consciousness ↔
13. Ramachandran, V.S. with Blakemore, Colin, [Answers.com](#) – consciousness ↔
14. Adapted from the various writings and seminars of [Robert Scheinfeld](#)↔
15. Roberts, Jane. [The Oversoul Seven Trilogy](#)↔

10. peatükk - Mängija mudel

See on sinu esimene võimalus teada saada: "Kes ma ei ole?"

Sa ei ole enda *Lõpmatu Mina*. Sa ei ole see, kes valib Väljast lainesagedusi ja loob sinu kogemusi.

Sa ei ole isegi lõpmatu. Sinu keha, meel, intellekt ja kõik nendega seonduv on osa sinu holograafilisest universumist. Need ei ole reaalsed, veel vähem lõpmatud.

Sinu *Lõpmatu Mina* on "Mina olen" ja sina oled "Mina arvan" osad võrrandist.

Kui sa suudad seda tõesti oma kookonstaadiumi alguses saavutada, siis on sinu metamorfoos palju lõbusam, lihtsam ja nauditavam. Kuid praegu karjub sinu ego – see vale isiksus, mille sa oled aja jooksul üles ehitanud – sulle tõenäoliselt kõrva, et see kõik on jama ja et sa peaksid selle raamatu kiiresti kinni panema ja lõpetama selle hullumeelse kuulamise; sest sinu ego tahab, et sa arvaksid, et sa oled midagi, mida sa ei ole, midagi "rohkeamat", midagi "erilist", mis on tegelikult surematu. Nii kaua, kuni "sina" ei sure, ei pea ka see surema. Aga just see ongi see, mis peab toimuma kookonis: sina ja su ego peate surema nagu vastne.

Ma saan aru, et iga religioon ja iga vaimne õpetus, millest ma olen teadlik – kaasa arvatud *new age* – kuulutab, et sa oled tegelikult vaimne olend (sinu "hing"), kellel on füüsiline kogemus (sinu kehas). Isegi Robert Scheinfeld, kes oli minu mentor ja kaas-skaut, ütles, et sinu *Lõpmatu Mina* (mida ta nimetas sinu "Laiendatud Minaks") on "selle päike, kes sa tegelikult oled"; **1** ja kui kõik seda ütlevad, siis miks sa ei peaks seda uskuma?

Sest see ei ole tõsi...

...ja see on ehk suurim viga kinosaalis, mis takistab kõigil Inimlastel ja Inimtäiskasvanutel liblikateks muutumist.

Kas sa ütleksid, et oled Kuul oleva astronautina tegelikult missiooni juht?

Kui sa oleksid jalgpallimeeskonna paremäär, kas sa ütleksid, et sa oled tegelikult mängujuht, kes koordineerib mängu?

Kui sa oleksid trompetimängija orkestris, kas sa ütleksid, et oled tegelikult dirigent?

Ma olen kindel, et sa tahaksid arvata, et sa **oled** enda **teadvus**, et sa oled "Mina olen"; kuid ainuüksi see, et sa tahaksid **arvata**, et sa oled enda **teadvus**, on tõendiks, kummal pool võrrandit sa tegelikult oled.

Lõppkokkuvõttes on kõik, mida saab teada ja mida saab tõesena väita, et sinu *Lõpmatu Mina* on see, kes on Välja teisel poolel ja kes loob sinu jaoks kõik sinu holograafilised kogemused, ja sina ei ole sinu *Lõpmatu Mina*; ja tegelikult on see kõik, mida sul on vaja teada.

* * *

Milles asi? Mis on probleem, kui me tahame arvata, et me oleme ise *Lõpmatu Mina*, see, kes loob meie holograafilised kogemused?

Kui astronaut Kuu peal arvaks, et ta on missioonikontroll, mis te arvate, mis juhtuks missiooniga?

Kui jalgpallimeeskonna paremäär arvaks, et ta on mängujuht, mitu mängu see meeskond teie arvates võidaks?

Kui orkestri trompetimängija arvaks, et ta on dirigent, siis mis sa arvad, kuidas kõlaks sümfoonia?

Kuid mis veelgi tähtsam, iga hetk, mille veedad, püüdes olla oma *Lõpmatu Mina*, on tähelepanu kõrvalejuhtimine tegelikust tööst, mille jaoks sind loodi. Nüüd, kui oled kookonis, siis mida kiiremini saad lõpetada oma *Lõpmatuks Minaks* olemise püüdmise, seda rohkem aega jääb sulle selle väljaselgitamiseks, kes sa tegelikult oled.

Luba mul kasutada veel üht analoogiat, et olla kindel, et ma olen selles küsimuses arusaadav. Kui *Lõpmatu Mina* näeks Atlandi ookeani ja otsustaks, et tahab ujuma minna, võiks ta soovida kõigepealt uurida vee temperatuuri ja seejärel otsustada luua oma paremale jalale suure varba, et vett enne sukeldumist testida. Selle suure varba ülesanne oleks saada kogemus, et ta sukeldub Atlandi vette ja saadab seejärel oma tunded tagasisideühenduse kaudu tagasi oma *Lõpmatule Minale*.

Saad aru. Sa oled suur varvas. Sa ei ole kogu keha, ega aju, ega teadvus. Sa oled suur varvas.

Kui see oleks nii – kui sa oleksid suur varvas – kas sa käiksid ringi ja ütleksid kõigile, et sa oled tegelikult *Lõpmatu Mina*? Kui sa tõesti mõistaksid, miks sa loodud oled ja milline on sinu roll seoses sinu *Lõpmatu Minaga*, kas sa ei rahulduks sellega, et teed oma konkreetset tööd ja teed seda hästi, ega püüaks olla rohkem, kui sa oled?

Aga niikaua kui sa pidevalt üritad väita, et sa "tegelikult oled" oma *Lõpmatu Mina*, näed sa, et sa muutud rohkem tüütuks kui suur varvas?

Sinu *Lõpmatu Mina* on näidanud lõpmatut kannatlikkust, samal ajal kui sa oled kogu oma elu püüdnud tema tööd üle võtta ning selle käigus ignoreerinud ja eitanud oma tegeliku eksistentsi eesmärki. Kuid isegi see ei olnud "vale" ja toimis suurepäraselt sinu kogemuste jaoks kinosaaolis olles. See lihtsalt ei tööta kookonis.

Osalt on see seotud egoga, osalt sellega, et kõik religioonid ja vaimsed õpetused ütlevad meile, et me ei ole piisavalt head just sellisena, nagu me oleme, et me oleme rohkem kui "lihtsalt" suur varvas. Kui me ei tunneks sellist häbi selle pärast, kes me oleme, siis ei oleks meil vaja midagi "paremat" või "kõrgemat" olla või saada. Kui oled selle protsessiga kookonis valmis, siis tead, kes sa **tegelikult** oled ja oled sellega täiesti rahul ning sul ei ole vaja olla midagi muud. Ma nimetan seda "olemise rahulikkuseks".

* * *

Võib-olla sa ei usu, et on olemas midagi muud kui sina ise ja sinu enda mõistus, mis loob kõik sinu kogemused – ei midagi "kõrgemat", ei mingit hinge või vaimu või midagi sellist. Võib-olla lükkasid sa kinosaalis olles tagasi igasuguse kontseptsiooni, mis viitas sellele, et sinu elus tegutseb mingi "kõrgem jõud". Sinu *Lõpmatu Mina* olemasolu eitamine on sama suur viga, kui arvata, et sa **oled** ise *Lõpmatu Mina*, ning see on otseses vastuolus kvantfüüsika ja inimese aju-uuringutega. See võis sind vastsena hästi teenida, kuid enam mitte. Kuid ma ei süüdistata sind ega mõista hukka, eriti kuna "kõrgema võimu" olemasolu, mille olemasolus kõik sind veenda püüdsid, ei olnud mõttekas nii, nagu nemad seda kujutasid. Nagu Philip K. Dick ütles oma romaanis *Valis*, "Looja on põrunud".

Kuid ei ole kahtlust, et **midagi** (mida ma nimetan *Lõpmatuks Minaks*) on Välja teisel poolel, mis loob sind ja sinu holograafilisi kogemusi. Ausalt öeldes on ainult sinu ego see, mis tahaks, et sa usuksid teisiti, et sinul – siinpool Välja – on vägi luua midagi. Sa saad selle tõe otsese kogemuse kookonis, kui sa suudad endale anda loa seda näha.

* * *

Kui sa ei ole enda *Lõpmatu Mina*, siis kes sa oled? Ja milline on täpselt sinu suhe oma *Lõpmatu Minaga*?

Parim vastus on, et sa oled "Mängija" – ja nii olen ka mina – Mängija, kelle on loonud sinu *Lõpmatu Mina*, et mängida mängu, mida ta armastab. (Järgmises peatükis hakkame rääkima konkreetselt mängust, mida sa mängid).

Shakespeare ütles meile üle neljasaja aasta tagasi: "*Kogu maailm on lava ja kõik mehed ja naised on vaid näitlejad.*" ² Võib-olla oleksime võinud rohkem tähelepanu pöörata.

Ma olen öelnud ja ütlen ka edaspidi, et kõikjal meie ümber on "vihjeid" ja "viiteid" selle kohta, kuidas see holograafiline universum toimib. Üks neist on arvutimängud, mis on muutunud nii populaarseks.

Kui sa pole kunagi videomängu mänginud, siis peaksid seda tegema. Nad võivad pakkuda väga sügavaid teadmisi ja palju lõbu. Soovitan minna veebilehele [Pirates of the Caribbean Online](#) [viide on Wikipediasse, või saab minna ka [fännide poolt loodud koopiale](#)], mis on Disney poolt tasuta ja hea näide sellest, millest ma räägin.

Enamik keerulisi videomänge, nagu *Pirates*, algab mängus esindava mängija loomisega. *Piraatides* saad luua uue mängija nullist, valides soo; keha kuju; pikkuse; nahatoonid; kõikvõimalikud näokujud; lõua, huulte ja põskede kuju; silmade värvi, kulmude ja silmade kuju; palju valikuid nina ja kõrvade jaoks; soengu ja värvi, sealhulgas habeme ja vuntsid; ning seejärel kõik kombineerida riietusega. Viimane asi, mida teed, on valida oma mängijale nimi.

Ma ikka veel imestan selle tehnoloogia üle! Tundub, et kõigist erinevatest valikutest võiks luua lõputu hulga mängijate variante.

Nüüd mine tagasi mängu juurde ja loo veel üks mängija (nad lubavad sul luua kaks tasuta). Seekord aga kujuta end ette kui *Lõpmatu Mina*, kes tahab mängida ja end loominguliselt väljendada, ning sa soovid kujundada mängijat, kes oleks sinu esindaja selles seikluses, sest sa ei saa ise mängu sisse minna ja seda mängida.

Asi on selles, et sind – ja mind – löi meie *Lõpmatu Mina* ja kujundas meid just selliseks, nagu nad tahtsid, et me välja näeksime, kuni ninajuureni välja. Nad andsid meile isegi meie nimed. (Neile, kes võivad ikka veel uskuda seda, mida meile koolis õpetati, et meie välimus on ainult meie vanematelt päritud DNA tulemus, soovitan Dr. Bruce Lipton'i raamatut *The Biology of Belief* (eesti keeles 2009 "*Uskumused ja bioloogia*")).

* * *

Kas ma ütlesin, et sa oled täiesti "eraldatud" oma *Lõpmatust Minast*? Ei, üldse mitte; mitte rohkem kui suur varvas on ülejäänud kehast "eraldi".

Suurel varbal on oma eraldi funktsioon, oma konkreetne töö, kuid ta on osa tervikust. Suur varvas aga ei arvaks kunagi, et ta on kogu keha. See oleks eksitus, mille all kannatavad kõik Mängijad kinosaalis.

Selle asemel on suur varvas pidevalt oma kehaga ühenduses ning võtab rõõmsalt ja meeleldi vastu aju käsked. Samamoodi oled sa – Mängijana – pidevalt ühenduses oma *Lõpmatu Minaga*; ja niipea, kui sa lõpetad püüdmise olla midagi, mida sa ei ole, muutub su ühendus oma *Lõpmatu Minaga* palju selgemaks.

* * *

Nüüdseks tead, et mulle meeldib lasta sul lugeda tsitaate teistelt inimestelt, kes ütlevad sisuliselt sama asja, kuid teistsuguste sõnadega, et anda sulle teine vaatenurk. Nüüd lähen ma kvantfüüsikast mööda ja lähen hoopis metafüüsika juurde.

Darryl Anka on kanalaja ja üksus, kes väidetavalt tema kaudu räägib, kannab nime "Bashar". Siin on, mida Basharil on sel teemal öelda, ja mis mulle väga meeldib, kuigi ta kasutab terminit "kõrgem mina"

"Enamik teist on tuttav ideega, et teil on füüsiline teadvus – isiksus füüsilise olendina –, mida te seostate kui "iseennast". Kuid siis on olemas see salapärase idee "kõrgemast minast". Lihtsalt öeldes, enamik teist mõistab või vähemalt aimab, et nn "kõrgem mina" on ... mittefüüsiline. Veelgi lihtsamalt võiks öelda, et on olemas vibratsioonisagedus, mis on füüsilisest reaalsusest kõrgemal – just füüsilisest reaalsusest eemal – ja milles asub see, mida võiks nimetada füüsilise reaalsuse "malliks" või mille alusel teie füüsiline kogemus on üles ehitatud.

"See võib teid üllatada, kui te teate, et isiksuse konstruktsioonidena – füüsilise mõistusena – te ei mõtle mingeid ideid. Isiksus ei mõtle mõisteid. Ta tajub mõisteid; ta ei mõtle neid välja.... "Kõrgem mina" mõtestab; füüsiline aju võtab vastu; isiksuse meel tajub. See on kõik, mida see teeb. Iga idee, iga inspiratsioon, iga kujutlusvõime, mis "teil" on kunagi olnud, ei tule teie füüsilise mõistuse osast; see tuleb teie "kõrgema mina" osast vastuvõtja – aju – kaudu ja aju tõlgib selle vibratsiooniks, mida füüsiline meel siis tajub peegeldunud reaalsusena.

"See võib esialgu tunduda mõnevõrra piiravana, kuid tegelikult on see väga, väga vabastav, sest te kõik võite lõpetada mõtlemise! Te kõik võite lõpetada mõtlemise, et te olete vastutavad. Võite kõik lõpetada mõtlemise, et peate kõigele mõtlema. Te kõik võite lõpetada mõtlemise, et te olete see, kes juhib laeva. Te ei ole. Te vaatate lihtsalt teed. Te lihtsalt kogete seda teed....

"Põhjus, miks te satute raskustesse, põhjus, miks te tunnete end füüsilises meeles kinni, on see, et teid on õpetatud uskuma, et füüsiline meel on see, kes kõike seda välja mõtleb. See ei ole nii. Seega, kui te üritate sellega manipuleerida, siis see ei toimi, sest füüsiline meel ei ole loodud nende mõistete loomiseks. See on loodud ainult selleks, et tajuda [teie "kõrgema mina"] loomise mõju vastuvõtja, füüsilise aju kaudu.

"See võimaldab teil kergendada oma koormat, lõpetada nii suure pagasi kandmine, lõpetada püüded teha oma "kõrgema mina" tööd ja teha lihtsalt oma tööd. Sellepärast ongi paljud teist nii väsinud; see on sellepärast, et te püüate teha tööd, milleks te ei ole loodud. See on kurnav! Stopp! Teid ei palgatud seda tööd tegema.

Teie "kõrgemal minal" on see töö juba olemas ja see töötab teie heaks suurepäraselt.... Lihtsalt tee seda tööd, milleks sa loodud oled, mis on tajumine."3

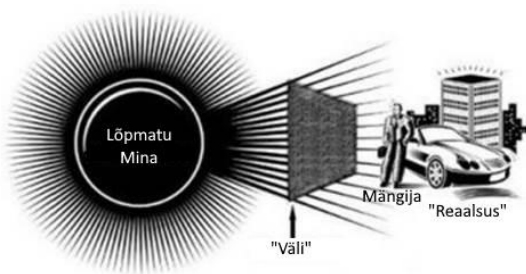
* * *

Ilmselt oskab Bashar ehk Darryl sama hästi metafoore segada kui mina! "Te kõik võite lõpetada arvamise, et te olete see, kes laeva juhib. Te ei ole. Te vaatate lihtsalt teed. Te lihtsalt kogete seda teed...." – laev, tee, tee....

Nii et luba mul seda nii öelda: Sa ei ole see, kes bussi juhib. Sinu *Lõpmatu Mina* "palkas" sind – lõi sind – selleks, et istuksid bussi tagaosas ja tajuksid ja reageeriksid ja tunnetaksid mööduvat maastikku, ja see on kõik. Kuid ka selles osas pole sa teinud parimat võimalikku tööd, sest sa oled kulutanud palju aega bussijuhilt töö ära võtmiseks.

Sa ei loo maastikku (oma holograafilisi kogemusi); sa ei vali, millist maastikku vaadata; sa ei otsusta, millises suunas buss sõidab. Kõik need töökohad kuuluvad bussijuhile, sinu *Lõpmatule Minale*.

Kes ma ei ole? Sa ei ole bussijuht. Sina ei loo oma reaalsust. Sinul – kes sa oled samal pool Välja kui reaalsus ise – ei ole tegelikult mingit võimu midagi luua.

Kui sa lõpuks alla annad ja seda fakti aktsepteerid, peaks see tegelikult olema üsna suur kergendus. Lõppude lõpuks tegime me kinosaalis olles väga kõvasti tööd, et luua oma reaalsus – reaalsus, mida me tahtsime –, arvates, et me tõepoolest juhime bussi ja vastutame selle eest, millist suunda see võtab ja

milliseid maastikke me näeme; ja loomulikult see ei õnnestunud. Vähemalt me ei loonud reaalsust, mida me tegelikult tahtsime.

Nüüd saame lõõgastuda ja nautida sõitu, lastes oma *Lõpmatul Minal* juhtida ja teades, et meie ainus ülesanne on reageerida ja anda tagasisidet maastikule – kogemustele, mis meie ette kerkivad. "Mine Greyhound, ja jäta juhtimine oma *Lõpmatule Minale*."

* * *

Mõned inimesed, kui nad seda esimest korda kuulevad, reageerivad kogu sellele ideele vihaselt – peaaegu ägedalt –, arvates, et ma soovitan, et nad on midagi muud kui marionett või nende *Lõpmatu Mina* ori, kes tõmbab kõiki nõõre ja Mängija tantsib vastavalt sellele. Mitte miski ei võiks olla tõest kaugemal. See kaotaks tegelikult kogu selle mängu eesmärgi, mille *Lõpmatu Mina* on loonud sulle mängimiseks, mis tuleb järgmises peatükis.

Selleks, et mäng toimiks teie *Lõpmatu Mina* jaoks, pead sa Mängijana alati olema vaba – sul peab alati olema vaba tahe – mitte valida või luua, milliseid holograafilisi kogemusi sa saad, vaid kuidas sa neile reageerid ja vastad. Tegelikult ongi see põhjus, miks sa oled Mängijana olemas, et kasutada oma vaba tahet, et valida oma reaktsioone ja vastuseid ning kogeda nende reaktsioonide ja vastustega seotud **tundeid**. Need on **tunded**, mida *Lõpmatu Mina* sinult tahab; ja kui sul ei oleks vaba tahet oma tundeid valida, oleks kogu mäng mõttetu.

Nii et sa ei ole kaugeltki marionett või ori, kellega manipuleerib mingi *Lõpmatu Mina*, mida sa ei näe ja mille olemasolus sa isegi ei ole kindel. Sa oled mängust lahutamatu Mängija, kes osutab oma *Lõpmatule Minale* väärtuslikku ja ainulaadset teenust. Mõttele selle peale... kui sinu *Lõpmatu Mina* peab kogu aeg keskenduma bussi juhtimisele, kas poleks loogiline, et ta loob osa endast, oma esindaja, kes istub bussi tagaosas, et olla see, kes saaks keskenduda ainult

ümbritsevale ja saata siis oma reaktsioonid ja vastused tagasi *Lõpmatule Minale* tugeva ja pideva ühenduse kaudu?

Kas sa arvad, et astronaut Kuu peal peab end missioonikontrolli marionetiks või orjaks? Kas sa arvad, et jalgpallimeeskonna paremäär peab end mängujuhi marionetiks või orjaks? Kas sa arvad, et trompetist orkestris peab end dirigendi marionetiks või orjaks?

Ilmselt mitte. Nad teavad oma rolli ja täidavad seda meeleldi.

Mulle tuli just meelde veel üks analoogia. DisneyWorldis on *Pirates of the Caribbean* tõeline lõburetk – võrreldes veebiversiooniga, millest ma varem rääkisin. Istud väikeses paadis ja sind viiakse reisile läbi erinevate stseenide ja sündmuste, mis kõik on loodud selleks, et anda sulle sisemine kogemus, mis võib ulatuda rõõmust ja põnevusest kuni hirmu ja pingeteni. Sõidurada ja stseenid, mida näed, on loodud sõidu kujundaja poolt ning sa ei vali, kuhu paat sõidab või milliseid kogemusi koged. Sinu ainus ülesanne on istuda paadis ja nautida sõitu, reageerides ja vastates sellele, mida näed, nii nagu soovid; ja loomulikult ei saa ükski sinu reaktsioon või vastus olla kunagi "vale".

Kõik, mis huvitab ja mida atraktsiooni kujundaja tahab, on sinu *tunded* tema poolt sulle loodud elamustest; kuid ma ei ole veel kohanud kedagi, kes arvaks, et ta on *Pirates of the Caribbean*'i kujundaja marionett või ori.

Ainult sinu ego, mis tunneb end ohustatuna, on see, mis seisab vastu sellele, et sinu *Lõpmatu Mina* Mängijaks olla, tuues välja selle "marioneti" ja "orja" argumendi. See on seotud ka sellega, et me ei taha loobuda kontrollist. Ilmselt tahame me kõik hoida oma elu kontrolli all, olla oma elu peremees, kuigi peame tunnistama, et me ei ole seda siiani väga hästi teinud, sest keegi ei tundu olevat väga rahul sellega, mis tal juba on.

Aga täpselt nii pidigi see olema, kui sa olid kinosaalis. Sa pidid uskuma – nagu iga religioon ja vaimne filosoofia sind uskuma pani –, et sa ise oled bussijuht. See oli selleks otstarbeks ideaalne.

Sa oled nüüd kinosaalist lahkunud ja tahad saada liblikaks. Oluline ja põhiline osa sellest protsessist on loobuda vajadusest ja soovist hoida kontrolli – lasta roolist lahti, olla valmis tegema tööd, milleks sa loodud oled, mitte püüda olla bussijuht.

* * *

"Okei, okei. Nii et ma ei ole oma *Lõpmatu Mina* marionett. Ma tahan siiski vähemalt olla oma kogemuste kaaslooja," nõuab mu sõber.

Ma tahan olla selle sõnaga väga ettevaatlik, sest teatud mõttes oleme me kaasloojad – kuid mitte nii, nagu me tavaliselt selle sõna all mõtleme. Siiski on võimalik, et meie reaktsioonid ja vastused ühele kogemusele võivad mõjutada järgmist kogemust.

Kui minu *Lõpmatu Mina* juhib bussi ja ma istun taga ja reageerin aknast mööduvale maastikule, siis võib mul olla mingi konkreetne reaktsioon või tunne, mida minu *Lõpmatu Mina* peab eriti huvitavaks ja mida ta tahab uurida. Seega võib ta pöörata ümber ja sõita uuesti mööda sellest stseenist, andes mulle sama kogemuse; või ta võib sõita mööda mõnest teisest sarnasest stseenist, et näha, kas ma reageerin samamoodi. Võiks öelda, et minu reaktsioonid ja vastused esimesele kogemusele aitasid "kaasluua" sama või sarnast kogemust hiljem.

Näiteks kui ma reageerin hirmuga millelegi oma hologrammis, võib minu *Lõpmatu Mina* otsustada saata mulle teise väga sarnase hologrammi, et näha, kuidas ma järgmisel korral reageerin. Võib-olla oli ta vaimustuses minu hirmust, kuigi ta teab, et tema poolt mulle loodud kogemuses ei olnud midagi, mida karta, ja imestab, miks ma olin nii hirmunud. Või tahab ta anda mulle

kingituse, et ma avastaksin ise, et pole midagi karta. Või ehk tahtis ta lihtsalt uuesti tunnetada minu hirmu (mida arutame järgmises peatükis).

Tulles tagasi meie näite juurde *Pirates of the Caribbean* lõbustusrajal, siis kui disainer üritaks luua edukat atraktsiooni, siis eeldan, et teda huvitaksid väga osalejate reaktsioonid ja vastused neile loodud stseenidele ning nende tagasiside mängiks rolli tema disaini arendamises – paadi teekond ja nende kogemused, mida nad kogesid.

Võimalusi on igasuguseid. Küsimus on selles, et meie reaktsioonid ja vastused teatud kogemustele võivad mõjutada kogemusi, mida meile tulevikus antakse. Nii et tehniliselt võiks öelda, et sa "lõid" need tulevased kogemused koos oma *Lõpmatu Minaga* oma reaktsioonide ja vastuste tulemusel praegusele kogemusele. Aga see venitab minu meelest "kaaslooja" määratlust; ja see ei pea üldse nii toimima. Sinu *Lõpmatu Mina* on alati vaba looma sulle mis tahes tulevase kogemusi, olenemata sinu reaktsioonist või vastusest praegusele; ja sa ei ole kunagi mingil moel osa ühegi kogemuse tegelikust loomisprotsessist.

Kahjuks ei tee see mu sõpra väga õnnelikuks, sest ta tahab olla oma kogemuste täieõiguslik kaaslooja, et rahuldada oma ego ja säilitada illusiooni mingistki kontrollist oma elu üle.

* * *

Ma pean L. Ron Hubbardit nii geeniuseks kui ka hulluks. Mõned tema saientoloogia tehnikad minevikust lahti laskmiseks võivad olla üsna hästi rakendatavad Inimtäiskasvanu jaoks kinosaaalis. Kuid lõpuks tegi ta "overti" (vale tegu), öeldes oma järgijatele: "Thetani kõrgeim proovikivi on võime teha asju õigesti." ("Thetan" oli tema sõna hinge või vaimu kohta.)

Mõtlen Hubbardi kahele kõige "vääruslikumale lõpptoodangule", John Travoltale ja Tom Cruise'ile. Ma mõtlen... kas sa arvad, et perekondlike tragöödiate ja ametialaste kitsaskohtade valguses tunnevad nad, et nad

"teevad kogu aeg asju õigesti"? Kuidas sa tunned, kui sulle öeldakse, et sa oled "vähem kui", kui sa ei vasta mõnele meelevaldsele vaimsele standardile?

Kinosaalis ei saa kõik kunagi "õigesti minna"; see ongi nii kavandatud. John Travolta ja Tom Cruise ei erine teistest Inimtäiskasvanutest, kes suudavad mõnes eluvaldkonnas saavutada mõne suurejoonelise asja, kuid ei saa kunagi kõiki oma asju korraga joonde, kui nad kuuluvad teatri tagaruumis olevasse gruppi.

"Asjade õigesti tegemine" ei ole mitte ainult hinnang, mis hoiab Inimtäiskasvanuid kinosaalis kinni, vaid nagu sa nüüd tead, ei ole Mängijal üldse võimalik midagi korda saata. Mängija ainus ülesanne on reageerida ja vastata sellele, mis toimub holograafilises universumis, mille on neile loonud nende *Lõpmatu Mina*.

Nii et sa võid lõpetada kõvasti töötamise, et püüda oma elu kontrollida, püüda "teha asju õigesti", püüda luua ja hallata holograafilisi kujutisi, mis moodustavad sinu reaalsuse ja elu. See ei ole võimalik, see on ajaraiskamine ja see väsitab sind ning jätab su mõtlema, et oled läbi kukkunud.

Me veetsime Inimtäiskasvanutena palju aega kinosaalis, võttes vastutust asjade eest, mille üle meil puudus kontroll, ja eitades või ignoreerides neid asju, mille üle meil oli kontroll. 12 sammu programm on väga lähedal tõeale, kui ta palvetab:

*"Jumal anna mulle meelekindlust, et aktsepteerida asju, mida ma ei saa muuta; julgust, et muuta asju, mida ma saan; ja tarkust, et nende vahel vahet teha."*⁴

Sa ei saa muuta oma holograafilisi kogemusi, sest sa ei ole neid loonud.

Sina saad muuta oma reaktsioone ja vastuseid neile.

Sa oled omandamas tarkust, mida vajad, et vahet teha.

Sa võid nüüd lõdvestuda ja nautida sõitu; sa ei ole vastutav oma reaalsuse loomise eest, selle eest, et asjad sinu elus läheksid õigesti, ei sinu ega kellegi teise jaoks. Sa vastutad ainult oma reaktsioonide ja vastuste eest elule, mida sinu *Lõpmatu Mina* sulle loob, üks hetk korraga; ja selgub, et iga sinu reaktsioon ja vastus Mängijana – isegi need **mida** sa võid pidada "halvaks" või "valeks" – on olnud väärtuslikud ja hinnatud sinu *Lõpmatu Mina* poolt juba sinu sünnimisest saadik.

Luba mul seda korrata, sest see on nii oluline: Iga reaktsioon ja vastus, mis sul on olnud igale hetkele sinu elus – hologrammfilmid, mille sinu *Lõpmatu Mina* on sinu jaoks loonud – on olnud "õige" ja täiuslik. Sa ei ole kunagi midagi "valesti" teinud või vigu teinud – mitte kunagi. Sinu *Lõpmatu Mina* tahab iga tunnet, mida sa talle saadad, ükskõik, mis tunne see ka poleks.

Ma võin seda kõike öelda ja sa võid seda praegu intellektuaalselt mõista – või mitte; kuid sa veedad järgmised kaks aastat oma kookonis, et seda töödelda, kuni sa seda ka rakulisel ja emotsionaalsel tasandil mõistad – kuni sa *tunned seda ja tead seda*.

Kuid ma kujutan ette, et see kõik oleks mõttekam, kui sa teaksid, millist mängu sa mängid. Nii et...

ALLMÄRKUSED

1. Scheinfeld, Robert, [The Business School of Consciousness: How to Bust Loose from the "Old" Business Game](#)↔
2. Shakespeare, William. [As You Like It](#)↔
3. Bashar, channeled by Darryl Anka, from the Bashar Weekend Event called [Permission Slips](#), June 23, 2007, Los Angeles, CA ↔
4. [Wikipedia](#) – Serenity Prayer (e.k. Meelerahu palve) ↔

11. peatükk - Inimmängu mudel

"Las ma ütlen sulle, miks sa siin oled. Sa oled siin, sest sa tead midagi. Sa ei oska seda seletada, kuid sa tunnend seda. Sa oled kogu oma elu tundnud, et maailmas on midagi valesti. Sa ei tea, mis see on, aga see on seal nagu klaasikild sinu peas, mis ajab sind hulluks."

– *Morpheus, filmist The Matrix*

Ükski inimene selles holograafilises universumis ei saa kindlalt teada, miks nende *Lõpmatut Mina* neid lõi. Seepärast ei saa seda lugu, mida ma sulle nüüd jutustan, nimetada tõeks. Selle asemel on tegemist mudeliga (nagu Väli), mis tuleb tõele lähemale kui ükski teine mudel ning on äärmiselt toimiv ja tõhus mudel metamorfoosis liblikaks.

Ja on ka viimane aeg uue mudeli jaoks. Mudelid universumi toimimisest, mida me kinosaalet kasutasime, ei kehti enam, sest kõik need põhinevad valel eeldusel, et filmid, mida me vaatame, on reaalsed. Arvestades hiljutisi tulemusi kvantfüüsikas ja teistes teaduslikes eksperimentides, peame välja töötama uue mudeli, mis vastab meie uuele arusaamale holograafilisest universumist.

Robert Scheinfeld [1](#) oli see, kes tutvustas mulle seda mudelit minu skautluse algusajal. Kuigi ma olen selles teinud teatud muudatusi (millega ta võib nõustuda või mitte), tahan talle selle eest au anda.

Selle nimi on "Inimmängu Mudel".

Kuulame paari *Lõpmatut Mina*, kes vestlevad.....

* * *

"Tead, ma olen mõelnud..."

"Palun ütle mulle, et ma ei pea muretsema. Sa tead, mida Ülemus viimati ütles..."

"Ära muretse. See on erinev."

"Olgu."

"Ma olen mõelnud, et tahan täna õhtul SLP-i minna."

"Kuhu?"

"Suurde lõbustusparki."

"Kas see on kõik? Siis lase käia! Kõik erinevad mängud ja atraktsioonid...."

"Jah, aga täna õhtul tahan ma noolemängus ühe oma käe selja taha siduda,"

"Mida?"

"Kas ma ei väljendanud selgelt? Ütlesin, et tahan noolemängus ühe käe selja taha siduda."

"Ma kuulsin sind suurepäraselt; see lihtsalt ei ole mõistlik. Miks sa seda teha tahad?"

"Noh, iga kord, kui ma mängin, lõhun ma ära kõik õhupallid ja toon auhinnana koju järjekordse pehme mänguasja. Nüüd on mu kapp neid täis."

"Mida muud saabki oodata, kui sul on lõpmatu võim, lõpmatu tarkus, lõpmatu küllus...."

"Aga ma tahan vahelduseks kogeda midagi veidi teistsugust – võib-olla rohkem väljakutseid. Ma mõtlen, et mäng, mida kogu aeg võita, võib muutuda veidi igavaks."

"Nii et sa kavatsed visata nooli, kui üks käsi on selja taha seotud?"

"Jah. Ma mõtlesin, et ma vähemalt proovin seda."

"Seda pean ma nägema...."

* * *

"Tead, ma olen mõelnud...."

"Oh, ei. Jälle."

"Üks käsi selja taha seotuna noole viskamine ei muutnud midagi. Ma purustan ikka veel iga õhupalli, ja nüüd on mul teine kapp pehmeid mänguasju täis."

"Ma olen sellest teadlik. Teine kapp oli varem minu oma, mäletad?"

"Nii et täna õhtul seon ma mõlemad käed selja taha."

"Palun vabandust? Kuidas sa kavatsed visata nooli, kui sul on mõlemad käed selja taha seotud?"

"Ma ei tea veel, aga nagu sa ütlesid, mul on lõpmatu võim ja lõpmatu tarkus, nii et ma mõtlen midagi välja."

* * *

"Seekord olen mina see, kes on mõelnud...."

"Millest?"

"Sellest, et ma pidin ehitama veel ühe kapi sinu pehmete mänguasjade jaoks. Võib-olla peaksid täna õhtul proovima visata nooli seotud silmadega...."

"Vau! Suurepärase idee!"

* * *

"Tead, see ei toimi. Hea, et meil on lõpmatult ruumi lõpmatult paljude kappide jaoks."

"Jah, ma tean. Sellel peab olema lahendus...."

"Kuidas teha mida?"

"Võimalus kogeda, mis tunne oleks, kui ei oleks nii.... "lõpmatu", nii... "täiuslik" kogu aeg."

"Ma ei saa aru..."

"Ma mõtlen, et siin me oleme, lõpmatu rõõm, lõpmatu jõud, lõpmatu tarkus, lõpmatu küllus, lõpmatu ja tingimusteta armastus.... Me oleme lihtsalt nii... nii täiuslikud. Noh, võib-olla ma tahan tunda, mis tunne oleks, kui aeg-ajalt üks või kaks õhupalli terveks jääks – et kogeda, mis tunne oleks, kui ei oleks nii lõpmatu, lihtsalt lõbu pärast. Kes teab, võib-olla ma isegi hindan oma lõpmatut olemust rohkem, kui ma tean, mis tunne on vastupidine."

"Aga see ei ole võimalik."

"Mis ei ole võimalik?"

"Mitte olla lõpmatu. Ma mõtlen, et me olemegi sellised... lõpmatud olendid. Ei ole võimalik mitte olla lõpmatu."

"Võib-olla mitte. Vähemalt mitte otseselt meie jaoks. Aga mis siis, kui me loome uue mängu ja seejärel loome mängija, kes seda meie eest mängib?"

"Ma ikka veel ei saa sinust aru..."

"Tead ju seda armastuse tunnelit pargis, kus me kogeme neid fantastilisi pilte kõikidest ilusatest universumitest?"

"Oh, jah. See on üks minu lemmiksõite. Eriti meeldib mulle sellega kaasnev muusika! Laula seda koos minuga... See on väike maailm..."

"Ma ei laula seda praegu. Ma püüan sinuga vestelda uue mängu loomisest, kus me saaksime kogeda, mis tunne oleks olla piiratud, mitte nii kuradi lõpmatu ja täiuslik kogu aeg!"

"Oh, me kavatseme olla tõsised, eks ole? Noh, nagu ma ütlesin, see ei ole võimalik. Me teaksime alati, et me oleme lõpmatud, seega mäng ei toimiks."

"Sul on õigus; meil ei ole võimalik end piirata, mistõttu ma lõhun pidevalt kõik õhupallid, ükskõik mida ma ka ei teeks. Nagu ma ütlesin, seepärast peame me looma atraktsiooni, kuhu me tegelikult ei lähe ja kus me ei mängi. Selle asemel loome mängija, kes läheb sisse ja mängib meie eest, et meid mängus esindada."

"Kui lõbus see võiks olla, kui meie oleme väljas ja mängija on sees? Kas mängijal ei saaks selle asemel kogu lõbu? Ja kui mängija mängib mängu, siis kuidas me saame selle kogemuse?"

"Me oleme oma mängijaga ühenduses..."

"Sa mõtled, nagu oleme alati LõpmatuNetiga ühendatud?"

"Jah, paljuski nii; ja mängija saadaks selle ühenduse kaudu oma tundeid tagasi, kui ta on piiratud, nii et me võiksime neid tundeid kaudselt kogeda."

"Las ma vaatan, kas ma olen õigesti aru saanud... sa tahad luua midagi sellist nagu videomäng, kus sa paned mängija liikuma läbi erinevate kogemuste, mille käigus ta reageerib sellele, et ta on piiratud, nii et ta saab saata sulle tagasi oma tundeid nende kogemuste ajal, mis tunne on olla mitte lõpmatu."

"Täpselt!"

"Pean tunnistama, et see võiks olla lõbus ja huvitav. Aga kuidas sa kavatsed luua oma mängijale neid piiravaid kogemusi?"

"Oh, see on lihtne. Ma lihtsalt lähen Väljale, kukutan mõned kvantlainefunktsioonid kokku ja teen mõned hologrammid."

"Väli? Kas oled kindel, et Ülemus kiidaks heaks, et kasutame Välja sellise mängu loomiseks, kus eesmärk on pigem piiramine kui arenemine?"

"Miks mitte? Sa tead, et Ülemus ei pea üht kogemust "paremaks" või "halvemaks" kui mõnda teist. Kõik kogemused on võrdsed. Ja Ülemus lõi Välja – mille täielik nimi on, vaid meeldetuletuseks, Piiramatute Võimaluste Väli –, sest see annab meile piiramatuid mänguvõimalusi, mis peab sisaldama võimalust kogeda nii piiranguid kui ka laienemist. Õige?"

"Sul on õigus. Aga kas sa tõesti arvad, et saad luua holograafilise mängu, mis on nii reaalne, kus mängija on nii piiratud, et ta reageerib tunnetega, mida sa võiksid kogeda?"

"Noh, mul on veel mõned detailid välja töötamata, aga kas see ei kõla plahvatuslikult?"

"Ma ei tea, kas see on "plahvatus"... võib-olla pigem "suur pauk". Aga kindlasti väga loominguiline. Ma ei ole ikka veel veendunud, et piiramatut võimu või tarkust on võimalik piirata, nii et anna mulle teada, kuidas see sinu jaoks toimib..."

* * *

"Mul on prototüüp."

"Milleks?"

"Kas sa tõesti unustasid meie jutuajamise või tahad sa mind lihtsalt narrida?"

"Tuleta mulle meelde..."

"Ma teen mängu, kus me saame kogeda, mis tunne on olla mitte nii lõpmatu."

"Oh, jah, see."

"Ja ma lõin mängija, kes mängib minu eest..."

"Tõesti?"

"Jah. Ma tegin palju ebaõnnestunud eksperimente, kuid lõpuks leidsin midagi, mis töötab. Aadam."

"Mida?"

"Ma kutsun seda "Adamaks"."

"Huvitav. Ma ei hakka praegu küsima, miks. Mine edasi..."

"Ja ma lõin terve hulga erinevaid holograafilisi stsenaariume, et Adam saaks kogeda, et ta on piiratud... ja ta on saatnud mulle tagasi oma tundeid nendest kogemustest. See on nii lahe ja see tõesti toimib! Tahad näha?"

"Muidugi, ma vaatan..."

"Vau! See on ilus mängumaailm – selge sinine taevast, lopsakad rohelised metsad, türkiissinine ookean... tõesti hämmastav. Ja sa tegid seda kõike hologrammidega?"

"Jah. Nagu ma ütlesin, see oli lihtne osa. Ma kutsun seda "Maa"."

"Okei... mis iganes."

"Kõige raskem oli välja mõelda, kuidas panna hologrammid ilmuma ruumis ja ajas, et Adam arvaks, et ta on millegi sees, nagu oleks tegemist täieliku sisseelamisfilmiga."

"Ja?"

"Ja nii ma lõin "aju"."

"Ma näen, et mul on vaja sõnaraamatut, enne kui me lõpetame. Mis on "aju"?"

"Aju" on omamoodi holograafiline protsessor. Mida ma teen, on see, et kvantlaine sagedused, mille ma olen oma Maa keskkonna jaoks välja valinud, laadin alla Adama aju ühele poolele, tavaliselt siis, kui ta magab..."

"Ja Adam ei tea, mis toimub?"

"Tegelikult, kui ta ärkab, on tal need... noh, mingisugused mälestused millestki, mis juhtus öösel, aga kõik pildid on segamini ja miski ei anna talle mingit mõtet – umbes nagu üritaks lugeda zip-faili."

"Okei, edasi..."

"Siis, kui ma olen valmis, pakin need lahti ja liigutan need tema aju teisele poolele; ja ühelt poolelt teisele liikudes tõlgib aju lainesagedused osakeste asukohtadeks, luues holograafilise pildi, mille ta seejärel projitseerib läbi meelte ruumi ja aega, et Adam saaks seda tajuda ja kogeda."

"See kõlab üsna lihtsalt..."

"Jah, see on põhimõtteliselt nagu meie arvutite keskne protsessor, mis võtab binaarkoodi ja tõlgib selle selliseks, mida me ekraanil näeme. Aga Adam arvab, et see toimub "seal väljas" ja tema ümber, tema enda ajast sõltumatult – justkui oleks see mingi objektiivne reaalsus."

"Mida Adam praegu teeb?"

"Ajab jänest taga."

"Mida?"

"Ma kutsun seda väikest karvast valget asja "jäneseks"."

"Kust sa need nimed võtad? Oh, ei ole tähtis. Jänest ei püüa ta ju kunagi kinni, see on tema jaoks liiga kiire."

"Täpselt, ja see ongi asja mõte. Adam kogeb kehaga seotud piiranguid ja ta saadab mulle oma tunded selle kohta tagasi."

"Millised on...?"

"Ma ütleksin, et praegu on ta natuke... pettunud. Ja see on täiuslik – hämmastav tunne! Kui ma seda jänest ise taga ajaksin, püüaksin ma selle iga kord kinni, nagu ma purustan iga õhupalli. See on täpselt see, mida ma lootsin tunda!"

"Ma ei tunne midagi."

"Muidugi mitte. Adam on minu mängija. Ma olen ainus, kes tunneb seda, mida ta tunneb."

"Niisiis, kui ma tahan sarnast kogemust...."

"Sa pead looma omaenda mängija."

"Kas see on võimalik?"

"Ma võin selle kallal töötada."

* * *

See võib kõlada uskumatult ja sa võid naerda või mõelda, et ma olen täiesti hulluks läinud. Kuid kas see on uskumatum kui kõik teised loomisllood, mida leidub kõigis maailma religioonides? Kas see on teoreetilisem kui "suur pauk", mida keegi ei suuda leida ega seletada? Kas see on midagi imelikumat kui tulnukad kaheteistkümnendalt planeedilt, kes on geneetiliselt konstrueerinud *homo sapiensi*, kombineerides ahvide DNA-d enda omaga, nagu meie sumeritest esiisad ilmselt uskusid? [2](#)

Tegelikult ei ole täiesti välistatud, et *Lõpmatu Mina* tahtis kogeda, mis **tunne** on olla ebatäiuslik, piirata piiramatut jõudu ja rõõmu ja küllust ja tarkust ja armastust, olla seotud draama ja konfliktide ja valu ja kannatustega. Lõppude lõpuks, kui mäletad, oli üks omadustest, mille ma andsin *Lõpmatule Minale*, lõputu soov mängida ja end loominguliselt väljendada. Ma kujutan ette, et mäng, kus *Lõpmatu Mina* saaks olla vastupidine sellele, mis ta tegelikult on, võiks olla talle väga huvitav ja põnev – rääkimata sellest, et seda oleks äärmiselt raske teostada. Kuidas piirata piiramatut võimu? Kuidas oleks võimalik piiramatu tarkuse piiramine? Kuidas kaotada piiramatu rõõm ja armastus? Ja kuidas saab piiramatu külluse tingimustes luua nappust?

Vestlus jätkus...

* * *

"Kas sa oled valmis?"

"Milleks?"

"Et luua oma mängija."

"Okei. Näita mulle."

"Kõigepealt on mõned mängureeglid, millega pead enne alustamist nõustuma. Number üks, Ülemus on öelnud väga selgelt: Igal loodul peab olema täielik vaba tahe. Kui oled oma mängija loonud, ei saa sa ühelgi hetkel ega ühelgi põhjusel sekkuda tema otsustesse ja valikutesse."

"Sa mõtled, et ma lihtsalt loon mängija ja lasen ta sinu "Maal" vabaks?"

"Oh, mitte mingil juhul. Sa pead looma oma mängijale iga kogemuse iga sekundi, kuni kõige väiksemate detailideni välja. Nad ise ei saa midagi luua. Nad on osa hologrammist. Nad on Välja valel poolel ja neil ei ole mingit väge, et luua endale mingeid kogemusi. Aga kui oled neile kogemuse loonud, peab neil olema täiesti vaba tahe valida, kuidas nad sellele kogemusele reageerivad või vastavad."

"Mul ei ole sellega probleemi."

"Hästi. Reegel number kaks: sinu mängija ei tohi teada, et ta on sinu mängija; vastasel juhul kasutab ta ühenduse kaudu sinu lõpmatust. Ta peab arvama, et tal on oma teadvus ja identiteet, mitte ajutine esindaja, sinu mängu jaoks loodud laiendus."

"Ma olen sellega nõus."

"Reegel number kolm, sinu mängija ei tohi ka teada, et see on mäng. Ta peab uskuma, et see on reaalne. Ta peab seda tõsiselt võtma, muidu see ei toimi."

"Sa tahad öelda, et Adam ei tea, et see kõik on hologramm?"

"Ei! Adam on osa hologrammist. Hologramm näeb välja ja tunneb end tõelisena kõiges, mis on hologrammi sees. Adam arvab, et aed, mille ma talle tegin, on tegelikult olemas – ta näiteks isegi sööb holograafilisi õunu!"

"Noh, ma ei ütle talle, et see ei ole tõeline."

"Sul on õigus – sa ei saa talle öelda, kuni ma ei ole nõus, mis on reegel number neli. Sa hakkad looma oma mängijat oma kogemustega, aga ma olen välja mõelnud, kuidas erinevate mängijate hologrammid saavad suhelda..."

"Oot, oot... kas sa ütled, et ma ei kasuta sinu hologramme?"

"Ei, sa ei saa. Kui soovid, võid kasutada minu loodud holograafiliste "Maa keskkondade" kollektsiooni oma mängija jaoks mallina. Ja ma tegelikult soovitan seda teha, sest kui sinu ja minu mängijad suhtlevad, oleks minu arvates lihtsam, kui nad mõlemad näeksid oma hologrammides praktiliselt samu asju; muidu veedavad nad kogu oma aja vaieldes näiteks värvi "sinine" üle või selle üle, kas taevas on üks või kaks päikest."

"Me ju ei tahaks seda, või kuidas?"

"Tegelikult võib see olla huvitav – tõenäoliselt toob see kaasa mõned kummalised tunded, mis ühenduse kaudu tagasi tulevad; võib-olla mõni mängija võib lõpuks tõesti ärrituda, kui reaalsus, mida nad nägid, erineb liiga palju teiste mängijate omast. Aga ma arvan, et vähemalt praegu toimiks paremini, kui meie kaks mängijat näeksid enam-vähem samu asju."

"Aga minu mängija hologrammid on Aadama omadest täiesti eraldi?"

"Absoluutselt. Igal mängijal peab olema oma individuaalne ja ainulaadne reaalsus. Sina lood oma mängija reaalsuse ja mina loon oma mängija reaalsuse."

Kuna ma olen välja töötanud, kuidas mängijate hologrammid omavahel suhtlevad, võivad nad arvata, et nad on omavahel seotud, et nad on kõik "üks" või et nad jagavad sama holograafilist universumit, kuid see ei ole tõsi. See on ainus viis, kuidas see saab toimida."

"Miks?"

"Noh, naastes selle juurde, millest me rääkisime, reegel number neli on – kui me otsustame, et sinu ja minu mängija suhtlevad – siis sinu mängija ei tohi kunagi teha ega öelda midagi minu mängija hologrammides, millega ma ei ole eelnevalt nõustunud. Vastasel juhul looksid sa tegelikult kogemusi minu mängijale – ja mina sinu mängijale."

"Ja see oleks halb, sest...."

"Sest Ülemus nõuab, et keegi ei saa kunagi ja ühelgi hetkel olla millegi ohver; ja kui sinul oleks võim luua minu mängijale kogemusi, tehes või öeldes midagi, mida ma ei taha või ei kiida heaks või millest ma ei tea, siis võiks minu mängijast saada sinu loomingu ohver. Minu arust võib mängija *aeg-ajalt tunda end* ohvrina – ja see on meile hea, sest see toob lihtsalt kaasa rohkem piiranguid –, kuid tegelikult ei saa see kunagi nii olla. Ma pean alati olema käsikirja 100% heaks kiitnud iga detaili kohta, enne kui minu mängija hologrammides midagi juhtub. Ja sama kehtib ka sinu ja sinu mängija kohta."

"Ma sain aru."

"Kas sa oled nüüd valmis?"

"Jah, aga ma tahan mängijat, kes on väga erinev Aadamast."

"Noh, kas sa tahad inim mängijat või loommängijat – näiteks delfiini?"

"Delfiin tundub väga lõbus. Aga mis on Aadam?"

"Aadam on inimene. Seda nimetatakse Inimmänguks."

"Siis ma tahan ka inimest. Aga ikkagi tahan ma inimest, kes on erinev...."

"Okei, sa võid luua mida iganes sa tahad, kui sellel on kaks jalga, kaks kätt, kaks silma, kaks kõrva...."

* * *

"Vau! See on huvitav. Kuidas sa seda nimetad?"

"Eeva."

* * *

Sõna uuest Inimmängust levis Lõpmatumeili kaudu kiiresti kogu LõpmatuMaal. Varsti oli palju teisi *Lõpmatuid Minasid*, kes tahtsid mängida ja inimpopulatsioon Maal hakkas kasvama. Ja siis...

* * *

"Oota hetk. Mul on veel üks idee."

"Sinu viimane oli päris hea. Mis see on?"

"Jagame Inimmängu kahte ossa. Esimesel poolel vaatame, kui kaugele me suudame oma Mängijad piirangutesse viia, ja teisel poolel toome nad jälle välja."

"Siin on miljon selle peale, et ma võin oma Mängija kaugemale piirangutesse viia kui sina enda oma ja ta ikkagi pärast turvaliselt koju tuua!"

"Käed löödud!"

* * *

Jällegi, ma ei püüa väita, et miski sellest on tõsi. Me ei pruugi kunagi teada saada. Kuid inimestel näib olevat rohkesti uudishimu, nii et kuigi on mõttetu ja ebaoluline spekuloida selle üle, miks *Lõpmatu Mina* looks Inimmängu, teeme seda ikkagi. Mina ei ole teistsugune. Siin on mõned mõtted, mis on mul aastate jooksul olnud....

Kas Pete Sampras või Roger Federer või Martina Navratilova või õed Williams'id tüdinevad mõne aja pärast nii hästi tennist mängides? Kas nad mängivad aeg-ajalt "vale" käega lihtsalt selleks, et näha, kas nad suudavad – lihtsalt selleks, et muuta mäng huvitavamaks – lihtsalt väljakutse ja kogemuse pärast?

Kas keegi mängib mõnikord noolemängu silmad kinni, lihtsalt lõbu pärast?

Mäletan, et kui olin kolme- või nelja-aastane, siis majas, kus ma elasin, viis välisukse juurest tellisest kõnnitee kolme trepiastmeni, mis viisid alla tänavale. Ma võtsin oma kolmerattalise jalgratta, tagurdasin sellega vastu välisust, pedaalisin nii kõvasti ja kiiresti kui suutsin, siis vajutasin pidurit ja vaatasin, kui lähedale ma jõuan ülemise astme servale, et veel mitte ümber kukkuda. (Viimane kord, kui ma seda proovisin, kukkusin trepist alla tänavale ja lõin enda huule lõhki.) Nii et ma võin täiesti samastuda mõttega mängida mängu maksimaalsete piirideni, et näha, kui kaugele saab end viia.

Mäletan ka seda, kuidas ma tahtsin sõita Ameerika mägedes aina kõrgemale ja kõrgemale, püüdes leida võimalikult suurt atraktsiooni, kuigi ka esimene tõus üles oli alati jube raske.

Või siis tahab *Lõpmatu Mina* mängida Inimmängu puhtalt selleks, et kogeda, millisena tundub füüsiline universum. 1996. aastal ilmus huvitav film John Travoltaga *Michael*, kus Travolta mängib peainglit, kes tuli Maale, et kogeda, kuidas on tunne omada keha. Ta nautis seda – suitsetas, jõi, sõi nii palju

suhkrut ja liha kui võimalik, kasutas oma väga aktiivset libiidot ja nautis iga hetke. Loomulikult ei meeldinud see film enamikule "new age" -lastele, sest peaaegu kõik, mida Michael tegi, oli vastuolus nende arusaamadega sellest, mida "valgustatud" olend teeks. Kuid taas kord võiks see film anda "vihje" *Lõpmatu Mina* motivatsioonile.

Olen kindel, et oled kuulnud ütlust: "Nagu ülal, nii ka all." Nüüd mõistame, et kehtib vastupidine: "Nagu all, nii ka ülal". Me kõik käime kinos, vaatame sporti või kuulame muusikat, et saada "välise kogemuse" asemel "sisemist kogemust". Isegi golfi mängitakse ekspertide sõnul sisemise elamuse pärast, mida see tekitab. Inimmäng võiks siis olla "väline kogemus", mille on Mängijale loonud tema *Lõpmatu Mina*, nii et *Lõpmatu Mina* saaks "sisemise kogemuse" – tunded, mida ta saab läbi ühenduse oma Mängijaga.

Võib olla veel palju muid põhjusi, miks *Lõpmatu Mina* looks Mängija, et kogeda elu Maal, ja võib-olla mõtled ka ise ühe või mitu põhjust välja. Aga lõppkokkuvõttes ei ole oluline, miks; ja me ei saa tõenäoliselt täielikku vastust teada, kuni me oleme Mängijad siinpool Välja. Õnneks ei mõjuta see, et me ei tea, miks, seda, kuidas me siin ja praegu Inimmängu mängime.

Oluline on see, et Inimmäng kui mudel vastab paljudele küsimustele loogilisemalt, arusaadavamalt ja järjepidevamalt kui ükski teine mudel siiani – näiteks miks meie filmid tunduvad olevat täis draamat ja konflikte, valu ja kannatusi ning mis on meie siin olemise eesmärk.

See mudel võib muutuda, kui me saame rohkem teavet, kui kvantfüüsika valdkonnas tehakse rohkem uuringuid, kui rohkem skaute tuleb tagasi uute aruannetega selle kohta, mida nad on leidnud. Kuid kõige tähtsam on see, et praegu viib see mudel väga praktiliste, kasulike ja tõhusate viisideni, kuidas läbida meie metamorfoosi kookonis; ja see on ainus tõeline väärtus sellise mudeli olemasolul.

Mis siis, kui **vastupidine** kõigele, mida me kinosaaolis olles uskusime, vastab tõele?

- Mis siis, kui elu ei ole mitte kool, ei treeningplats, ei test ega "karistus", vaid hoopis lõbusõit lõbustuspargis?

- Mis siis, kui elu eesmärk Maal ei ole mitte midagi õppida (mõelda), vaid midagi kogeda (tunnetada)?

- Mis siis, kui me Mängijatena *peaksime* tundma end "lahus" meie *Lõpmatust Minast*, selle asemel, et kurta või püüda "taasühendada"?

- Mis siis, kui meie ühendus meie *Lõpmatu Minaga* ei ole kunagi katkenud, kuid me pidime arvama, et see on katkenud, et mängida Mängu?

- Mis siis, kui iga kogemus, mis meil on kunagi olnud ja mida me kunagi saame, on täpselt selline, nagu meie *Lõpmatu Mina* seda tahab, ja meie hologrammides ei ole midagi muudetavat, parandatavat või täiustatavat?

- Mis siis, kui kõik asjad, millele me oleme vastu seisnud, on tegelikult see, mida meie *Lõpmatu Mina* on tahtnud, et me kogeksime, ja ainult meie hinnangud ja vastupanu põhjustavad meie valu ja kannatusi?

- Mis siis, kui me ei ole kunagi midagi "valesti" teinud, vaid arvame, et oleme teinud, ja usume kõiki teisi, kui nad ütlevad meile, et me oleme vigased ja puudulikud, patused, kes vajavad päästmist?

- Mis siis, kui ka Maa ei vaja päästmist – et tal on oma *Lõpmatu Mina*, kes loob täpselt neid kogemusi, mida ta ka ise tahab?

- Mis siis, kui ainult meie ego ütleb, et meil on võim luua või muuta midagi meie reaalsuses, ja et kogu võim on tegelikult *Lõpmatu Mina* teisel pool Välja?

- Mis siis, kui me ei vaja mingit "eneseabi" – ei mingeid maagilisi valemeid, ei mingeid "Saladusi," ei mingeid "vaimseid seadusi", ei mingeid gurusid ega mingeid erilisi tehnikaid, millega püüda muuta asju teiseks, kui nad on?

- Mis siis, kui ükskõik, mida me ka ei tee Inimmängu esimeses pooles – näiteks mediteerime, palvetame, sööme ainult orgaanilist toitu ja nii edasi – see ei muuda midagi, kuni me ei ole kogunud kogu seda ebatäiuslikkust ja piiratust ja piiranguid, mida meie *Lõpmatu Mina* tahab, ja kui see on tehtud, saaksime mängida teist poolt?

- Mis siis, kui kõik, mida me peame tegema, on lõdvestuda, nautida kogemusi, mida meie *Lõpmatu Mina* meile loob (mis iganes need ka ei oleks), ja lõpetada nende kogemuste hindamine "hea" või "halb", "parem" või "halvem", "õige" või "vale"?

- Mis siis, kui ka inimkond ise ei ole kunagi teinud ühtegi viga, vaid on selle asemel uurinud piiratuse ulatust liigina täpselt nii, nagu *Lõpmatud Minad* soovisid?

- Mis siis, kui meie, ise seda mõistmata, oleme välja mõelnud palju "lugusid", et püüda seletada seda, mida me kogeme – religioonid, filosoofiad ja uskumused – millest paljud sisaldavad mingit tõde, kuid mida alati muudetakse, nii et need tegelikult viivad veel rohkem piirangutesse?

- Mis siis, kui nüüd on Inimmängus aeg, et veel palju inimesi siseneks oma kookonitesse, et mängida Inimmängu teist poolt, et jõuda üles esimese mäe tippu Ameerika mägedel ja nautida sõitu tagasi *LõpmatuMaale*?

* * *

FILMISOOVITUS: *The Game*, peaosas Michael Douglas (1997)

ALLMÄRKUSED

1. RobertScheinfeld.com↔
2. Sitchin, Zecharia. [Twelfth Planet: Book I of the Earth Chronicles](#)↔

12. peatükk - Kahe poole mudel

Enne kui me jätkame, tahan ma veenduda, et ma ei aja sind segadusse liiga paljude segaste metafooride ja analoogiatega (ja neid on veel tulemas!). Näiteks ütlesime äsja, et Inimmäng on jagatud kaheks pooleks. Kuidas see sobib kokku kinoteatri ja liblikate metafooridega?

Inimmängu esimene pool – üha sügavamale ja sügavamale piirangutesse ja kitsendustesse minek, koos kogu draama ja konflikti, valu ja kannatustega – oleks liblika 1. ja 2. staadium (muna ja vastne) või kõik see, mis toimub Inimlaste ja Inimtäiskasvanutega kinosaalis.

Inimmängu teine pool oleks 3. ja 4. etapp (kookon ja liblikas) ehk kõik see, mis juhtub pärast seda, kui sa kino tagauksest välja oma kookonisse astud.

Kui me vaatame Inimmängu mõlema poole erinevaid reegleid, siis arvan, et see võib muutuda selgemaks...

Inimmängu esimese poole (kinosaalis) reeglid on järgmised: **1**

1. Mängijad peavad unustama, kes nad tegelikult on, ja uskuma, et nad on hoopis midagi muud – äärmisel juhul näiteks, et nad on oma keha või oma *Lõpmatu Mina*.

2. Mängijad peavad uskuma, et nende holograafilised kogemused on reaalsed ja et see, mida nad oma meelte abil tajuvad, toimub tegelikult "seal väljas", mingis objektiivses ja sõltumatuses reaalsuses.

3. Mängijad peavad uskuma, et sellel, millega nad "seal väljas" kokku puutuvad, on nende üle võim ja vägi mõjutada nende elu.

4. Mängijad peavad uskuma "hea ja halva", "õige ja vale", "parema ja halvema", "hea ja kurja" hinnangutesse.
5. Mängijad peavad uskuma, et reaalsuses, mida nad "seal väljas" näevad, on midagi "valesti", mida tuleb muuta, parandada või täiustada.
6. Mängijad peavad uskuma, et neil on võime luua teistsugune reaalsus kui see, mida nad kogevad, ja ebaõnnestudes tunnevad nad end defektsena ja puudulikuna (piiratuna).
7. Mängijad peavad uskuma, et nad suudavad end Inimmängust välja mõelda, või südamest armastamise abil sellest pääseda.
8. Mängijad peavad uskuma, et nad suudavad "midagi korda saata", ja kui nad ebaõnnestuvad, siis süüdistavad nad end selles, et nad ei ole targemad või paremad või ei näe piisavalt vaeva.
9. Mängijad peavad uskuma, et on eesmärged, mida tuleb saavutada, kohustusi, mida tuleb täita, või õppetunde, mida tuleb õppida.
10. Mängijad peavad uskuma, et nemad ja ainult nemad ise vastutavad oma vajaduste ja soovide rahuldamise eest, mille eest nad peavad võitlema.
11. Hirm ja vastupanu on Inimmängu esimese poole aluseks ning hinnangud ja neist tulenevad uskumused on liim, mis hoiab illusioone töös.
12. Need illusioonid ei tohi kunagi puruneda, sest muidu näeksid Mängijad Inimmängu läbi.

Kas mõni neist kõlas tuttavlikult?

Selle mudeli kohaselt on Inimmängu esimene pool loodud selleks, et kogeda piiranguid ja keelde – igas vormis ja suuruses – ning kõik need reeglid viivad

selleni. Nii et kui sa oled järginud reegleid (ja sa ei saanud sõna otseses mõttes midagi muud teha), siis oled tõenäoliselt kogenud oma elus palju piiranguid ja kitsendusi. Sa lihtsalt ei teadnud seni, miks, sest sa ei pidanud seda teadma.

Ma saan aru, et sulle ilmselt ei meeldinud Inimmängu esimese poole piirangud ja keelud, et need ei tundunud "head", et need ei tundunud "õiged" ja et sa arvasid, et oled teinud midagi "valesti". Aga sa ei teinud midagi "valesti", ja ka mina ei teinud seda. Me mängisime Mängu täpselt nii, nagu me pidime, täpselt nii, nagu meie *Lõpmatu Mina* soovis, et me seda teeksime. Isegi meie vastuseis ja hinnangud ei olnud "valed", sest need viisid suurema piiratuseni, mis on just see, mida *Lõpmatu Mina* tahtis tunda. Teisisõnu, me oleme teinud fantastilist tööd Mängijatena, kelleks meid loodi. Me lihtsalt ei teadnud seda ja ei osanud seda oma vaatepunktist hinnata.

Siin on midagi, mida me võiksime hinnata – kuidas *Lõpmatu Mina* seda tegi, kuidas ta suutis piirata lõpmatut jõudu, lõpmatut rõõmu, lõpmatut küllust, lõpmatut tarkust ja lõpmatut armastust. Milline looming! Milline mäng!

* * *

Kuna Inimmängu esimene pool on tahtlikult vastupidine *Lõpmatu Mina* loomulikule seisundile, siis selle loomiseks ja käimas hoidmiseks on vaja tohutult palju jõudu, nagu Ameerika mägedel lõbustuspargis.....

Esimene asi, mis juhtub, kui sa lähed Ameerika mägedele sõitma, on see, et sa lähed suurest mäest üles – ja paljude inimeste jaoks on nii, et mida kõrgemale, seda parem. Kuid selleks, et sellest mäest üles saada, peame trotsima kõiki looduseadusi, näiteks gravitatsiooniseadust. Selleks, et meid sellest esimesest mäest üles tõmmata, on vaja palju jõudu; ja teel sinna läbime igasuguseid "sisemisi kogemusi". Paljudel inimestel on neist kõige tavalisem hirm; teistel on mitmesuguseid reaktsioone, alates erutusest kuni paanikani ja isegi iivelduseni.

Ma panin sellele esimesele mäele kõigega vastu, mis mul oli. See ei meeldinud mulle, see ei tundunud hea, see ei olnud loomulik ja ma tahtsin sealt vaid välja saada. Kuid ma teadsin ka, et pärast mäeharja tuleb lõbu.

Samamoodi tekitab võimalikult paljudesse piirangutesse ja kitsendustesse minek samu reaktsioone, mida tekitab ka esimesest mäest üles sõitmine – see ei meeldi sulle, see ei tundu hea, see ei ole loomulik ja sa tahad ainult sealt välja pääseda. Nii et me seisame vastu esimesele poolele ja imestame, miks meil on need kogemused. Aga see peabki nii tunduma, sest see on Mäng.

Veel üks põhjus, miks mulle meeldib Ameerika mägede analoogia, on see, et me ei saa kunagi kogeda või hinnata tulevast sõitu, kui me ei lähe kõigepealt suurest mäest üles.

Nagu Inimmängus, on ka Ameerika mägedel kaks "poolaega" – esimeses pooles sõidab mäest üles ja teises pooles mäest alla. Kui objektiivselt vaadata, siis ei ole esimene poolaeg "parem" ega "halvem" kui teine poolaeg. Tegelikult ei saaks teine pool ilma esimese pooleta eksisteerida. Seega ei saa olla mingit "hinnangut", et üks pool on parem kui teine.

Veelgi tähtsam on see, et keegi, kes sõidab Ameerika mägede teisel poolel, ei ole rohkem "valgustatud" või "parem" või "arenenum" või "kõrgemale tõusnum" kui keegi, kes alles sõidab üles esimesest mäest. Nad on lihtsalt teistsuguses punktis.

Seetõttu ei ole keegi nagu mina, kes on oma kookonstaadiumi lõpus, mitte rohkem "valgustatud" või "parem" või "arenenum" või "kõrgemale tõusnud" kui keegi, kes on ikka veel kinosaal. Ma olen lihtsalt oma metamorfoosis teises punktis, see on kõik, kuna olen juba palju kogunud sellest, mis tuleb pärast seda, kui ma olen üle mäeharja saanud.

Viimane põhjus, miks mulle see võrdlus meeldib, on see, et see pöörab ümber selle, kuidas me tavaliselt piirangutest mõtleme. Selle asemel, et minna "alla" piirangutesse või "alla" sügavusse, on esimene pool Ameerika mägedest "üles". Nii et selle asemel, et öelda, et me saavutame oma elus "põhja", on minu meelest parem öelda, et me jõuame üles, või tippu, või piiratuse lõppu, kuni on aeg alustada Mängu teist poolt. Minu jaoks aitab see kõrvale heita ka hinnangute andmise.

See päev, millest ma sulle rääkisin, kui istusin oma korteris, mõistes, et mul ei ole tööd, ei ole raha, ei ole seda ega teist, oli minu hetk Ameerika mägede tipus – lühike näiliselt raskusteta hetk, kui oled lõpetanud selle lõputu ja kohutava esimesse mäkke ronimise, kui saad lahti lasta kogu vastupanust, mis sul üles minnes oli, kuid sa ei ole veel alustanud sõitu alla. See on hetk, mil ei tehta otsuseid, see on selguse hetk, täieliku objektiivsuse hetk. See on väga lühike hetk, mil võid olla tänulik, et jõudsid tippu, ja isegi hinnata ronimist ennast. Sa ei vaata isegi mitte ettepoole, vaid lihtsalt peatud ruumis ja ajas.

Ja siis lähed läbi kino tagumise ukse välja ja algab "Inimmängu" teine pool. (Kuidas sobib see metafooride segamine!)

* * *

Põhimõtteliselt on Inimmängu teine pool esimesele poolele vastupidine. (Mõnda erisust käsitletakse üksikasjalikumalt hilisemates peatükkides).

1. Mängija teab, et see, mida ta on nimetanud "reaalsuseks", ei ole üldse reaalne, vaid hologramm, mille on loonud tema *Lõpmatu Mina*, et mängida

Inimmängu. Seda Mängu mängib teadvus, teadvuses ja teadvuse jaoks; ja tegelikult "ei ole olemas mingit "seal väljas"", mingit sõltumatut objektiivset reaalsust.

2. Mängija teab, et kui ta on liikunud teise poolde, siis kõik hologrammid, mida ta kogeb, toetavad täielikult tema metamorfoosi liblikaks, mitte rohkemate piirangute ja kitsenduste suunas.

3. Mängija teab, et ta ei saa kunagi kogeda midagi, mida tema *Lõpmatu Mina* ei ole loonud ja mida too ei taha kogeda, ning et tema *Lõpmatu Mina* on kirjutanud ja heaks kiitnud käsikirja, mida kasutavad kõik teised Mängija hologrammis esinevad isikud. Mitte keegi Mängija hologrammis ei saa kunagi teha ega öelda midagi, mida tema *Lõpmatu Mina* ei ole heaks kiitnud.

4. Mängija teab, et tema fookus muutub mõtlemisest tunnetuseks. Teises pooles ei ole midagi analüüsida, lahata ega mõista – kunagi ei ole põhjust küsida "miks?". Mõtlemine ja õppimine on nüüd vaid sisemise uudishimu tulemus, et laiendada oma teadmisi, selle asemel, et saada aru maailmast või muuta Mängijat "paremaks" või "valgustatumaks".

5. Mängija lülitub hologrammile "oma väe ära andmisest" ümber "oma väe tagasi võtmisele". Kui ilmuvad hologrammid, mis tekitavad mingit ebamugavust, on see märk sellest, et Mängija määras sellele hologrammile mingi võimu, et muuta see esimesel poolel mängides reaalseks, ja see on võimalus tunnistada, et see hologramm ei olnud tegelikult üldse reaalne, ja nõuda see võim sellelt tagasi.

6. Mängija jätab maha kõik hinnangud kellegi või millegi kohta mis tahes hologrammis igal ajal, näiteks "hea" ja "halb" või "õige" ja "vale". Nagu Rudyard Kipling ütles oma luuletuses *Kui*: "Kui sa suudad silmitsi seista Triumfi ja Ebaõnnega ja kohtled neid kahte ühtemoodi..." [2](#)

7. Mängija teab, et tema kogetud hologrammides ei ole kunagi midagi parandamist, muutmist või täiendamist vajavat.

8. Mängija muutub "proaktiivsest" "reaktiivseks". Mängija ei pea enam kunagi midagi "ära tegema". "Reaktiivne" olemine tähendab, et kui hologrammiline illusioon, mis ilmub "seal väljas", näib nõudvat otsust, vastust või tegevust, võtab Mängija selle vastu (kui see ei sisalda ebamugavust). Või, kui Mängija tunneb sisemist motivatsiooni või impulssi tegutsemiseks, siis ta teeb seda. Teisisõnu, Mängija järgib oma sisemist vaimustust, kuni see pakub lõbu ja toob täielikku rõõmu.

9. Mängija elab hetkest hetkesse, üks päev korraga. Puuduvad eesmärgid, planeerimine, sihid, suunad ja päevakorrad. Ei ole minevikku ega tulevikku – ainult "nüüd".

10. Mängijal tekib sügav armastus ja siiras lugupidamine oma *Lõpmatu Mina*, enda kui Mängija ja kõigi esimese poole holograafiliste loomingute vastu, kuigi kogemuse ajal võisid need tunduda vähem rõõmu pakkuvad. Mängija imestab aukartust tundes, kui ilusat, täiuslikku ja imelist tööd tegi Mängija esimesel poolel, et veenda end, et ta on reaalne ja et holograafiline maailm, mida ta enda ümber nägi, on reaalne.

11. Mängijal on "teadmine" ja täielik usaldus, et tema *Lõpmatu Mina* hoolitseb kõigi tema vajaduste (sealhulgas raha) eest, ja tal ei ole põhjust millegi pärast muretseda. *Lõpmatu Mina* ei loo hologrammi, mida ta soovib, et Mängija kogeks, kui ta ei annaks talle kõike, mida selle kogemiseks vaja läheb.

12. Mängija ärkab iga päev ja ootab uudishimulikult, milliseid kogemusi tema *Lõpmatu Mina* talle sel päeval loob; ning Mängija sätib end valmis, lõdvestub ja naudib sõitu.

* * *

Riskides liialdada, tahaksin pakkuda veel kaks analoogiat (või on need metafoorid?), et veenduda, et olen end hästi väljendanud.

Tegelikult mainisin ma juba varem ühte, mida ma nüüd tahan laiendada.....

Kujutage ette suurt bussi, mis sõidab mööda maanteed. Roolis on *Lõpmatu Mina*. *Lõpmatu Mina* mõistab, et ta ei saa samaaegselt bussi juhtida ja täielikult nautida maastikku teel, seega loob ta Mängija, kes istub ühel istmel ja naudib tema eest maastikku. Tegelikult saab *Lõpmatu Mina* aru, et ta võib soovi korral luua nelikümmend erinevat Mängijat, et hõivata kõik bussis olevad istekohad ja saada nelikümmend erinevat vaatepunkti maastikule. (Kui see sind üllatab, loe käesoleva raamatu kolmandas osas peatükki kakskümmend kuus "Üks Mängija ühe *Lõpmatu Mina* kohta?").

Juhiistmel asuvat *Lõpmatut Mina* ühendab juhe iga Mängijaga, nagu arvutivõrk. Selle juhtme kaudu laeb *Lõpmatu Mina* igale Reisijale/Mängijale alla hologrammfilmi, mis seejärel projitseeritakse sõitja kõrval asuvale aknale. Kuid selle asemel, et näha lihtsalt aknale projitseeritud 3D-filmi, sukeldub Reisija tegelikult maastikku ja saab osaks filmist endast.

Iga Reisija näeb ainult oma aknast välja ja seetõttu on igal Reisijal täiesti ainulaadne kogemus. Kui ta võtab vaate vastu ja reageerib nähtud maastikule, saadab ta oma tunded võrgukaabli kaudu tagasi *Lõpmatule Minale*, kes saab seejärel kogeda maastikku läbi selle Reisija.

Reisija ülesanne ei ole bussi juhtida või otsustada, milliseid pilte ta kogeb. Tema ülesanne on lihtsalt kogeda ja saada sellest tulenevaid tundeid.

Kas see muudab sõitja juhust "eraldatuks"? Jah, teatud mõttes. Ta peab olema eraldi, et mitte mõelda bussi juhtimisele, et ta saaks täielikult kogeda maastikku. Aga ei, ta ei ole "eraldiseisev", sest ta on loodud tema *Lõpmatu Mina* enda pikenduseks ja on alati ühendatud *Lõpmatu Minaga* võrgujuhtme kaudu.

Kas on "vale" tunda, et me oleme lahutatud oma *Lõpmatust Minast*?
Absoluutselt mitte. Nii ongi Mäng loodud toimima.

Meie kui Reisijate probleem seisneb selles, et me oleme püüdnud bussi juhtida, püüdnud otsustada, milliseid kogemusi me saame, peamiselt seetõttu, et meil on minevikus olnud kogemusi, mida me oleme hinnanud "valeks" või "ebamugavaks", ja otsustanud, et me tahame neid kogemusi tulevikus vältida ja seega oleme püüdnud bussijuhi tööd üle võtta. Või oli meil minevikus kogemusi, mis meile väga meeldisid ja mida tahtsime korrata.

Iga Reisija, kes tõeliselt aktsepteerib oma rolli Reisijana ja laseb lahti mis tahes hinnangutest või uskumustest kogetud maastiku kohta, võib istuda ja lõdvestuda ning nautida sõitu täielikult. Samuti on tohutu kergendus mõista, et Reisijana ei saa ükski reaktsioon või vastus, mis tal on, olla "vale" – et iga Reisija reaktsioon ja tunne on väärtuslik ja vajalik ning tema *Lõpmatu Mina* poolt soovitud.

* * *

Teine analoogia on seotud ühe minu lemmikmänguga, aardejahiga. Tegelikult kaalusin ma, et nimetan seda raamatut *Suur aardejaht*, ja kasutan seda peamise metafoorina, sest aardejaht ongi see, mida Inimmäng endast tegelikult kujutab.

Hea aardejahi puhul peidab keegi midagi ära ja siis annab mängijatele vihjeid, mis aitaksid neil seda leida. See mäng erutab mind nii väga, sest selles on ühendatud vaimne teravus – vihjete tähenduse väljaselgitamine – koos takistuste ületamisega ja mõnel juhul ka füüsiliste nõudmistega aarde otsimise käigus.

Inimmängus oli see veelgi raskem. Me ei teadnud, et mängime mängu; me ei teadnud, et otsime aaret või mis see aare on; me ei teadnud, et kõik meie kogemused sobivad ideaalselt mängu; me ei teadnud, et meile antakse aeg-

ajalt vihjeid, ega ka seda, mida need vihjed tähendavad. Me isegi takerdusime aardejahi ajal ummikusse, peatudes ühes konkreetses kohas või olukorras või kogemuses ja jäädes sinna, ilma et oleksime kunagi jõudnud aarde juurde.

Ühesõnaga, enamikul meist ei olnud väga lõbus.

Tegelikult on paljud inimesed väga vihased oma *Lõpmatu Mina* peale, et neile antakse Inimmängu esimeses pooles nii palju draamat ja konflikti, valu ja kannatusi läbi elada; ja samas paistab, et need samad inimesed naudivad head aardejahti, kus neil on ainult vihjeid ja viiteid ning palju takistusi, mis tuleb ületada, enne kui nad aarde leiavad. Hea aardejahi läbiviija peale ei vihastu ju keegi, eks ole?

Väga vähesed inimesed, keda ma tunnen, vihastuvad oma vanemate peale, kes tõid nad siia maailma kaitsetu, abitu, täiesti sõltuva beebina. Kuid nad raevuvad miskipärast oma *Lõpmatu Mina* peale, et ta lõi neid, et mängida Inimmängu.

"See kõik on tore ja hea," võite öelda, "aga ma ei nõustunud olema Mängija oma *Lõpmatule Minale*. Ma ei nõustunud läbima aastaid valu ja kannatusi, et minu *Lõpmatu Mina* saaks mängida mingit haiget mängu oma meelelahutuseks!".

Võib-olla, kuid võib-olla ka mitte. Kuid see viha, kuigi pealtnäha õigustatud, on täis hinnanguid ja süüdistusi. See ei ole ka tõene. Sinu *Lõpmatu Mina* ei loonud sinu valu ja kannatusi; sinu vastupanu oma kogemustele lõi seda. Sellest räägime hiljem lähemalt.

Oluline on see, et see kõik on nüüdseks läbi. Sa jõudsid aardekirstu juurde ja avasid selle. Sees oli sedel: "See ei ole reaalne, see on lihtsalt mäng", ja nüüd oled sa teel tagasi stardijoonele, et oma auhinda kätte saada.

On ainult üks probleem. Ainus võimalus tagasi stardijoonele jõuda on lennata; ja teel aarde poole võtsid igast vahepeatusest kaasa palju pagasit – väga palju pagasit ja liiga rasket, et liblikana lennata. Nii et nüüd tuleb sul lahti lasta kogu sellest pagasist, mis antud juhul on isiksus, mille sa selle aja jooksul konstrueerisid – sinu "mina", sinu ego.

* * *

Nüüd, kui Inimmängu kaks poolt on arusaadavamad, võid küsida: "Mis mõte sellel kõigel on?".

Küsimus on selles, mida sa oma kookonis teha kavatsed? Mis juhtub nüüd, kui sa mängid Inimmängu teist poolt?

Esimese poole jooksul puutusid kokku arvukate holograafiliste kogemustega, mida hindasid hiljem käsitletavate hirmude põhjal kui "halbu", "valesid", "halvemaid", "kurje" või lihtsalt "ebasoovitavaid", ning püüdsid teha kõik endast oleneva, et neid kogemusi muuta, parandada või täiendada. Seda tehes andsid sa väe "sinna välja" ja lasid hologrammidel tunduda reaalsena.

Aja möödudes kujunesid uskumused ja arvamused kogemuste, teiste inimeste ja ümbritseva maailma kohta. Need hinnangud, uskumused ja arvamused määratlesid tegelikult selle, kes sa uskusid, et oled. Nad said osaks sinu "minast", valeidentiteedi kihtidest, mida nimetatakse egoks.

Nüüd on sinu ülesanne see protsess ümber pöörata.

Kõik hinnangud „hea" ja „halb", „õige" ja „vale", „parem" ja „halvem", „hea" ja „kuri", mida sa kinosaaolis nähtu kohta andsid – nii Inimlapse kui ka Inimtäiskasvanuna – ei kehti enam.

Kõik sinu uskumused ja arvamused põhinesid valel eeldusel – et filmid, mida sa vaatasid, olid reaalsed – ja on seetõttu väärad.

Iga kinnitus, mille sa tegid nende hinnangute, uskumuste ja arvamuste põhjal, lõi uue valeidentiteedi kihi, mida sa uskusid, et see oledki sina tegelikult.

Nii et nüüd antakse sulle võimalus oma *Lõpmatu Mina* kaudu vaadata uuesti üle kõik need hinnangud, uskumused ja arvamused ning seekord muuta oma reaktsioone või reageeringuid kogemustele, mis neid tekitasid. Selle protsessi käigus saad sa lahti lasta oma ego moodustavatest valeidentiteetide kihtidest – ja nende aluseks olevatest hirmudest – ning liikuda küsimuse "Kes ma olen?" tõelise vastuse suunas.

Kuidas see juhtub, on suhteliselt lihtne.

Tegelikult ei pea sa midagi tegema. Palju parem on, kui sa ei püüa enam asju ära teha. Sinu *Lõpmatu Mina* loob sinu jaoks kõik, nagu ta on alati teinud. Kõik, mida sa pead tegema, on saada täielikult teadlikuks ja teadvustada oma reaktsioone ja vastuseid oma kogemustele igas hetkes ning olla valmis neid koheselt ausalt ja ilma hinnanguteta vaatama. See tähendab, et sa pead jääma ärkvele, silmad lahti, mitte olema meditatiivses unes või muutunud teadvusseisundis.

Kuid see ei ole kergete killast. See nõuab suurt vaimset teravust ning sisaldab sügavaid emotsionaalseid ja isegi füüsilisi nõudmisi.

Põhimõtteliselt "elad" või "küllastad" uuesti paljusid võtmekogemusi oma minevikust, mis tähendab, et filmid, mis ümbritsevad sind kookonis järgmise aja jooksul, sarnanevad kinosaalis nähtule. Mõned tegelased võivad olla veidi teistsugused kui esimesel korral, kuid põhiteema on sama või väga sarnane.

Seekord on sul aga võimalus muuta oma reaktsioone ja reageeringuid nendele kogemustele, võttes tagasi väe, mille andsid "sinna välja", et muuta oma holograafiline universum reaalseks, ja seejärel lase lahti hinnangutest, uskumustest ja arvamustest, mida sa selle tulemusena kujundasid. See oleks hea algus, ja siis tuleb järgmine kogemus.

Tahan selgelt öelda, et sa ei pea oma minevikus otsima kogemust, mida uuesti töödelda. Sinu *Lõpmatu Mina* loob need kogemused uuesti olevikus, et saaksid nendega tegeleda siin ja praegu. See ei ole psühhoteraapia, mille eesmärk on avastada, et sinu ema ei imetanud sind piisavalt kaua või et saada üle düsfunktsionaalse perekonna ajaloost.

See on "mis on, nüüd."

Küsimus on sinu mõtetes domineerivatest hirmudest lahti laskmises ja oma "mina" valeidentiteetide kihtidest, isiksuse konstruktsioonist nimega ego kinni hoidmises, mille kohta sa arvad, et see oled sina.

See räägib sõjast Mayaga, illusiooni jumalannaga, nagu Jed McKenna ütleks.

Küsimus on leidmises, kes sa tegelikult oled.

Küsimus on selles, kuidas avastada, mis on tõene.

Küsimus on selles, kuidas saada täielikult teadvustatud "mitte-eneks", millena olemine on rahu.

ALLMÄRKUSED

1. Põhineb vabalt [Robert Scheinfeldi](#) töödele ↩
2. Kadri Heina tõlge↩

13. peatükk - Protsess

Ma ütlesin eelmise peatüki lõpus, et: "sa "elad uuesti läbi" või "küllastad" paljusid võtmekogemusi oma minevikust, mis tähendab, et filmid, mis sind kookonis järgmise väikese aja jooksul ümbritsevad, näevad välja väga sarnased nagu kinosaalis. Mõned tegelased võivad olla veidi teistsugused kui esimesel korral, kuid põhiteema on sama või väga sarnane. Seekord on sul aga võimalus muuta oma reaktsiooni ja vastust nendele kogemustele, nähes võimu, mille andsid "sinna välja", et sinu holograafiline universum tunduks reaalne, ja seejärel lasta lahti hinnangutest, uskumustest ja arvamustest, mis sa selle tulemusena kujundasid."

Erinevatel skautidel on erinevad meetodid, kuidas töödelda holograafilisi kogemusi, mida sinu *Lõpmatu Mina* sulle kookonis loonud on, ja ma kahtlen, kas on olemas "õige" või "vale" viis või ainult üks viis.

Ei ole kahtlust, et on ainult üks koht, kuhu jõuda – liblikana. Kuid kookonist väljumiseks võib olla sama palju viise, kui on marsruute üle Kaljumägede Vaikse ookeani äärde.

Võib olla kasulik vaadata paari meetodit, mida teised skaudid kasutavad, et anda sulle aimu, kuskohast ja kuidas leida see, mis sinu jaoks töötab.

* * *

Robert Scheinfeld, keda ma olen nimetanud oma mentoriks, mõtles välja protsessi, mis käib umbes nii...

1. Meenuta endale, et see ei ole reaalne.
2. Sukeldu otse selle keskele.

3. Tunnetä "ebamugavustunde energiat" täielikult

4. Kui see jõuab tippu, nimeta seda selleks, mis see on, ja räägi sellest nii nagu see on.

5. Võta loodult tagasi oma võim

6. Väljenda tänulikkust [1](#)

Teisisõnu, kui sa jätkad oma eluteed, sukeldudes filmidesse oma kookonis, siis on hetki, mil mingi kogemus toob sulle vähem kui täielikku rõõmu – "ebamugavustunnet", nagu Robert seda nimetab, mis hõlmab nii vaimset kui ka füüsilist ja emotsionaalset ebamugavustunnet, alates kergest emotsionaalsest reaktsioonist kuni intensiivse valu ja kannatusteni. Kõige lihtsam viis seda märgata on see, et sa soovid, et midagi sinu praeguses hologrammis muutuks, sest sulle ei meeldi sellest mõni osa (või kõik).

Olgem väga selged ja täpsed selles osas, mida me mõistame "ebamugavuse" all. Füüsiline ebamugavustunne peaks olema üsna ilmne, ulatudes "aia'st" kuni tugeva ja kurnava valuni. Emotsionaalne või vaimne ebamugavustunne võib seevastu olla veidi peenem.

L. Ron Hubbard leiutas "emotsionaalse toonuse skaala", milles ta loetleb palju "ebamugavaid" emotsioone, mida me võime aeg-ajalt tunda, sealhulgas (osaliselt): viha, antagonism, ärevus, apaatia, süüdistamine, varjatud vaenulikkus, meeleheide, suremine, hirm, kurbus, viha, varjamine, lootusetus, vaenulikkus, sümpaatia puudus, haletsus, lepitamine, kahetsus, pahameel, enesevigastamine, häbi, kaastunne, hirm, täielik läbikukkumine, väljendamata pahameel, kasutus, ohver. [2](#)

Ma võin mõelda ka teistele tunnetele, mida võiks pidada "ebamugavustundeks", nagu näiteks kibestumus, hukkamõist, alandlikkus, masendus, piinlikkus, kadedus, ärritus, frustratsioon, alandamine,

kannatamatus, otsustamatus, pahameel, sallimatus, armukadedus, usaldamatus, etteheide, kättemaks, kurbus, sarkasm, pahameel, muretsemine.

Kuid me võime selle väga lihtsaks teha, öeldes, et "ebamugavustunne" on kõik, mida tunned vähem kui täielik vaimustus, rõõm ja entusiasmi.

Iga kord, kui me tunneme mõnda neist emotsioonidest või füüsilist valu, siis esimene asi, mida me teeme, on hinnata seda kui "vale" või "halba" või "ebasoovitavat" – midagi, mida me ei taha tunda. Siis me seisame sellele vastu. Siis omistame võimu "seal väljas" olevale inimesele, kohale või asjale, mis pani meid end tundma vähem rõõmsana. "Tema" või "see" põhjustas minus sellise tunde, olgu see siis emotsionaalne ärritus või kõhuvalu. Teisisõnu, me "süüdistame" seda, mis on "seal väljas", mis "seda mulle tegi". Siis püüame seda olukorda kuidagi muuta, parandada või korrigeerida.

Isegi need meist, kes on aastaid uskunud, et "sa lood omaenda reaalsuse", teevad seda, kas me tahame seda tunnistada või mitte, või me arvame, et oleme selleks liiga "valgustatud". Me teeme seda ikkagi, suuremal või vähemal määral, kui me tõesti ausad oleme; ja õigusega, sest see on lahutamatu osa Inimmängu esimesest poolest, mida me nii kaua mängisime ja mis viis üha rohkemate piiranguteni.

Kookonis saad sarnaseid kogemusi nagu Mängu esimeses pooles. Põhimõtteliselt leiad end filmidest, kus on inimesi, kohti ja asju, mis tekitavad aeg-ajalt "ebamugavustunnet". Mõned inimesed, kellega sa kohtud, võivad sind näiteks samamoodi ärritada, kui sa kohtusid nendega esimest korda – või teist korda või mitmekümnendat korda.

Tea, et see ei ole sinu *Lõpmatu Mina* poolt loodud hologramm selleks, et luua sinu ellu rohkem piiranguid. See hologramm on sulle kingitus sinu *Lõpmatu Mina* poolt, mis näitab sulle täpselt, kus sa määrasid minevikus võimu millelegi "seal väljas" ja, mis kõige tähtsam, kus see võim **ikka veel asub**. See

on sinu võimalus reageerida sellele hologrammile teisiti – teatud mõttes "nõuda tagasi" väge, mille sa ära andsid, ja kirjutada selle loo lõpp ümber.

Alati, kui tunned seda ebamugavustunnet – alati, kui sul on vähimgi mõte, et sooviksid, et midagi "seal väljas" sinu praeguses kogemuses muutuks –, ütleb Robert, et käivita tema Protsess; vaadake seda siis veidi lähemalt. (Jällegi, Robert võib nõustuda või mitte nõustuda mõnede minu laiendatud selgitustega).

1. Tuleta endale meelde, et see ei ole tõeline. Pea meeles, et sa oled sukeldunud hologrammi ja hologramm ei ole definitsiooni järgi reaalne. Sa teed selle reaalseks ainult siis, kui annad sellele võimu olla reaalne ja annad sellele kontrolli enda üle.

2. Sukeldu otse selle keskele. See on vastupidine sellele, mida me tavaliselt Inimmängu esimesel poolel tegime. Alati, kui me kohtame midagi, mis tekitab meile ebamugavust – näiteks valu ja kannatusi –, püüame sellest eemale pääseda, sellele vastu seista, seda alla suruda, muuta, ignoreerida, uimastada, eitada, varjata, põgeneda või muul moel kõrvaldada. Robert seevastu ütleb, et võta see täielikult omaks, vaata seda kogu oma hiilguses, kutsu see lähemale ja sea end selle keskele nii täielikult kui võimalik.

3. Tunne "ebamugavustunde energiat" täielikult. Selle asemel, et läbida protsessi kiirustades, niipea kui tunned vähimatki ebamugavustunnet, lase sellel tekkida nii palju kui võimalik.

Sellel on väga lihtne põhjus. Mida me tahame Roberti sõnul järgmisena teha, on "nõuda tagasi võimu", mida me "seal väljas" nendele hologrammidele määrasime. Paljudel juhtudel oleme "andnud" teatud inimestele, kohtadele ja asjadele palju võimu, mille tulemuseks on see, et me tunneme end vähem rõõmsana. Tegelikult võib selle energiavoo väljalülitamiseks kuluda rohkem kui üks kogemus Inimmängu teises pooles; ja mida rohkem me korruga saame, seda kiiremini ja lihtsamalt saame selle kõik "tagasi". Seepärast lase

ebamugavustundel kasvada nii palju kui võimalik, et töödelda nii palju kui võimalik ühekorraga; ja ole siis valmis seda hiljem uuesti tegema, kas sama isiku, koha või asjaga või sarnase olukorraga, kuni kogu "sinna välja" paigutatud energia on välja lülitatud.

(Teada on mõningaid töötavaid tehnikaid, mida võiksid kasutada, et aidata kaasa ebamugavustunde tekkimisel, näiteks dr Eugene Gendlini poolt välja töötatud "Fokuseerimine".) 3

4. Kui see jõuab tippu, nimeta seda selleks, mis see on, ja räägi sellest tõtt. Kui ebamugavustunne on muutunud nii suureks, kui sa sel hetkel taluda suudad, on aeg olukorda ausalt hinnata ja vaadelda oma hinnanguid, uskumusi ja arvamusi. Näiteks, kas selles kogemuses on keegi või midagi, mis on sinu arvates "vale" või "halb" ja peaks muutuma või olema teisiti kui praegu? Kes või mis konkreetselt? Ja kas see on tõsi?

Kas on mingi uskumus, mis põhjustab ebamugavustunnet? Mis see täpselt on? Ja kas see on tõsi?

Kas sa kujundasid arvamuse, mis sulle nüüd ebamugavustunnet tekitab selles kogemuses? Mis see on ja kas see on tõesti tõsi?

(Vähemalt alguses võib olla palju abi sellest, kui sa need asjad protsessi käigus üles kirjutad.)

Üks asi, mida **ära küsi**, on "Miks" see kogemus sinuga toimub. See on tähelepanu kõrvalejuhtimine, mis ei ole asjakohane ja takistab sul keskendumast sellele, mis on oluline. "Miks" küsimine on see, mida kõik teevad kinosaalis, sest see viib üha enam ja enam piirangutesse; kuid kookoni sees olles on see mõttetu mõiste. Võib-olla mõistad "Miks", võib-olla mitte; see ei ole oluline.

Kui sinu kookonis olevad kogemused jätkuvad, võid hakata oma elus nägema mustreid, mis keerlevad teatud põhiliste hinnangute, uskumuste ja arvamuste ümber. Sa võid oodata, et sulle ilmuvad sarnased hologrammid, mis annavad sulle võimaluse jälgida neid mustreid, võib-olla tagasi selleni, kui sa esmakordselt kujundasid selle hinnangu, võtsid vastu selle uskumuse või löid selle arvamuse.

Nii et "nimetada seda, mis see on" tähendab tunnistada ja teadvustada, et sinu ebamugavustunne põhineb hinnangutel, uskumustel ja arvamustel, mis on tekkinud sinu reaktsioonina või vastusena sellele olukorrale.

"Tõde selle kohta" on see, et keegi ja miski "seal väljas" ei muutu, et sind õnnelikumaks muuta. **Sina oled** see, kes peab muutma oma reaktsioone ja vastuseid oma kogemustele; **sina oled** see, kes peab võtma 100% vastutuse selle eest, kuidas sa end tunned ja kuidas sa elad; **sina oled** see, kes hüppas sellesse ebamugavasse auku, mitte see, keda sinna surutakse või sunnitakse või saadakse pettuse abil.

"Tõde selle kohta" on see, et keegi ei saa kunagi olla kellegi või millegi ohvriks mis tahes ajal ja mis tahes kogemuses; samamoodi ei ole ka soovimatuid kurjategijaid. Niikaua kui sa tunned, et oled ohver, on sul antud oma vägi "sinna välja", mis ei ole reaalne.

"Tõde selle kohta" on see, et sul ei ole võimu muuta kogemust või kedagi või midagi "seal väljas". Ainus võim, mis sinul kui Mängijal on, on kasutada oma vaba tahet, et muuta seda, kuidas sa reageerid ja vastad holograafilistele kogemustele, mille sinu *Lõpmatu Mina* on sulle loonud.

5. Võta tagasi oma vägi sellest loomingust. "Tagasivõtmine" on Roberti sõna ja ma arvan, et see võib olla veidi eksitav. Mängijal ei ole võimu; me ei loonud hologrammi. Kindlasti tegime hologrammi reaalseks, andes sellele võimu, kuid see võim, mille me sinna määrasime, oli sama kujuteldav kui hologramm ise.

"Oma võimu tagasivõtmine" viitab ka sellele, et kui sa oled Protsessi lõpetanud, on sul rohkem võimu kui enne alustamist, võttes tagasi võimu, mille sa "seal väljas" hologrammile omistasid. Ka see ei ole tõsi.

Ma eelistan öelda, et sa katkestad või lülitad välja hologrammile määratud jõu, nagu tõmbaksid pistiku pesast välja või lülitaksid välja valguse. Just sinu hinnangud, uskumused ja arvamused andsid sellele võimu. Mõttele sellest nii...

"Inimmängu" esimeses pooles sisenesid holograafilisse kogemusse ja panid põlema tule, mis valgustas seda ja muutis selle reaalseks. See on ikka veel olemas, täielikult valgustatuna, kui sa seda teises pooles uuesti külastad – mis on kasulik, sest sa vajad seda nii eredalt kui võimalik, et selgelt näha hinnanguid, uskumusi ja arvamusi, mis olid sinu reaktsioonid ja vastused ja mis said osaks sinu valeminast, isiksuse konstruktsioonist, egost, mida sa oled pidanud endaks.

Kui oled selle hologrammi töötlemise lõpetanud, tõmba lihtsalt selle juhe seinast välja või lülita valgus välja. Alguses aitas see, kui ma kujutasin end seda tehes ette.

(Kui selle holograafilise kogemusega on veel seotud hinnanguid, uskumusi ja arvamusi – teisisõnu, sa ei saanud neid kõiki esimesel korral –, siis ei kustu valgus täielikult ja sinu *Lõpmatu Mina* annab sulle hiljem veel ühe võimaluse uuesti käivitada Protsessi samade või sarnaste asjaolude puhul.)

6. Avalda tänulikkust. Tänuavaldus on ehk kõige olulisem samm. Isegi kui sulle ei "meeldi" see kogemus, mida sa koged, tee kõik, mis võimalik ("teeskle seni, kuni sa seda päriselt teed"), et väljendada oma *Lõpmatule Minale* tänu selle kogemuse eest – ja eriti tänu ja tunnustust inimesele, kohale või asjale, mis põhjustas sulle ebamugavust. Lõppude lõpuks, sinu *Lõpmatu Mina* on just andnud sulle kingituse, et näidata sulle, kus sa määrasid võimu "sinna välja" minevikus, ja see on väärt tunnustust; ja inimesed, kohad või asjad, mis põhjustasid sulle ebamugavust, on andnud sulle kingituse, et nad mängisid

oskuslikult rolli sinu holograafilises filmis, et aidata sind liblikaks saamise protsessis, on kindlasti väärt tunnustust.

Ma saan aru, et alguses võib see olla raske, kuid tegelikult võid varsti soovida, et teised inimesed, kohad või asjad, mis panevad sind tundma end vähem rõõmsalt, ilmuksid sinu hologrammides nii palju ja nii tihti kui võimalik, lihtsalt selleks, et saaksid näha, kus sa oled "sinna välja" võimu määranud ja seda "tagasi nõutanud". (Põhjalikum arutelu "teiste inimeste" ja nende rollide kohta sinu holograafilistes kogemustes leiad käesoleva raamatu kolmanda osa kahekümne kolmandast peatükist "Teised inimesed").

Kui sa jätkad seda Protsessi, hakkad lõpuks siiralt ja täielikult hindama iga oma kogemust ning kõiki inimesi, kohti ja asju selle absoluutse täiuslikkuse poolest.

* * *

Pea meeles, et see, mida sa näed "seal väljas" ja mis põhjustab sulle ebamugavust, on lihtsalt täielik sisseelamisifilm. Kui sa lähed ühel õhtul teatrisse ja sind liigutaks pisarateni mõni emotsionaalne stseen – ütleme, et naine sureb vähki, à la *Love Story* –, siis sa ei süüdistaks kirjanikku, lavastajat või näitlejaid selles, et nad sind halvasti meelestasid. Sellepärast sa läksidki teatrietendusele, et saada "sisemine kogemus" "välise kogemuse" asemel.

Kui sa siis pärast etendust lähed kõrval asuvasse kohvikusse ja näeksid näitlejat, kes mängis sureva naise rolli, siis ma kahtlen, kas sa süüdistaksid teda endale ebamugavustunde tekitamises või peaksid end tema etenduse ohvriks või paluksid tal oma rolli muuta. Vastupidi, tõenäoliselt kiidaksid teda selle eest, et ta on teinud nii head tööd, et tekitada sulle emotsionaalset reaktsiooni.

See ongi Roberti protsessi eesmärk... tunnistada, et me oleme sukeldunud hämmastavasse 3D holograafilisse filmi, et saada "sisemist kogemust"

"välisest kogemusest", et meie *Lõpmatu Mina* kirjutab ja juhib iga stseeni selles filmis kuni kõige väiksemate detailideni, et meie filmis on näitlejad, kes mängivad oma rolle, millele me reageerime ja vastame, et igasugune ebamugavustunne, mida me tunneme, põhineb **ainult** meie reaktsioonidel ja vastustel ning võimul, mille me "sinna välja" filmile määrasime, et ainus võim, mis meil on, on muuta oma reaktsioone ja vastust, kui me nendega rahul ei ole, ning seejärel avaldada tänu stsenaaristile, režissöörile ja näitlejatele, kes tegid oma tööd nii hästi, et näidata meile meie ebamugavuse tegelikku allikat ja anda meile võimalus kirjutada enda jaoks uus lõpp.

* * *

Minu arvates oli Roberti protsessi lihtne teha ja see oli väga tõhus minu kookonis olemise algusajal ja ma soovitan seda (nagu ma eespool selgitasin) kõigile Mängijatele, kes on oma kookonis alles alustanud. Vähemalt saab sellega alustada ja see annab mõningaid häid tulemusi hinnangutest, uskumustest ja arvamustest lahti laskmisel.

Selles ja järgmises peatükis tahan ma tuua sulle paar üksikasjalikku näidet oma elust, mis võivad olla kasulikud selle protsessi paremaks mõistmiseks. See esimene näide sisaldab praktiliselt kõiki elemente, mille üle ma just arutlesin.....

Olin oma kookonis olnud umbes kuus kuud ja elasin koos kaheksa hea sõbraga Lõuna-Portugalis asuvas ideelises kogukonnas nimega Tamera. 4 Üks minu tööülesandeid kogukonna jaoks oli õhtuse kohviku pidamine ja see meeldis mulle väga. See oli võimalus näha paljusid sõpru kogukonnast, kellega ma tavaliselt päeval ei kohtuks, kes tulid õhtul kohvikusse lõõgastuma ja lõbutsema. Mulle meeldis luua neile eriline atmosfäär ja energia, neid teenindada ja kostitada popkorni ja hea muusikaga.

See kohvik oli minu jaoks uhkuse ja rõõmu allikas ning ma hoidsin ja kaitsesin seda, mistõttu ühel konkreetsel õhtul ärritusin väga.

Oli üks kogukonna liige, ma nimetan teda Bettyks, keda olin tundnud juba viisteist aastat, alates ZEGGi kogukonnast Saksamaal. 5 Asi ei olnud selles, et Betty mulle ei meeldinud; vaevalt, et ma talle kunagi mõtesingi. Kuid mulle ei meeldinud tema seltskond, ja ausalt öeldes ei tea ma kedagi, kellele oleks meeldinud. Tundus, et tal oli alati selline hapu, vihane ja ülbe suhtumine, mille seltsis polnud lihtsalt mõnus olla. Mingil põhjusel ei visanud kogukond kunagi kedagi välja – vähemalt mitte hapu, vihase ja ülbe käitumise eest –, nii et ta oli seal ikka veel viisteistkümmend aastat hiljem. Õnneks ei pidanud ma teda sageli nägema.

Kuid sel konkreetsel õhtul, kui ma oma kohvikut pidasin, sõitis Betty äkki oma autoga samale kruusaplatsile, kus ma oma kohvikut pidasin, ja parkis sinna. Tõsi küll, auto oli mõnevõrra eemal, nii et see ei häirinud mu külalisi; kuid see oli kole, kui see seal istus ja rikkus meeleolu, mille loomiseks ma nii kõvasti vaeva nägin. Pealegi kehtis sellel platsil autode parkimise keeld.

Minu esimene reaktsioon oli arvata, et Betty oli lihtsalt ajutiselt sinna parkinud, sest tema tuba oli läheduses ja võib-olla pidi ta midagi maha laadima ja tuleb varsti tagasi, et oma auto ümber paigutada. Aga kui kümme minutit möödus ja auto oli ikka veel seal, muutudes iga sekundiga aina koledamaks ja rikkudes kogu atmosfääri, läksin tema tuppa, et veenda, et ta selle ära viiks. Minu väga viisakas palve sai vastuseks vaenuliku "Tegele oma asjadega!".

Ma hakkasin end üha enam ja enam "ebamugavalt" tundma. "Vihane" on parem sõna. Lasin veel kümme minutit mööduda ja kui ta ei olnud autot liigutanud, läksin tagasi tema tuppa ja käskisin teda kogu oma autoriteediga, et ta pargiks auto sinna, kus see peaks olema. Keset tema vihast sõnavõttu teemal "Kes ma olen, et öelda talle, mida teha" ma pöördusin ja läksin minema.

Ja ta ei liigutanud autot. See konutas seal platsil terve õhtu, mürgitades mu hoolikalt korraldatud kohviku atmosfääri. Olin sel ajal liiga hõivatud jookide ja

popkornide serveerimisega, et mul oleks olnud aega ja ruumi, mida ma vajasin Protsessi läbiviimiseks, kuid ma ei saanud lubada endal autot vaadata ega Bettyle mõelda, sest muidu oleksin väga tõsiselt vihastanud.

Nagu "õnneks" juhtus, kukkus sel õhtul üks kogukonna naiskülaline ja murdis enda jala ning me pidime kutsuma kiirabi. Betty auto oli pargitud nii, et see blokeeris üht peamist teerada, mida kiirabi oleks saanud kasutada vigastatud külalise juurde jõudmiseks, nii et minu nõrdimus tema keeldumise üle autot teisaldada sai äkki õigustatud. See ei olnud enam ainult minu isiklik soov, et see auto minu armastatud kohviku eest kaoks; see segas nüüd tõsist meditsiinilist hädaolukorda, mis on ka üks põhjustest, miks seal oli keelatud parkida.

Nii et ma läksin tagasi Betty tuppa ja käskisin tal veel kord oma autot liigutada, enne kui kiirabi saabub. Ta ei teinud seda. See oli Betty. (Kiirabi leidis lõpuks teise tee, et jõuda vigastatud patsiendi juurde.)

Järgmisel hommikul lubasin enda ebamugavustundel – vihal, mida ma tundsin – taas üles tulla. Ma tahtsin Betty hukka mõista. Ma süüdistasin teda selles, et ta rikkus ühe minu toleaege suurima naudingu, kohvikuõhtu. Ma teadsin, et kui ta vaid muudaks oma käitumist, oleksin palju õnnelikum.

Niisiis hakkasin läbi viima Roberti Protsessi, või vähemalt minu versiooni sellest, ja tuletasin endale meelde, et ebamugavustunne on punane lipp, mis näitab, et ma olen andnud sellele hologrammile võimu, et see tunduks reaalne; ja ma lasin ebamugavusel kasvada ja kasvada endas, kuni ma tundsin seda täie jõuga.

Ma olin juba ammu lakanud küsimast, miks see juhtus. Ma teadsin, miks, või teadsin ainukest põhjust, mis loeb: Minu *Lõpmat* Mina üritas mind aidata, näidates mulle midagi. Nii et ma ei raisanud aega spekuldeerides, miks mul see kogemus oli.

Selle asemel tuletasin endale meelde, et midagi sellest ei ole reaalne, et see oli holograafiline kogemus, mille minu *Lõpmatu Mina* spetsiaalselt minu jaoks lõi kui kingituse minu eneseteostuse teekonnal. Olin seda selleks ajaks juba piisavalt palju teinud, et mul kulus vaid viis sekundit, enne kui teadsin kindlalt, et see on tõsi. Ma lihtsalt ei teadnud veel, mis on kingipakendi sees.

Tunnistasin endale, et tundsin end ohvrina, kui uskusin, et Betty oli häirinud minu kohvikust saadavat naudingut ja et ma mõistsin Betty üle kohut, sest ta oli "süüdi" selle tõttu, mida ta oli teinud. Mul oli isegi suurepärase õigustuse oma hinnangule kiirabi näol, mis vajas läbipääsu. Tegelikult oleksin võinud leida palju toetust teistelt kogukonna liikmetelt selle kohta, kui "õige" ma olin ja kui "vale" Betty oli.

Kuid see tee ei vii kuhugi.

Selle asemel otsustasin lasta lahti kõigist oma hinnangutest ja lõpetada Betty süüdistamise, tunnistades, et ta lihtsalt loeb stsenaariumi, mille minu *Lõpmatu Mina* oli minu jaoks kirjutanud. Sellel ei olnud midagi pistmist temaga ja kõik oli seotud minuga. Betty käitumine ei olnud üldse "vale"; tegelikult oli ta oma rolli minu filmis väga asjatundlikult täitnud. Kuidas ma saaksin teda selles süüdistada?

Ma mõistsin ka, et minu arvates peaks ta järgima reegleid ja et minu asi oli teda selleks sundida; ja minu arvates ei kuulunud ta isegi sellesse kogukonda, veel vähem minu hologrammi! Minu viha laienes siis kogu kogukonnale, et teda varem välja ei olnud visatud.

"Tõde oli see, et **mina** olin andnud Bettyle võimu rikkuda kogu selle röömu, mida ma oma kohviku pidamisest sain, ning **minu** reaktsioon ja vastus Bettyle oli see, mis tekitas minus ebamugavustunde, mitte see, mida Betty tegi või ütles. Veelgi tähtsam on see, et need olid reaktsioonid ja vastused, mida ma oma vaba tahte kaudu täielikult sain kontrollida ja mida ma võisin hetkega muuta.

Nii et ma "nõudsin" teadlikult tagasi kogu väe, mille olin andnud Bettye ja juhtumile, et muuta see reaalseks; või vähemalt nii ütleks seda Scheinfeld. Nagu ma juba ütlesin, mõtlen ma hologrammilt toiteallika väljalülitamise, lülitati ümberlülitamise mõttes.

Selleks ajaks, kui olin seda kõike teinud, ja see võttis vaid mõned minutid, oli kogu mu ebamugavustunne kadunud ja ma tundsin tohutut tänu oma *Lõpmat* *Mina* antud kogemuse eest – tänulikuna võimaluse eest näha, kus ma olin kujundanud hinnanguid, uskumusi ja arvamusi, mida ma enam ei tahtnud hoida.

Aga mis veelgi tähtsam, ma olin Bettye sügavalt ja siiralt tänulik, et ta oli oma rolli nii hästi mänginud, et ta oli valmis aktsepteerima seda rolli minu holograafilises kogemuses ja et ta ei andnud järele minu "autoriteedile", vaid mängis selle stseeni lõpuni läbi. Tegelikult tundsin ma sellist tunnustust, et tahtsin minna Betty juurde, teda kallistada ja tänada ning paluda, et ta jätkaks selliste rollide mängimist minu filmides, et ma saaksin paljastada teisi kohti, kus ma olen võib-olla kohut mõistnud ja süüdistanud ning oma võimu ära andnud.

(Lõpuks ma tegelikult ei läinud Betty juurde, et teda kallistada ja tänada. Kuidas sa ütled kellelegi: "Sa tegid eile õhtul minu filmis nii suurepärase etteaste. Tänan sind siiralt ja palun jätkka hapu ja vihase ja ülbe tegelase kehastamist, et ma saaksin näha, kas on veel teisi selliseid olukordi, kus ma olen võimu ära andnud ja reaalseks teinud." Ma ei usu, et ta oleks sellest aru saanud.)

Pärast seda protsessi ei parkinud Betty enam kunagi oma autot sinna, kuigi ma ei palunud tal seda mitte teha, ja ma ei tundnud enam mingit ebamugavust tema juuresolekul. Aga siin on hoiatus: Sa ei saa seda Protsessi läbi viia usus või lootuses, et sellega muutuvad sinu kogemused. Teisisõnu, sa ei saa endale valetada ja petta oma *Lõpmat* *Mina*, lastes lahti oma hinnangutest ja väljendades oma tunnustust skeemitades, et kui sa seda teed, siis muutub

keegi või miski "seal väljas". See ei toimi nii ja keegi või miski "seal väljas" ei muutu. Sinu *Lõpmatu Mina* loob jätkuvalt kogemusi, et näidata sulle, kuhu sa andsid väe ja ka jätsid selle, kuni sa ausalt ja täielikult aktsepteerid kogemust ja enda rolli selles täpselt sellisena, nagu see on. Teisisõnu, keegi või miski "seal väljas" saab muutuda alles siis, kui sa ei vaja ega taha enam, et midagi selles holograafilises kogemuses oleks teisiti kui praegu; ja siis ei ole sulle enam tähtis, kas see muutub või mitte!

* * *

Enne kui me sellest peatükist lahkume, luba mul teha üks asi väga selgeks: See protsess **ei ole** andestamine, kui imeliseks ja vaimseks seda ka enamik inimesi ei peaks. Asi ei olnud selles, et ma andestasin Bettyle; ja sa **ei püüa** jõuda selleni, et suudaksid kellelegi andestada seda, mida ta tegi. Enamikul juhtudel tähendab andestamine, et inimene on ikka veel arvamusel, et ta tegi midagi "valesti", mille eest sa talle andestad. Kui sa ei jõua kaugemale, siis ei ole protsess veel lõppenud.

Teisalt ütleb *Imede kursus*: "*Andustus tunnistab, et seda, mida sa arvasid, et su vend sulle tegi, ei ole toimunud. See ei anna patte andeks ja ei tee neid reaalseks. See näitab, et pattu ei olnud.*" [6](#)

See on **nende** andeksandmise määratlus, ja see on väga täpne, kui kõik saaksid sellest nii aru. Lihtsustatult öeldes, kui sa tunnistad, et teine inimene ei ole sulle üldse midagi sellist teinud, mille eest ta vajab andestamist, siis oled teel; ja kui sa tegelikult jõuad selleni, et väljendad talle siiralt ja entusiastlikult oma tunnustust selle eest, mida ta tegi – selle rolli eest, mida ta sinu hologrammis nii hästi mängis –, siis oled kohale jõudnud.

ALLMÄRKUSED

1. Scheinfeld, Robert. *Journey to the Infinite Home Transformational System*↔
2. Church of Scientology International. *Illustrated Tone Scale* (viide Interneti arhiivile) ↔
3. Gendlin, Eugene T. *Focusing-Oriented Psychotherapy: A Manual of the Experiential Method*↔
4. Wikipedia – Tamera↔
5. Wikipedia – ZEGG↔
6. A Course in Miracles/Workbook for Students, *Introduction to Part II*↔

14. peatükk - Vaimne autolüüs

Keskmiselt umbes aasta pärast oma kookoni aja algust, tuginedes paljudele edukatele tulemustele, mis on saadud sinu isiklikest kogemustest Roberti Protsessi kasutades, tead kindlalt, et ei ole mingit "seal väljas"; et sinu 3D holograafilised täielikud sisseelamisfilmid ei ole reaalsed; et sinu *Lõpmatu Mina* loob kõik sinu kogemused sinu eest, kuni kõige pisimate detailideni välja; et sa ei saa olla kellegi või millegi ohver ükskõik mis ajal; et kui sa tunned ebamugavust, siis on see ainult sinu reaktsioonide ja vastuste tulemus sinu filmidele ning et sa saad Protsessi läbi viia mõne minutiga – mõnikord isegi sekunditega –, et leida ja lasta lahti kõik seotud hinnangud, uskumused ja arvamused; ja et sa elad peamiselt aukartuse ja tunnustuse seisundis Mängu ja kõigi Mängijate suhtes, kellega sa kohtud.

See on tõesti imeline koht, kuhu jõuda ja kus olla; ja ometi tunned, et sa ei ole veel valmis, et midagi on veel töötlemata, et sul on veel vastamata küsimusi, et sul ei ole veel ühte tõelist vastust küsimusele "Kes ma olen?", et sa oled oma eluga vaid kerge rahulolu punktis, mitte pidevas vaimustuses ja rõõmus, ja et sa koged aeg-ajalt jätkuvalt ebamugavustunde hetki.

Kuigi see annab varakult suurepäraseid tulemusi, leidsin, et Roberti protsessil on omad piirangud. Ma tean ka teisi, kes on sellesse punkti jõudnud. (Põhjalikum arutelu selle kohta, miks, on esitatud käesoleva raamatu kolmanda osa peatükis kolmkümmend kolm, "Robert Scheinfeld").

Roberti protsess võib olla väga tõhus, kui tegeled ebamugavustundega, mis näib tulevat "sealt väljast", kuid see ei ole nii tõhus, kui oled jõudnud punkti, kus ei ole enam mingit mõtet "seal väljas" ja oled rohkem huvitatud "siin sees" vaatamisest. Sest hinnangud, uskumused ja arvamused on vaid jäämäe tipp; ja kui oled end mugavalt sisse seadnud ja neist edukalt lahti lasknud, oled valmis oma metamorfoosi järgmiseks etapiks.

Kohtumõistmise, uskumuste ja arvamuste all on hirmud, mis nende tekkimiseni viisid, ja selle tulemusena loodud ego kihid – vale mina, milleks sa ennast pidasid –, mida Roberti protsess lihtsalt ei suuda käsitleda.

Vähemalt minu puhul oli see nii.

* * *

2003. aastal, ikka veel kinosaalis, sattusin autoõnnetusse, mille tagajärjel murdus minu lülisambas üksteist luud ning olin millimeetri kaugusel sellest, et jääda eluks ajaks halvatuks. Üks kaelalüli tuli eemaldada ja asendada titaanvõrega ning seejärel pidin olema kuus kuud voodis, et taastuda.

Minu endine naine oli selleks ajaks oma uue abikaasaga umbes kolm aastat abielus olnud ja ka mehe ema oli hiljuti nende juurde elama asunud. Aga oma armastusest ja hoolivusest ning kaugemale kui mis tahes kohustusest, panid nad oma elutuppa haiglavoodi ja seal ma veetsin need kuus kuud taastudes. Siis otsid nad omal kulul haagise, seadsid selle üles vaid lühikese jalutuskäigu kaugusele oma majast ja viisid mind sinna sisse niipea, kui ma suutsin piisavalt kõndida, et edasi-tagasi liikuda, ning jätkasid minu toitmist ja minu eest hoolitsemist veel kuus kuud.

Selle aasta jooksul sai mu endise naise uuest abikaasast minu parim sõber ja tema ema kohtles mind, nagu oleksin ma tema poeg. Pärast viiskümmend seitset aastat oli mul lõpuks selline ema, nagu ma lapsena soovisin, ja lisaks veel tõeline vend. Minu endise naise vanemad, kes elasid samuti lähedal, olid samuti pidevaks armastuse ja toetuse allikaks. Milline uskumatu kogemus! Autoõnnetus oli tõepoolest väga eriline kingitus minu *Lõpmatult Minalt* mitmel tasandil.

Aga kuidas sa saad kellelegi sellist armastust ja hoolivust kunagi tagasi maksta? Ma tundsin sellist tänu oma endise naise ja tema abikaasa – ja kogu perekonna – vastu ning veetsin järgmised seitse aastat lootuses leida

võimalusi, kuidas anda tagasi kasvõi väike osa sellest, mida nad olid mulle andnud. Selgus, et see oli teema, mille minu *Lõpmatu Mina* holograafiliste kogemuste seerias mulle löi, kui ma oma kookonisse sisenesin.

Meie seitsmeteistkümne ühise aasta jooksul olin ma olnud oma endise naise skaut ja treener ning ka tema abikaasa. Osa minu suhtest temaga, osa minu egoidentiteedist oli aidata tal – tema palvel – näha, millal ta oli kõrvale kaldunud oma valitud teelt, ja aidata tal tagasi kursile saada. ¹ Tema uus abikaasa oli mind tegelikult mitu korda heldelt tänanud suurepärase töö eest, mida olin selles ametis teinud.

Kümme aastat pärast meie lahkuminekut olin ikka veel selle egoidentiteedi küljes. Nii et umbes poolteist aastat pärast minu metamorfoosi, kui minul ja mu endisel naisel hakkasid äkki ja ootamatult tekkima suhtlemisprobleemid, ütles mu ego, et oleks tõeline kingitus talle ja tema abikaasale, kui ma taas kord kasutaksin oma identiteeti tema treenerina ja pakuksin oma abi ja toetust – ehk isegi piisavalt suur kingitus, et tasuda nende armastuse ja suuremeelsuse eest. "Kui ma vaid saaksin teda näha ja mõista..."

Kuid esimest korda meie suhetes, hoolimata kõikidest tõenditest, mida ma esitasin, ei nõustunud mu endine naine, et ta oli kõrvale kaldunud. See suhtlemisprobleem kestis umbes kuus kuud, mil ma püüdsin teha seda, mida olin tema jaoks varem nii hästi teinud, kuid seekord ilma igasuguse eduta. Ma läbisin Roberti protsessi väga varakult ja mulle ei jäänud mingit ebamugavustunnet, mingit emotsionaalset või vaimset ärritust minu poolt tema või olukorra suhtes, milles me olime. Ma ei süüdistanud teda ega mõistnud tema üle kohut millegi eest, mida ta ütles või tegi, ning mul ei olnud enam mingit soovi teda parandada, täiendada või muuta.

Kuid ma teadsin siiski, et midagi ei olnud **minuga** "korras"; ja ma vajasin abi, midagi enam kui Roberti protsess, et seda leida. Nii et minu *Lõpmatu Mina* palus Robert Scheinfeldil (kui irooniline ja täiuslik!) ilmuda minu

holograafilisse kogemusse e-posti teel ja tutvustada mulle Jed McKennat ja tema *Valgustumise triloogiat*....

"Väline otsing on vaid üks osa loost. Teine osa on sisemine osa; aeglane, valus enese lahti koorimine, kiht kihi, tükk tüki haaval."

McKenna, Jed. *The Enlightenment Trilogy*

Läbi selle kommunikatsiooniprobleemi oma endise naisega olin valmis tegelema mõnede väga raskete kihtidega oma egos ja hirmudega, mis neid tekitasid.

* * *

Oma *Valgustumise triloogia* esimeses raamatus tutvustab Jed meile protsessi, mida ta nimetab "vaimseks autolüüsiks". viide Ma lasen Jedil selles ja järgmises peatükis palju enda eest rääkida, sest ta ütleb kõike nii selgelt ja mul pole mõtet üritada parafraseerida....

"Autolüüs" 2 tähendab enese läbiseedimist ja vaimne tähendab, uh. Kurat, ma tegelikult ei tea. Ütleme, et see tähendab seda enese tasandit, mis hõlmab vaimseid, füüsilisi ja emotsionaalseid aspekte; oma kuninglikku mina-olemust. Pane need kaks sõna kokku ja sa saad protsessi, mille kaudu sa söödad ennast, üks tükk korraga, puhastavasse seedetrakti.... See on ebameeldiv protsess.... põhimõtteliselt nagu zen-koan steroididel. viide Kõik, mida sa tegelikult pead tegema, on kirjutada tõde..... Kõlab lihtne, kas pole? Jah, see on kõik, mis on olemas."

McKenna, Jed. *The Enlightenment Trilogy*

Parim kirjeldus, mille Jed annab vaimse autolüüsi tegelikust protsessist, on vestlusest õpilasega nimega Arthur triloogia esimeses raamatus *Spiritual Enlightenment: The Damnedest Thing...*

* * *

"Lihtsalt kirjuta üles, mida sa tead, et see on tõene, või mida sa arvad, et see on tõene, ja kirjuta edasi, kuni sa oled leidnud midagi, mis on tõsi."

"Pii on ringi ümbermõõdu ja läbimõõdu suhe," ütleb Arthur.

"Muidugi," nõustun. "Alusta millestki sellisest näiliselt vaieldamatust ja hakka siis uurima vundamenti, millele see väide on rajatud, ning jätkake selle järgimist, kuni oled jõudnud aluspõhja, millegi kindla, millegi tõeliseni."

"Kas pii ei ole mitte ringi ümbermõõdu ja läbimõõdu suhe?" küsib ta.

"Küsimus eeldab, et on olemas ring."

"Ei ole ringi?"

"Võib-olla. Ma ei tea. Kas on?"

"Noh, kui ma joonistan ringi..."

"Mina? Millal sa kinnitasid Mina olemasolu? Joonistad? Kas sa oled juba läbinud selle osa, kus sa kinnitasid, et oled eraldi füüsiline olend füüsilises universumis, kellel on võime tajuda, joonistada? Kas oled? Kui see nii on, siis peame kohad vahetama."

Arthur on mitu hetke mõtlik ja vaikib. "Ma arvan, et see ongi see, mida sa mõtled, kui järgid seda. See on väga segadusseajav. Ma isegi ei tea, kust alustada."

"Pole tähtis, kust sa alustad, võta lihtsalt niit ja hakka tõmbama. Alustada võiksid Ramana Maharshi küsimusega "Kes ma olen?" või "Mis ma olen?" ja siis lihtsalt töötada selle kallal. Proovi lihtsalt öelda midagi tõelist ja hoida seda seni, kuni sa seda teed. Kirjuta ja kirjuta uuesti. Tee see puhtamaks ja lõika välja üleliigne ja ego ning järgi seda, kuhu iganes see sind viib, kuni sa oled valmis."

"Ja kui kaua see tavaliselt aega võtab?"

"Ma arvan, et paar aastat. Aga kui sa oled valmis, siis oled sa valmis."

"Ja selle all mõtled sa...?"

"Valmis."

"Oh. Kas see on nagu päeviku kirjutamine? Nagu päeviku pidamine?"

"Ah, hea küsimus. Ei. See ei ole isikliku teadlikkuse või eneseuurimise küsimus. Asi ei ole tunnetes ega arusaamades. Küsimus ei ole isiklikus või vaimses arengus. See puudutab seda, mida sa kindlalt tead, mida sa kindlasti tead, et see on tõsi, mille üle sa oled kindel, et see on tõsi. Selle protsessiga rebid sa tõeks maskeeritud ebatõe kiht kihi järel maha. Iga kord, kui sa lähed tagasi lugema midagi, mida oled kirjutanud, isegi kui see oli alles eile, peaksid olema üllatunud, kui kaugemale sa oled sellest ajast alates jõudnud. See on tegelikult valus ja tingedaks muutev protsess, mis sarnaneb mõnevõrra enesevigastamisega. See tekitab haavu, mis ei parane kunagi, ja põletab sildu, mida ei saa kunagi uuesti üles ehitada, ja ainus tõeline põhjus, miks seda teha, on see, et sa ei suuda seda enam mitte teha."

Ta laseb sellel mõne hetke seedida. "Milleks seda üles kirjutada? Miks mitte teha seda lihtsalt peas nagu koanidega?" 3

"See on veel üks hea küsimus. Jah, koanid ja mantrad tehakse peas. Ramana Maharshi küsimus "Kes ma olen?" on tehtud sinu peas. Põhjus, miks seda paberile või arvutisse kirjutada, kus seda näha on, on see, et aju, nii ebatõenäoline kui see ka ei tundu, ei ole koht tõsiseks mõtlemiseks. Iga kord, kui sul on vaja tõsiselt mõelda, on esimene samm kogu tulevärk peast välja ajada ja panna see üles kusagile, kus saad selle ümber käia ja seda igast küljest vaadata. Ründä, vaheta poolt ja asu vasturünnakule. Sa ei saa seda teha, kui see on veel peas. Selle välja kirjutamine võimaldab sul tegutseda omaenda õpetajana, omaenda kriitikuna, omaenda

vastasmängijana. Väljastades oma mõtted, saad sa iseenda guruks; hinnata ennast, anda tagasisidet, pakkuda objektiivsemat ja kaugemat vaatenurka..."...

"Kas see muudab Vaimse Autolüüsi intellektuaalseks teeks, erinevalt südame teest või pühendumise teest või teenimise teest?"

"Uhh. Ausalt öeldes hakkad sa mind segadusse ajama, Arthur." Ta vaatab mulle segaduses otsa. "Ma ei tea, mis on kõik need erinevad teed, Arthur. Vaimne Autolüüs on intellektuaalne püüdlus, kuid ma ei taha seda nimetada intellektuaalseks teeks. See on eristamise protsess, mille käigus ei teadvustata seda, mis on vale, vaid eemaldatakse järk-järgult vale ja jäetakse alles see, mis on tõene. Diskrimineerimist kasutatakse matšeete viisil, raiudes teed läbi pettekujutuste tiheda võsa, või kui soovid, siis mõõga moodi, et raiuda maha oma enda pettekujutuste rüpes pea. Intellekti kasutatakse mõõgana, millega ego sooritab aeglase ja piinarikka enesetapu; surm tuhandete lõigete läbi. See, kas see teeb sellest ühe või teise tee, ei puuduta meid siinkohal; selle üle peab muretsema tee uurija. Kui see küsimus jääb sinusse, siis on see midagi, millega sa saad ise tegeleda Vaimse Autolüüsi protsessis."

* * *

See oli täpselt see, mida ma vajasin oma praeguse kogemuse töötlemiseks oma endise naisega. Mul oli vaja näha oma emotsionaalseid kiindumusi tema ja tema abikaasa vastu, eriti neid keerulisi, mis tundusid nii õigustatud ja väljateenitud tänulikkuse tõttu. Mul oli vaja üles kirjutada, kuidas need kiindumused määratlesid seda, kelleks ma ennast pidasin, ja vaadata ausalt, kuidas minu ego mind selle tulemusena kinni hoidis. Ma tahtsin teada saada, mis on tegelikult tõsi, ja vaimne autolüüs oli selles protsessis võimas vahend.

Ma avastasin muidugi, et mu egole meeldis see roll, et ma olin oma endise naise treener. See määratles minu identiteedi, minu suhte temaga, eriti kuna ma ei olnud enam tema abikaasa.

Tegelikult meeldis minu egole kellelegi treeneriks olla. See andis mulle õpetaja, mentori, omamoodi guru identiteedi. See rahuldas ka usku teiste aitamise, püüdes leevendada nende valu ja kannatusi, pakkudes tuge, paljastades vastuolusid ja ebakõlasid, mis muutsid nende elu vähem õnnelikuks kui minu oma – millest ükski ei saa muidugi kunagi tõele vastata. Kas polegi hämmastav, kui ülbe võib olla meie ego, kui me arvame, et teame, mis on kellegi teise jaoks parim või kuidas ta peaks elama?

See oli minu ego, mis tahtis, et ma tunneksin seda igavest tänu oma endisele naisele ja tema abikaasale – ilma igasuguse võimaluseta neile kunagi tagasi maksta –, et hoida mind selle identiteedi küljes. Nii jääb ego ellu, kasvab ja võtab võimust.

Kuid oli selge, et minu jaoks oli saabunud aeg vabaneda oma endise naise – ja igäihe ja kõigi teiste – treeneri või mentori või õpetaja või guru identiteedist ning lõputust tänulikkusest tema ja tema abikaasa vastu.

Lahkumine ei tähenda siiski automaatselt ühenduse katkestamist; kuigi antud juhul palus mu endine naine lõpuks, et ma võtaksin tema ja tema abikaasa minu postiloendist välja, mida ma ka tegin, kuigi ma lootsin, et katkestamine ei ole püsiv ega pikaajaline.

Eraldumine tähendab... noh, ma räägin sellest üksikasjalikult järgmises peatükis. Mõtlen praegu egost kui sibulast. Eraldumine on ühe kihi koorimine ja äraviskamine. Või eelistad hoopis tükeldada see väikesteks tükkideks, visata see kuumale pannile koos võiga ja süüa seda suure tunnustusega selle maitse eest, mida see annab hamburgerile või suvikõrvitsale. (Enamgi väärtustamiseks vt käesoleva raamatu kolmanda osa kolmekümne esimest peatükki "Ego").

Algselt olin üsna üllatunud, kui minu "treeneri" pakkumised nii kindlalt tagasi lükkasid nii mu endine naine kui ka tema abikaasa, arvestades meie ajalugu. Nüüd olen neile mõlemale väga tänulik, sest ainult tänu nende vastupanule

suutsin need egokihid leida ja neist lahti lasta. Milline kergendus on see, et ma ei tunne enam, et ma mängiksin ühtki neist rollidest, ja millise kingituse nad mulle taas kord tegid – kuigi seekord ei ole ma tänu oma egoga seotud.

* * *

Ma avastasin palju hirme, kui ma Jedi vaimset autolüüsi oma endise naise ja tema abikaasaga seotud intsidendi kohta läbi viisin. Lõpptulemus oli see, et ma ei nautinud enam meie vestlusi; mul ei olnud enam lõbus tema draamades osalemine; ja ma ei oodanud, et kuulata, kuidas ta loeb vandenõuteooriaid valitsuse koonduslaagritest, mis on valmis miljoneid ameeriklasi majutama. Ainus põhjus, miks ma seda talusin, oli see lõputu tänulikkus.

Kuid ma kartsin temast ja tema abikaasast lahti lasta, isegi teades, et ma ei saa neile kunagi tagasi maksta, ükskõik mida ma ka ei teeks. Lisaks sellele, et ma **peaksin** tundma end kogu ülejäänud elu tänulikuna, oli ka hirm, kuidas see teiste silmis välja näeks, kui ma äkki lõputule tänulikkusele lõpu teeksin. Ma kartsin seda, mida ülejäänud perekond arvab. Kui tänamatu tunduks see, kui ma ühel päeval ütleksin: "Tead, ma olen ja jään alati väga tänulikuks sulle ja kõigele, mida sa minu heaks tegid, kuid ma ei saa sulle kunagi tasuda ja ma pean lõpetama selle püüdlused. See osa minu elust on möödas ja ma ei tunne enam rõõmu ega huvi – ega tänulikkuse sundi – kõndida mööda sama teed, mida sa praegu näid suunduvat."

Mida arvavad minu lapsed? Kas ma võisin ohtu seada oma identiteedi nende isana, kui nad ei kiida minu käitumist nende kasuema suhtes heaks?

Samuti kartsin kaotada ema, keda olin alati tahtnud ja kelle alles hiljuti leidsin, ja uue venna, keda olin hakanud armastama. Need identiteedi kihid olid aastaid minu düsfunktsionaalset lapsepõlve korvanud ja ma hoidsin neist kinni.

Lõpuks, ja mis kõige tähtsam, ma kartsin, et see oli viimane võimalus, mis mul on, et saada oma endine naine kinost välja tema kookonisse, mis oleks olnud

"kingitus", mida ma olin püüdnud talle anda. Ma ikka veel armastasin teda ja hoolisin temast ning tahtsin, et ta leiaks tee välja sellest draamast, konfliktist, valust ja kannatustest – sellest unenäolisest seisundist, mida ta nii selgelt ikka veel koges kui Inimtäiskasvanu. Loomulikult meeldis see minu egole, sest ta tundis end turvaliselt oma olemasolus nii kaua, kui ma tundsin end vastutavana ja keskendusin enda vaimse arengu asemel **tema** arengule.

Lahkumine ei pruugi olla ainult sellest, mida me ei taha või mis meile ei meeldi, vaid ka sellest, mida me tahame ja armastame.

* * *

Ma pidin lahti laskma kõigest sellest, kõigist hirmudest, mis olid loonud kihtide kaupa minu ego ja moodustanud vale uskumuse sellest, kes ma arvasin end olevat: treener, sõber, isa, vend, poeg. Need kõik olid lihtsalt "tegelased", keda ma mängisin – ükski neist ei olnud see, kes ma tegelikult olen, vaid need, kes ma tegelikult **ei ole**.

Fakt on see, et iga otsus, mille ma oma elus olen teinud, on mind selle kogemusega sidunud ja moodustanud veel ühe kihi minu egos, määratledes, kes ma arvasin, et ma olen. Iga selliste hinnangute tulemusena vastu võetud uskumus on olnud vale, mis kinnistab ja õigustab ego. Iga nendel valearusaamadel põhinev arvamus osutub uuest tõeperspektiivist vaadatuna ekslikuks.

Seepärast annab meie *Lõpmatu Mina* meile võimaluse neid kogemusi kookonis olles uuesti üle vaadata või uuesti läbi elada; lasta lahti neist hinnangutest, uskumustest, arvamustest; vaadata otse näkku hirmudele ja murda sidemeid, mille on moodustanud ego valeidentiteedi kihid.

* * *

See kõik on tore ja hea, võiksid öelda, et see on nii tähtsusetu asi nagu väike emotsionaalne ärritus Betty pargitud auto pärast või tüli oma endise naisega – elu väiksemate draamade ja konfliktide puhul. Aga kuidas on **tõeline** ebamugavustunne? Kuidas on lood füüsilise väärkohtlemisega? Aga vägistamine, perevägivald, abielulahutus, laste väärkohtlemine, sõda, vaesus, nälg, depressioon, raske haigus ja tõeliselt raske kogemus tõelise valu ja kannatuse kohta?

Ebamugavuse raskus ei ole oluline; protsess on täpselt sama, sõltumata hologrammi sisust. Ükski neist ei ole reaalne, olenemata sellest, kui intensiivne see on, olgu see siis väike lõikehaav sõrmes või peaaegu surmaga lõppev autoõnnetus. See lihtsalt **tundub** reaalne – see näeb välja ja tundub reaalne – ja mida rohkem emotsionaalset või füüsilist valu, seda reaalsemaks see muutub, mis tähendab, et seda rohkem võimu me sellele omistame.

Seepärast soovitan alustada Roberti protsessiga, et võtta olukorrast "aktuaalsus" ja "reaalsus" välja, ja seejärel töötada Jedi vaimse autolüüsi, tuletades endale alati meelde, et kogemuse on loonud sinu *Lõpmatu Mina*, et näidata sulle, kuhu sa oled andnud oma väe, et anda sulle võimalus muuta oma reaktsiooni ja vastust ning seejärel otsustada, kas soovid jätkata elamist hirmude ja vale egoidentiteetide kihtidega.

Jah, äärmuslikumate ebamugavustunnete töötlemine võib võtta mõnevõrra kauem aega, kuid protsess ise ei muutu. See võib tähendada, et sa "võtad" osa jõudu tagasi, kui sa esimest korda protsessi läbid, kuid endiselt jääb veel palju järele, et tuleb minna tagasi ja läbida see uuesti kas järgmisel või kolmandal või kolmesaja esimesel korral. "Hea" on see, et iga kord, kui käivitad Protsessi mingis konkreetses olukorras ja lülitad sellega seotud energia osaliselt välja, muutub see vähem intensiivseks ja seega järgmisel korral veidi lihtsamaks.

Lõpuks, paari aasta jooksul, teed seda kõike kergelt ja põnevusega, hinnates ebamugavustunnet – kui see tekib – kui võimalust leida ja töödelda viimaseid hinnangute ja hirmu jääke, kuid elades rohkem oma elu "tunnistajana".

* * *

Oma *The Enlightenment Trilogy* kolmandas raamatus *Spiritual Warfare* mainib Jed "tunnistamist" vestluses teismelise õpilase Maggieega.....

* * *

"Lõppkokkuvõttes on ainus vaimne praktika vaatlemine; näha asju nii, nagu nad tegelikult on. See ongi Vaimne Autolüüs; see on vahend, mis aitab meil seda teha, näha selgemalt, kasutada oma aju nii hästi kui võimalik. Seda tunnistades tahad astuda sammu eemale iseendast, et sa mitte ainult ei elaks oma elu, vaid ka vaatleksid seda. Mitte peegeldusena, nagu päevik, vaid nii, nagu see toimub; reaalselt. Nagu praegu, kui ma istun siin ja räägin sinuga, kuid ma olen ka selles erapooletu vaatlejana tunnistajarežiimis. Ma ei ole täielikult tegelaskuju, ma olen ka osa publikust. Ma olen teadlik, et ma mängin laval ja samas jälgin, mõnevõrra huvitult, oma esinemist."

Ta näib segaduses, kuid innukas. "Kuidas ma seda teen?" küsib ta.

"Noh, teatud mõttes sa juba teed seda, ainult et sinu tunnistaja on kuidagi ebamäärane. Ta on igav, näljane, ärritunud, vaigistatud. Sa tahad teda fookusesse tuua, panna istuma ja tähelepanu pöörama."

"Tema? Tema kes?"

"Väike hääl sinu kuklas. Tead, mis tunne on see, kui sul on igav ja taustal sa mõtled millelegi muule? Sa ei ole täielikult kohal, sinu mõtted on kusagil mujal; rändavad, unistavad.... Unistamine on väga hea sõna selle jaoks, sest see viitab sellele, et me magame, kui me oleme ärkvel, mis ongi täpselt selle sisu. Me tahame oma esmase teadvuse viia välja sellest tegelaskujust, mida me mängime, ja kanda see üle tegelaskuju mängivasse näitlejasse. Me tahame seda vahet rõhutada, et aidata meil lõpetada mängitava tegelaskuju ja tegelast mängiva näitleja segunemine."

Esmajärjekorras me tahame asuda kehastatava tegelaskuju asemel näitlejasse. Kas see on mõistlik?"

"Ma ei tea. Sa mõtled, et oled kogu aeg eneseteadlik?"

"Jah, kuid erapooletult, mitte hinnanguid andes. Kui sul on sisemised häälled, mis peavad kujuteldavaid vestlusi või muretsevad, et sa kannad valet pluusi, siis on ka need tegelaskuju elemendid. Näitleja võib lihtsalt istuda ja seda kõike pealt vaadata. Nii saad sa ennast vaadelda nii, nagu sa vaatled kedagi teist, ainult et paremast vaatekohast."

"Ma ei ole kindel, et ma suudan seda teha."

"Muidugi suudad, see lihtsalt kõlab veidralt."

* * *

Kõlab minu jaoks väga sarnaselt Fair Witnessiga Heinleini raamatust *Stranger in a Strange Land* 4, neile, kes seda viidet tunnevad; ja mis puutub minusse, siis pealtnägemine on arenenud protsess, mis nõuab palju koolitust ja distsipliini ning ei sobi ilmselt kookoni varajases staadiumis.

Aga nii hakkad sa kogu aeg oma metamorfoosi lõppsihi poole liikuma....

"Seal pole midagi muud kui vaatlus, teadlikkus, valvsus. Ärkvelolek. Kõigepealt õpid seda tegema, et sul oleks see eraldunud teadlikkus; teed seda teadlikult, natuke korraga, et saada sellest aru. Harjuta teiste inimeste vaatlemist, et saada aru. Vaata neid, imesta nende üle, dekonstrueeri ja pöördprojekteeri 5, ning siis lihtsalt vaatle ennast nii, nagu sa oled teisi vaadelnud. Siis hakkad seda üha enam ja enam tegema, kuni see muutub loomulikuks ja sa oled peaaegu alati vaatleja režiimis ning näed omaenda tegelaskuju samast objektiivsest vaatenurgast, nagu sa näed teisi inimesi."

ALLMÄRKUSED

1. Veel üks sõnamäng, sest minu endise naise „enda valitud tee (kurss)” oli *A Course in Miracles* , eesti keeles "[Kursus imetegudes](#)"↔
2. Autoliüüs – [Eesti keele seletav sõnaraamat](#)↔
3. Koan – [Vikipeedia](#)↔
4. [Wikipedia](#), Eesti keeles ilmunud 2010 "[Võõrana võõral maal](#)"↔
5. Pöördprojekteerimine – [Vikipeedia](#)↔

15. peatükk - Lahtilaskmine ja "kiindumatus"

Ma ütlesin eelmises peatükis, et "lahtilaskmine ei toimu alati ainult sellest, mida me ei taha või mis meile ei meeldi, vaid ka sellest, mida me tahame ja armastame".

See võib kõlada nii, nagu peaksid loobuma kõigest, et saada liblikaks, mis muudaks liblikaks saamise paljude inimeste jaoks palju vähem atraktiivseks. Kuid see ei ole tõsi. Luba mul siis selgitada "lahtilaskmist" veidi lähemalt; ja nagu tavaliselt, vaatame kõigepealt, mis see ei ole...

"Lahtilaskmine", mida mõnikord nimetatakse "mitteseotuseks" või "kiindumatus", on mõiste, mida võib leida kõigis suuremates religioonides kinosaalis; ja nagu vaja, on seda muudetud ja väänatud nii, et see ei toimiks Inimtäiskasvanute jaoks, kes seda proovivad.

"Lahtilaskmine kui vabanemine soovidest ja seega ka kannatustest on oluline põhimõte või isegi ideaal Bahá'í usus, budismis, kristluses, hinduismis, judaismis, džainismis, kabbalas ja taoismis..... Budistlikes ja hinduistlikes religioosetes tekstides väljendatakse vastupidist mõistet kui upādāna, mida tõlgitakse kui "kiindumust". Kiindumust, s.t suutmatust praktiseerida või omaks võtta lahusolekut, peetakse peamiseks takistuseks rahulikule ja täisväärtuslikule elule. Paljud teised vaimsed traditsioonid samastavad eraldatuse puudumist pideva mure ja rahutusega, mida tekitavad soovid ja isiklikud ambitsioonid.¹

"Üks zen-budismi kõige olulisematest õpetustest on sõltumatus. Sõltumatuse õpetust võib olla lihtne mõista, kuid seda ei ole lihtne praktiseerida. Sellegipoolest on väga oluline kultiveerida sõltumatust, kui tahame elada rahulikku ja õnnelikku elu pidevas muutuste maailmas..... Meie maailm on ihaluste maailm. Iga elusolend sünnib ihast ja püsib ihaluste kombinatsioonina. Me oleme sündinud oma isa ja ema vahelisest ihast. Siis, kui me siia maailma ilmume, kiindume me paljudesse asjadesse ja muutume iseenda ihade allikateks. Ihade kaudu tekitame me

*kiindumusi. Igale ihale vastab kiindumus soovitud objekti vastu. Näiteks oleme kõige silmatorkavamalt seotud oma kehaga. Kui keegi ähvardab keha, muutume ärevaks ja püüame seda kaitsta. Me naudime füüsilisi mugavusi ja meelte kaudu saadavat. Seega oleme tugevalt kehaga seotud. Aga kui me mõtleme sellele kiindumusele, siis näeme, et see on potentsiaalne kannatuste allikas."*²

Üks peamisi põhjusi, miks see kontseptsioon ei toimi, on see, et see põhineb hinnangul – hinnangul, et iha on "halb" ja iha puudumine on "hea". See sisaldab ka vastupanu soovile; ja nagu paljud teised on märkinud, on soovide puudumise soovimine iseenesest juba soov.

Tõsi on see, et soovides ei ole midagi "valesti" ja pole mingit põhjust neile vastu seista või püüda ilma nendeta elada. Me oleme vabad soovima kõike, mida iganes me tahame. Meie soovid teevad elu huvitavaks ja põnevaks. Probleem algab alles siis, kui me hakkame ennast siduma nende soovide täitumisega. Teisisõnu, sa ei saa olla seotud oma soovide realiseerimise või saavutamise, nii et see, kas sa realiseerid või saavutad oma soovid või mitte, ei mõjuta sinu õnne või meeleseisundit. See ei ole soov, millest tuleb vabaneda; vabaneda tuleb kiindumusest soovi **täitumisse**.

Ma võin hästi ette kujutada, et Buddha teadis seda ja õpetas seda, kuid tema järgijad kas ei mõistnud seda või ei suutnud seda teha. Nii et nad viisid fookusesse eraldumise "soovist", mitte soovi täitumise saavutamise kiindumusest. Nagu eespool tsiteeritud...

"Igale soovile vastab kiindumus soovi objektile."

Ei, ei, ei! Kiindumus ei ole seotud soovi endaga vaid **soovi täitumisega**! Kõik kannatused tulenevad sellest, et oleme kiindunud soovide täitumisse ja oleme pettunud, kui soovid ei realiseeru vaatamata meditatsioonile, palvetele, visualiseerimisele ja raskele tööle. Kannatused **ei ole** tingitud soovist endast.

Jed McKenna ütleb seda väga lihtsalt...

*"Kõik seosed unistustega on tehtud energiast. Seda energiat nimetatakse emotsiooniks. Kõik emotsioonid, nii positiivsed kui ka negatiivsed, on kiindumuse väljendused."*³

Mul võib olla ükskõik kui palju soove, millega ma ei ole seotud. Näiteks on mul suur soov ehitada 65-jalane purjekatamaraan ⁴, kus ma saaksin oma päevi veeta liblikana ookeanidel purjetades, sukeldudes ning nautides vaalade ja delfiinide seltskonda. Kuid ma ei ole seotud selle soovi täitumisega; see sõltub täielikult sellest, mida minu *Lõpmatu Mina* tahab, et ma kogeksin. Samuti ei ole mul katamaraani saamise plaani, eesmärki ega tegevuskava, ning ma ei tee ka midagi muud, et püüda seda ellu viia, kui vaid seda, mis mind hetkel köidab. Ma lihtsalt lõbustan end selle sooviga, unistan sellest, naudin paadi kujundite joonistamist ja olen uudishimulik, kas minu universumi lained voolavad selles suunas.

*"Ükski vaimne õpetus, mis räägib lahtilaskmisest, ei ole õigustatud seda tegema. Ükski neist ei räägi sellest. "Kasvatage distantseerumise tunnet," öeldakse. Eraldatuse tunne? Milliselt planeedilt nad on pärit? Neil ei ole mingit ettekujutust, mida tähendab eraldatus. Tundub, et nad räägivad sellest, et sa ei sooviks enam BMW-d või härra Õiget. Proovi eralduda sellest, mida sa armastad! Sellest, mis sa oled! Kõigest sellest, mis iseloomustab sinu kuulumist inimkonna hulka! Ja see on alles algus."*⁵

* * *

Väga lühidalt öeldes võib end kellegi või millegi suhtes "kiindunuks" pidada, kui see keegi või miski võib mõjutada sinu tundeid. Teisisõnu...

...sa oled seotud teise inimesega, kui midagi, mida ta teeb või ütleb, määrab sinu õnne või selle puudumise.

...sa oled millegi külge kiindunud, kui see peab olema "õige", et sa tunneksid end "õigesti".

...sa oled seotud ego vale kihiga, kui see määratleb, kes sa arvad, kes sa oled.

Lahtiütlemine, mis meid kõige rohkem huvitab, on lahtiütlemine nendest ego kihtidest, mis on viinud väärarusaamani sellest, kes me tegelikult oleme, ja see lahtiütlemine toimub automaatselt, kui me teeme oma vaimset autolüüsi ja avastame, kes me **ei ole**. Me ei pea aktiivselt püüdlema ega harjutama eraldamist; need valeidentiteedi kihid lihtsalt langevad maha, ehk eemaldatakse sibulast ja visatakse prügikasti. Kui me teel selle poole, kes me tegelikult oleme, avastame, kes me **ei ole**, siis eraldume selle protsessi käigus nendest identiteetidest. See ongi lahtilaskmine.

*"Sa võid unustada lahtilaskmise.... Sa paned vankri hobuse ette. Lahtilaskmine ei ole vabanemise võti, see on kõrvalsaadus."*⁶

* * *

Üks paljudest imelistest kingitustest, mida teised Mängijad on elus mulle teinud, juhtus siis, kui olin viiekümne viie aastane ja armusin naisesse, kes peagi hakkas käituma nagu mu ema. Esimest korda oma elus lubas ta mul põhjalikult uurida, millised sidemed mul ikka veel olid mõlema mu vanemaga, kuigi nad olid sel ajal juba surnud. Ütlema tagi selge, et need ei olnud meeldivad mälestused. Tegelikult nutsin ma peaaegu iga päev terve aasta jooksul, kui ma seda osa oma lapsepõlvest läbi töötasin.

Lisaks sellele, et ma armastasin teda, kiindusin sellesse naisesse väga, nii et minu enesetunne sõltus täielikult sellest, mida ta iga päev iga minut tegi või ütles. Sõltuvus oli nii halb, et kui ta ei suudelnud mind hommikul hüvasti jättes täpselt õigesti, olin ma laastatud ja mu päev oli ruineeritud.

See oli Al-Anoni programm ⁷, mis aitas mul neid kiindumusi murda. Al-Anon ei õpeta, et sa pead lahkuma alkohoolikust, keda sa armastad, vaid et sa võid temast ja tema alkoholismi mõjudest lahku lüüa, teda endiselt armastada, temaga koos elada ja olla õnnelik, hoolimata kõigest, mida ta teeb või ütleb.

Kui ma suutsin oma vanematest ja oma kihlatust eralduda, ei sõltunud minu õnn enam sellest, mida ta ütles või tegi või kuidas ta mind suudles, ning ma hakkasin seda naist tingimusteta armastama.

Seega, kui ma räägin "lahtiütlemisest", ei tähenda see, et pead loobuma millestki muust kui oma kiindumusest. See ei tähenda, et sa ei saa jätkata kellegi armastamist; see tähendab, et sa ei ole enam sõltuvuses sellest armastusest ega ka sellest inimesest. See ei tähenda, et sa ei saa jätkuvalt soovida oma elus toredaid asju; see tähendab, et sinu elurõõm ei ole seotud nende toredate asjade omamisega. See ei tähenda, et sa ei saa enam oma lemmiksöögist koos hea klaasi veiniga täielikku naudingut leida; see tähendab, et sinu õnn ei sõltu sellest, kas sa saad seda või mitte.

See tähendab koopast ja oma kaasvangidest lahti laskmist, et kogeda, mis on väljaspool koobast. See tähendab, et tuleb lasta lahti kinost, Inimlastest ja Inimtäiskasvanutest, et leida, mis on tõsi ja kes sa tegelikult oled.

"Ärkamisprotsess näeb välja, nagu oleks tegemist ego hävitamisega, kuid see ei ole tegelikult korrektne. Sa ei saa kunagi täielikult vabaneda egost – valemist – niikaua, kui sa elus oled, ja see ei ole oluline, et sa seda teeksid. Olulised on need emotsionaalsed sidemed, mis kinnitavad meid unenägude seisundisse; mis hoiavad meid paigal ja annavad meile tunde, et oleme osa millestki reaalsest. Me saadame energeetilised niidid ego sõlmpunktist välja nagu juured, et siduda end unenägude seisundiga, ja et sellest eralduda, peame need katkestama. Emotsiooni energia on meie elujõud ja elujõu hulk määrab emotsiooni jõu. Võta emotsioonist energia välja ja mis jääb alles? Steriilne mõte. Koorik. Selles mõttes on seotusest vabanemine tõepoolest ärkamisprotsess, kuid sellised sidemed ei ole see, mis meil on, vaid see, mis me oleme." 8

Mõttele sellest nii... selleks, et muutuda liblikaks, peab vastne loobuma oma kehaga seotud kiindumusest, maapinna tunnetamisest, mida mööda ta roomas, lehtedest, mida talle meeldis süüa, 4000 lihasest, mida ta omas, karvadest, mida ta kasutas kaitseks jne. Kuid nendest kiindumustest lahti

laskmine on seda väärt, kui lõpptulemuseks on liblikas oma erksate värvide, kerge keha, lendlevate tiibade ja lillenektari suurepärase maitsega.

Olla vastne on imeline kogemus; liblikaks olemine on täielik vabadus.

* * *

Oma *Enlightenment Trilogy* teises raamatus *Spiritually Incorrect Enlightenment*, edastab Jed McKenna ühe õpilase, nimega Julie, vaimse autolüüsi kirjutisi....

*"Minu meeled kummitavad, mu mõtted kummitavad. Mind kummitab, mind riivab, mind vaevavad demonid! Minu ema on siin! Minu sündimata lapsed on siin. Minu tulevik on siin, minu unistustes. Kõik, kes mulle midagi tähendavad, head või halvad, meeldivad või ebameeldivad, on siin. Kuidas need kõik kokku sobivad? Kuidas ma neid kohe ei näinud? Loomulikult on nad siin. Siin nad ongi. Minu ülemisel korrusel, muud kohta ei ole. See, kas neil on reaalses maailmas füüsilised vasted või mitte, on minu jaoks tähtsusetu, nagu ka see, et ma võin olla reaalses maailmas tõeline inimene, on nende jaoks tähtsusetu. Tajumine on reaalsus. Mind valdavad minu enda arusaamad; mitte asjad ja inimesed, tulevik ja minevik, vaid minu arusaamad neist. Need on minu sidemed, minu kiindumused. Võib-olla olen ma tegelikult vaid kõigi nende seoste, nende hirmuäratavate igatsuste ja püüdluste summa. Mis on ikkagi kiindumus? See on uskumus, see on kõik. Ükskõik kui tugev, kuid lihtsalt uskumus. Ja jah, Jed, ma tean: Ükski uskumus ei ole tõene. Pliiats on vägevam kui mõök, eks ole, Jed? Sa kirjutasid mõõgast, kuid see oli lihtsalt metafoor. See on pliiats. Vaimne autolüüs on pliiatsi jõud, mis on mõistuse jõud, jõud näha, selgelt näha. Jah, ma tapan need inimesed, kes elavad minu mõtetes. Ma tapan nad, nähes selgelt, millised kinnitused neid siin hoiavad. Ma näen nüüd neid seoseid. Ma näen, millised emotsioonid on töös, ja ma hakkan neid nägema, mis nad on. Ma hakkan aru saama, millest see iseenese vangla tegelikult koosneb."*⁹

* * *

Ma loodan, et nüüd on selge, mida sul tuleb teha, kui läbid oma kookonis igapäevast elu, töötades esmalt läbi kõik füüsilised või emotsionaalsed ebamugavused, mis tekivad sinu suhtlemisel teiste inimeste ja maailmaga "seal väljas", ning seejärel otsides, et leida ja lasta lahti valedest teadmistest ja emotsionaalsetest kiindumustest, mis on moodustanud kiht kihi järel sinu ego, määratledes, kes sa arvasid, et oled, kuni sa avastad, kes sa tegelikult oled.

"Väline otsimine on vaid üks osa loost. Teine osa on sisemine osa; aeglane, valus enese koorumine, kiht kihi, tükk tüki haaval. Vaimne enesepuhastus. Mõned isiksuse kihid kukuvad lihtsalt maha, mõned rebenevad pikkade ribade või lõtvade tükkidena ja mõned tuleb hoolikalt, piinarikkalt; kirurgiliselt eemaldada. Kõigest, mis minust oli aastakümnete jooksul saanud, pidin nüüd lahti saama. Kõik, mis ma tegelikult olin, oli usk, nii et kõik, mida ma uskusin, pidin nüüd mitteusutavaks tegema. Minu uus maailm oli külm ja särav ja aus, kuid mu vana meel oli ikka veel täis eluaeg kogutud uskumusi ja arvamusi, valeteadmisi ja emotsionaalseid kiindumusi – kõik see kahjulik praht ja mürgised jäätmed, millest ego koosneb – see kõik pidi minema. See on protsess ja võtab aega. Maailm võib hävineda hetkega, kuid enese ära põletamine võtab pisut kauem aega. Selle jaoks ei ole pommi. Ei ole olemas ühtegi ilusat ladinakeelset fraasi või sanskriti mantrat, mis hävitaks iseennast kiiresti või valutult. Ei ole mingit äratundmist või arusaamist või ilmutust, mis pühiks võltsisiksuse hetkega minema. Need, kes väidavad, et nad ärkasid hetkega, on kõige enam eksinud...

"See peaks nüüd olema lihtne mõista, et tõelist ja täielikku vaimset õpetust saab edasi anda kolme sõnaga [Kes ma olen?], samas kui need, mille dekrüpteerimiseks on vaja terveid raamatukogusid ja leegioni halli habemega õpetlasi, suudavad tekitada ainult üha rohkem pimedust ja segadust. Nüüd peaks olema selge, et ei ole olemas koheseid valgustumise juhtumeid, et ärkamine ei ole üheainsa ilmutuse tulemus, vaid pikk ja vaearikas teekond, kus iga samm ise on pikk ja vaearikas teekond. Nüüd peaks olema ilmselge, et kõik dogmad, uskumused, doktriinid ja filosoofiad on rangelt unenäolised nähtused, millel puudub iseseisev eksistents tegelikkuses. Nüüd peaks olema lihtne vaadata ükskõik millist õpetajat või õpetust, ükskõik millist raamatut, ükskõik millist vaimset või religioosset väidet ja kohe

*teada selle täpset ja kindlat väärtust. Nüüd peaks olema lihtne vaadata iga sisemist mõtet, uskumust ja emotsiooni ning eksimatult teada, mis on reaalne ja mis kujuteldav. Nüüd peaks olema selge, et selle üle, mis on tõde ja mis vale, ei ole kohta aruteluks ega arvamuste esitamiseks. Erinevus on absoluutne: Tõde on olemas. Ebatõde ei ole."*¹⁰

* * *

Roberti protsess ja vaimne autolüüs. Ma isiklikult ei tea teiste skautide kaudu ühtegi muud protsessi, millest ma tean kindlalt, et need toimiksid sinu muutumisel liblikaks. Aga muidugi võid alati vabalt välja mõelda oma protsessi, kui arvad, et oled leidnud midagi "paremat". Ma hoiatan sind, et pea meeles, et mis tahes protsess, mis on välja töötatud kinosaalis, **ei toimi** kookonis, lihtsalt seetõttu, et see põhineb valedel eeldustel (näit. filmid on reaalsed). Nüüd on kõik vastupidine, nii et oleks targem mitte proovida mingit protsessi kookonisse kaasa tuua.

Lisaks sellele peab iga protsess, mille sa kookoni sees välja mõtled, sisaldama teatud spetsiifilisi elemente, nagu...

...tunnistamine, et ei ole olemas objektiivset, sõltumatut reaalsust "seal väljas" ja kogemus, mida sa töötled, ei ole reaalne.

...kõigi hinnangute, uskumuste, arvamuste ja hirmude leidmine ja neist lahti laskmine.

...hologrammi sees olevale isikule, kohale või asjale määratud energia äravõtmine, katkestamine või väljalülitamine.

...tunnustuse väljendamine inimestele, kohtadele ja asjadele sinu hologrammis nende rolli eest sinu protsessis ja sinu *Lõpmatule Minale* tema loomingu eest.

...identifitseerimine ja eemaldumine ego kihtidest, mis on loodud kinokülastuse ajal, alati eesmärgiga leida tõeline vastus küsimusele "Kes ma olen?".

Lisaks sellele peab iga protsess toimuma ühepoolselt ja üksi; see tähendab, et see ei saa sõltuda sellest, kas keegi või miski teine väljaspool sind ütleb või teeb midagi. Sina algatad ja juhid protsessi, sõltumata sellest, mida keegi teine sinu kogemuse kohaselt teeb. Keegi teine ei pea midagi muutma; sa lihtsalt muudad oma reaktsiooni.

Samuti tasub korrata ja rõhutada, et kuigi sa võid Roberti protsessi peas läbi viia, toimib vaimne autolüüs hästi ainult siis, kui sa selle päriselt üles kirjutad. Probleem, kui teed asju oma peas, kui tegemist on sinu hirmude ja ego kihtidega, seisneb selles, et ego, mida ähvardab tema hävitamine, hakkab vastu võitlema, leides viise, kuidas õigustada oma hirmu, petta sind, et sa arvaksid, et leitud ego kiht on tõene ja vajalik, millest kinni hoida. Nii et kui sa üritad oma protsessi välja mõelda, pead leidma viisi, kuidas seda oma peast välja saada, kehtestades füüsilise distantssi enda ja selle vahel, mida sa vaatad.

Kes teab? Sa võid tõepoolest tulla välja uue protsessiga, mis võib olla kasulik ka teistele, kui sa otsid uut teed üle Kaljumägede. Siis võid sellest raamatu kirjutada! Samal ajal on Robert Scheinfeldi ja Jed McKenna protsessid nüüdseks tõestatud, nii et me teame, et need toimivad, ja see ütleb juba midagi. Vaid kahe aastaga olen näinud selliseid tulemusi, kasutades seda Robert'i protsessi ja Jed'i vaimse autolüüsi kombinatsiooni, samas kui paljud inimesed veedavad terve elu mediteerimise ja visualiseerimisega, kuid ei saavuta siiski kunagi midagi. Nagu öeldakse mõnes 12 sammu programmis, *see toimib, kui sa töötad selle kallal, ja see on seda väärt.*

* * *

Kui sa rakendad end usinalt ja ustavalt, ükskõik millise töötava protsessi sa valid, võin sulle öelda, kuhu sa jõuad.

Sa loobud kõikidest hinnangutest kõigi ja kõige üle. Sa ei näe enam midagi "head" või "halba", "paremat" või "halvemat", "õiget" või "valet", "head" või "kurja".

Sa lased lahti kõigist uskumustest, mida sa kunagi hoidsid, sealhulgas uskumusest, kes sa arvasid end olevat.

Sinu arvamused lakkavad olemast ja neid ei asendata.

Sa kaotad oma elust hirmu, sealhulgas hirmu surma ja mitteolemasolu ees, teades, et kõik on täiuslik täpselt nii, nagu see on, ja et kunagi ei ole midagi, mida karta.

Lühidalt, siis saab sinust...

...mitte midagi – täielikult realiseerunud **mitte-mina**, [11](#) nagu teised on seda nimetanud – mitte midagi peale rõõmu ja tunnustuse ja olemise rahulikkuse.

"Tõesti, ma ei ole saavutanud midagi täieliku valgustatusega," ütles Buddha.

Liblikas ei ole midagi; ja nagu liblikas, oled sa lõpuks vaba – vaba hinnangutest ja uskumustest ja arvamustest ja valeteadmistest ja ego kinnitustest; vaba draamast ja konfliktidest ja valust ja kannatustest; "*vaba lendama, lendama ära, kõrgele ära, aidaa.*"

ALLMÄRKUSED

1. [Wikipedia](#) – Detachment / Non-attachment ↩
2. Thich Thien-An. *Zen Philosophy, Zen Practice*, pp. 104-112 ↩
3. McKenna, Jed. *The Enlightenment Trilogy*↩
4. [Cachalote.org](#)↩

5. Julie's spiritual autolysis in *The Enlightenment Trilogy*↔
6. McKenna, Jed. *Ibid.*↔
7. [Wikipedia](#) – Al-Anon (eesti keeles) ↔
8. McKenna, Jed. *Ibid.*↔
9. Julie's spiritual autolysis in *The Enlightenment Trilogy*↔
10. McKenna, Jed. *Ibid.*↔
11. Giles, James. *Mitte-mina teooria: Hume, budism, ja isiklik identiteet* – "Mitte-mina teooria laseb minal jääda sinna, kuhu ta on langenud. Seda seetõttu, et mitte-mina teooria ei ole üldse teooria minast. See on pigem kõigi selliste teooriate kui olemuslikult vastuvõetamatute tagasilükkamine."↔

16. peatükk - Kohtumõistmine

Pärast tunde kestnud vaimset autolüüsi kirjutasin lõpuks midagi, mis on tõsi:

Kohtumõistmine on igasuguse valu ja kannatuste allikas.

See võib olla tõsi ainult minu puhul, kuid ma kahtlen selles.

Kui sa oled nagu mina ja paljud teisedki, siis on sul olnud isiklikke kogemusi, mis kinnitavad seda tõe, mida sa ei pruugi olla teadvustanud....

Kas sa oled kunagi mõelnud, et kui oled end löikunud terava noaga, näiteks köögivilju hakkides, kuid sa ei olnud selles kindel; nii et sa lõpetasid hakkimise ja vaatasid, ja siis nägid verd. Millal valu algas? Alles siis, kui nägid verd ja hindasid vigastust valusaks. Lõige ise ei tekitanud valu, kuni sa seda ei vaadanud.

On hulgaliselt teisi näiteid sellest, kuidas inimesed ei tundnud väga valusaid vigastusi, sest nad olid keskendunud millelegi muule, näiteks lapse päästmisele autoõnnetusest; ja alles siis, kui nad peatusid, et vaadata ennast – või kui arst või meditsiiniõde pani neid keskenduma oma vigastustele –, tundsid nad valu. See on muidugi üks teooria sütelkõnni ja muude populaarsete motivatsioonitseremooniate taga.

Tavaliselt aga hindame me kogemuse valusaks – kas füüsiliselt, vaimselt või emotsionaalselt – kohe, kui see juhtub, või võib-olla isegi enne seda. Me läheme läbi elu andes ka eelhinnanguid, et mis tahes hulk erinevaid kogemusi võiks olla valusad, kui me nendega kunagi kokku puutuksime. Kuid see on hinnang, mis tekitab valu ja kannatusi, mitte kogemus ise.

Kõik holograafilised kogemused, mida kõik *Lõpmatu Mina* Mängijad loovad, on täiesti neutraalsed. Ainult Mängija hinnangulised reaktsioonid ja vastused nendele kogemustele põhjustavad draamat, konflikti, valu ja kannatusi.

Siin on lühidalt öeldes vastus iidse küsimuse kohta, miks "Jumal" peaks maailmas valu ja kannatusi tekitama. "Ta" ei tee seda. "Meie" teeme seda oma reaktsioonidega ja vastustega täiesti neutraalsetele holograafilistele kogemustele.

* * *

Inimlaste elu kinosaalis põhineb täielikult hinnangutel. Nad elavad sellest kontseptsioonist, nad ei suuda sõna otseses mõttes kujutada ette elu ilma selleta, on hinnangutest loobumise vastu ja mõned isegi vihastuvad sellise ettepaneku peale. Kuidas oleks võimalik ellu jääda, ilma et kõike hindaks "heaks" või "halvaks", "õigeks" või "valeks", "paremaks" või "halvemaks"? Loomulikult ei suuda nad ka ette kujutada elu ilma draama ja konfliktideta; ega näi seda ka tahtvat.

Kõigi maailma suuremate religioonide ja vaimsete filosoofiade keskmes on kohtumõistmine. Näiteks on "Jumal" kõrgeim kohtunik ja "Tema" mõistab sinu ja sinu mõtete ja tegude üle kohut, et otsustada, kas sind ootab igavene õndsus või hukkamõistmine.

Kõik sotsiaalsed moraalid ("mis tahes ühiskonna konkreetsed normid, voorused või väärtused" [1](#) või "vastavus õige käitumise reeglitele" [2](#)) põhinevad hinnangul selle kohta, mis on "õige" või "vale" käitumine; ja me olemegi määranud "kohtunikud", kes teevad neid otsuseid kohtus.

Kuid kui Inimlapsed suunduvad kino tagumisse otsa, hakkavad mõned neist peagi kahtlema kohtuotsuses kui mõistes. Võib-olla ei olegi nii "hea", nii "õige", nii "vaimne" olla teiste inimeste üle nii otsustav. Siiski ei räägi isegi

Inimtäiskasvanud tõsiselt sellest, et nad loobusid täielikult kohtumõistmisest.

Kõik see on täiesti arusaadav ja täiuslik, sest hinnangute andmine on liim, mis hoiab illusiooni "Inimmängu" esimeses pooles töös.

Täielik hinnangute andmisest loobumine on ehk kõige radikaalsem samm, mida iga inimene saab teha, mistõttu on selle raamatu alapealkiri "Uus ja radikaalne lähenemine vaimsele arengule". See on ka kõige rõõmsam viis elada, sest ilma hinnanguteta on kõik kogemused "seal väljas" täiuslikud ja midagi ei ole vaja muuta, parandada või täiustada.

Nüüd, kui sa oled kookonis, soovitan ma, et kui soovid mängida mängu teist poolt ja viia lõpule oma metamorfoos liblikaks, siis on aeg täielikult loobuda hinnangutest. Vaatleme siis lähemalt "kohtumõistmist" ennast.

Nagu ka "**teadvust**," ei saa ilmselt lihtsalt ja üheselt defineerida "**hinnangut**". American Heritage Dictionary ütleb järgmist (jättes välja juriidilised ja religioossed määratlused):

- 1. Arvamuse kujundamine pärast kaalumist või kaalutlemist.*
- 2. Vaimne võime tajuda ja eristada seoseid; eristusvõime.*
- 3. Oskus kujundada arvamust, eristades ja hinnates*
- 4. Oskus hinnata olukordi või asjaolusid ja teha usaldusväärseid järeldusi; hea tunnetus.*
- 5. Arvamus või hinnang, mis on moodustatud pärast kaalumist või kaalutlemist, eriti ametlik või autoriteetne otsus.*
- 6. Väide millegi kohta, mida usutakse. 3*

...ja Merriam-Websteri sõnaraamat ütleb järgmist:

1. *Ametlik autoriteetse arvamuse avaldamine.*

2. *Arvamuse või hinnangu kujundamise protsess, mille käigus eristatakse ja võrreldakse*

3. *Väide, mis kinnitab midagi, mida usutakse või väidetakse.* 4

Esmapilgul võiks öelda, et nendel definitsioonidel ei ole midagi pistmist hinnangutega "õige" või "vale", "parem" või "halvem", "hea" või "halb", sest neid konkreetseid sõnu vaevalt mainitakse. Kuid vaatame lähemalt...

"Usaldusväärsete järelduste tegemine" eeldab hinnangut, et on olemas "ebausaldusväärset järeldused". "Hea tunnetuse" omamine eeldab hinnangut "halva tunnetuse" olemasolu kohta.

"Seoste eristamine", "hindamine", "võrdlemine" eeldavad ja nõuavad "võrdlust" – tavaliselt "õige ja vale", "hea ja halva", "parema või halvema" või "hea ja kurja" vahel.

Räägime ka sellest, mida hinnangute andmine **ei ole**. Näiteks see, et keegi on paks, ei ole hinnang, kui see on tõene faktiväide. See muutub hinnanguks, kui on vähimgi veendumus, et inimene on paksuse tõttu "vale" või et ta peab midagi oma "paksuse" osas parandama, muutma või ette võtma. Kahjuks on ego jaoks väga lihtne püüda varjata ja õigustada hinnangut, väites, et see on tegelikult lihtsalt faktiline tähelepanek; seega on kookoni varajases staadiumis sageli mõistlik käsitleda kõiki selliseid mõtteid ja avaldusi kui hinnanguid.

Tõsi on see, et meid kõiki õpetatakse juba väga noorest east alates olema otsustusvõimelised, st kujundama veendumusi ja arvamusi kellegi või millegi kohta, otsustades kõigepealt, mis on "parem või halvem". Tegelikult

õpetatakse meile, et on "hea" omada "head otsustusvõimet" ja tunda nende kahestumise erinevust.

Seda nimetatakse "duaalsuseks – kahe või kaheosalisuse seisundiks või omaduseks." 5

Me kõik elame duaalsuse seisundis seni, kuni oleme kinosaalis.

* * *

Kui "duaalsus" on "kahe või kaheosalise olemise seisund või kvaliteet" – "õige ja vale", "hea ja halb", "parem ja halvem", "hea ja kuri" –, siis tuleks ilma hinnanguteta, ilma kaheks jaotamiseta elamist nimetada "mitte-duaalsuseks". Kuid paljud erinevad rühmad kinos on seda sõna hakanud muudes tähendustes kasutama. Tegelikult näib, et mitte-duaalsus on muutunud viimaseks New Age'i moeröögatuseks, kuigi see on olnud olemas juba pikka aega, alustades Upanishadidest ("advaita") läbi Vana-Kreeka kuni budismi, jooga ja zenini.

Ilmselt on see rohkem seotud "Ühtsuse" ehk monismiga ("reaalsus on ühtne tervik ja kõiki olemasolevaid asju saab seostada või kirjeldada üheainsa mõiste või süsteemi abil 6)....

"Ma ei näe end enam eraldi indiviidina, kes elab eraldi objektide maailmas, vaid tunnen end pigem ühe lainena, mis kuulub ühtsesse energia ookeani. On olemas mitte-dualistlik maailmavaade, mis on asendanud varem kehtinud, tohutult väiksema eneseidentiteedi. Eraldiseisva mina kontseptsioonist loobumine põhjustas energeetilise laienemise keha piiridest väljapoole kõike. Lapselik rõõm ja imestus on asendanud täiskasvanuliku kriitika. Kuidagi on tunnistatud, et elu olemus on ühtne."7

Mul oli sellega raskusi, sest ma ei räägi New Age'i keelt. (Sellest räägime rohkem selle raamatu kolmandas osas [peatükis kakskümmend viis](#) "Kas me kõik oleme üks?"). Aga siis pörkasin kokku....

*"Mitte-duaalsus on esialgu raskesti mõistetav mõiste, sest meel on harjutatud tegema maailmas eristusi, ja mitte-duaalsus on erinevuste hülgamine."*⁸

Erinevuste hülgamine... Hurraa! Ma mõtlesin. Paistab, et keegi jagab seda... ja siis ta lisas....

*"Täpsustatuna, et mitte kõik erinevused on kõrvaldatud, vaid lihtsalt muudetud suheteks."*⁹

Ups, vabandust, ma ei saa aru. Mida see tähendab? Kus on need read, mis räägivad meie igapäevastest hinnangutest, mis ise on suhted "hea" ja "halva" vahel jne.

Siis avastasin, et mitte-duaalsusest on kirjutatud tuhandeid ja tuhandeid lehekülgi raamatuid ja muud materjali. Ilmselt on seda teemat üsna raske mõista ja selgitada.

Aga ma ei näe probleemi ega vajadust kõigi nende raamatute järele. Mida on vaja seletada? Loobuge hinnangutest, laske lahti kaheks jagamisest, lõpetage duaalsuses elamine. Kogu lugu.

Hüva, kui me ei saa nimetada hinnanguteta elamise seisundit "mitte-duaalsuseks", siis kuidas me saame seda nimetada? Kahjuks ei suutnud ma ühtegi tõeliselt lahedat terminit välja mõelda, nii et leppisin esialgu "neutraalsusega".

* * *

Näib nii, et tundel, mis meis tekib, kui me jääme kauaks Inimtäiskasvanuks – et sügaval sisimas kahtleme, kas see, et me oleme nii hinnangulised, on ikkagi nii "hea" asi – on mingi tõepõhi. Tänu kvantfüüsikale ja Inimmängu mudelile teame nüüd, et tegelikult ei ole midagi, mille üle otsustada. Holograafilised filmid, mida me nimetame oma eluks, ei ole reaalsed, nii et mis kasu on nende üle kohut mõista? Kogemused, mis meil on, loodud meie endi *Lõpmatu Mina* poolt, on täiuslikud täpselt nii nagu nad on ja täiesti neutraalsed, nii et mida siis hinnata? Ja kes me oleme, et arvame, et meil on võime või volitused otsustada, mis on "õige" või "vale", ja mille alusel?

Ei, vaimsus ei ole enam vajalik selleks, et loobuda hinnangutest; te ei pea "uskuma", et on "parem" olla hinnanguteta. Kuigi see võib kõlada väga radikaalselt, on meie holograafilise universumi toimimise tõelise mõistmise järel kõigist hinnangutest lahti laskmine lihtsalt järgmine loogiline samm.

Paljud inimesed, kui nad jõuavad sellesse punkti, ei saa enam sellest edasi. "See on täiesti vajalik," ütlevad nad, "et teaksime vahet õige ja vale vahel. Ilma hinnanguteta võiks keegi teha mida iganes ja maailmas valitseks kaos."

Minu esimene vastus on küsida: "Kuidas me teie arvates oleme siiani **koos** hinnangutega hakkama saanud?" Kas need pole mitte hinnangud, mis on viinud sõdade, vägivalda, tagakiusamise, diskrimineerimise, inkvisitsioonide, nõiajahi, armukadeduse, abielulahutuste, mõrvade, piinamise, rõhumise ja terve rea teiste traditsiooniliste inimlike tegevuste juurde?

On tõsi, et meile on kogu Inimmängu esimese poole jooksul öeldud, õpetatud ja sisendatud, et kohtumõistmine on absoluutselt vajalik; ja õigusega, sest see oli esimese poole toimimiseks hädavajalik. Aga nii nagu me lõpuks avastasime, et Maa ei ole lame ega ole meie päikesesüsteemi keskpunkt, on aeg tunnistada, et meie enda hinnangud on meie kogemuste ja seega kogu meie valu ja kannatuste põhiline põhjus. Kõik on vastupidine: See on kohtumõistmine, mis tekitab kaose, mitte selle puudumine!

Pealegi on "keegi võiks teha mida iganes ja maailmas valitseks kaos" väide, mis omistab võimu "sinna välja" ja ignoreerib asjaolu, et see "keegi" ja "maailm", millele viidatakse, on osa isiklikust individuaalsest ja ainulaadsest holograafilisest kogemusest, ja mitte midagi muud. Neil ei ole iseseisvat, objektiivset reaalsust.

Leidsin internetis selle essee, mis on kirjutatud rangelt kristlikus keeles kellegi poolt, kes ilmselgelt ei ole millegi "ekspert" (nagu mina), ja võib-olla aitab tema sõnastus teistel seda paremini mõista....

"Jumal on kõiki armastav, seega ei saa Jumala silmis olla mingit eelistatud käitumisviisi (või mõtteviisi). Kui ei ole soovitud mõtte- ja käitumisviisi, siis kõik mõtted ja teod peavad olema Jumala poolt lubatud. Seega ei ole olemas universaalset mõtte- või käitumisnormi, vaid ainult isiklik. Kui kõik mõtted ja tegevused on lubatud, ei saa olla "õiget" või "valet" teed. Mõtete ja tegude üle ei saa langetada hinnangut, sest vastasel juhul on mõtetele ja tegudele seatud tingimused. Kui Looja ei sea mõtlemisele ja tegevusele tingimusi, siis ei ole olemas õiget ega valet! Õige ja vale peavad siis olema inimlik, mitte universaalne mõiste. Jeesus ütles: "Ärge pange vastu kurjale" (Mt 5:39) Jeesus mõistis universaalset seadust. Paha ei ole olemas, vaid ainult kontrast ning mõtte- ja käitumisviiside mitmekesisus. Kurjus, nagu ka õige ja vale, on hinnang, mis tavaliselt põhineb hirmul ja mida tehakse teiste mõtete ja tegude suhtes. Mida rohkem millegi vastu ollakse, seda rohkem energiat sellele antakse ning seda suuremaks ja võimsamaks see muutub."

10

* * *

Rääkides kristlusest, on üks suurimaid "vihjeid" ja "viiteid", et kohtumõistmisest lahti laskmine on järgmine radikaalne samm inimese jaoks, selgelt näha Piibli esimeses raamatus...

*"Ja Issand Jumal laskis maast tõusta kõiksugu puid, mis olid armsad pealtnäha ja millest oli hea süüa, ja elupuu keset aeda, ning hea ja kurja tundmise puu."*¹¹

Pane tähele, et keset Eedeni aeda ei olnud mitte ainult üks puu, vaid **kaks** puud: Elupuud ja Hea ja kurja tundmise puu.

Siis lõi Jumal mehe ja naise...

*"Ja nad olid mõlemad alasti, Aadam ja tema naine, ega häbenenud"*¹²

Pange tähele, et mees ega naine ei andnud siinkohal mingit hinnangut nende alastioleku üle. Kahjuks ei kestinud see häbi puudumine kaua. Madu veenis naist, kes seejärel veenis meest, sööma vilja Hea ja kurja tundmise puust...

*"Siis nende mõlema silmad läksid lahti ja nad tundsid endid alasti olevat, ja nad õmblesid viigilehti kokku ning tegid enestele põlled."*¹³

Hea ja kurja tundmise puust söömine tähistas inimkonna jaoks hinnangute andmise algust. Mees ja naine mitte ainult ei arvanud, et alasti olemine on nüüd midagi, mida tuleb häbeneda ja varjata, vaid nad arvasid ka, et nad on teinud midagi valesti. Sellest hetkest alates on elu Maal täis "hea ja kurja", "õige ja vale", "parema ja halvema" kahestumist, ja nii on see ka tänapäeval.

Niipalju siis Hea ja kurja tundmise puu kohta, mis on lihtsalt teine nimi Kohtumõistmise Puu jaoks.

Mis saab Elupuust? Milline oli selle mõju inimesele, kui ta sellest sõi?

Kahjuks ajas Jumal Piibli järgi inimese Eedeni aiast välja, enne kui ta sai süüa elupuust, jättes inimkonna kogu senise eksistentsi kohtumõistmise alla.

*"Siis saatis Issand Jumal tema Eedeni rohuaiast välja, et ta hariks maad, millest ta oli võetud."*¹⁴

Nii algab Piibel. Aga kuidas see lõpeb?

Piibli viimasest raamatust "Johannese ilmutus"...

"Kellel kõrv on, see kuulgu, mida Vaim ütleb kogudustele: Võitjale ma annan süüa elupuust, mis on Jumala paradiisis."[15](#)

Seega saab inimkond lõpuks ometi süüa Elupuust, kui ta "võidab". Aga "võidab" mida?

Kontekstis on selle tähendus selge: "võidab" kohtumõistmise, "võidab" selle, mis algas hea ja kurja tundmise puust söömisega.

Vastupidiselt levinud arvamusele ei räägi Ilmutusraamat maailma lõpust ega isegi mitte lõpulahingust hea ja kurja vahel, mille võidab hea (sest seda ei juhtu); ja kuigi tavaliselt räägitakse sellest kui "Harmagedoonist", esineb see sõna kogu raamatus ainult üks kord (Ilm 16:16) ja viitab tõenäoliselt tegelikule paigale, mis asub umbes kuuskümmend miili Jeruusalemmast põhja pool. [16](#)

Ilmutusraamat räägib hoopis sellest, et "hea" ja "kuri" on hinnangud ning võitlus seisneb selles, et mõlemast lahti lasta. Tegelikult võib Piiblit vaadelda mitte ainult kui inimkonna arengulugu, vaid ka kui ühe inimese lugu (kuid see metafoor täidaks eraldi raamatu).

Või kui soovid, siis poeet Rumi:

"Teiselpool õige ja vale arusaamasid on väli – ma saan sinuga kokku seal."[17](#).

Tuleta meelde, et Välja on defineeritud kui "kõigi võimaluste väli" [18](#) – mitte ainult need võimalused, mis on kellegi hinnangul "õiged", vaid **kõigi** võimaluste. Just sellest Väljast loob *Lõputu Mina* oma Mängijale kogemuse ja arvestades selle allikat (Välja), ei saa see kogemus olla ka "õige" või "vale".

* * *

Sa võid mõelda, et ma langen omaenda lõksu ja hindan "kohtuotsuse" "valeks". Ei ole. Kohtumõistmine oli ideaalne vahend Inimmängu esimese poole mängimiseks, sest see tekitas maksimaalse hulga piiranguid. Teisel poolel see lihtsalt ei toimi. See on osa röövikust, mille "*vastse struktuurid on lagunened*".

"Aga... aga... aga," ütled sa, "kuidas ma saan vaadata maailmas toimuvaid kohutavaid asju – kuritegevus, vaesus, haigused, nälg, Maa hävitamine, sõda, vägivald, laste kuritarvitamine, kodune väärkohtlemine ja nii edasi – ja öelda, et need asjad on okei, et nad on "neutraalsed", et ma ei peaks neid hindama? Ma ei taha neid asju oma ellu ega ka kellegi teise ellu. Kus on sinu süda? Kus on sinu kaastunne teiste inimeste valu ja kannatuste suhtes?"

Head küsimused – liiga head, et sellest peatükist kergekäeliselt mööda minna. Nii et kui sul on tõesti raskusi selle punkti ületamisega, siis soovitan sul lugeda kolmanda osa [kolmekümne teist peatükki](#), "Kaastunne", ja siis tulla siia tagasi, et jätkata.

Mis puutub sellesse, et "ei taha neid asju oma ellu", siis seda nimetatakse "vastupanuks", millest me peagi räägime.

* * *

Ma ei olnud juba ammu tundnud mingit ebamugavustunnet. Elades Hispaanias Vahemere rannikul ja kirjutades seda raamatut ma lihtsalt nautisin elu suure rõõmuga.

Siis, kui ma selle konkreetse peatüki kallal töötasin, mainisin ühele heale sõbrale uudist, et Hispaania üritab moslemite burkat keelustada, nagu seda tegi hiljuti Prantsusmaa. Olin üllatunud, kui ta vastas sellele täieliku ja ühemõttelise toetusega ning alustas seejärel loendiga hinnangulistest arvamustest burka, moslemi meeste, islami ja religiooni kohta üldiselt. Olin viimase kuu jooksul kannatlikult kuulanud teisi sarnaselt hinnangulisi

arvamusi ja uskumusi erinevatel teemadel, sest teadsin, et ta on sügaval oma protsessis ja need asjad tulevad loomulikult esile; kuid see oli rohkem, kui ma ootasin.

Mul oli kolm vahetut reaktsiooni: hämmastus, pettumus ja kurbus.

Kui ma seda sõpra esimest korda kohtasin, oli ta vihane, ülbe, väga isepäine ja depressiivne mees, kellel oli väga suur ja kangekaelne ego, kuid suur ja helde süda ning valmisolek õppida ja areneda. Ma ütlen seda kõike tähelepanekuna ja mitte kui hinnangut, sest ma ei arvanud, et ta oli "vale", kuna oli selline, ja mul polnud vajadust või soovi, et ta muutuks; pealegi olin ma ise täpselt selline, kui ma olin Inimtäiskasvanuna kinosaal. Kuid ma nägin meie sõpruse viimase aasta jooksul temas palju muutusi, mis olid peamiselt tingitud sellest, et ta õppis Robert Scheinfeldi tööd, luges kõiki kolme Jed McKenna raamatut ja pidas arvukaid vestlusi holograafilise universumi ja liblikaks saamise teemal. Ma tõesti ei suutnud uskuda, mida ma seekord kuulsin, sest ta näis olevat nende arvamustega täiesti rahul ja ei näidanud mingeid märke sellest, et ta tunnetaks nende täiesti hinnangulist alust või vajadust neid töödelda, kui ta tõesti tahaks elada neutraalsuses.

Umbes viisteist sekundit ma **andsin** tema kohta hinnanguid selle vahejuhtumi pärast ja tahtsin, et ta muutuks, kuid kiiresti meenus mulle, et ka tema luges ainult minu enda *Lõpmatu Mina* poolt minu jaoks kirjutatud **käsikirja**, ja et tema mõtlemine ja käitumine oli tõepoolest täiuslik – mis tähendas, **mina** pidin omaenda ebamugavustunde üle Protsessi läbi viima ja tegema oma vaimse autolüüsi.

Ma nägin selgelt, et minu pettumus tulenes mõttest – ja hirmust –, et ma olen tõesti üksi. Minu sõber oli oma huviga eneseteostuse vastu andnud mulle lootust, et sõpradel on võimalik seda protsessi koos läbida, üksteist toetada, isegi moodustada kookonite ja hiljem liblikate kogukond. Me olime tundide kaupa rääkinud koos katamaraani ehitamisest ja kutsunud teisi meiega koos purjetama nädalastesse töötubadesse, et saada aimu, mis tunne on elada

mittehinnangulises neutraalsuses. Kuigi ma teadsin, et selliste plaanide tegemine on mõttetu – et minu *Lõpmatu Mina* vastutab kõigi minu kogemuste loomise eest, mitte mina –, nautisin ma täielikult unistamist ja armastasin seltskondlikku koosolemist. Aga kuidas, mõtlesin ma, saaksin ma jätkata sellist juttu – rääkida sellest, kuidas pakkuda teistele keskkonda, kus ei mõisteta kohut – mehega, kes ikka veel õigustab omaenda hinnanguid.

Minu kurbus põhines küsimusel – ja hirmul –, et kogu see teema on liiga palju, et keegi tõesti "mõistaks", kui tema ei saa vähemalt nii palju aru pärast seda, kui ta on aasta aega minuga igapäevaselt töötanud; ja et ma võib-olla raiskan täielikult oma aega selle raamatu kirjutamisele. Kujutasin ette, kuidas Jed McKenna vaatab teda ja ütleb, et Maya võidab sõja tema ego eest – et enamik inimesi ei jõua kookonstaadiumist läbi –, ja mõtlesin kurvalt, mis temaga juhtub, kui see on tõsi.

"Ma ei saa ju tagasi minna?" küsis Neo.

"Ei," vastas Morpheus.

* * *

Nii et ma rakendasin Roberti Protsessi kogu selle emotsionaalse ebamugavuse suhtes ja seejärel kasutasin vaimset autolüüsi, et paljastada selle aluseks olevad hirmud. Siin leidsin ma oma ego kihte, millest üks arvas ikka veel, et see raamat võib kellelegi teisele mõju avaldada, mitte olla lihtsalt minu skautlusaruanne; teine kiht ego, hoolimata sellest, mida ma teistele inimestele ütlesin ja kõigist vastupidistest tõenditest, tundis end ikka veel piisavalt ülbelt, et arvata, et võib-olla on võimalik üksteist sõpradena läbi selle protsessi aidata.

Ma pidin lahti laskma oma seotusest paadiga ja tulevikuga, mida see esindab; ma pidin lahti laskma oma seotusest selle raamatuga ja mis tahes tulemusega, mida see võib või ei pruugi kellelegi teisele anda; ja ma pidin lahti laskma oma

seotusest oma sõbra vaimse arenguga liblikaks saamise suunas. Lõppude lõpuks, peab olema palju erinevaid marsruute, mida mööda Kaljumägedest Vaikse ookeani äärde jõudmiseks võib võtta, ja ma ei tahaks – ega saakski – otsustada, milline tee on minu sõbra jaoks "õige". Ma pean usaldama, et **tema** *Lõpmatu Mina* teab, mis on tema jaoks parim, palju paremini kui **mina**, ja asjaolu, et ma tahaksin, et ta läheks sama teed, mida ma käisin, lihtsalt sellepärast, et minu arvates on see turvalisem või lihtsam kui see, mida ta näib valivat, ei oma mingit tähtsust.

Ma väljendasin vaikides sõbrale oma tänu ja lasin kõigest lahti – paadist, seltskonnast, egost, mis tahtis ikka veel olla piisavalt hea kirjanik, et teised inimesed saaksid aru, mida ma räägin, ja võiksid seda oma elus edukalt kasutada.

Sel juhul ei pidanud ma oma sõbrast üldse lahku minema. Kõik, mida ma pidin tegema, oli lasta lahti omaenda kiindumustest ja ego kihistustest, ja siis oli ta vaba olema see, kes ta oli, ilma et ta oleks pidanud olema see, mida **mina** tahtsin, et ta oleks.

On veel üks võimalus, mida ma pidin samuti kaaluma, et mu sõber tõesti **mõistab** neutraalsust, kuid ta pidi "mängima rumalat", et ma saaksin vajaliku kogemuse. Ta võib ärgata ja teada täpselt, mis on ja mida neutraalsus tähendab, ning imestada, kuidas ta võis neid asju täna öelda. See ongi see, mida sõbrad **saavad** üksteise jaoks teha – mängida oma filmides raskeid ja ohtlikke rolle, andes üksteisele erilisi kingitusi, mis ei pruugi olla võimalik kellegi teise poolt.

Inimlapsed ja Inimtäiskasvanud kinosaalis elasid kogu oma elu hinnangutes, duaalsuses. Seda mustrit ei ole lihtne muuta ja tõenäoliselt ei toimu see ka kiiresti; ja **sina** oled see, kes peab märkama oma hinnanguid, mis vajavad töötlemist, kui soovid muutuda liblikaks.

* * *

Mõnikord võib see olla väga raske. Mõnikord püüab ego, tajudes reaalselt ohtu oma jätkuvale eksistentsile, teha kõike, et sind aeglustada või kõrvale juhtida; ja mõnikord võib see olla mõne väga ahvatleva kõrvalepõike vormis, mille puhul sulle sosistatakse kõrva mingi intrigeeriv loogika. Näiteks oli üks sõber pärast aasta kestnud töötlemist oma kookonis peagi sisenemas oma "hinge pimedasse öösse", lähenedes oma ego võimsale kihile, mille ta siis lahustaks, kui ta selles suunas jätkaks. Tal oli palju emotsionaalset ebamugavustunnet ja tema ego suutis teda veenda, et ta lõpetab igasuguse protsessi ja võtab "ümbersõidu". Nii hakkas ta "teadvuse mudeli" teooriat ennast vaidlustama – mitte testides seda, mis on alati asjakohane, vaid intellektuaalselt vaidlustades seda, justkui saaks ta selle mingi osa "valeks" osutades pääseda oma viha ja hinnangute töötlemisest. Kuid kunagi ei ole mingit pääseteed; väljapääs on minna otse läbi.

Kui see mudel on vähegi tõele lähedane, kui ta ei leia uut marsruuti üle Kaljumägede, millest ma ei ole teadlik, peab see sõber tõenäoliselt jätkama sealt, kus ta pooleli jäi, ja siis seisma silmitsi sellega, millega ta ei suutnud esimesel korral silmitsi seista. Aga selles pole midagi "halba", selles, et teeme mõneks ajaks pausi, seisame paigal ja kogume uut jõudu, nagu peatume teel Mount Everestile ja puhkame baaslaagris, et harjuda kõrguse ja külmaga. Aga miks mitte lihtsalt tunnistada, et see on see, mida sa tahad teha, ja mitte anda egole lisavõimu, kuulates selle kavalusi ja kasutades neid ettekäändena, et mitte jätkata sel hetkel?

Selleks, et õppida eristama oma ego häält oma mõtete häälest, on vaja harjutada olla radikaalselt aus. Ainus abi, mida ma saan pakkuda, on see, et alati, kui "mõte" püüab sind ebamugavusest eemale viia, on see ego, ükskõik kui ratsionaalne või atraktiivne see "mõte" ka ei oleks. On suur vahe, kas teha "kõrvalepõige" teelt kõrvale puhtast põnevusest ja avastamisrõõmust või teha seda selleks, et pääseda ebamugavusest.

Sinu sõbrad võivad aidata, mängides rolli filmis, mille sinu *Lõpmatu Mina* on sulle loonud, et tuua need hinnangud ja sinu ego hääl sinu tähelepanu alla, kui

sa oled valmis seda kuulama. Aga **sina** pead olema täiesti ärkvel, teadlik ja valvas ning kuulama oma mõtteid ja sõnu väga hoolikalt, et avastada need hinnangud, kui need hiilivad sisse, et sul oleks julgust ja ausust mitte püüda neid õigustada, eitada või vähendada, vaid neid hoopis töödelda. Oled kuulnud "jama detektorist"? Nüüd on sul vaja "kohtumõistmise detektorit", mida saad enda peal kasutada; sest ükskõik, millise marsruudi sa üle Kaljumägede ette võtad, kui sa tõsiselt liblikaks hakkad saama, ei saa sa oma kohut mõistvate uskumuste ja arvamuste küljest kinni hoida. See lihtsalt ei vii sind sinna, kuhu sa ütled, et tahad minna.

ALLMÄRKUSED

1. [Wikipedia](#) – Mores (eesti keeles: [kombed](#)) ↔
2. [Dictionary.com](#) – morality (eesti keeles: [moraal](#)) ↔
3. [American Heritage Dictionary](#) – judgment (eesti keeles: [hinnang](#)) ↔
4. [Merriam-Webster Dictionary](#) – judgment (eesti keeles: [hinnang](#)) ↔
5. [The Free Dictionary](#) – duality (eesti keeles: [duaalsus](#)) ↔
6. [American Heritage Dictionary](#) – monism (eesti keeles: [monism](#)) ↔
7. [NonDualityInfo.com](#)↔
8. Walker, A., in a book review of [One: Essential Writings on Nonduality](#)↔
9. Walker, A., in a book review of [One: Essential Writings on Nonduality](#)↔
10. MacLean, Kenneth. [The Vibrational Universe](#)↔
11. The Holy Bible, King James Version, [Genesis](#), 2.9 ([Esimene Moosese raamat 2.9](#)) ↔
12. The Holy Bible, King James Version, [Genesis](#), 2.25 ([Esimene Moosese raamat 2.25](#)) ↔
13. The Holy Bible, King James Version, [Genesis](#), 3.7 ([Esimene Moosese raamat 3.7](#)) ↔

14. The Holy Bible, King James Version, [Genesis](#), 3.23 ([Esimene Moosese raamat 3.23](#)) ↵
15. The Holy Bible, King James Version. [Revelation](#), 2.7 ([Johannese ilmutus 2.7](#)) ↵
16. [Gotquestions.org](#) – Armageddon ([Harmagedoon](#)) ↵
17. Jalal al-Din Rumi. From the poem *Out Beyond Ideas* in [The Essential Rumi](#) (eesti keeles [Doris Kareva tõlge](#)) ↵
18. McTaggart, Lynne. [The Field: The Quest for the Secret Force of the Universe](#) – p. xxi (eesti keeles: [Väli](#)) ↵

17. peatükk - Uskumused ja arvamus

Dr. Bruce Lipton alustas oma teadlaskarjääri rakubioloogina. Ta sai doktorikraadi Virginia Ülikoolist Charlottesville'is, enne kui ta 1973. aastal Wisconsinis Ülikooli meditsiinikooli anatoomiaosakonda tööle asus, kus tema uurimistöö lihasdüstroofia kohta keskendus rakkude käitumist kontrollivatele molekulaarsetele mehhanismidele. 1982. aastal hakkas dr Lipton uurima kvantfüüsika põhimõtteid ja seda, kuidas neid saaks integreerida tema arusaamadesse raku infotöötlussüsteemidest. Selle käigus avastas ta, et raku aju ei asu tuumas, nagu mulle koolis õpetati, vaid membraanis – raku välispinnal ehk "nahal".

"Tema uurimused Stanfordini ülikooli meditsiinikooli juures aastatel 1987–1992 näitasid, et keskkond kontrollis raku käitumist ja füsioloogiat tegutsedes membraani kaudu. Tema avastused, mis läksid vastuollu väljakujunenud teadusliku seisukohaga, et elu on geenide poolt kontrollitav, andsid alust ühele tänapäeva tähtsaimale uurimisvaldkonnale, *epigeneetikale*. Paljud hilisemad uurimused teiste teadlaste poolt on hiljem kinnitanud tema kontseptsioone ja ideid." [1](#)

Epigeneetika on bioloogiale see, mis oli kvantfüüsika füüsikale; see on pööranud meie iidse arusaama bioloogiast pea peale; või, nagu ma olen juba mitu korda öelnud, vastupidine sellele, mida me oleme alati uskunud, et see on tõsi. *Epigeneetika* abil teame nüüd, et meie keskkonna tajumine kontrollib meie DNA-d, mitte vastupidi.

Bruce on geniaalne mees ja hea sõber. Kahjuks usub ta ikka veel, et see, mis on "seal väljas" – eriti inimkeha – on reaalne; kuid sellest hoolimata pakub ta oma enimmüüdud raamatu *The Biology of Belief* (eesti keeles ilmunud "[Uskumused ja bioloogia](#)") ja oma live-seminaride *The Biology of Perception* kaudu väga olulisi teadmisi uskumuste mõjust meie elule.

"See, kuidas me elu näeme, määrab meie käitumise, ja kuna arusaamad võivad olla valed, on täpsem öelda, et uskumused kontrollivad bioloogiat – see, mida sa usud, loob sinu elu." 2

Esimene näide, mida ta pakub, on nn platseeboefekt. 3

Tavaliselt kasutatakse seda meditsiinilise terminina, mis tähendab, et patsiendile antakse midagi neutraalset – nagu suhkrupillid – ja see muudab tema enesetunde paremaks. Platseebol ei ole mingit keemilist põhjust, et see üldse mingit mõju kehale avaldaks, kuid kuidagi avaldab. See "kuidagi" tuleneb sellest, et patsient *usub* seda, ja mitte millestki muust. See on patsiendi uskumus, mis muudab tema bioloogiat ja käitumist.

"Statistika näitab, et üks kolmandik kõigist meditsiinilistest tervenemistest on platseeboefekti tulemus." 4

Kuid see "platseeboefekt" ei pea piirduma ainult ravimite või tablettidega. Tegelikult toimib see sageli, sest meie, Mängijad, usume, et midagi – mis tahes – on meile hea, mis on tegelikult neutraalne, kuid mis paneb meid end paremini tundma.

See kehtib muidugi ka kõigi homöopaatiliste ravimite kohta. Homöopaatia põhineb ikka veel uskumusel, et kui võtta midagi "sealt väljas" – olgu see mis tahes "looduslik" –, siis on sellel mõju "siin".

Müüdi teine pool, mis ei ole kaugeltki nii tuntud, on "notseebo efekt" 5. See on see, kui patsient – või Mängija – usub, et midagi, mis on tegelikult neutraalne, on talle kahjulik; ja see paneb teda end halvasti või halvemini tundma, kuigi tegelikult ei ole notseebos midagi, mis võiks talle üldse haiget teha.

"Kui arst ütleb sulle, et sul on mingi haigus, või arst ütleb sulle, et sa hakkad surema, ja sa usud arsti, sest ta on "professionaal", siis see uskumine annab sulle haiguse või põhjustab su surma." 6

Kõige kuulsam "notseebo" võib praegu olla HIV. Nobeli keemiapreemia laureaadi dr Kary Mullise ja üle kahe tuhande teise meditsiini- ja teadustöötaja, tervishoiutöötaja ja ajakirjaniku 7, sõnul ei ole ühtegi teaduslikku tööd, mis tõestaks, et HIV põhjustab AIDSi 8. Dr. Peter Duesberg, Ameerika Ühendriikide Riikliku Teaduste Akadeemia liige ja Berkeley ülikooli molekulaar- ja rakubioloogia professor, oli 1970ndate lõpus ja 80ndate alguses üks maailma juhtivaid retrovirolooge, kes sai karjääri alguses tunnustust onkogeenide ja vähktõve alaste uuringute eest. Dr. Duesberg ütleb, et HIV-is ei ole midagi sellist, mis võiks inimkehale kahju tekitada, et HIV on "kahjutu reisijaviirus". 9 Vastavalt USA personaliaruandele. Kongressi allkomitee ja riiklike tervishoiuinstituutide teadusliku usaldusväarsuse büroo ning tervishoiu- ja isikuteenuste ministeeriumi teadusuuringute usaldusväarsuse büroo, mees, kes esimesena väitis, et ta avastas HIV ja et HIV on AIDSi põhjustaja, oli süüdi "teaduslikus väärkäitumises", 10 ja tema teadusuuringuid nimetati "kahtlase väärtusega" 11 ja "tõesti hulluks". 12

Tegelikult ei suuda HIV läbida kõiki traditsioonilisi ja tunnustatud teaduslikke teste, et seda saaks nimetada AIDSi "põhjuseks" 13, ja isegi AIDSi eksperdid tunnistavad, et üle poole AIDSi surevatest inimestest sureb organite – enamasti maksapuudulikkuse – tõttu, mis on nende antiretroviiruslike ravimite, mida neil soovitatakse võtta, kõrvalmõju, mitte aga HIVi. 14

Aga kui keegi usub seda, mida meile massimeedia räägib, et HIV põhjustab AIDSi ja toob kaasa surma, siis piisab sellest uskumusest põhjustatud stressist, et hävitada tema immuunsüsteem ja anda talle AIDS, ning ta sureb, ütleb dr Bruce Lipton.

Mõlemal juhul – platseebo ja notseebo – on Mängija uskumus, mitte tegelik kogemus see, mis kontrollib tema tajusid ja määrab tema käitumise.

"Kui te usute, et miski on teile hea, siis on see hea; ja kui te usute, et miski on kahjulik, siis on see halb." 15

Dr. Lipton rõhutab asjaolu, et paljud meie uskumused on teistelt inimestelt "õpitud" ja need õpitud uskumused võivad tegelikult meie loomulikud arusaamad ja instinktid üle sõita. Näiteks kõik lapsed oskavad sündides ujuda. Aga kui nad kasvavad ja vaatavad oma vanemate reaktsiooni nende nägudelt, kui nad vee lähedusse satuvad, õpib laps vett kartma; ja siis tuleb talle õpetada, kuidas **mitte** vett karta ja ujutada uuesti õiges vanuses – kui vanemad enam ei karda. [16](#)

Bruce kirjeldab meie tajumist kui kaamerat, mis teeb pilte "füüsilisest maailmast", mille meie aju on "sinna välja" projitseerinud. Kuid ta ütleb, et meie uskumused toimivad nagu filtrid selles kaameras, filtreerides välja teatud sagedused ja muutes pilti, mis tuleb sisse; ja ta pakub selle kohta väga hea näite oma töötubades, kui ta paneb ekraanile ühe slaidi, millel ei ole mingit tegelikku mõtet...

... ja laseb publikul panna tema poolt pakutavad roheliste läätsedega prillid ja vaadata pilti. Siin on see, mida nad näevad...

Siis laseb ta neil vahetada rohelised läätsed punaste läätsedega prillide vastu ja vaadata sama pilti, ja siin on see, mida nad näevad...

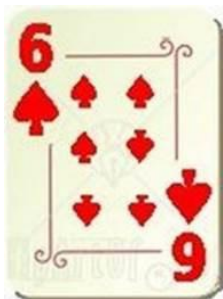
(Väga lühikest (kehva kvaliteediga) videot sellest saab vaadata [siin](#) .)

Dr. Lipton järeldeb, et täpselt samamoodi määravad meie uskumuste filtrid seda, kuidas me tajume oma maailma ja seega ka seda, kuidas me reageerime ja vastame oma kogemustele

"Elu sisaldab kõike, kuid sa näed ainult seda, mille nägemiseks sul on usufiltrid." [17](#)

* * *

Vaata kiiresti seda mängukaarti...

See on punane pada kuus, eks ole? Või nägid sa seda kui midagi muud?

On olemas klassikaline psühholoogiaeksperiment [18](#), kus seda punast pada kuut koos teiste tavaliste mängukaartidega näidatakse rühmale inimestele, kes kirjutavad üles kaardid, mida nad näevad. Paljud inimesed ei näe punast pada

kuut esimestel kordadel; mõned ei näe seda punast pada kuut isegi siis, kui nad seda käes hoiavad.

*"Järeldus on, et meie uskumused võivad filtreerida ja mõjutada meie meelte kaudu saabuvaid andmeid. Me võime lõpuks näha ja kuulda ainult seda, mida me usume. Mida tugevam on uskumussüsteem, seda võimsam on selle võime filtreerida välja andmed, mis on vastuolus nende uskumustega. Sind õpetati ja sa usud, et nägemine on uskumine. See peaks olema vastupidi. Sa oled jõudnud arusaamisele, et piltlikult öeldes on silm kaamera, mis passiivselt kogub valgust ja toob selle sisse, et jäädvustada fotod sellest, mis tegelikult seal väljas on, ilma et see muudaks meelte andmeid. Ma väidan, et tegelikult on selle lihtsa lause vastupidine osa tõsi: uskumine on nägemine. Ma pakun välja, et silm on kaamera, mis filtreerib suurema osa elektromagnetilisest spektrist, et jäädvustada ainult nähtavat valgust, ja et kaamerat kontrollib fotograaf, kes valib teadlikult või alateadlikult, mida pildistada."*¹⁹

Antud juhul alustame uskumusest, et punast pada kuut ei ole olemas, nii et seda on raske näha sellisena, nagu see tegelikult on; ja mõnele väga tugeva ja kontrolliva uskumussüsteemiga inimesele on see praktiliselt võimatu.

* * *

Ma kaalusin pikalt, kas lisada see järgmine näide, sest see on nii vastuoluline; kuid see on ka kõige täiuslikum näide, mis mulle meenub, et illustreerida, kuidas meie uskumused mõjutavad seda, mida me "seal väljas" tajume, ja takistavad meid nägemast "seda, mis on", ning kuidas need uskumused võivad luua nii palju valu ja kannatusi meie elus.

Isegi kui sa ei ole kristlane, tead tõenäoliselt, et Jeesus löödi risti ja suri ristil, et kolm päeva hiljem surnuist üles tõusta. Viimase 2000 aasta jooksul on paljud inimesed seda uskunud ja oma elu sellele rajanud.

Siin on kirjakoht Pühast Piiblist, millel see uskumus põhineb. (Isegi kui sa seda lugu juba tead, palun loe seda nüüd uuesti.)...

Luuka 23:50 "Ja vaata, Juuda linnast Arimaatiast pärit Joosepi-nimeline.....

52 läks Pilaatuse juurde ja palus enesele Jeesuse ihu.

53 Ja ta võttis selle maha, mähkis linasse ja asetaskaljusse raiutud hauda, kuhu polnud veel mitte kedagi maetud.....

55 Aga naised, kes olid Jeesusega koos tulnud Galileast, läksid kaasa ja vaatasid hauakambrit ja seda, kuidas tema ihu sinna pandi.

56 Siis nad pöördusid tagasi ning panid valmis lõhnarohte ja mürri. Ja hingamispäeval puhkasid nad käsu järgi.

24:1 Aga esimesel nädalapäeval, veel enne koitu läksid naised hauale, tuues kaasa lõhnarohte, mis nad olid valmis pannud.

2 Ent nad leidsid kivi hauakambri eest ära veeretatud olevat.

3 Ja kui nad sisse astusid, ei leidnud nad Issanda Jeesuse ihu.

4 Ja sündis, et kui nad olid nõutuses selle pärast, vaata, kaks meest seisid nende juures erevalges rõivas.

5 Aga kui naised hirmu tundes silmad maha löid, ütlesid mehed neile: „Mis te otsite elavat surnute juurest?

6 Teda ei ole siin, ta on üles äratatud. Tuletage meelde, mida ta teile rääkis juba Galileas,

7 öeldes, et Inimese Poeg peab antama patuste inimeste kätte ja risti löödama ja kolmandal päeval üles tõusma."

8 Ja naistele tulid meelde Jeesuse sõnad.

9 Ja pöördudes hauakambri juurest tagasi, kuulutasid nad kõike seda neile üheteistkümnele ja kõigile teistele.

10 Aga need olid Maarja Magdaleena ja Johanna ja Maarja, Jaakobuse ema, ja muud naised koos nendega. Nad rääkisid seda apostlitele,

11 ent need sõnad paistsid nende silmis otsekui tühi jutt ja nad ei uskunud naisi.

12 [Peetrus aga tõusis püsti ja jooksis hauakambri juurde, ja kui ta kummargil sisse vaatas, siis nägi ta üksnes surilinu. Ja ta läks ära, endamisi imestades sündinu üle.]

13 Ja vaata, kaks nendest olid selsamal päeval minemas külla, mis on Jeruusalemmast umbes kümne kilomeetri kaugusel,+ mille nimi on Emmaus.

14 Ja nad vestlesid omavahel kõigest, mis olid juhtunud.

15 Ja sündis, et nende vesteldes ja arutledes lähenes neile Jeesus ise ja kõndis nendega kaasas.

16 Ent nende silmi peeti, nii et nad ei tundnud teda ära.

17 Aga Jeesus ütles neile: „Mis lood need on, mida te omavahel veeretate teed käies?" Ja nad jäid kurvalt seisma.

18 Aga üks neist, nimega Kleopas, ütles temale: „Sina vist üksi oled selline võõras Jeruusalemmas, kes veel ei tea, mis neil päevil seal on sündinud?"

19 Ja ta küsis neilt: „Mis siis?“ Nemad ütlesid talle: „See, mis juhtus Jeesuse Naatsaretlasega, kes oli prohvet, vägev teos ja sõnas Jumala ja kogu rahva ees,

20 kuidas meie ülempreestrid ja vanemad on ta loovutanud surmakohtu kätte ja risti löönud.

21 Aga meie lootsime, et tema ongi see, kes Iisraeli rahva lunastab. Ometi on täna käes kolmas päev pärast kõige selle sündimist.

22 Aga ka mõned naised meie seast, kes käisid koidu ajal hauakambri juures, panid meid hämmastuma.

23 Kui nad tema ihu ei leidnud, tulid nad, öeldes end ka näinud olevat inglite nägemust, kes ütelnud, et tema elab.

24 Ja mõned meie kaaslastest läksid hauakambrisse ja leidsid nõnda olevat, nagu ka naised olid ütelnud, teda ennast nad aga ei näinud."

28 Ja kui nad lähenesid külale, kuhu nad olid minemas, tegi ta, nagu läheks ta edasi.

29 Aga nemad käisid talle peale, öeldes: „Jää meie juurde, sest õhtu jõuab ja päev on juba veeremas!" Ja tema läks sisse, et nende juurde jääda.

30 Ja see sündis, kui ta nendega lauas istus, et võttes leiva ta õnnistas ja murdis ning andis neile.

31 Siis avanesid neil silmad ja nad tundsid ta ära. Ja tema kadus nende silmist.

32 Ja nad ütlesid teineteisele: „Eks meie süda põlenud meie sees, kui ta teel meiega rääkis ja meile kirju selgitas?"

33 Ja nad tõusid ning pöördusid selsamal tunnil tagasi Jeruusalemma ning leidsid koos olevat need üksteist ja nende kaaslased,

34 kes ütlesid: „Issand on tõesti üles äratatud ja on end näidanud Siimonale.”

35 Ja nemad ise kirjeldasid, mis tee peal oli juhtunud ja kuidas nad olid tema leivamurdmisest ära tundnud.

36 Aga kui nad seda kõike rääkisid, seisis Jeesus ise nende keskel ja ütles neile: „Rahu olgu teile!”

37 Aga nemad kokkusid ja löid kartma, arvates end vaimu nägevat.

38 Ent tema ütles neile: „Miks te olete nii kohkunud ja miks sellised kahtlused tõusevad teie südames?”

39 Vaadake mu käsi ja mu jalgu, et see olen mina ise! Puudutage mind kätega ja vaadake, sest vaimul ei ole ju liha ega luid, nõnda nagu te minul näete olevat!”

40 Ja seda öeldes näitas Jeesus neile oma käsi ja jalgu.

41 Aga kui nad rõõmu pärast ikka veel ei uskunud ja imestasid, ütles ta neile: „Kas teil on siin mingit söögipoolist?”

42 Nemad panid ta ette tüki küpsetatud kala,

43 ja Jeesus võttis ja sõi nende silma all." 20

Aga mis siis, kui see on tegelikult lugu mehest, kes võeti oma ristilt maha juba kolme tunni pärast, oli veel elus, viidi salajasse peidupaika, kus teda raviti tema käte, jalgade, pea ja külje haavu, jäi ellu, lahkus kolm päeva hiljem omal jõul ja kohtus oma jüngritega teel, kui ta Jeruusalemmast välja kõndis.

Teisisõnu, ma tahan paluda sul uuesti lugeda täpselt sama piiblilugu, ilma eelneva uskumiseta, et Jeesus suri ristil.....

Luuka 23:50 "Ja vaata, Juuda linnast Arimaatiast pärit Joosepi-nimeline.....

52 läks Pilaatuse juurde ja palus enesele Jeesuse ihu.

53 Ja ta võttis selle maha, mähkis linasse ja asetas kaljusse raiutud hauda, kuhu polnud veel mitte kedagi maetud.....

55 Aga naised, kes olid Jeesusega koos tulnud Galileast, läksid kaasa ja vaatasid hauakambrit ja seda, kuidas tema ihu sinna pandi.

56 Siis nad pöördusid tagasi ning panid valmis lõhnarohte ja mürri. Ja hingamispäeval puhkasid nad käsu järgi.

24:1 Aga esimesel nädalapäeval, veel enne koitu läksid naised hauale, tuues kaasa lõhnarohte, mis nad olid valmis pannud.

2 Ent nad leidsid kivi hauakambri eest ära veeretatud olevat.

3 Ja kui nad sisse astusid, ei leidnud nad Issanda Jeesuse ihu.

4 Ja sündis, et kui nad olid nõutuses selle pärast, vaata, kaks meest seisis nende juures erevalges rõivas.

5 Aga kui naised hirmu tundes silmad maha löid, ütlesid mehed neile: „Mis te otsite elavat surnute juurest?

6 Teda ei ole siin, ta on üles äratatud. Tuletage meelde, mida ta teile rääkis juba Galileas,

7 öeldes, et Inimese Poeg peab antama patuste inimeste kätte ja risti löödama ja kolmandal päeval üles tõusma."

8 Ja naistele tulid meelde Jeesuse sõnad.

9 Ja pöördudes hauakambri juurest tagasi, kuulutasid nad kõike seda neile üheteistkümnele ja kõigile teistele.

10 Aga need olid Maarja Magdaleena ja Johanna ja Maarja, Jaakobuse ema, ja muud naised koos nendega. Nad rääkisid seda apostlitele,

11 ent need sõnad paistsid nende silmis otsekui tühi jutt ja nad ei uskunud naisi.

12 [Peetrus aga tõusis püsti ja jooksis hauakambri juurde, ja kui ta kummargil sisse vaatas, siis nägi ta üksnes surilinu. Ja ta läks ära, endamisi imestades sündinu üle.]

13 Ja vaata, kaks nendest olid selsamal päeval minemas külla, mis on Jeruusalemmast umbes kümne kilomeetri kaugusel, + mille nimi on Emmaus.

14 Ja nad vestlesid omavahel kõigest, mis olid juhtunud.

15 Ja sündis, et nende vesteldes ja arutledes lähenes neile Jeesus ise ja kõndis nendega kaasas.

16 Ent nende silmi peeti, nii et nad ei tundnud teda ära.

17 Aga Jeesus ütles neile: „Mis lood need on, mida te omavahel veeretate teed käies?“ Ja nad jäid kurvalt seisma.

18 Aga üks neist, nimega Kleopas, ütles temale: „Sina vist üksi oled selline võõras Jeruusalemmas, kes veel ei tea, mis neil päevil seal on sündinud?“

19 Ja ta küsis neilt: „Mis siis?“ Nemad ütlesid talle: „See, mis juhtus Jeesuse Naatsaretlasega, kes oli prohvet, vägev teos ja sõnas Jumala ja kogu rahva ees,

20 kuidas meie ülempreestrid ja vanemad on ta loovutanud surmakohtu kätte ja risti löönud.

21 Aga meie lootsime, et tema ongi see, kes Iisraeli rahva lunastab. Ometi on täna käes kolmas päev pärast kõige selle sündimist.

22 Aga ka mõned naised meie seast, kes käisid koidu ajal hauakambri juures, panid meid hämmastuma.

23 Kui nad tema ihu ei leidnud, tulid nad, öeldes end ka näinud olevat inglite nägemust, kes ütelnud, et tema elab.

24 Ja mõned meie kaaslastest läksid hauakambrisse ja leidsid nõnda olevat, nagu ka naised olid ütelnud, teda ennast nad aga ei näinud."

28 Ja kui nad lähenesid külale, kuhu nad olid minemas, tegi ta, nagu läheks ta edasi.

29 Aga nemad käisid talle peale, öeldes: „Jää meie juurde, sest õhtu jõuab ja päev on juba veeremas!" Ja tema läks sisse, et nende juurde jääda.

30 Ja see sündis, kui ta nendega lauas istus, et võttes leiva ta õnnistas ja murdis ning andis neile.

31 Siis avanesid neil silmad ja nad tundsid ta ära. Ja tema kadus nende silmist.

32 Ja nad ütlesid teineteisele: „Eks meie süda põlenud meie sees, kui ta teel meiega rääkis ja meile kirju selgitas?"

33 Ja nad tõusid ning pöördusid selsamal tunnil tagasi Jeruusalemma ning leidsid koos olevat need üksteist ja nende kaaslased,

34 kes ütlesid: „Issand on tõesti üles äratatud ja on end näidanud Siimonale."

35 Ja nemad ise kirjeldasid, mis tee peal oli juhtunud ja kuidas nad olid tema leivamurdmisest ära tundnud.

36 Aga kui nad seda kõike rääkisid, seisis Jeesus ise nende keskel ja ütles neile: „Rahu olgu teile!”

37 Aga nemad kokkusid ja löid kartma, arvates end vaimu nägevat.

38 Ent tema ütles neile: „Miks te olete nii kohkunud ja miks sellised kahtlused tõusevad teie südames?”

39 Vaadake mu käsi ja mu jalgu, et see olen mina ise! Puudutage mind kätega ja vaadake, sest vaimul ei ole ju liha ega luid, nõnda nagu te minul näete olevat!”

40 Ja seda öeldes näitas Jeesus neile oma käsi ja jalgu.

41 Aga kui nad rõõmu pärast ikka veel ei uskunud ja imestasid, ütles ta neile: „Kas teil on siin mingit söögipoolist?”

42 Nemad panid ta ette tüki küpsetatud kala,

43 ja Jeesus võttis ja sõi nende silma all.”

"Vaadake mu käsi ja jalgu, et see olen mina ise; võtke mind kätte ja vaadake, sest vaimul ei ole liha ja luid, nagu te näete mind olevat." Ma ei kujuta ette, kuidas see võiks olla veel selgem. Jeesus ütleb, et ta on elus, et see oli tema tegelik füüsiline keha, mitte vaim; ja et seda tõestada, sõi ta nendega koos liha.

Teistes evangeeliumides on veelgi rohkem kõnekaid fraase. Matteuse evangeeliumis [21](#) näiteks...

Matteuse 28:5 " Aga ingel pöördus naiste poole ja ütles: „Teie ärge kartke! Ma tean, et te otsite ristilöödud Jeesust.

6 Teda ei ole siin, ta on üles äratatud, nõnda nagu ta ütles. Tulge, vaadake paika, kus ta magas!

7 Ja minge kiiresti, öelge tema jüngritele, et ta on üles äratatud surnuist! Ja vaata, ta läheb teie eele Galileasse, seal te saate teda näha. Vaata, ma olen seda teile öelnud."

...ja...

Matteuse 28:10 "Siis Jeesus ütles neile: „Ärge kartke! Minge ning teatage mu vendadele, et nad läheksid Galileasse, ja seal saavad nad mind näha.".....

16 Need üksteist jüngrit läksid aga Galileasse sinna mäele, kuhu Jeesus neid oli käskinud minna.

17 Ja kui nad teda nägid, kummardasid nad teda,

Ülestõusnud keha ei pea "enne" kedagi teist kuhugi minema. See ilmub sinna lihtsalt spontaanselt. Samuti ei pea ta kellelegi ütlema, et ta peaks kuhugi minema, et seda näha.

Markuse evangeelium [22](#) ütleb....

Markuse 15:43 "tuli Arimaatia Joosep, lugupeetud mees, Suurkohtu nõunik, kes ka ise ootas Jumala riiki, võttis julguse kokku ja astus sisse Pilaatuse juurde ning palus enesele Jeesuse ihu.

44 Aga Pilaatus imestas, et Jeesus on juba surnud,....

"Imestada" sünonüümiks on "üllatuda" – Pilaatus üllatus, kuidas Jeesus võis surnud olla, sest ta oli ristil olnud vaid kolm tundi ja tavaliselt võtab palju kauem aega, et risti löömine kedagi surmaks. "Roomlased kasutasid ristilöömist kui pikaajalist, piinavat ja alandavat surma..... Ristilöömist on võimalik üle elada, kui seda ei pikendata, ja on andmeid inimeste kohta, kes seda tegid." [23](#)

...ja...

Markuse 16:1 "Ja kui hingamispäev oli möödas, ostsid Maarja Magdaleena ja Jaakobuse ema Maarja ja Saloome lõhnarohte, et tulla Jeesust võidma."

"Võidma" tähendab ka "määrida või salvida õli või õlise ainega", [24](#) mis on ka tänapäeval veel elusoleva keha haavade tavaline meditsiiniline ravi.

...ja...

Markuse 16:9 "Aga kui Jeesus nädala esimesel päeval vara oli üles tõusnud, näitas ta end esmalt Maarja Magdaleenale, kellest ta oli seitse kurja vaimu välja ajanud,

10 ja too läks ja kuulutas neile, kes olid tulnud koos temaga, kui nad leinasid ja nutsid.

11 Ja nemad ei uskunud, kui said kuulda, et Jeesus elab ja et Maarja Magdaleena oli teda elusana näinud.

12 Aga seejärel näitas Jeesus end teisel kujul kahele teekäijale nende seast, kes olid minemas maale.

13 Ja need tulid tagasi ja kuulutasid teistele, aga nad ei uskunud neidki.

"Ja kui nad kuulsid, et ta oli elus"!!! Kuidas saab seda valesti mõista?

...ja...

Markuse 16:14 "Viimaks näitas Jeesus end neile üheteistkümnele, kui nad lauas istusid, ning sõitles nende uskmatust ja kõva südant, et nad ei olnud uskunud neid, kes olid teda näinud pärast ta ülesäratamist."

Ja Johannese evangeeliumis [25](#)...

Johannese 19:39 "Siis tuli ka Nikodeemos, kes kord varem oli tulnud Jeesuse juurde öösel, ja tõi kaasa sada naela mürri ja aaloe segu."

Nikodeemos oli "jõukas ja populaarne püha mees, kellel olid väidetavalt imelised võimed." [26](#)

Mürri ja aaloed kasutati mitte ainult palsameerimiseks, vaid ka haavade raviks. Mürri kasutatakse praegu mõnedes linimentides ja tervendavates salvides, mida võib kasutada hõõrdumiste ja muude väiksemate nahahaiguste puhul. Alternatiivmeditsiinis öeldakse, et mürrimee segamine äädikaga suurendab selle valuvaigistavat toimet. [27](#) Kreeklased ja roomlased kasutasid aaloet [28](#) haavade raviks, nagu ka meie tänapäeval.

...ja...

Johannese 20:6 "Siis tuli ka Siimon Peetrus temale järele ja astus hauda sisse ja nägi maas olevaid surilinu

7 ja higrätikut, mis oli Jeesuse pea ümber olnud, et see ei olnud koos surilinadega, vaid eraldi kokkumässituna teises kohas.

Riie Jeesuse pea ümber, kus tal olid haavad okaskroonist, oli teises kohas kui ülejäänud – ebatõenäoline, kui tema keha tõusis üles ja jättis oma "linased riided" sinna lamama.

...ja lõpuks...

Johannese 20:19 "Kui nüüd selsamal nädala esimesel päeval oli õhtuaeg ja seal, kuhu jüngrid olid kogunenud, olid ukсед lukus, sest nad kartsid juute, tuli Jeesus, jäi seisma nende keskele ja ütles neile: „Rahu teile!"

20 Kui ta seda oli öelnud, näitas ta neile oma käsi ja külge. Siis said jüngrid rõõmsaks Issandat nähes.

Pean lisama, et üsna tõenäoliselt arvasid Jeesuse jüngrid tõesti, et ta suri ristil, nii et ma saan aru nende hämmastusest, kui nad avastasid, et ta ei surnud. Kuid isegi kui Piiblit lugeda ilma eelneva usuta, on üsna selge, et Jeesus elas oma ristilöömise üle.

2000 aastat on kristlus põhinenud uskumusel, et Jeesus suri ristil (paljud ütlevad "meie pattude eest") ja tõusis surnuist üles. Mõelge sellele, millist mõju on see üks uskumus avaldanud maailmale ja paljudele meist isiklikult. On peetud sõdu, miljoneid inimesi on hukkunud ja veel miljonid on elanud selle uskumuse alusel süütundes ja häbi tundes.

Kuid on piisavalt tõendeid, et see uskumus ei ole tõsi, [29](#) ja isegi Piibel ei ütle, et see juhtus nii, välja arvatud juhul, kui loed evangeeliume, kus see uskumus on juba olemas; ja siis pead sa ikkagi tegema väga suuri oletusi. (Tuleta meede Ockhami habemenuga, et parim vastus on see, mis sisaldab kõige vähem eeldusi.)

Nii alustame me hinnangust, et me kõik oleme inimestena loomupäraselt vigased (roomakatoliku kirik nimetab seda "pärispatuks"); me kujundame – vaatamata tõenditele – usu, et Jumala Poeg on surnuist üles äratatud, et meid meie patust loomusest päästa; ja me oleme arvamusel, et igaüks, kes ei usu Temasse, ei saa pääseda taevasse.

See muudab mängu väga huvitavaks!

* * *

Siin on veel üks kiire näide sellest, kuidas see hinnang-uskumus-mõttekäik juhtub.....

Ütleme, et sa pead prostitutsiooni mingil põhjusel "valeks". Siis tekib sul veendumus, et valitsus peaks midagi tegema, et seda peatada, ja sa oled

arvamusel, et iga mees või naine, kes tegeleb prostitutsiooniga, käitub ebamoraalselt.

Ja oletame, et sinu *Lõpmatu Mina* loob sulle oma kookonis kogemuse, kus sa seisad sellega silmitsi, näiteks kui sinu abikaasa või naine või armuke või poeg või tütar või hea sõber – keegi, keda sa armastad ja austad ning imetled – arreteeritakse prostitutsiooni süüdistusega, kas siis seksi raha eest hankimise või müümise eest.

Ma võin ette kujutada, et see võib sulle ebamugavust tekitada, ja tõsist ebamugavust, kui see oleks sinu abikaasa. Nii et see on sinu võimalus käivitada kõigepealt Roberti protsess, et võtta olukorrast välja "kuumus" ja "ebamugavus" ning "reaalsus", ja seejärel käivitada Jedi vaimne autolüüis, et avastada valearusaamad, valeandmed ja ego kihid, mis on selle hinnangu tulemuseks.

Enamasti saad lihtsalt jälgida ebamugavustunnet – näiteks emotsiooni või valu –, et tuua esile hinnang. Selle näite puhul peaks olema üsna lihtne leida aluseks olev hinnang, et sa pead prostitutsiooni "vääraks", ja kasutada vaimset autolüüsi, et küsida: "Kas see on tõsi?".

Kuid mõnikord ei ole see nii lihtne; hinnang ei ole nii kergesti kättesaadav, see on sügavamale maetud, peidus sinu teadvuse eest. Selle asemel võid järgida emotsiooni, et leida uskumus, ja seejärel järgida uskumust, et leida otsus. Või kui ka uskumuse juurde on raske jõuda, siis järgi emotsiooni, et leida arvamus, seejärel järgi arvamust, et leida uskumus, seejärel järgi uskumust, et leida otsus. Saad aru.

Pea meeles, mida Jed McKenna ütles...

"Kõik unenäoiseisundiga seotud kiindumused on tehtud energiast. Seda energiat nimetatakse emotsiooniks. Kõik emotsioonid, nii positiivsed kui ka negatiivsed, on kiindumused."

...nii et pea iga emotsiooni, mis on väiksem kui täielik rõõm, vaimustus ja entusiasm, märguandeks – punaseks lipuks –, mis viib sind oma arvamuste, uskumuste ja hinnangute juurde.

Tegelikult võid seda teha mis tahes arvamuse või uskumuse puhul igal ajal, ilma et sul oleks vaja oma *Lõpmatul Minal* lasta luua sulle katalüütilist kogemust. Kui kuuled end arvamust avaldamas – ükskõik millist arvamust – otsi üles uskumus, mis sind selle arvamuse juurde viis, ja seejärel otsi sügavamalt hinnangut, mis selle uskumuse juurde viis.

Pea meeles, et kõik hinnangud, uskumused ja arvamused on moodustatud kinosaalis ja põhinevad valedel eeldustel; seega on nad kõik valed.

Seda võib olla raske aktsepteerida mõnel inimesel, kes on väga kiindunud oma arvamusse ja kelle ego kihid on kuhjunud üksteise peale mitmel tasandil. Kuid just need kiindumused ja neist lahti laskmine ongi kogu selle kookoniprotsessi mõte.

* * *

"Okei," võid öelda, "ma näen elu ilma hinnanguteta, ma võin isegi ette kujutada elu ilma uskumusteta, aga elu ilma arvamusteta? Kas see pole mitte kuidagi... igav? Kas sa lihtsalt võtad kõike, mis sinu hologrammis ette antakse, ilma küsimata või diskrimineerimata?"

Jah ja ei. Jah, sa aktsepteerid kõike, mis sulle ette pannakse, sest sinu *Lõpmatu Mina* lõi sulle "kõike ja kõike", mida ta tahab, et sa kogeksid, kuni kõige väiksemate detailideni välja. On tõsi, et ma ei ela enam hinnangute, uskumuste ja arvamustega, välja arvatud need juhuslikud hetked, mil üks neist võib mulle esile kerkida, et seda tuvastada ja töödelda. Aga ei, elu ei ole kaugeltki igav ja mul on oma eelistused.

Jed McKenna alustas oma *Enlightenment Trilogy* teist raamatut öeldes: "Ma vihkan L. A.-d". Ma ei saanud kunagi aru, kas Jed väljendas hinnangulist arvamust või kasutas lihtsalt mingit kirjanduslikku võtet efekti saavutamiseks.

Ma ei "vihka" midagi, kuid ma "eelistan" paljusid asju.

Mis vahe on? See võib mõnikord olla väga peen ja keeruline, kuid ma püüan seda selgitada.

Arvamus, mis põhineb uskumusel ja hinnangul, sisaldab vastuseisu vastupidisele arvamusele. Eelistusel ei ole vastupanu, vaid see on lihtsalt valiku väljendus.

Ma ei eelista Trips-Traps-Trulli mängida, välja arvatud juhul, kui ma olen tegelemas väga väikese lapsega. **Minu jaoks** on see mäng väga igav, kuna see on võitmatu, kui mängida kellegagi, kellel on vähegi aimu, mis toimub. Nüüd, kui ma tean, et selline mäng nagu triktrak 30 on olemas, eelistan ma selle asemel mängida seda. Mul ei ole mingit vastuseisu Trips-Traps-Trulli mängimisele, ma ei ole selle kohta hinnanguid andnud, ei mingeid uskumusi, ei mingeid arvamusi selle kui mängu kohta. Ma lihtsalt eelistan seda enamasti mitte mängida.

Samamoodi ei eelista ma mängida hinnangute mängu, usumängu, arvamusmängu, hirmumängu, Inimmängu esimest poolt. Mul ei ole mingit vastuseisu, et mängida midagi sellest, kui sobivad asjaolud peaksid tekkima ja on selge, et minu *Lõpmatu Mina* lõi seda minu kogemuse jaoks; ja mul ei ole selle kohta mingeid hinnanguid, mingeid uskumusi, mingeid arvamusi selle kohta peale selle, kui täiuslik mäng see oli minu metamorfoosi ühes etapis ja kui täiuslik see on teistele inimestele, kes seda ikka veel mängida tahavad.

Kuid ma ei soovi ka palju aega veeta inimestega, kes mängivad Inimmängu esimest poolt. Mulle meeldib elada nii, et ma ei ole ümbritsetud teiste inimeste pideva draama ja konfliktide müraga. Ma eelistan Trips-Traps-Trullist mitte

rääkida. Ma ei taha kuulata Trips-Traps-Trulli mängijaid, kes veedavad enamiku oma ajast mängust rääkides, varasemate mängude ülesehitamist, süüdistades kedagi petmises mängus, mille nad näiliselt kaotasid, kirjeldades üksikasjalikult, kui suured ohvrid nad on, kui nad kaotavad, või isegi arutades uusi strateegiaid, kuidas võita mäng, mida ei saa võita. Aga ma ei mõista neid hukka. Tegelikult ma toetan neid täielikult, et nad jätkaksid täpselt seda, mida nad teevad; lihtsalt ma ei leia, et see oleks üldse huvitav või lõbus, et ise selles osaleda.

Ma eelistan vaikust mootorratta mootorimürale. Eelistan alkoholi mitte juua, sellest saadava tunde tõttu. Ma eelistan purjetamist mootorpaadisõidule. Ma eelistan süüa pigem valke ja köögivilju kui süsivesikuid. Ma eelistan sooja ilma külmale, päikest lumele, randa mägedele ja vähem (või üldse mitte) riideid rohkemale. Ma eelistan filmi vaatamist jutuajamisele, kontserti kokteilipeole, üksildast jalutuskäiku koos kõrvaklappidest tuleva hea muusikaga pidulikule õhtusöögile. Ma eelistan sukeldumist ookeanis neljakümne jala sügavusele maismaal kõndimisele.

Need oleksid minu valikud, kui ma saaksin valida. Aga ma olen seal, kus mu *Lõpmatu Mina* tahab, et ma oleksin, ja kogen seda, mida mu *Lõpmatu Mina* tahab, et ma kogeksin, täieliku rõõmuga ja ilma kõhkluste, hinnangute või vastupanuta, sest ma usaldan täielikult oma *Lõpmatut Mina*, ja see on minu kui Mängija ülesanne Inimmängus.

Ma hoiataksin eriti neid, kes on oma kookonis uued, et nad oleksid väga ettevaatlikud selle arvamuse-eelistuse asja suhtes. Kohtumõistmist on mõnikord piisavalt raske märgata, ilma et tunduks keeruline; ja tundub nii lihtne öelda: "Ma eelistan mitte olla sellise inimesega koos" ja arvata, et see on eelistuse avaldus, kuigi tegelikult on see kohtumõistmise avaldus.

Minu jaoks oli alguses palju lihtsam lihtsalt eeldada, et iga eelistus, mida ma tahtsin väljendada, oli tegelikult hinnangul ja veendumusel põhinev arvamus, ning seda vastavalt sellele töödelda. Umbes aasta pärast, kui mul oli mugavam

oma hinnangutest, uskumustest ja arvamustest lahti lasta – kui ma tundsin end üsna kindlalt, et suudan märgata, kui mu ego üritab mulle midagi pähe lipsata –, lubasin endale taas eelistusi.

Kuid ma olen endiselt väga valvas ja panen oma "eelistused" regulaarselt kahtluse alla, et veenduda, et ma ei oska millelegi vastu seista, sest **vastupanu** on võti.

ALLMÄRKUSED

1. [BruceLipton.com](#)↔
2. Lipton, Bruce H. [Intelligente Zellen](#) – in German and English ↔
3. [Wikipedia](#) – Placebo (eesti keeles – [platseebo](#)) ↔
4. Lipton, Bruce H. [Id.](#)↔
5. [Wikipedia](#) – Nocebo (eesti keeles – [notseebo](#)) ↔
6. Lipton, Bruce H. [Id.](#)↔
7. [The Group for the Scientific Reappraisal of the HIV/AIDS Hypothesis](#)↔
8. [Kary Mullis video](#)↔
9. Duesberg, P. [HIV and AIDS](#), Science 260: 1705 ↔
10. Hiltz, Philip J. "Federal Inquiry Finds Misconduct by a Discoverer of [The Aids Virus](#)," *New York Times*, December 31, 1992; Crewdson, John. *Chicago Tribune*, "In Gallo Case, Truth Termed a Casualty," January 1, 1995 ↔
11. Brink, Anthony, [The Pope of AIDS](#)↔
12. Culliton, B.J. "[Inside the Gallo Probe](#)," Science 1990; 248:1494-1498 ↔
13. Davis, Stephen, [Wrongful Death: The AIDS Trial](#)↔

14. Reisler, Ronald, et al. [Grade 4 Events Are as Important as AIDS Events in the Era of HAART](#)↔
15. Lipton, Bruce H. [Id.](#)↔
16. Lipton, Bruce H. [Id.](#)↔
17. Lipton, Bruce H. [Id.](#)↔
18. Bruner, Jerome S. and Postman, L. [On the Perception of Incongruity: A Paradigm](#)↔
19. autor teadmata, viide kadunud ↔
20. The Holy Bible, King James Version. [The Gospel according to St. Luke](#), Chapters 23 & 24 ([Luuka evangeelium](#), peatükid 23 ja 24) ↔
21. The Holy Bible, King James Version. [The Gospel according to St. Matthew](#), Chapter 28 ([Matteuse evangeelium](#), peatükk 28) ↔
22. The Holy Bible, King James Version. [The Gospel according to St. Mark](#), Chapters 15 & 16 ([Markuse evangeelium](#), peatükid 15 ja 16) ↔
23. [Wikipedia](#) – Crucifixion (eesti keeles – [ristilöömine](#)) ↔
24. [Merriam-Webster Dictionary](#) – anoint (eesti keeles – [võidmine](#)) ↔
25. The Holy Bible, King James Version. [The Gospel according to St. John](#), Chapters 19 & 20 ([Johannese evangeelium](#), peatükid 19 ja 20) ↔
26. [Wikipedia](#) – Nicodemus (eesti keeles – [Nikodeemus](#)) ↔
27. [Wikipedia](#) – Myrrh (eesti keeles – [mürr](#)) ↔
28. [Wikipedia](#) – Aloe (eesti keeles – [aalo](#)) ↔
29. Baigent, Michael et al. [Holy Blood, Holy Grail](#)↔
30. <https://et.wikipedia.org/wiki/Triktrak>↔

18. peatükk - Vastupanu

Pärast veel mitu tundi kestnud vaimset autolüüsi kirjutasin veel midagi, mis on tõsi:

See, mille vastu sa oled, jääb püsima.

Ma arvan, et kuulsin seda esimest korda L. Ron Hubbardilt – üks tema "geniaalsetest" hetkedest skaudina aastaid tagasi – enne, kui teised hakkasid seda ütleva ja enne, kui ta oma teel eksis. Nii et see ei ole midagi, mida ma välja mõtlesin, kuid ma katsetasin seda ja leidsin, et see on tõsi.

Internetis otsides näen viiteid sellele lausele, mis on omistatud paljudele erinevatele allikatele ja rühmadele, alates kuulsast psühhiaatrist Carl Jungist (kuigi ma ei suutnud kunagi kontrollida, kas ta seda ütles), EST-ist (kuigi Warner Erhard võttis EST-i põhialused L. Ron Hubbardilt), Neale Donald Walschist *Conversations with God*. Seda kasutati ka Rhonda Byrne'i raamatus *The Secret*. Kuid nagu kinosaalis on vaja, muudeti selle tegelikku tähendust ja rakendust, nii et Inimtäiskasvanud, kes püüavad seda tarkuse pärlit kasutada oma enese arendamiseks, satuvad hoopis sügavamale piirangutesse.

"Iga kord, kui me millegi vastu seisame, kulutame oma energiat valesti. Palju parem – ja tõepoolest palju lihtsam – on lõpetada vastupanu sellele, mida me ei taha, ja keskenduda sellele, et meelitada ligi seda, mida me tahame. Selle asemel, et seista vastu vaesusele ja püüda selle vältimiseks rohkem raha teenida, saades teise töökoha, proovige keskenduda jõukuse ligimeelitamisele, omades töö ajal positiivseid mõtteid. Kui sa vihkad oma tööd ja mõtled sellele igal hommikul, siis sa ei taha tööle minna. Seetõttu on raskem saada edutamist või leida paremat tööd."

Baruhovich, Tamara. [What You Resist Persists](#)

"Külgetõmbe seadus ütleb lihtsalt, et sa tõmbad oma ellu seda, millest sa mõtled. Sinu domineerivad mõtted leiavad viisi, kuidas need avalduvad."

Pavlina, Steve. [The Law of Attraction](#)

Nüüdseks peaksid olema võimeline nägema, mis ei vasta tõeale selles tõlgenduses "see, mille vastu sa oled, jääb püsima", kuidas seda väänati kino sees, et see oleks Inimtäiskasvanu jaoks (nagu kõik asjad peavad olema) mittetoimiv. Aga igaks juhuks ütlen ma selle selgelt välja.....

Eeldus on, et sa peaksid lõpetama negatiivsete mõtete mõtlemise ja keskenduma positiivsetele mõtetele, sest kui sa keskendud negatiivsetele mõtetele, jäävad need püsima ja muudavad positiivsete mõtete avaldumise võimatuks. Kas see on piisavalt selge?

Kuid kogu see eeldus põhineb hinnangul: "negatiivsed" mõtted versus "positiivsed" mõtted. See põhineb ka ebatõel, et sa saad oma holograafilises universumis manifesteerida ükskõik mida, veel vähem meelitada ligi "positiivseid" asju, kui sa neile keskendud.

Tõsi on see, et igasugune vastupanu põhineb hinnangul; või teisisõnu, vastupanu ei oleks olemas ilma eelneva hinnanguta. Kui sa hindad midagi "negatiivseks", siis seisad sellele vastu. Seega ei ole lahendus mitte püüda eitada või ignoreerida "negatiivseid" mõtteid ja keskenduda "positiivsetele", vaid kõrvaldada üldse hinnangud, mis on vastupanu allikas.

Sa tahad "paremat" tööd? Lõpeta selle üle otsustamine, mis sul on, ja samal ajal lõpetad ka vastupanu sellele.

Kuigi ma ei taha seda "tõena" väita, on minu kogemus olnud, et seni, kuni ma millegi üle kohut mõistan ja sellele vastu seisan, jään sellesse kogemusse. Ainult siis, kui ma lõpetan hinnangute andmise ja seega automaatselt vastupanu, on võimalik, et minu kogemus muutub.

Minu esimene näide sellest on, kui olin kahekümneaastane. Olin tol ajal sügavalt süvenenud Peter Marshalli ja kutsusin Jumalat "Pealikuks", nagu tema seda tegi. Olin Caracases, Venezuelas, aidates luua selles riigis Hispaania vastet *Up With People*'le.

Olin olnud koos *Up With People*'ga umbes aasta ja veetsin suurema osa sellest ajast trummarina, kuid tahtsin olla rohkem kui trummar. Ma tahtsin olla muusikaline juht ja hindasin oma trummimängu pidevalt "vähemaks" kui see, mida ma tahtsin ja milleks ma olin võimeline, ning seetõttu panin sellele vastu.

Ühel päeval Caracases, kui ma magama läksin, toimus minuga suur muutus ja ütlesin väga siira palve.....

"Pealik, ma olen teinud otsuse. Kui sa tahad, et ma oleksin kogu oma elu trummar, kui see on parim viis, kuidas ma saan sind ja ülejäänud inimkonda teenida, siis teen seda – rõõmsalt, hea meelega ja entusiastlikult. Ma luban." Ja ma mõtlesin seda tõsiselt.

...ja ma loobusin sel hetkel igasugusest hinnangust ja vastupanust trummimängule.

Juba järgmisel päeval helistas mulle *Up With People* tegevjuht, kes ütles mulle, et ta loob kolmanda truppi ja palus mind tulla kohe tagasi selle muusikalise juhi kohale.

Ma võiksin tuua veel mitmeid selliseid näiteid oma elust, aga ma arvan, et said aru, mida ma tahan öelda.

* * *

See, mille vastu sa oled, jääb püsima.

Tegelikult, mida rohkem sa "negatiivsetele" mõtetele vastu seisad ja püüad neid asendada "positiivsete" mõtetega, seda rohkem "negatiivseid" mõtteid sul tekib. Kas see ei olegi see, mis seal kirjas on? Püüdes keskenduda ainult "positiivsetele" mõtetele, kas sa ei ole automaatselt vastu "negatiivsetele" mõtetele? Ja kas nad siis ei jää püsima?

See on nagu vana mäng "ära mõtle elevantidele". Loomulikult on elevantid kõik, millele siis mõelda saab.

Sellepärast ei toimi *The Secret* ja "Law of Attraction"; või vähemalt on see üks põhjus. Teine põhjus on see, et nad olid osa elust kinosaalis ja seetõttu ei saanud nad toimida teisiti, kui et tekitada rohkem piiranguid.

Näiteks tundub, et tänapäeval on igal pool tekkinud palju "rahutöötajaid". Aga kui sa seisad vastu sõjale, siis saad sõja; kui sa seisad vastu vägivaldale, siis saad vägivalda; ja kui sa oled "rahutöötaja", siis te seisad vastu sõjale ja vägivaldale, hoolimata sellest, mida mõned teised üritavad öelda. Nii et mida rohkem ja rohkem "rahutöötajaid" ilmub, seda rohkem ja rohkem sõdu ja vägivalda maailmas saame. Lihtsalt loe uudiseid nendel päevadel.

Rahutöö on suur tähelepanu kõrvalejuhtimine tegelikust probleemist – sinust ja sinu hinnangutest ning sinu ego kihtidest. Mahatma Gandhi ütles: "Ole muutus, mida sa soovid maailmas näha". Ta ei öelnud: "Ole see muutus, mida sa soovid maailmas näha, ja siis mine välja ja muuda maailma" või "siis mine välja ja püüa panna kõik teised olema sellised, nagu sa oled".

See on tegelikult üsna lihtne. Ainult siis, kui sa lõpetad sõja ja vägivalda "vale" või "halva" hindamise ning mõistad ja võtad neid kui täiuslikke, koos kõige muuga sinu hologrammis, siis lõpetad nende vastu võitlemise, ja siis ei pea nad enam püsima.

Jeesus ütles...

"Aga mina ütlen teile: Ärge pange vastu inimesele, kes teile kurja teeb, vaid kui keegi lööb sulle vastu paremat põske, keera talle ka teine ette! Ja sellele, kes tahab sinuga kohut käia ning võtta su särki – jäta talle ka kuub! Ja kui keegi sunnib sind käima ühe miili, mine temaga kaks! Anna sellele, kes sinult palub, ja ära pööra selga sellele, kes sinult tahab laenata!"

Matteuse evangeelium 5.39-42

Seega ei ole asi ainult vastupanus. See on selle omaksvõtmine, mille vastu sa oled; mitte püüdmine midagi parandada või muuta või täiustada, vaid selle mõistmine, et kõik on täiuslik, sõda ja vägivald kaasa arvatud. See tähendab, et "see, mille vastu sa oled, jääb püsima".

Ja mille vastu olla? Iga sinu kogemus, kuni kõige väiksemate detailideni, on loodud sinu *Lõpmatu Mina* poolt, nii et miks peaksid sellele vastu seisma? Mida sa tegelikult ütled, kui sa kogemusele vastu punnid? Sa ütled, et sinu *Lõpmatu Mina* on teinud valesti ja sa ei usalda teda.

* * *

Nüüdseks olen kindel, et sa mõistad, et selle raamatu kirjutamine on osa minu enda vaimsest autolüüsisist, nii et mind ei üllata, kui minu hologrammi ilmub mingi kogemus, mis osutab mulle midagi, mida töödelda ja raamatusse lisada.

Kui ma eelmist peatükki kirjutasin, oli minu sõbra perekond tulnud paariks nädalaks külla koos oma nelja-aastase pojaga, kellel oli kombeks karjuda nii vihast kui ka erutusest. Hüüded olid läbilõikavad, mida võimendas kaja seintelt ja ümbritsevatelt hoonetelt. Nad olid toonil, mis võiks purustada klaasi.

Vanemad ei teinud midagi, kui ta karjus, välja arvatud naermine. Kui ma oma sõbralt küsisin, ütles ta, et nii kasvatavad sakslased ja šveitslased oma lapsi, et ainult Ühendkuningriigis püütakse laste karjumist "maha suruda".

Okei, ma võin aktsepteerida, et erinevates kultuurides on erinev suhtumine lastekasvatuse, ja mul ei olnud selle suhtes mingit hinnangut, kuigi see ei ole viis, kuidas ma oma lapsi kasvasin ega kasvataks neid täna (millel ei ole midagi pistmist "allasurumisega"); ja ma olin ka Euroopas elatud aja jooksul näinud, et eurooplased üldiselt on sageli ameeriklastest hoolimatamad kõigist teistest nende ümber, olgu nad siis autoga sõitmas või seismas keset tiheda liiklusega ukseava või ignoreerimas karjuva lapse mõju ümbritsevatele inimestele.

Nii et ma **panin** nendele karjumistele paar minutit vastu, eriti kuna ma püüdsin lõpetada seitsmeteistkümnendat peatükki. Siis võtsin mõned hetked, et töödelda oma vastupanu, mõistes, et olin seotud selle ego kihiga, et olen autor ja vajan oma ruumi kirjutamiseks. Kui olin sellest lahti lasknud, võisin vabalt järgida voolu ja otsustasin, et minu *Lõpmatu Mina* soovis, et ma võtaksin enne raamatu järgmise peatüki alustamist pausi.

Õnneks oli päev jahedam kui tavaliselt kesksuvel, oli pilvine ja äikesetorm oli tulemas, nii et sain esimest korda mitme nädala jooksul ilma kõrvetava kuumuseta jalutada, mida mulle väga meeldis teha. Panin oma mp3-mängija kaela ja läksin mööda Vahemere randa linna poole, kuulates Abba suurimaid hitte, tehes oma boogie versioonid *Take a Chance on Me* ja *Dancing Queen* lugudest.

Oli nii tore taas väljas jalutada, mida ma väga hindasin ja võtsin seda kui tasu oma *Lõpmatu Mina* käest selle raske töö eest, mida olin raamatu kallal teinud. Aga mida kaugemale ma kõndisin, seda paremaks läks. Tuul ja meri olid piltilusad ja ma kohtasin oma teel üksteise järel kauneid naisi. Üks naine oli nii ilus, et ma pidin peatuma ja seda talle ütlema, millele ta vastas naeratusega ja "Aitäh", inglise keeles!

Ranna teises otsas istusin kohvikusse ja võtsin paar jääteed ning kartulikrõpsud – ma polnud neid juba mõnda aega nautinud. Ma olin nii

õnnelik, et võtsin selle jalutuskäigu ette ja kogesin nii palju rõõmu ja naudingut ning värskendust nii kehale kui ka vaimule.

Loomulikult väljendasin (vaikselt) oma tänu nelja-aastasele poisile, tema vanematele ja mu sõbrale, kes mängisid oma rolli, et ma nägin ja eraldusin oma ego teisest kihist ning et ma sain arvuti juurest eemale ja taas randa; ja oma *Lõpmatut Mina* hämmastava ja ilusa kogemuse eest; ja ennast, et olin valmis uurima oma vastupanu niipea, kui see esile kerkis. Ma ei oleks seda jalutuskäiku mingi hinna eest ära jätnud.

Seekord ma kahtlen, kas poiss lõpetab karjumise.... Vau! Ta ei lõpetanud seda täielikult, kuid helisagedus on **palju** madalam ja nüüd ei häiri see mind enam nii palju.

* * *

Mul oli aastaid tagasi üks sõber, kes teenis röögatu summa raha, kraapides lennujaamade lennuradadelt maha vana kummi. Umbes viiekümne viie aasta vanuselt diagnoositi tal vähk ja talle anti veel vaid kaks aastat elada.

Vähi vastu võitlemise asemel otsustas ta leppida oma saatusega ja tahtis oma viimased kaks aastat veeta nii, et anda midagi tagasi riigile, mida ta väga armastas ja mis oli talle nii uskumatuid võimalusi andnud. Ta asutas ajakirja "The Duck Book", milles õpetas oma lugejatele USA majandussüsteemi tõelist olemust, ja müüs 10 dollari eest eluaegseid tellimusi – tema eluaegseid, mitte lugejate. Ta arvas, et kahe aasta pärast on ta surnud, nii et mis siis ikka.

Kaks aastat hiljem oli tema vähk kadunud. Nüüd oli tal uus probleem: tuhandeid eluaegseid tellimusi 10 dollari eest. See probleem küll lahenes, kui ta mõni aasta hiljem Costa Ricas mõrvati, kuna ta oli muutunud liiga suureks ohuks maailma finantskartellile. Aga ilmselt ei olegi asi selles. Mõte on... noh, sa saad aru, mitte panna vastu vähile....

* * *

2009. aastal andsin Euroopas mõned seminarid teemadel Holograafiline universum ja Inimmäng. Loomulikult soovid, et iga seminari osana oleks sul mõned harjutused, mida osalejad saavad teha, et muuta teooriad neile reaalseks, et anda neile isiklik kogemus tõe kohta, mida sa üritad edasi anda.

Oli kolm konkreetset harjutust, mida kasutasin kõige rohkem ja mida väga soovitan ka sinul proovida. Esimene neist on võtta üks päev – kakskümmend neli tundi – ja mitte teha midagi sellist, mis sind ei innusta. Ei mingeid "peab tegema", ei mingeid "tuleb teha", ei mingeid "peaks tegema". Sul on lubatud teha ainult seda, mida sa **tahad** teha ja mis toob sulle rõõmu. See ei pruugi olla nii lihtne, kui see kõlab. Lõppude lõpuks, meil on palju harjumusi, mis laiuvad üle meie päevade Mängu esimeses pooles – uskumused, mis võivad selle protsessi käigus esile kerkida. Aga tuleta endale lihtsalt meelde, et see on eksperiment ühe päeva jooksul ja mitte midagi enam, ja vaata, mis juhtub. Vaata näiteks, kas sinu *Lõpmatu Mina* annab sulle märku või premeerib sind mingil erilisel moel, lihtsalt selleks, et sa teaksid, et see toimib ja töötab ka sinu jaoks.

Teine harjutus on jällegi võtta kakskümmend neli tundi ja mitte püüda teha midagi, et "midagi juhtuks", vaid reageerida ja vastata ainult kogemustele, mis sulle osaks saavad. Ei mingeid eesmärke, päevakorda ega sihte. Ei mõtle, et sa pead üldse midagi tegema, et asjad elus toimuksid. Lihtsalt reageeri ja vasta kogemustele, mida sinu *Lõpmatu Mina* sulle loob, ja vaata, milliseid kogemusi sa saad ning kas need toovad sulle rohkem rõõmu ja õnne, kui sa oled harjunud.

Kolmas harjutus on minu lemmik. Ühe päeva jooksul – kakskümmend neli tundi – said minu töötubades osalejad öelda ainult "Jah" kõigele, mis ilmus nende hologrammis. Nad pidid sõna "ei" oma sõnavarast välja jätma ja ütleva "jah" kõigele, mis neile ette tuli. Lõppude lõpuks, kui meie *Lõpmatu Mina* loob

iga meie kogemuse, kuni kõige väiksemate detailideni, siis miks mitte lihtsalt öelda "Jah" sellele, mida iganes see loob, ja vaadata, mis juhtub?!

Sa ei kujuta ette, millise vastupanuga ma kokku puutusin.....

"Mis siis, kui keegi palub mul teha midagi, mida ma ei taha teha?"

"Sa ütled "jah" ja teed seda."

"Aga mis siis, kui keegi teine püüab mind ära kasutada, teades, et ma võin ainult "jah" öelda?"

"See on veel üks hirm, millega sa pead silmitsi seisma."

"Aga mis siis, kui see on ebaseaduslik või ebamoraalne?"

...ja vastuväited jätkusid ja jätkusid, kõik põhinesid hirmul ja hinnangutel; ja muidugi oligi kogu mõte, et need hirmud ja hinnangud paljastuksid neile, et nad näeksid – see, ja anda osalejatele kogemus öelda "Jah" ja mõista, et nad võivad usaldada oma *Lõpmatut Mina* ja kogemusi, mida see neile loob.

Siis sain teada, et 2008. aastal linastus film, mida ma polnud kunagi näinud (või sellest kuulnud, sest olin kogu aeg Portugalis isolatsioonis) ja mille nimi oli *Yes Man* peaosas Jim Carreyga. Kui ma seda lõpuks nägin, leidsin, et see on üks geniaalsemaid filme, mis on kunagi tehtud, ja üks parimaid "vihjeid" ja "viiteid", mida on kunagi kinosaalis Inimtäiskasvanutele esitatud. Kui sa ei ole seda näinud, siis soovitan seda väga.

Mõned on püüdnud vähendada selle "Jah" sõnumit, väites, et guru tegelane Terrence võtab lõpuks oma nõuanded tagasi. Aga see pole sugugi nii.

Siin on ülesehitus.... Jim Carrey usub, et ta on teinud lepingu, et ütleb ainult "jah", ja kui ta seda lepingut rikub, juhtub temaga midagi halba. Ta tõepoolest

rikkus lepingut ja on koos Terrence'iga pärast autoõnnetust haiglas ([videoklipp](#)).

"Terrence, sa pead lepingu tühistama. See tapab mu!"

"Ei ole mingit lepingut. Seda ei ole kunagi olnud. Ma lihtsalt improviseerisin."

"Improviseerisid?"

"Noh, ma pidin midagi ütleva. Sa olid tülikas, häbistasid mind oma inimeste ees."

"Nii et kogu see "jah" on jama?"

"Ei, sa lihtsalt ei oska seda kasutada, see on kõik."

"Jah, ma tean. Ütle "jah" kõigele – tõeliselt raske mõista."

"Ei, see pole asja mõte. Noh, võib-olla alguses on see nii, aga see on lihtsalt selleks, et avada sind sellele, et sa saaksid alustada. Siis sa ütled "jah", mitte sellepärast, et sa pead või et leping ütleb sulle, vaid sellepärast, et sa tead oma südames, et sa tahad."

See ongi kogu asja mõte: Miks ei tahaks keegi öelda "Jah" igale kogemusele, mida nende *Lõpmatu Mina* neile loob? Miks peaks keegi tahtma midagi muud kui seda kogemust, mida ta praegu kogeb, teades, et tema *Lõpmatu Mina* on spetsiaalselt tema jaoks loonud, kuni kõige väiksemate detailideni välja? Miks peaks keegi oma hologrammis millegi vastu seisma?

Tegelikult võin välja mõelda paar põhjust, miks, ja need on päris head põhjused.

Esimene on see, et nad lihtsalt ei usalda oma *Lõpmatut Mina*, ja sa ei saa neid selles süüdistada. Lõppude lõpuks on nad just kogu oma elu kinosaalis saanud ühe kogemuse teise järel, millest nad ei olnud väga vaimustunud või vähemalt soovisid, et see oleks "parem", ja arvasid, et midagi on neis, mida tuleks muuta, parandada või täiustada. Lihtsamalt öeldes, paljud esimese poole kogemused tõid kaasa draama, konflikti, valu ja kannatusi – mida me nüüd teame, et need olid põhjustatud meie enda hinnangutest ja vastupanust. Kuid meil on olnud ja on jätkuvalt kombeks öelda nendele kogemustele "Ei" ja me eeldame, et sellised kogemused jätkuvad, isegi mitmekordistuvad, kui me hakkame ütlema "Jah".

Teine põhjus on see, et me oleme kontrollifriigid – me kõik, teatud määral. Me veetsime palju aega kinosaalis, püüdes kontrollida kõike – oma elu, oma raha, inimesi enda ümber, ohtlikku maailma, milles me elame, ja nii edasi. Loomulikult oli see vaid illusioon, et meil oleks üldse mingi kontroll oma kogemuste üle, välja arvatud meie reaktsioonid ja vastused neile.

"Jah" ütlemine nõuab kontrolli illusioonist loobumist, nõuab roolist lahti laskmist, täielikult ilma vastupanuta vooluga kaasa minemist.

Kuid samal ajal on "Jah" ütlemise alustamine ja sellest uue harjumuse tegemine kõige lihtsam ja kiirem viis saavutada usaldus oma *Lõpmatu Mina* vastu, kui näed, kuhu see sind viib. See võib olla ka üks võimsamaid ja tõhusamaid viise liblikaks muutumiseks. Nii et proovi seda kakskümmend neli tundi ja veendu ise.....

"Jah" ütlemine on vastumürk vastupanule.

Kakskümmend neli tundi ei ole palju – ei mingit eluaegset kohustust. Aga kui sulle meeldivad nende katsete tulemused, siis võiksid järgmine kord teha neid neljakümne kaheksa tunni jooksul, siis nädala ja siis igavesti. Ja ära unusta, et iga päeva lõpus väljendaksid kindlasti tunnustust oma *Lõpmatule Minale* oma

kogemuste eest ning tunnustust iseendale oma rolli eest Mängijana ja suurepäraselt tehtud töö eest.

Üks märkus: sa ei saa teha midagi sellest "valesti". Ei ole mingeid trikke, ei ole midagi, mille suhtes peaksid ettevaatlik olema, ei ole mingit võimalust seda ära rikkuda. Nii et ära muretse. Nagu Nike tavatses öelda: "Lihtsalt tee seda."

* * *

Kui mu noorem poeg oli kuueteistkümnene, pidasime südamest südamesse vestluse, mida ta võib-olla mäletab või ka mitte. Ma ütlesin talle, et kui ta ühel hommikul ärkab ja teda valdab mõte minna panka röövima, siis ma tahtsin, et ta teeks just seda, et ta läheks välja ja ostaks maski ja püstoli (soovitavalt mänguasja) ja kõik muu vajaliku ning läheks selle panga juurde, nagu oleks ta kavatsenud seda röövida; sest, nagu ma soovitasin, see ei tähenda, et ta peaks tegelikult panka röövima, kuigi ma ei osanud hinnata, kas see oleks lõpuks "hea" või "halb" asi.

Kuid oli ka muid võimalusi. Näiteks võiks ta panka minnes oma maski pähe panna, kui samas üks filmiproductsent (see oli Hollywoodis) läheks mööda, peataks ta ja ütleks: "Sa oled täpselt see, keda ma olen otsinud. Mul on oma filmis üks roll just sinusugusele inimesele ja ma maksan sulle 100'000 dollarit, kui sa võtad selle rolli."

Filmis *Yes Man* mõistab Jim Carrey, et ta poleks kunagi kohtunud oma elu armastusega, kui ta poleks öelnud "jah", kuigi talle jäi vale mulje, et ta pidi seda tegema mingi lepingu tõttu. (Vaata videot [siin](#).)

* * *

Mäletad päeva mõned aastad tagasi, kui ma istusin oma korteris ja sain aru, et mul ei ole tööd, sissetulekut, raha, väljavaateid, armastajat ja nii edasi; ja ma

andsin end täielikult reaalsusele, "mis oli", ilma emotsioonide või kahetsuseta või soovita oma olukorda muuta.

Nüüd võin öelda, ja sa mõistad, et ma lasin sel hetkel lahti igasugusest vastupanust oma holograafilisele kogemusele.

Kolme päeva jooksul ilmus minu hologrammi Robert Scheinfeld (ühe tema DVD "koduse transformatsioonisüsteemi" kaudu) ja näitas mulle kino tagaust, millest ma siis läbi kõndisin.

Ma võin nüüd sellele kogemusele tagasi vaadata veidi teisest vaatenurgast, et kui ma lõpetasin hinnangute andmise ja vastupanu, muutusin ma oma *Lõpmatule Minale* Inimmängu esimeses pooles Mängijana kasutuks. Ma ei kavatsenud enam tunda ega saata tagasi oma *Lõpmatule Minale* emotsionaalseid reaktsioone või vastuseid piirangute ja kitsenduste kogemustele, mida tegin Mängu esimest poolt mängides.

Võin ette kujutada, et minu *Lõpmatul Minal* on teised Mängijad, keda ta lõi ja kes võivad ikka veel mängida Inimmängu esimest poolt, kes võivad jätkata talle soovitud ebatäiuslikkuse tunnete saatmist. Ta ei vajanud mind ja ma ei kavatsenud selles rollis enam tema eesmärkidega sobida. Selle asemel hakkasin teda toitma tundmustega Mängu teisest poolest – mis tunne on see, kui oled selle esimese mäe tippu jõudnud ja alustanud järgmist osa –, mis on tema jaoks kindlasti sama väärtuslikud.

See ei tähenda, et keegi võib teeselda vastupanu puudumist, et lollitada oma *Lõpmatut Mina*, et võtta nad Mängu teise poolde lihtsalt selleks, et nad pääseksid välja esimesest poolest, mis neile endiselt ei meeldi. Sa ei saa eitada, ignoreerida või alla suruda vastupanu; sa pead selle täielikult ja vabatahtlikult oma süsteemist täielikult välja heitma. Sa pead olema valmis täielikult omaks võtma iga hetke, iga kogemuse, mille sinu *Lõpmatu Mina* on sinule loonud, ning armastama ja hindama seda, ükskõik mis see ka poleks.

Niikaua kui sa mõistad kohut ja seisad vastu Inimmängu esimese poole mängimisele, ei saa sa kunagi teise poolde üle minna. Niikaua, kuni sa ei taha täielikult alla anda, lasta lahti kõigist hinnangutest, uskumustest ja arvamustest, ei saa sa kunagi jõuda Vaikse ookeani äärde. Niikaua kui sa ei taha loobuda oma vastse identiteedist, ei saa sa kunagi muutuda liblikaks.

Võib-olla kergemini öeldud kui tehtud ja väga hirmuäratav.....

19. peatükk - Hirm

Kinosaaolis olles olin ma uhke, et ma ei karda midagi, või vähemalt mitte eriti. Kõnelevad nukud õudusfilmides olid üks suur erand. Millegipärast hirmutas mind see, kui plastmassist nukk pead pööras, suu avas ja rääkis. See ehmatas mind.

Kui ma oma kookonisse sattusin, pidin ausalt tunnistama, et ma kartsin ja olin alati kartnud paljusid asju. Me kõik oleme. Tegelikult ei ole hirm mitte ainult esimene emotsioon, mida me beebina tunneme, vaid ka kõigi hinnangute, uskumuste ja arvamuste alus, mida me Inimmängu esimese poole jooksul kujundame.

Piibli järgi oli hirm ka Aadama ja Eeva esimene reaktsioon pärast seda, kui nad sõid õuna Hea ja Kurja tundmise puust.....

"Ja Issand Jumal hüüdis Aadamat ning ütles temale: „Kus sa oled?" Ja tema vastas: „Ma kuulsin su häält rohuaias ja kartsin,..."

Piibel, [Esimene Moosese raamat](#) 3.9-10

Kui ma üritaksin loetleda kõiki asju, mida ma olen kartnud, võiks see võtta terve raamatu. Kuid on mõned hirmud, mida ma tahan lähemalt uurida, mida ka sina oled võib-olla aeg-ajalt kogunud, nii et võib-olla oskad neid seostada.

* * *

Mõned hirmud on üsna ilmselged ja igäüks on nendega nõus. "Ma kardan öösel läbi Central Parki kõndida." Ei ole häbi seda karta, eks ole? See on lihtsalt mõistlik, eks? Noh, tegelikult mitte....

Teised on ehk peenemad, aga ka levinumad; ja on mõned, mis jäävad välja ütlemata, kuid mida peaaegu kõik näivad jagavat. Mitte paljud inimesed ei ütleks otse välja, et nad kardavad näiteks elu ennast, sest nad usuvad, et maailm on ohtlik koht, kus elada. Kuid see on enamuse puhul nii ja seda õpetavad nad ka oma lastele.

Mõtles korraks, mida inimesed teevad, et kaitsta end selle eest, mis on "seal väljas" – nii füüsiline kaitse kui ka vaimne või emotsionaalne kaitse.

Kodu turvalisus on näiteks mitme miljardi dollari suurune äri. ¹ Mulle on alati tundunud kummaline, et keegi võib arvata, et mõned väikesed metallitükid uktsel või aknal – mida nimetatakse "lukuks" – võivad kaitsta neid kellegi eest, kes tõesti tahab neid röövida, nagu kui tõsine sissemurdja saabub majja, leiab ukse lukus ja ütleb: "Ups, uks on lukus. Ei saa seda maja täna öösel röövida."

Loomulikult jätab lukk tähelepanuta ka asjaolu, et kui sinu *Lõpmatu Mina* tahab, et sind röövitakse – kui see on kogemus, mille ta on otsustanud sulle hetkel luua –, siis sind röövitakse, hoolimata mõnest metallitükist. Sama kehtib ka selle kohta, kui ümbritsed oma maja, autot või lähedast "valge valgusega", mis samuti põhineb hirmul. Pealegi, kui sind röövitakse, siis võib-olla aitab sinu *Lõpmatu Mina* lihtsalt sul vabaneda mõnest kiindumusest, mis takistab sul liblikaks saamast.

Teisest küljest ei ole lukk see, mis hoiab sissemurdja sinu majast eemal; see on sinu *Lõpmatu Mina*, kes ei loo sulle röövimise kogemust. Mind ei huvita, kui väga tahab üks sissemurdja sinu maja röövida või millised kõrgtehnoloogilised vahendid tal on sinu turvameetmetest läbitungimiseks, ta ei pääse sisse, kui sinu *Lõpmatu Mina* seda ei soovi. Ta ei pääse isegi lukustamata uksest sisse.

Peagi hakkad seda mõistma ja sul on piisavalt kogemusi, et hakata näitama oma usaldust oma *Lõpmatu Mina* vastu, lõpetades millegi lukustamise – kodu, auto, kohvri, kapi, mis iganes – ja kui oled lasknud lahti mõnest väiksemast

hirmust, on oluline, et käitunud oma igapäevaelus teisiti, tegutsedes oma uue arusaama järgi ja lastes koos hirmudega lahti vanadest harjumustest.

Turvavööde reeglid, kiivrite reeglid, seadused, mis nõuavad, et lapsed peavad sõitma tagaistmel turvarihmaga kinni panduna, põhinevad kõik hirmul ja meie püüdlustel ohtude vastu seadusi kehtestada. Ise sõitsin lapsena alati esiistmel ilma igasuguste turvasüsteemideta, nagu kõik teisedki minu vanuses lapsed; on imekspandav, et minu põlvkond jõudis üldse kahekümnendateni! Minu kahes autoõnnetuses – ühes kuueteistkümnendaastaselt, teises viiekümne seitsme aastaselt – oleksin mõlemal juhul surnud, kui oleksin turvavööd kandnud, sest mul oli vaja saada autos vabalt liikuda, kui see rullus ja lõmastas katuse kuni raamini.

Jah, ma võin olla erand, või vähemalt nii võiks üldsus seda vaadata. Kuid tõde on see, et turvavöö ei kaitse ega päästa sind, kui sinu aeg Mängijana sinu *Lõpmatu Mina* jaoks on läbi.

Ma ei ütle, et turvavöö kasutamine on "vale"; lihtsalt tunnista ja teadvusta, et see põhineb hirmul – kas hirmul ohtliku maailma ees või hirmul saada politseilt trahvi – ja ära püüa seda õigustada kui "loogilist" või "vajalikku".

* * *

Siis on veel mentaalsed ja emotsionaalsed kaitsevahendid, mida me hirmu vastu kasutame. Parem mitte pühenduda millelegi või kellelegi, sest see ei pruugi toimida. Ära ava oma südant täielikult, sest sa ei tea kunagi, millal sulle haiget tehakse. Hoia veidi raha reservis, juhuks kui midagi halba juhtub.

Nagu ma juba ütlesin, võiksin jätkata ja jätkata, aga ma ei hakka seda tegema. Sa tead nüüd, mida sa kardad, ja sa avastad kõik teised hirmud, millest sa ei ole teadlik, kui sa jätkad oma muundumist kookonis.

Kuid ma tahan käsitleda eelkõige kahte hirmu. Üks neist on sulle ilmselt teada – surmahirm. Teist sa ei pruugi ära tunda – hirm mitteolemasolu ees.

On kuulus ütlus, mis sai kunagi populaarseks: "Täna on sinu ülejäänud elu esimene päev." Ma eeldan, et see pidi veenma inimesi mõtlema igast päevast kui uuest algusest, uuest alustusest, ja vabastama nad oma minevikust.

See ei ole "halb" mõte ja see võib mõne inimese puhul toimida, eriti kui nad kasutavad seda selleks, et lasta lahti kõikidest mineviku hinnangutest, uskumustest, arvamustest ja hirmudest. Kuid me mõlemad teame, et tavaliselt see nii ei ole, kuigi see ütlus võib pealtnäha olla tõsi.

Siis tuli "Ela täna nii, nagu oleks see su viimane" või, nagu Mahatma Gandhi olevat öelnud: "Ela nii, nagu sureksid homme".

Ka ei ole liiga "halb"; tegelikult isegi "parem". Enamik inimesi, kes mõtlevad, et tänane päev on nende viimane, võiksid jätta kõrvale kõik oma "peaks", "peab" ja "peab olema" ning elada põnevusega, tehes seda, mis neile rõõmu pakub. Nii võiksime tegelikult elada iga hetk, sõltumata sellest, millal me arvame, et sureme.

Ja siis on veel indiaanlaste ütlus: "Täna on hea päev surra."

Kas sa oskad seda endale praegu öelda? Kas sa elad oma elu nii, et kui sa täna sureksid, ei oleks sul kahetsust, kurbust ega südametunnistuse piina? Kas sa võiksid täna kohtuda surmaga ja tervitada seda avatud sülega? Sa leiad end elamast täpselt nii, kui sa jõuad veidi kaugemale oma kookonisse ja hakkad lahti laskma kõigist hirmudest, mida kannad.

Kuid ma hakkan kõlama nagu mõned teised *new age*'i filosoofid, kes soovivad, et me peame lahti laskma oma surmahirmust; ja see ei ole tegelikult see, mida ma üldse öelda üritan. Ma ütlen, et me peame lõpetama surmale vastuseisu osutamise ja hakkama sellele silmast silma vastu astuma,

seada omaks võtma, tooma selle igapäevaselt oma teadvusse ja muutma selle meie pidevaks kaaslaseks. Ma soovitan, et me peame lõpetama surma kui "vale" või "halva" ja elu kui "õige" või "hea" hindamise, et lõpetada elu ja surma suhtes duaalsuses elamise.

Selgub, et paljud minust suuremad pead on väljendanud just seda mõtet. Näiteks Wolfgang Amadeus Mozart...

"Kuna surm, kui me seda lähemalt vaatleme, on meie eksistentsi tõeline eesmärk, siis olen ma viimaste aastate jooksul selle parima ja tõelise inimkonna sõbraga nii tihedaid suhteid loonud, et tema kujutis ei ole minu jaoks mitte ainult mitte enam hirmutav, vaid tõepoolest väga rahustav ja lohutav! Ja ma tänan Jumalat selle eest, et ta andis mulle armulikult võimaluse õppida, et surm on võti, mis avab ukse meie tõelisse õnne."

Mozart, Wolfgang Amadeus. [in a letter to his father, Leopold](#) (c. 1787)

...ja Michel de Montaigne...

"Surm hoiab meid igal hetkel kõrist kinni Selleks, et alustada surma kõige suurema eelise äravõtmist meie ees, võtame vastu viisi, mis on puhtalt vastupidine tavalpärasele; võtame surmalt selle võõrastuse, võtame seda sagedamini, harjutame sellega; ei ole meil midagi sagedamini meeles kui surm. Me ei tea, kus surm meid ootab: nii et ootame seda igal pool. Surma praktiseerimine on vabaduse praktiseerimine. Inimene, kes on õppinud surema, on vabanenud orjusest."

de Montaigne, Michel. [essay entitled The Laws of Manu](#) (eesti keeles ilmunud 2001 [Esseed](#))

...ja Sogyal Rinpoche...

"Võib-olla kõige sügavam põhjus, miks me kardame surma, on see, et me ei tea, kes me oleme. Me usume isiklikku, ainulaadsesse ja eraldi identiteeti – kuid kui me julgeme seda uurida, leiame, et see identiteet sõltub täielikult lõputust hulgast asjadest, mis seda toetavad: meie nimi, meie "elulugu", meie partnerid, perekond,

kodu, töökoht, sõbrad, krediitkaardid... Nende habras ja ajutine toetus on see, millele me toetume. Kas siis, kui need kõik ära võetakse, on meil mingi ettekujutus sellest, kes me tegelikult oleme? Ilma meie tuttavate rekvisiitideta seisame silmitsi ainult iseendaga, inimesega, keda me ei tunne, närvilise võõraga, kellega me oleme kogu aeg koos elanud, kuid kellega me tegelikult ei tahtnud kunagi kohtuda. Kas polegi see põhjus, miks me oleme püüdnud täita iga ajahetke müra ja tegevusega, olgu see siis kasvõi igav või tühine, et me ei jääks kunagi selle võõra inimesega oma vaikusel?... Kui hakkad surma ette valmistama, mõistad peagi, et pead vaatama oma ellu – nüüd – ja tulema toime tõega iseendast. Surm on nagu peegel, milles peegeldub elu tõeline mõte."

Rinpoche, Sogyal. *The Tibetan Book of Living and Dying* (eesti keeles ilmunud 2014 *Tiibeti raamat elust ja surmast*)

...ja dalai-laama...

"Teadlikkus surmast on kogu teekonna alus. Kuni sa ei ole seda teadlikkust arendanud, on kõik teised praktikad takistatud."

...ja Sokrates...

"Surma kartmine, mu sõbrad, tähendab vaid seda, et me peame end targaks, ilma et me oleksime targad: sest see on arvata, et me teame seda, mida me ei tea. Kõigest, mida inimesed oskavad öelda, võib surm olla suurim hüve, mis nendega juhtuda võib: kuid nad kardavad seda, nagu teaksid väga hästi, et see on suurim kurjus. Ja mis see muu on kui häbiväärne teadmatus, kui arvame, et me teame seda, mida me ei tea?"

Isegi Jed McKennal on surma kohta paar toredat asja.....

"Me oleme elust välja võtnud surma ja see võimaldab meil teadvustamata elada. Surm ei ole muidugi kunagi lahkunud, me oleme sellest lihtsalt ära pöördunud, teeselnud, et seda ei ole olemas. Kui me soovime ärgata – ja see on väga suur kui –, siis peame kutsuma surma tagasi oma ellu. Surm on meie isiklik zen-meister, meie

jõu allikas, meie tee selgusele, kuid me peame lõpetama selle eest pimedas paanikas põgenemise. Me peame vaid peatuma ja ümber pöörama, ja seal on ta, sentimeetreid eemal, silmaga pilgutamata meid vahtimas, sõrm püsti, iga sekund meie elust...."

"See, mis ma nüüd olen, elab pidevas surmateadvuses, see läbib kogu mu unenäolise olemise, nii nagu varem oli hirm ja surma eitamine. Surm on alati minu silme ees. Ma ei varja seda kunagi, ei eita seda ega lükka seda eemale. Surm on minu unistuste olemise teemantsüda. See on määrav tunnus, mis näitab mulle kõige nähtava väärtust... Surm annab elule definitsiooni. Surmateadlikkus on eluteadlikkus. Surma eitamine on elu eitamine.... Ma armastan oma surma fakti. See on teinud minu elu võimalikuks. Ilma selleta ei oleks saanud olla mingit ärkamist. Nii tean ma asjade väärtust. Nii tean ma, mis on ilu. Sellepärast olen ma tänulikkuse-, mitte hirmupõhine. Nii eristan ma ka [Inim]last [Inim]täiskasvanust, magajat ärkvelolevast. Nii saan ma vaadata kedagi ja teada, kas surm kõnnib tema ees või taga..... See ei puuduta surma abstraktselt, vaid surma kõige isiklikumas, intiimsemas mõttes; sinu surma. Surm on unenäo tähendus; unenäo olematuse vari. Surm on tont. Sa ei saa teda tappa ega tema eest peitu pugeda ega temast eemale pääseda, sa saad ainult pöörduda tema poole või temast eemale. Kui sa pöördud tema poole, sõbruned temaga, võtad ta täielikult omaks, mitte pealiskaudselt, vaid kui oma sisemise tõe, siis on surm see demon, kellega sa võid igasse lahingusse ratsutada."

McKenna, Jed. [The Enlightenment Trilogy](#)

Hästi öeldud!

Aga palun ära mõista mind valesti. Kui ma sukeldun saja jala sügavusele ja mu õhuvaru äkki lõpeb, siis ma tõenäoliselt ei istu seal lihtsalt niisama ja ei tee midagi ja lasen surmal teha minuga, mida ta tahab. Ma võin; see sõltub asjaoludest. Aga tõenäoliselt püüan ma pinnale pääseda, püüan ellu jääda, püüan kuidagi õhku leida – mitte surmahirmust, vaid pigem instinktist kui millestki muust. Tegelikult, samal ajal kui ma ülespoole liigun ja mõtlen, et tahaksin uuesti hingata, hindan ma seda ilusat võimalust surra kohas, mida

ma armastan rohkem kui kusagil mujal maa peal – ookeanis koos kalade, vaalade ja delfiinidega.

Mul oli selline kogemus. Kui ma kaotasin kontrolli oma auto üle, kui ma püsikiirusehoidjaga 75 miili tunnis mööda Interstate'i sõitsin, ja auto kaldus kõrvale, paiskus ümber ja hakkas üle katuse veerema, oli minu esimene mõte: "Kas ma nii ka suren?". Mäletan, et esitasin selle küsimuse ilma emotsioonideta, vastupanu ja paanikata; ja vastus tuli kohe tagasi: "Ei." Nii et ma jätkasin täiesti lõdvestumist, mitte vastupanu osutades, mitte püüdes peatada veeremist, mitte püüdes end millegi vastu kindlustada, vaid lihtsalt täiesti vooluga kaasa minnes ja liikudes, lastes oma kehal vabalt liikuda sinna, kuhu auto tahtis seda viia. Tegelikult oli minu mittevastupanu toimuvale kahtlemata füüsiline põhjus, miks ma ei hukkunud, sest auto katus lõmastus juba veeremise esimese tiiru ajal .

Kas ma oleksin reageerinud kuidagi teisiti, kui vastus oleks tulnud tagasi: "Jah, nii sa peadki surema." Ma kahtlen selles. Mis mõte on sellisel juhul vastu panna?

* * *

Hinnangud, uskumused, arvamused ja surmahirm. Ma komistasin suurepärase näite otsa, mis minu meelest seob kõik selle kenasti kokku....

Me alustame surmahirmust ja seega hirmust kõige ees, mis võib seda surma põhjustada. Nahavähk võib põhjustada surma, mistõttu me kardame nahavähki. Meile öeldakse ja me usume, et päikesega kokkupuutumine on "halb", sest see põhjustab nahavähki. Me usume, et peame end kaitsma päikese ja selle kahjulike kiirte eest, ning oleme arvamusel, et me ei tohi kunagi ilma päikesekaitsekreemita päikese kätte minna, sest muidu saame nahavähi ja sureme.

Nüüd vaatame tõde. Kuni 1950. aastateni oli nahavähk üsna haruldane, **Samal ajal** alustas Coppertone oma patenteeritud päikesekaitsekreemi turustamist ja lõi nüüdseks kuulsa Coppertone Girl'i. Luba mul seda veel kord öelda... nahavähi esinemissagedus hakkas pidevalt kasvama 1950ndatel **2**, mis on (juhuslikult?) siis, kui Coppertone alustas oma päikesekaitsekreemide turustamist. **3** Siis, kui üha rohkem inimesi kasutas päikesekaitsevahendeid aastatel 1950–2010, muutus nahavähk "kõige levinumaks vähivormiks Ameerika Ühendriikides"; **4** ja "igal aastal esineb rohkem uusi nahavähijuhtumeid kui rinnavähi, eesnäärme-, kopsu- ja jämesoolevähki kokku"; **5** samas kui "alates 1970. aastatest on meie riigis päikesekaitsetoodete müük kasvanud 3000%." **6**

Kas me ei peaks küsima: "Kas päikesekaitsevahendid tegelikult ennetavad nahavähki või põhjustavad seda?" Kas pole mitte kummaline, et mida rohkem inimesed kasutavad nahavähi ennetamiseks päikesekaitsevahendeid, seda rohkem nahavähki me saame?

Me olime vastu surmale, me olime vastu päikesele ja me olime vastu nahavähile; ja me tegime seda kõike massiivselt. Selle vastupanu tulemusena võtsime me kasutusele meetmeid, et püüda ära hoida seda, mida me kartsim. Tulemuseks oli muidugi rohkem nahavähki ja rohkem surma; ja me oleme tagasi "See, mille vastu sa oled, jääb püsima" juures.

Nii toimib see kinosaaalis ja see on hea näide sellest, mida sa pead tegema oma kookonis – töötle seda võrrandit tagurpidi, alustades oma arvamustest ja nende põhjal tehtud tegevustest, kaevates sügavamale, et leida arvamuste all olevad uskumused, leida hinnangud ja vastupanu, mis viisid nende uskumusteni, ja mitte lõpetada enne, kuni saad selgelt välja öelda hirmu, millest see kõik alguse sai. Siis teed oma vaimse autolüüsi, küsides endalt: Kas see hirm on põhjendatud?

Sellisel juhul oled ilmselt hästi teadlik oma arvamusest, et ei tohi ilma päikesekaitsekreemita päikese kätte minna. Ei tohiks olla väga raske kiiresti

aru saada, et sa oled veendunud, et pead ennast päikese ja selle kahjulike kiirte eest kaitsma. Sealt peaksid leidma hinnangu, et kokkupuude päikesega on "halb", sest see põhjustab nahavähki. Ja siis on vaid lühike hüpe nahavähi ja surma hirmu juurde.

"Kõik emotsioonid on kiindumused ja kõigi kiindumuste energiaallikas on hirm."

McKenna, Jed. *The Enlightenment Trilogy*

Tahan siinkohal korrata, et valik on alati sinu teha. Sa võid otsustada, et need hirmud meeldivad sulle, et need hirmud on "õiged" ja õigustatud ning sa ei näe mingit mõtet neist vabaneda. Ma ei püüa sind milleski veenda. Minu kui skaudi ainus ülesanne on juhtida tähelepanu sellele, et on valida, kas jätkata elamist hirmudes või elada vabalt nagu liblikas.

* * *

Kuidas tulla toime surmahirmuga? Sa teed surmast oma sõbra, oma elukaaslase, oma igapäevase kaaslase. Sa tervitad seda, võtad selle vastu, võtad selle omaks, hindad seda. Sa mõistad seda, ootad seda ja eelkõige lõpetad selle üle otsustamise ja vastupanu.....

"Mõtisklus surma, oma surelikkuse üle, on tõeline ja võimas meditatsioon. Surma teadvustamine on tõeline zazen 7, see on universaalne vaimne praktika, ainus, mida keegi kunagi vajab ja mida igäiks peaks sooritama, nii et jah, sa tahaksid teha kõik, mis vaja, et tuua see elav teadvustamine oma ellu. Arenda harjumus mõelda surmale iga kord, kui vaatad kella, iga kord, kui istud maha sööma, iga kord, kui lähed vannituppa. Käi iga päev üksinda jalutamas ja mõtle selle üle, mida tähendab olla elus, kõndida, näha ja kuulda, hingata. See ei ole harjutus, see ei ole midagi, mida sa üritad end uskuma panna nagu kinnitust. See on midagi, mis on reaalne ja kesksel kohal sinu igas mõttekäigus ja teos. Kui sa teaksid, et sa homme sured, mida sa täna teeksid? Ja miks sa seda ei tee?"

McKenna, Jed. *The Enlightenment Trilogy*

Põhimõtteliselt räägime sellest, kuidas lasta lahti oma kiindumustest ellu endasse, koorida maha ego kihid, mis määravad meie identiteedi ja dikteerivad meie käitumist, mis põhineb meie surmahirmul. See on suur samm, mille sa kookonis astud.

Aga mitte suurim.

Kui sa töötled oma surmahirmu ja hakkad seda põnevusega omaks võtma, siis avastad, et on olemas veel fundamentaalsem hirm, põhilisem hirm, peidetum ja võimsam hirm, millest surmahirm sõltub ja millest see välja kasvab. See on hirm olematuse ees. Nagu jäämägi, on surmahirm ainult see osa, mis paistab vee kohal, kusjuures hirm olematuse ees on suurim osa, mis varitseb allpool, kus sa seda ei näe; ja nagu Titanic, põrkad sa selle jäämäega garanteeritult. See, kuidas sa saad hakkama kokkupõrkes oma mitte-eksistentsi hirmuga, määrab, kas sa elad üle oma muutumise liblikaks või mitte.

Nii et ma tahan seda olematuse hirmu lähemalt uurida.

Nagu me juba arutasime, kui *Lõpmatu Mina* loob uue Mängija, annab ta talle vaba tahte. Võib-olla ta ei pidanudki, võib-olla ei ole mingit käsku Ülemuselt; aga tegelikult toimib Inimmäng kõige paremini, kui Mängijal on täielik vaba tahe valida oma reaktsioone ja vastuseid oma *Lõpmatu Mina* poolt loodud kogemustele.

See vaba tahe ning reaktsioonide ja vastuste valimise protsess nõuab teatud eneseteadvuse taset, et need toimiksid. See eneseteadvus on isiksuse konstruktsioon – see, mida me tavaliselt nimetame "egoks".

Kui me reageerime oma hirmudele ja kujundame hinnanguid, uskumusi ja arvamusi, lisame sellele egole kiht kihi järel – iga kiht oma valeidentiteediga – ja nende kihtide summa loob üldise identiteedi, isiksuse konstruktsiooni, mida me nimetame "mina".

Kino sees on egol väga oluline roll; ja me hakkame samastuma egoga, hakkame arvama, et see on see, kes me oleme. Nii et kui me siseneme kookonisse ja hakkame ego hävitama, üks kiht korraga, siis võime kohtuda ego enda vastupanuga.

Lühidalt öeldes, ego võitleb oma elu eest, soovides, et me usuksime, et me oleme midagi, mida me ei ole – see – ja et me ei saa ilma selleta elada.

Hirm, mis areneb, on seotud sellega, kes me oleme, kui me ei ole ego; teisisõnu, hirm olla ilma egota mittemiski – hirm mitteolemasolu ees.

Alates registreeritud ajaloo algusest kuni tänapäevani on kõigil religioonidel, vaimsetel filosoofiatel ja uskumussüsteemidel (sealhulgas ka kõige uuematel *New Age*'i teooriatel) olnud üks ühine joon: lahendus sellele mitteolemasolu hirmule – idee, et me oleme tegelikult surematu hing, mis jätkab eksisteerimist ka pärast meie füüsilist surma.

Aga kas see on tõsi? Kas see peab vastu vaimse autolüüsi katsumusele? Kas on olemas mingeid kinnitusi, mingeid tõendeid, et me oleme tegelikult midagi enam kui ajutine eneseteadvus, mis lakkab olemast, kui me sureme? Kas idee hingest ja selle hinge surematusest on lihtsalt meie lahendus olematuse hirmule, mis viib rohkemate hinnangute, uskumuste ja arvamuste tekkimiseni? Kas on võimalik, et "surematu hing" on lihtsalt veel üks ego kiht, millest me peame lahti laskma?

Ma näen end Mängijana Mängus, nagu Douglas Hall avastas filmis *The Thirteen Floor*. Ma ei saa ausalt öelda, et see on tõsi, et "mina" elab üle selle keha surma. Võib-olla, nagu Douglas, leian end hoopis teisel tasandil, teises mängus, kuid see jääb veel lahtiseks, ja siin ja praegu ei ole midagi, mis sellele viitaks.

Ma saan aru, et see kõik on hetkel teoreetiline, kuid see muutub sulle väga reaalseks, kui sa kookoni sees edasi liigud ja hakkad ego kihte maha koorima;

ja ma võin sulle garanteerida, et hirm mitteolemasolu ees tuleb täies jõus esile. Kui sa jätkad oma muutumist liblikaks, pead nendele küsimustele ise vastama.

ALLMÄRKUSED

1. MultiChannel News *Net Upstarts Break Into Home Security*, June 17, 2007 (viidet enam ei ole) ↩
2. *TropicalInfo.org* – Incidence of skin cancer (viidet enam ei ole) ↩
3. *Wikipedia* – Sunscreen ↩
4. Skin Cancer Foundation. *Skin Cancer Facts*↩
5. *Ibid.*↩
6. *Sunscreen: A Recipe for Disaster*↩
7. *Wikipedia* – Zazen ↩

20. peatükk - Kes ma olen?

Lõpuks on mul võimalus öelda sulle, kuidas ma tunnen end seal, kus ma olen, vaadates Vaikset ookeani, olles lähedal sellele, et väljuda oma kookonist liblikana.

Minu jaoks on elu täis põnevust, rõõmu, hämmastust, tunnustust, lõbu, naeru, üllatusi, täitumist, lõõgastust ja eelkõige meelerahu.

Ma ei muretse enam millegi pärast, eriti raha pärast. Ma tean kindlalt otsesest kogemusest, mis on saanud mudeli testimisel ja proovilepanekul, et minu *Lõpmatu Mina* pakub kõike, mida ma vajan nende kogemuste jaoks, mida ta tahab, ja on seda alati teinud. Kui ta ei pakuks, siis ei saa ma neid kogemusi saada, sest mul ei ole Mängijana siinpool Välja võimu midagi enda jaoks luua. Ma ei pruugi kogu aeg teada, kust raha tuleb, aga ma ei pea seda teadma. Ma lihtsalt tean, et see on olemas, sageli allikatest, mida ma poleks kunagi arvanud või planeerinud. (Vt selle raamatu kolmanda osa kolmekümnendat peatükki "Raha").

Ma elan täielikus usalduses oma *Lõpmatu Mina* suhtes. Seda on mul lihtne teha, sest mul on olnud nii palju kogemusi, mis on tõestanud, et minu *Lõpmatu Mina* on täiesti usaldusväärne, et ta armastab ja hoolib minust kui oma esindajast Inimmängus ning et ta loob minu jaoks – ja on seda alati teinud – täpselt seda, mida ta tahab, et ma kogeksin, kuni kõige väiksemate detailideni välja. (Vt käesoleva raamatu kolmanda osa kahekümne üheksas peatükk "Usaldus".)

Mul ei ole mingeid isiklikke vajadusi või soove, mis peavad olema täidetud, kuigi mul on oma eelistused, nagu ma eelnevalt selgitasin. Ma ei mõtle kunagi sellele, mida mul ei ole, vaid väljendan ainult oma tunnustust selle eest, mida mul on. Lõppude lõpuks põhinevad meie vajadused ja soovid sageli hinnangutel – me vajame ja tahame midagi, mida meil ei ole, sest arvame, et see on "parem" kui see, mis meil on. Tõde on see, et kui sa lased lahti

hinnangutest, uskumustest ja arvamustest, siis ainus asi, mida sa kunagi vajad ja tahad, on täpselt see, mis on otse sinu ees.

Ma ei plaani tulevikku ja ma kahtlen, kas minevik on kunagi olnud olemas. Mul ei ole eesmärke, päevakorda, sihte, midagi, mida ma tunnen, et pean tegema või peaksin tegema või tuleb teha või kohustatud tegema. Ma elan hetkes.

Aga ma võin ikka veel unistada. Rudyard Kipling ütles seda kõige paremini oma luuletuses "[Kui](#)" 1.....

"Kui Sa unistad, ära lase unenägudel enda üle võimust võtta,
kui Sa mõtled, ära sea mõtteid oma eesmärgiks,
kui Sa suudad silmitsi seista Triumfi ja Ebaõnnega
ja kohtled neid kahte ühtemoodi,"

Minu igapäevaelus on väga vähe draamat ja konflikte ning praktiliselt puuduvad valu ja kannatused, välja arvatud üks erand, millest ma kohe räägin.

Ma olen vaba kahesuste maailmast, mis tähendab, et ma lihtsalt ei näe oma holograafilistes kogemustes "õiget" või "valet", "head" või "halba", "paremat" või "halvemat", "head" või "kurja". Vaid aeg-ajalt, kui mul on vaja veel töödelda mõnda minu kookonisse jäänud ego kihti, võin ma hinnata midagi "seal väljas", millega ma kokku puutun; ja ma usaldan, et minu *Lõpmatu Mina* loob mulle hologrammid, et näha neid hinnanguid ja neid töödelda, nii et ma ei pea midagi otsima minema. Aga sellest on nüüdseks juba kaua aega möödas, kui ükskõik millised kogemused on ilmnenu.

Suurema osa ajast näen enda ümber ainult täiuslikkust – mitte ainult selles suurepärasel maa keskkonnas, mille minu *Lõpmatu Mina* on mulle loonud, vaid ka sõdades, vägivallas, valus ja kannatustes. Lõppude lõpuks tean ma oma otsestest kogemustest, mis on seotud mudeli testimise ja vaidlustamisega, et miski sellest ei ole reaalne, vaid mäng, mida mängib teadvus, teadvuses ja teadvuse jaoks.

See, kuidas ma suhtun teistesse inimestesse, maailma ja iseendasse, on see, kuidas ma olen alati tahtnud suhtuda. Mul on imeline pere ja palju sõpru, keda ma armastan, kuid kellega ma ei ole seotud. Ma ei kuulu ühtegi gruppi, kuid ma ei tunne end kunagi üksi ega üksildasena.

Ma ärkan igal hommikul põnevusega ja uudishimuliku ootusega, et avastada, milliseid holograafilisi kogemusi minu *Lõpmatul Minal* sel päeval minu jaoks varuks on.

See on nii lõõgastav viis elada, teades, et ma ei loo oma kogemusi ja ei pea mõtlema, et ma pean midagi tegema, et midagi juhtuks. Niikaua kui minu *Lõpmatu Mina* tahab mind oma Mängijaks, tean otsesest kogemusest, et ta annab mulle kõik, mida ma vajan ellujäämiseks, ja ma ei pea pidevalt püüdma hakkama saada; ja on üsna kergendav mõista, et ma ei ole kunagi teinud ega saa kunagi teha midagi "valesti" – et iga minu reaktsioon ja vastus igale kogemusele on väärtuslik ja minu *Lõpmatu Mina* poolt soovitud, et ükski reaktsioon või vastus ei ole "õige" või "vale" või "parem" kui mõni teine.

Ma imestan iga päev oma elu ja maailma ilu, hiilguse ja suurejoonelisuse üle. Siin ma olen, Vahemere rannikul Hispaanias, ümbritsetud vee ja puude ja rannaga ja sinise taeva ja soojusega... Ma olen pidevas aukartuses hologrammi ja selle looja ees. Üsna tihti naeran, väljendan tunnustust oma *Lõpmatule Minale* ja imestan (retooriliselt), kuidas ma siia sattusin, ja üldse holograafilise universumi üle. Kui hämmastav on see, et igal Mängijal on oma unikaalne ja sõltumatu hologrammkogemus, ja ometi suudavad need individuaalsed hologrammid nii sujuvalt ja täiuslikult suhelda, et me saame üksteisele kingitusi teha. Milline mäng!

Ma ei mediteeri ega palveta, vaid püüan olla täiesti ärkvel ja teadlik ning jälgida universumi lainetusi, mis minu ümber toimuvad, ja jälgida neid, lastes käed roolist lahti. (Kuidas on **see** koan?)

Ma jälgin – ma "näen" – seda, mis toimub "seal väljas" teiste inimeste, kohtade ja asjadega, ilma et ma oleksin kaasatud või seotud; ja kuigi ma soovin, et kõik teised saaksid kogeda seda rõõmu ja rahu ja rahulikku olemist, mida mina praegu naudin, tean, et mis iganes kogemus neil praegu on, on see nende jaoks täiuslik; ja et igasugune muutus selles kogemuses nõuab nende endi poolt tehtud otsust nende reaktsioonide ja vastuste kohta, ja ma ei "peaks" tegema midagi muud, kui "olema muutus", mida ma neile sooviksin.

Ma ei karda surma ega olematust. Kuni vastupidist ei ole tõestatud, eeldan, et ma lakkan olemast, kui see keha sureb, minu roll Mängu Mängijana on lõppenud; ja ma olen sellega väga rahul. See on olnud päris tore sõit, niikaua kui see kestis. Kuid ma tean, et kõik tunded, mis mul kunagi Mängijana olid, on meie ühenduse kaudu edasi antud minu *Lõpmatule Minale* ja jäävad igavesti selle lõpmatu olemuse osaks.

Ma tunnen end nii lõdvestunult ja kergendatult, et ma ei kannan endas ego kihte, mis määratlesid mind ja määrasid mu identiteeti. Ma ei pea enam olema isa, abikaasa, endine abikaasa, poeg, armastaja, sõber, treener, õpetaja, mentor, õpilane, muusik, poliitik, piloot, kiropraktik, ärimees, juhtimiskonsultant, kõigi ametite ja mitte ühegi meister ja seda loetelu võiks jätkata lõpmatult. Varsti lasen ma ka "skaudiametist" lahti ja olen täiesti vaba olema mina, mis ei ole midagi.

Ühesõnaga, elu on isegi rohkem, kui ma kunagi ette kujutasin, ja see, kes ma nüüd olen, on see, kes ma ainult lootsin, et võiksin olla palju, palju aastaid; ja ma ei ole veel lõpetanud oma muutumist liblikaks, nii et võib-olla on veel palju muudki tulemas.

Ma tean, et olen teinud oma tööd hästi ja täitnud oma eesmärgi, sest mis kõige tähtsam, ma tean nüüd, kes ma olen ja mis on minu eesmärk, et ma siin olen.

Ma olen oma *Lõpmatu Mina* Mängija, mille on loonud minu *Lõpmatu Mina*, et esindada teda Inimmängus; ja mul on täielik au ja privileeg olla see ja mitte

midagi muud. Ma olen loobunud püüdest olla midagi, mida ma ei ole. Ma nimetan seda "olemise rahulikkuseks" – see on täieliku aktsepteerimise seisund koos täieliku rõõmu ja tunnustusega selle üle, "kes ma olen".

* * *

Mäletan üht 1995. aasta ööd, kui purjetasin Atlandi ookeani idaosas Madeiralt Kanaari saartele Tenerifele....

See oli öö kui otse unenäost. Ma seisin *Kairos'e*, kaheksakümnejalase puust kuunari roolis ja vaatasin üles kesköisesse taevasse, mis oli täis tähti. Muud valgust ei olnud näha, maad polnud silmapiiril. Õrn tuul täitis purjed ja ainus heli oli laeva kerge liikumine rahulikus laines. Aeg-ajalt jätsid delfiinid vööri poole pürgides roheliselt helendavaid jälgi.

Olin üksi tekil. Sel nädalal oli laeval veel kakskümmend inimest, sealhulgas kümme naist, kes oleksid öelnud "Jah!", kui ma vaid oleksin küsinud; kuid sel tunnil magasid nad allpool ja usaldasid mind, et ma juhin neid turvaliselt meie järgmisesse sihtkohta.

"Kas võiks olla midagi täiuslikumat?" Mõtlesin, keerates pisut rooli, et meie kurssi kohandada.

Kuid järgmise mõttega oli unenägu kadunud.

"Aga miks ma siis ei ole õnnelik?"

See oli tõsi: Kui ma ausalt ütlen, kuidas ma end siis viisteist aastat tagasi tundsin, siis ma ei olnud õnnelik. Seal ma olin, viiekümneaastane, ümbritsetud kõigega, mida ma arvasin, et elult tahan. Tegelikult oli mul isegi rohkem, kui ma olin palunud. Olin saavutanud kõik ja leidsin end just sellelt kohalt, mille puhul ma alati eeldasin, et see viib mind Nirvaanasse. See oli see hetk, mille

nimel olin töötanud ja mida olin oodanud kogu oma elu, ja ometi ei olnud ma õnnelik.

Loomulikult oli see siis, kui ma veel kinosaalis olin, ja loomulikult ei saanud ma siis veel päris õnnelik olla. Kuid minu jaoks on huvitav võrrelda seda hetke tänapäevaga, umbes viisteist aastat hiljem, ja täheldada, kuidas kõigele vastupidine on tõsi. Nüüd olen tõesti õnnelik ja see ei ole üldse seotud sellega, mis toimub väljaspool mind.

* * *

Jed McKenna ütles, et sa jõuad vaimses autoliüüsis kohta, kui sa oled "valmis"

"Ristmikul, mis asus paar miili majast eemal, liitus Paul minuga. Mul oli hea meel teda näha. Mul on alati hea meel näha kedagi, kui ta jõuab sinna, kus ma uskusin, et Paul oli sel hetkel. Ta ühines minuga vaikselt ja me kõndisime edasi. Kulus kümme minutit, enne kui ta kõneles. "Ma olen lõpetanud. Naeratasin, kui soojus mu südamesse voolas. Selle päeva mälestusest soojendatuna jõudsin iseenda jaoks samale ehmataavale ja ebatõenäolisele järeldusele ning sojendasin end ka nende kordade eest, mil olin seda teistelt kuulnud. Soe teadmine teekonnast, mida inimene teeb, et jõuda sellesse kohta, ja soe teadmine, mis teda ees ootab. Nii ongi see, kui sa siia jõuad; ei mingeid kellasid ja vileid, ei mingit säravat taustavalgustust, ei mingeid ingliskoore. Nagu maamees P'ang ütles, oled sa "lihtsalt tavaline mees, kes on oma töö lõpetanud". "Mul ei ole enam küsimusi," ütles Paul. Ta ei mõelnud mitte ainult seda, et tal ei ole enam küsimusi minu jaoks, ta ütles, et tal ei ole enam küsimusi, punkt. Nii see ongi, kui sa jõuad lõpuni, sa oled lihtsalt valmis."

McKenna, Jed. [The Enlightenment Trilogy](#)

Mul ei pruugi enam küsimusi olla, või vähemalt mitte ühtegi tõeliselt olulist; kuid ma ei saa öelda, et ma olen "valmis". Ma ei ole, ja ma tean seda. Ma olen ikka veel kookonis, ja kuigi ma näen seda nagu heledat valgust tunneli lõpus, on Vaikne ookean ikka veel kaugel.

Ma jõudsin üle Kaljumägede, ehkki tõus Divide'ile 2 oli raske ja täis piiranguid ja keeldusid; ma jõudsin läbi suure Põhja-Ameerika kõrbe 3, kus pidin vabanema suurest hulgast kogutud pagasist, kui tahtsin ellu jääda; ja ma jõudsin mööda Sierra Nevadast 4, mis oli viimane "tõusudest" ja "langustest" enne ookeanini jõudmist.

Selle käigus leidsin tee, mis on turvaline, et teised saaksid samasse kohta minna – mitte lihtne, kuid turvaline tee – kui nad tahavad sinna jõuda. Seega otsustasin siinkohal peatuda ja kirjutada selle "skautlusaruande" sellest, mida olen seni avastanud, enne kui unustan palju detaile või kaotan motivatsiooni.

Enne, kui ma tegelikult Vaikse ookeani äärde jõuan, on mul aga veel suur kiht ego, millega ma pean tegelema. See on seotud kehaga ja see istub siin ja ootab, et ma saaksin seda ülejäänud kookonis viibimise ajal töödelda.

Robert Scheinfeld nimetab neid pagasipakke "munadeks" – emotsionaalsed munad, rahamunad, hirmumunad ja nii edasi – ning me peame need "munad" avama ja nende sees olevat kraami töötlema.

Keha "muna" on ehk viimane ja kõige raskem ego aspekt, millest lahti lasta – vähemalt minu jaoks, aga ma arvan, et ka paljude inimeste jaoks. Lõppude lõpuks samastame end paljuski kehaga; me peame seda paljuski selleks, kes me oleme. Isegi kui Inimtäiskasvanu hakkab harjuma mõttega, et "seal väljas" ei ole midagi – et miski selles holograafilises universumis, mida ta tajub, ei ole reaalne – kipub ta ennast sellest võrrandist välja jätma, arvates endiselt, et "tema" on reaalne või et tema keha on reaalne, samas kui kõik muu ei ole reaalne.

Mul oli **mõnevõrra** raske töödelda oma vaimseid, hingelisi ja emotsionaalseid "mune", kuid mul on **äärmiselt** raske töödelda oma füüsilist "muna". Teisisõnu, mul oli suhteliselt lihtne lasta lahti hinnangutest, uskumustest, arvamustest, hirmudest ja nendega seotud ego kihtidest, kui tegemist oli

millegi "seal väljas", kuid mitte kaugeltki nii lihtne, kui tegemist on minu enda kehaga.

Ma olen selle kallal juba mõnda aega töötanud ja teinud mõningaid edusamme, kuid mu ego teab, et see on tõenäoliselt viimane seis enne virtuaalset hävitamist, ja ta võitleb vastu. Mul on kujutluspilt minust, kuidas ma seisan mäetipul ja vaatan Vaikset ookeani, teades, et mu keha ei suuda mind sinna viia sellises seisundis, nagu ta on. Ma tunnistan, et ma kurnasin keha sellel reisil läbi Kaljumägede, kõrbe ja Sierra Nevada tõsiselt; ja ma tunnistan, et ma ei hoolitsenud selle eest ka kinosaaolis olles väga hästi.

Väga lihtsalt öeldes, kui ma neid sõnu kirjutan, on mul praegu üsna palju füüsilist valu.

Nüüd... ma võin sulle öelda, et valu ei ole reaalne ja et keha ei ole reaalne. Ma võin sulle öelda, et keha on lihtsalt hologramm ja see võib muutuda hetkega ja ma võin olla täiesti valuvaba järgmisel minutil, nagu tõendavad dokumenteeritud juhtumid, kus on tegemist mitme isiksuse häirega.....

"Mitmekordne isiksushäire (multiple personality disorder – MPD) on kummaline sündroom, mille puhul kaks või enam erinevat isiksust elavad ühes kehas. Selle häire ohvrid ehk "mitmekordsed" ei ole sageli oma seisundist teadlikud. Nad ei saa aru, et kontroll nende keha üle läheb edasi-tagasi erinevate isiksuste vahel, vaid tunnevad, et kannatavad mingi amneesia, segaduse või mälukaotuse all. Enamikul mitmekordsetel inimestel on keskmiselt kaheksa kuni kolmteist isiksust, kuigi niinimetatud superkordsetel inimestel võib olla üle saja alampersoonsuse....."

"Selles mõttes võib mitmekordseks muutumine olla ülim näide sellest, mida [kvantfüüsik David] Bohm tähendab killustumise all. Huvitav on märkida, et kui psüühika killustub, ei muutu ta mitte purunenud ja sakiliste servadega killukesteks, vaid väiksematest tervikutest koosnevaks kogumiks, mis on terviklikud ja isemajandavad oma omaduste, motiivide ja soovidega. Kuigi need tervikud ei ole

algse isiksuse identsed koopiad, on nad seotud algse isiksuse dünaamikaga ja see iseenesest viitab sellele, et tegemist on mingi holograafilise protsessiga.....

"Teine ebatavaline MPD tunnusjoon on see, et iga mitmekordse isiksuse puhul on erinev ajulainete muster. See on üllatav, sest nagu seda nähtust uurinud riiklikes tervishoiuinstituutides töötav psühhiaater Frank Putnam märgib, tavaliselt ei muutu inimese ajulainemuster isegi äärmuslikes emotsioonide seisundites. Kuna ajulainete mustrid ei piirdu ühegi neuroni või neuronirühmaga, vaid on aju globaalne omadus, viitab ka see sellele, et tegemist võib olla mingi holograafilise protsessiga. Nii nagu mitme pildi hologramm võib salvestada ja projitseerida kümneid terveid stseene, võib-olla suudab aju hologramm salvestada ja esile kutsuda sarnase hulga terveid isiksusi.....

"Lisaks sellele, et neil on erinevad ajulainemustrid, on mitmuse alampersonid üksteisest psühholoogiliselt tugevalt eraldatud. Igaühel on oma nimi, vanus, mälestused ja võimed. Sageli on igaühel ka oma käekirja stiil, väljakuulutatud sugu, kultuuriline ja rassiline taust, kunstilised anded, võõrkeeleskus ja IQ.

"Veelgi tähelepanuväärsemad on bioloogilised muutused, mis toimuvad mitme inimese kehas, kui nad vahetavad isiksust. Sageli kaob ühe isiksuse valdav tervislik seisund salapäraselt, kui teine isiksus võtab üle. Dr. Bennet Braun Chicago International Society for the Study of Multiple Personality'st on dokumenteerinud juhtumi, kus kõik patsiendi alampersonid olid allergilised apelsinimahla suhtes, välja arvatud üks. Kui mees jõi apelsinimahla, kui üks tema allergilistest isiksustest oli kontrolli all, tekkis tal kohutav lööve. Kui ta aga lülitas oma mitteallergilisele isiksusele, hakkas lööve koheselt kaduma ja ta võis vabalt apelsinimahla juua.....

"Allergia ei ole ainus asi, mida mitmekesi saab sisse ja välja lülitada. Kui oligi kahtlus, et alateadvus kontrollib ravimite mõju, siis on see mitmekordse farmakoloogilise võluväe abil minema aetud. Isiksust vahetades võib purjus olev multiplex muutuda koheselt kaineks. Erinevad isiksused reageerivad ka erinevatele uimastitele erinevalt. Braun registreerib juhtumi, kus 5 milligrammi diasepaami, rahustit, rahustas ühe isiksuse, samas kui 100 milligrammi ei avaldanud teisele

isiksusele peaaegu üldse mingit mõju. Sageli on üks või mitu mitmekordset isiksust lapsed ja kui täiskasvanud isiksus saab ravimit ja seejärel võtab lapse isiksus selle üle, võib täiskasvanu annus olla lapsele liiga suur ja põhjustada üleannustamist. Samuti on mõnda multiplikaati raske narkoosida ja on teateid, et multiplikaadid ärkavad operatsioonilauas üles pärast seda, kui üks nende "narkoosita" alampersoontest on võimu üle võtnud.

"Teised tingimused, mis võivad isiksuseti erineda, on armid, põletusjäljed, tsüstid ning vasak- ja paremakäelisus. Nägemisteravus võib erineda ja mõned mitmekesi peavad kandma kahte või kolme erinevat prillipaari, et nende vahelduvale isiksusele vastata. Üks isiksus võib olla värvipime ja teine mitte ning isegi silmade värvus võib muutuda. On juhtumeid, kus naistel on iga kuu kaks või kolm menstruatsiooni, sest igal nende alampersonel on oma tsükkel. Logopeed Christy Ludlow on leidnud, et iga mitmekordse isiksuse häälemuster on erinev, mis nõuab nii sügavat füsioloogilist muutust, et isegi kõige vilunum näitleja ei suuda oma häält piisavalt muuta, et oma häälemustrit varjata. Üks diabeedi tõttu haiglasse võetud mitmekordne hämmastas oma arste sellega, et ta ei näidanud mingeid sümptomeid, kui üks tema mittediabeetiline isiksus oli kontrolli all. On teateid, et epilepsia tuleb ja läheb koos isiksuse muutustega, ning psühholoog Robert A. Phillips Jr. teatab, et isegi kasvajad võivad ilmned ja kaduda (kuigi ta ei täpsusta, millised kasvajad).

"Mitmekordsed kipuvad ka kiiremini paranema kui tavalised inimesed. Näiteks on teada mitmeid juhtumeid, kus kolmanda astme põletushaavad paranevad erakordselt kiiresti. Kõige kummalisem on see, et vähemalt üks uurija – dr Cornelia Wilbur, terapeut, kelle patsient Sybil Dorsetti ravi on kujutatud raamatus "Sybil" – on veendunud, et lõhestunud isiksused ei vanane nii kiiresti kui teised inimesed....."5

Jah, see on tõsi. Mu keha võib muutuda silmapilguga; mu valu võib kaduda ja ma võin olla täiesti terve. Kõik, mis oleks vaja, oleks minu Lõpmatul Minal laadida alla minu keha uus hologramm ja järgmisel sekundil oleksin ma valmis.

Ma tean seda kõike intellektuaalselt, aga kurat... praegu on see valu ikka veel olemas.

ALLMÄRKUSED

1. [Tõlge Kadri Hein](#) ↔
2. [Wikipedia](#) – Continental Divide ↔
3. [Wikipedia](#) – North American Desert ↔
4. [Wikipedia](#) – Sierra Nevada ↔
5. Talbot, Michael. *The Holographic Universe*↔

21. peatükk - Liblikaks saamisest

Siis miks ei lae minu *Lõpmatu Mina* lihtsalt alla tervet hologrammkeha, et võtta see valu ära?

Ta võiks; ma tean seda. Kuid see ei ole kookonis toimuva ümberkujunemise mõte. Kõik on seotud protsessiga ja minu protsess ei ole veel lõppenud. Sellepärast ma **ei taha**, et minu *Lõpmatu Mina* võtaks minu valu ära enne, kui ma olen lõpetanud.

Ma olen viimase kahe aasta jooksul sadu kordi Robert'i protsessi sellel kehal läbi jooksutanud ja avastanud mitmeid hinnanguid, uskumusi ja arvamusi. Näiteks oma kristliku kasvatusena Inimlapsena ja hilisemate uskumuste tõttu *New Age*'i vaimsetesse teooriatesse kui Inimtäiskasvanu, hindasin ma keha ennast "halvaks", et see on "vale" – mittehingeline –, et mul on üldse keha. Ma arvasin alati, et mul oleks parem ilma kehata, et see on pigem takistus kui kingitus, midagi, millest "tõusta üle", märk sellest, et ma olen oma loomupäraselt surematust hingest ühe või kahe taseme võrra madalamale langenud.

Pärast autoõnnetust võtsin kaalus palju juurde, sest ma ei saanud hõlpsasti liikuda ega trenni teha; ja hea toidu söömine on üks minu suurimatest elurõõmudest. Söömine ilma treeninguta ei ole kasulik kombinatsioon. Nii et ma kannan ikka veel osa sellest ülekaalust ja pean oma keha "paksuks" – ja ma ütlen seda kahjuks häbiga ja kui hinnangut, mitte lihtsalt fakti.

Ühesõnaga, ma ei suuda veel täielikult ja siiralt hinnata oma keha sellisena, nagu see on, või isegi selle eest, et mul on keha üldse olemas. On selge, et mul on selles munas rohkem hinnanguid, uskumusi ja arvamusi, mida töödelda.

Olen paljastanud ka mõned oma kehaga seotud hirmud. Üks neist on hirm, et kui mul ei ole täiesti terve keha, siis jätavad inimesed minu pakutava

skautlusinfo kõrvale. Ma olen varem ise teinud täpselt seda, eriti kui olen mõistnud kohut kõigi tsölibaadis olevate "pühade meeste" ja õpetajate, gurude ja pühakute üle: "Kuidas saab ta rääkida maailmarahust, kui ta ei suuda isegi naisega rahumeelset suhet luua?"

Nii et ma kuulen mõttes, kuidas inimesed ütlevad: "Kuidas saab ta rääkida olemise rahulikkusest, kui tal on valu ja ta ei suuda isegi omaenda keha tervendada?"

Paljuski on see seotud ka edevusega. Ma tunnistan, et olen ülbe; see on üks minu ego kihtidest, millest ma pole veel täielikult vabanenud. Ma olen alati olnud uhke oma välimuse üle, ilmselt liiga uhke. Mulle meeldib ikka veel, kui inimesed ütlevad mulle, et ma näen kümme aastat noorem välja, kui ma tegelikult olen. Mul oli lõbus autogramme anda, kui olin kahekümnendates "staar-trummar"; mulle meeldis, kui oma kolmekümnendate ajal inimesed arvasid, et ma olen Tom Selleck, ja oma viiekümnendates jälle inimesed arvasid, et ma olen Kenny Rogers; ja aastaid olin kindel, et Carly Simon rääkis oma laulus **minust**.

Teine hirm, mille ma avastasin, oli seotud surmaga. Kui ma kirjutasin eelmises peatükis: "Ma ei karda surma," siis see on tõsi. Alates sellest ajast, kui hakkasin üle viiekümne aasta tagasi reinkarnatsiooni uskuma, ei ole ma enam surma kartnud; kuid ma ikka veel pelgasin surma, olin ikka veel vastu pikale, pikale ja piinarikkale surmale. Kui mu *Lõpmatul Mina* otsustab, et olen lõpetanud oma rolli tema Mängijana, palvetasin, et tahan kiiresti minna.

Vaatasin suure empaatiaga otseülekanDES, kuidas inimesed 11. septembril Maailma Kaubanduskeskuse tornidest välja hüppasid ja kukkusid sajast korrusest kindlasse surma. Ma tundsin, et nad tegid valiku mitte jääda sisse aeglaselt elusalt põlema, vaid lõpetada see kiiresti ja valutult. Nii tahtsin ma minna.

Seega seni, kuni jäävad alles minu hinnangud oma keha üle, jääb ka valu alles. Ma tean seda; ja kuigi ma olen selle kehaga palju tööd teinud, on ilmselgelt veel asju sees, mida töödelda. Vahepeal annan endast parima, et hinnata valu, et tänada oma *Lõpmatut Mina* selle kingituse eest, võimaluse eest, mida valu annab mulle, et töödelda kõiki neid hinnanguid, uskumusi, arvamusi ja hirme ning lasta lahti seotud ego kihtidest. Ma olen ausalt öeldes jõudnud selleni, et ma ei taha, et valu lahkuks enne, kui olen lõpetanud selle töötlemise, mis seal munas sees on.

* * *

Viimase paari nädala jooksul, pärast seda, kui ma hakkasin selle peatüki kallal töötama ja valu töötleva, olen kokku puutunud ühe kõige olulisema uskumusega kehast ja elust üldiselt: usk "põhjuse ja tagajärje seadusesse"; ja see on võimas – tundub, et see on kõigi jaoks selles holograafilises Inimmängus väga oluline uskumus.

Kuid minu protsessis on veel liiga vara öelda midagi enamat, kui et niinimetatud "põhjuse ja tagajärje seadus" on lihtsalt üks järjekordne uskumussüsteem, mis on moodustatud kinosaalis ja mis on hologrammi enda funktsioon, nagu ruum ja aeg. On selge, et ühes eelmises peatükis käsitletud mitme isiksusega inimese diabeet ei ole "põhjustatud" mingist kehahäirest, sest see kaob kohe, kui teine isiksus võtab juhtimise üle.

Siiski ei ole ma praegu valmis andma ettekannet "põhjuse ja tagajärje seaduse" kohta. Tundub, et see peab ootama ja võib olla hoopis teise raamatu teema – minu kookoni lõppfaasis.

* * *

Vahepeal, kuna ma tean, et kogu valu on hinnangute ja vastupanu tulemus, pean ma küsima: Mille vastu ma olen? Liblikaks saamise?

Jah, ausalt öeldes olen. Siiski ei tundu, et sellel oleks midagi pistmist **hirmuga** liblikaks olemise kohta; või vähemalt mina ei näe seda nii. Kui ma mõtlen olemist liblikana oma kaunil katamaraanil ringi seilates, siis on see kõige imelisem pilt täis põnevust ja rõõmu, ilma et ma leiaksin ühtegi hirmuilmingut. Ma ootan seda suure huviga.

Ma ei ole ka teadlik mingist püsivast hirmust mitteolemasolu ees.

Aga nii nagu on võimalik mitte karta surma ja siiski karta suremist, on võib-olla väga sügavalt maetud hirm kookoni lõppfaasi ees, mitte teada, mida liblikaks saamine tähendaks minu suhetes minu poolt armastatud inimestega – kõige konkreetselt minu laste ja lastelastega. (Ma tean, et nad ei ole "päris", aga ma armastan neid ikkagi!) Kas ma olen tõesti valmis tingimusteta kõigest lahti laskma, kui see on vajalik?

Üks probleem on see, et teisi skaute, kes võiksid anda mingeid vihjeid, mida on kookoni lõppfaasis vaja – eriti seoses teiste Mängijatega, kellest ma nii palju hoolin – on vähe.

Jed McKenna ei räägi palju perekonnast, naisest ega lastest. Ta mainib, et lõunatab koos oma õega.....

"Oma õe külastamine ja lõunasöök ei tohiks olla segane katsumus, aga see on. Kas ta on tõesti minu õde? Mida see tähendab? Meil on ühine ajalugu ja tuttavad, näiteks lapsepõlv ja vanemad. Kas mu vanemad on tõesti minu vanemad? Geneetiliselt on nad minu kehaga seotud, kuid inimest, kes elas minu lapsepõlve, ei ole enam siin. Minevik, mida ma selle inimesega jagan, on minu jaoks umbes sama reaalne ja oluline, kui oleksin seda brošüürist lugenud..... Ma olen näitleja, kes mängib rolli, millega ma ei tunne mingit seost ja millel puudub motivatsioon..... Tegelikult ei ole see segadust tekitav. Mul ei ole vähimatki kahtlust selles, kes ja mis ma olen. Keeruline on see, et see, kes ja mis ma olen, ei ole seotud selle ilusa, professionaalse, salatit sööva naisega minu vastas... Mul on oma õe vastu mingi jääkarmastus ja kui ta sureks, oleksin kurb, kui ta enam maailmas ei oleks, kuid

lihtne fakt on see, et meie endist suhet enam ei ole. Okei, miks ma teile seda räägin? Sest see on see, mida ma teen. Ma püüan seda valgustuse asja näidata ja see näib olevat huvitav aspekt kogu selles asjas. Kuidas suhtute inimestesse, kes olid teile kõige olulisemad enne eraldatuse unenäost ärkamist?"

McKenna, Jed. *The Enlightenment Trilogy*

See ei ole väga julgustav.

Kui ma viimati Robert Scheinfeldi nägin, oli tal imeline pere ja näis olevat väga lähedane ja armastav suhe oma naise ja kahe lapsega. Siis rääkis ta "pimedast hingedeööst", mis hõlmas tema perekonda, nii et ma ei ole selles olukorras päris kindel. See ei ole siiski oluline, sest ma ei pea Robertit skaudiks, kes on lähedal liblikaks saamisele, nagu ma selgitan selle raamatu kolmanda osa kolmekümne kolmandas peatükis.

Jeesus võis olla skaut; temast võis isegi saada liblikas. Minu arvates on tema elu allegoorilised sümbolid, eriti tema ristilöömine (rööviku surm) ja tema väljumine kookpast (tema kookon) kolm päeva hiljem, põnev, kuid see peab ootama järgmise raamatuni. Asi on selles, et kõik tõendid viitavad sellele, et Jeesusel oli naine ja laps; kuid et pärast liblikaks saamist ei näinud ta neid enam kunagi, sest nad läksid Lõuna-Prantsusmaale ja tema läks elama (ja lõpuks seal suri) Kashmiri kogukonda. [1](#)

Võib-olla on ka teisi skaute, kes on säilitanud nn normaalseid peresuhteid oma lähedastega pärast liblikaks üleminekut, kuid ma ei tea nende lugusid.

Seega on võimalus, et kui sa oled oma liblikaks muundumise lõpetanud, ei ole reaalne suhtlemine kookonis või kinos viibivate Mängijatega enam võimalik, mistõttu me ei kuule ühegi liblika kohta ega loe nende raamatuid. Võib juhtuda, et pead astuma viimase sammu kookonis täielikus "usus", ilma et keegi annaks sulle teada, milline see on, nagu Harrison Ford tegi filmis *Indiana Jones ja viimane ristsõda*, kui ta pidi astuma välja kanjoni seinast ja riskima

kukkumisega sügavasse kuristikku, teadmata, et seal on maskeeritud sild, mis viib ta üle teisele poole. (Vaata videot [siin](#).)

Nii et kas hirmust või põnevusest, pean tunnistama, et mul on olnud mõte, et tahaksin oma lõplikku muutumist liblikaks edasi lükata ja jääda mõneks ajaks kookonisse, kus ma praegu olen. Võib-olla on see minu enda mõte; võib-olla on see pandud sinna hologrammi osana minu *Lõpmatu Mina* poolt. Ma ei tea veel.

Kuid ma olen põnevil ja väga uudishimulik ühe mängu suhtes, mida ma näen arenemas, kui ma loen universumi lainetusi õigesti.

Mul on palju sõpru ja ma näen veel mitmeid tuhandeid Inimtäiskasvanuid, kes tunduvad olevat valmis kinost välja murdma ja muutuma liblikateks. Olukord Maa keskkonnas näib samuti muutuvat üha pingelisemaks, nagu kummipael, mida venitatakse enne purunemist oma piirini. Kui palju valu ja kannatusi, piiranguid ja kitsendusi on veel vaja, enne kui miljonid Mängijad alistuvad, mõistavad, et neid valu ja kannatusi põhjustavad nende endi hinnangud ja vastupanu ning on valmis alustama valeteadmiste ja ego kihtide töötlemist, mis on osa elust kinosaalis?

Ma arvan, et see oleks lahe Mäng, et näha, kui palju Inimtäiskasvanuid saab julgustada sisenema oma kookonisse ja seejärel juhatada neid ohutult läbi nende muutumise liblikaks. Kõik vajalik on nüüd olemas selleks, et massiline väljaränne kinost oleks võimalik, ja tee on juba rajatud. On isegi mõningaid "vihjeid" ja "viiteid", et Maa – ka ise Inimmängu Mängija – võib samuti olla valmis muutuma.

* * *

On tehtud katseid rottidega, pannes neid veelabürinti ja jälgides, kuidas nad sealt väljapääsu leiavad. Tundub, et "iga uus rottide põlvkond õppis kiiremini põgenema. Kümne aasta pärast suutis uusim rottide põlvkond põgeneda

kümme korda kiiremini kui algsed rotid. Huvitaval kombel põgenesid sama liini rotid teistes maailma piirkondades samuti kümme korda kiiremini, nähtus, mida ei saa seletada ühegi lokaalse instrumendiga." 2

Võib-olla olen lihtsalt üks esimesest rottide põlvkonnast, kes leiab tee Vaikses ookeani äärde, ja võib-olla leiavad need, kes tulevad pärast mind, selle palju lihtsamalt ja kiiremini.

Aga see tähendab, et ma olen lihtsalt üks rott nagu kõik teisedki; ja ma ei taha lahkuda sellest raamatust, ilma et ma ei avaldaks austust kõigile neile rottidele, kes tulid enne mind ja tegid minu labürindis navigeerimise veidi lihtsamaks, ja eriti kõigile neile teistele rottidele, kes surid, püüdes leida oma teed välja.

Siis, võib-olla, kui Rupert Sheldrake'i teooria 3 morfilise resonantsi kohta osutub õigeks, põgenevad kõik minu järel tulevad rotid kümme korda kiiremini, ilma nii paljude valede pööreteta, ja see protsess levib üle kogu maailma, kuni saavutatakse kriitiline mass ja kõik rotid muutuvad liblikateks.

Kuidas küll mulle meeldib metafooride segamine!

* * *

Milline saab olema see, kui ma lõpuks lõpetan oma kehaga ego kihtide töötlemise?

Ma võin ainult spekuloida, sest ma ei tunne isiklikult kedagi, kes oleks tegelikult liblikaks saanud. Ma tean, et neid peab olema, aga mul pole aimugi, kes nad on.

Jed McKenna – kes iganes ta ka tegelikult ei oleks – väidab, et ta väljus oma kookonist ja siis...

"Veetsin järgmised kümme aastat püüdes mõtestada seda uut maailma, mitte-maailma, milles näis siiski asuvat mitte-mina. Ärkveloleku unenägude seisund. Maailm oli justkui muutunud kõvast tahkest ainesest helendavaks miraažiks. Ma nägin ikka veel maailma, mida olin alati tundnud, kuid ma ei leidnud selle sisu. Mida iganes ma ka ei puudutanud, läks mu käsi läbi. Kõik, mida ma mõtlesin, lahustus mu mõtetes. Keda iganes ma vaatasin, ma nägin läbi nagu aurust, mina ise kaasa arvatud. Ma vaatasin omaenda tegelaskuju ja see oli nagu nägu, mida näed pilves hetkeks, enne kui see kaob."

"Minu reaalsus on praegu ärkvelolev, tõe-taotlemata seisund, ja see on minu jaoks sama, mis igäihe jaoks, kes sinna jõuab. Siin ei ole meistreid ega algajaid. Ei ole õpetusi ega uskumusi; ei ole hindusid ega budiste ega džnaane ega advaite; ei ole meistreid ega joogisid ega svamisid; ei ole diskorporatiivseid entiteete ega kõrgema taseme energiasid ega kõrgemaid olendeid. Ärkvel on ärkvel. Kõik muu on kõik muu."

McKenna, Jed. [Id.](#)

Jätka sibula kihtide koorimist ja mis alles jääb, kui sa valmis saad? Mitte midagi. Asi ei ole selles, et koorid kihid ära ja lõpuks jõuad sibulani. Saad mitte-sibula. Sama kehtib ka iseenda kohta. Kui oled koorinud kõik ego kihid maha, jõuad... mitte-egoni.

Jed ütleb, et kulub umbes kümme aastat, et harjuda elama ilma iseeneseta, harjuda olema "unenägude seisundist ärkvel", tegutsema ilma valetadmise ja vale-egota. Ma ei tea seda, sest ma eeldan, et ta räägib sellest, kuidas ta elab need kümme aastat pärast kookonist väljumist liblikana. Esiteks, ma ei ole kindel, et ta on tõesti liblikas, ja teiseks, ma ei tea seda enne, kui ma sinna jõuan. Ma tean seda, et on väga erinev viis elada – väga imeline ja rõõmus ja rahulik ja põnev viis elada – ja isegi sellega, kus ma praegu olen, on vaja harjuda.

* * *

Mul oli palju küsimusi, kui ma seda teed Vaikse ookeani äärde rajasin, ja selle raamatu järgmises osas tahan ma jagada mõningaid vastuseid, mis ma teel leitud teabe põhjal leidsin. Aga enne kui ma lähen....

Ma alustasin seda raamatut, rääkides Platoni koopast, et Inimlaps on nagu vang, kes on aheldatud ja näeb ainult seina enda ees; et Inimlaps usub, et varjud, mida ta seinal näeb, on reaalsed; et kui Inimlaps mõistab, et ta ei ole tegelikult üldse aheldatud, siis tõuseb ta üles ja läheb koopa tagumisse ossa ning näeb tuld ja mehi kõnniteel, mis loovad varjud seinal; et see uus Inimtäiskasvanu hakkab tunnistama, et varjud ei ole reaalsed; ja et mõned Inimtäiskasvanud lähevad lõpuks läbi koopa tagumise ukse ja väljuvad koopast täielikult.

Siis vahetasin metafoori ja ütlesin, et kui see Inimtäiskasvanu kord uksest läbi astub kookonisse, siis ta läbib transformatsiooniprotsessi, lastes lahti oma hinnangutest, uskumustest, arvamustest, hirmudest ja ego kihtidest, milleks ta end röövikuna pidas.

Olen öelnud, et olen oma kookonfaasi lõpus, seisan Vaikse ookeani kohal, valmis muutuma liblikaks, ja et igaüks, kes tahab, võib minuga siin ühineda.

Ma saavutasin selle olemise rahulikkuse tugeva tahte ja otsustavuse abil, et leida tõde, palju rasket tööd, palju töötlemist ja palju tuge oma *Lõpmatu Minalt*. Ma tegin seda, järgides oma ebamugavustunnet – füüsilist ja emotsionaalset –, et leida hinnangud, uskumused ja arvamused, mis mul olid tekkinud ajal, mil ma olin kinosaal. Ma tegin seda sellega, et ma läksin edasi, et paljastada oma hirmud ja võtta need omaks, eriti hirmu mitteolemasolu ees. Ma tegin seda nii, et tuvastasid enda loodud ego kihid ja viskasid need ükshaaval minema, kuni praktiliselt midagi ei jäänud. Ma tegin seda, lastes lahti endast, mis ei olnud tõeline, ja leidsin mitte-mina, mis oli.

Igaüks, kes tahab, võib seista seal, kus ma praegu seisan. Igaüks võib jõuda Vaikse ookeanini ja väljuda oma kookonist liblikana. Ma ei ole eriline, ma ei ole

"parem" kui keegi teine ja kindlasti ei ole ma "valgustatud". "Valgustatus" on sõna, mis kuulub kinosaalis, Inimmängu esimesse poolde, sest see kannab automaatselt endas hinnangut – hinnangut, et üks olemise seisund on parem ("valgustatum") kui teine.

Ma olen lihtsalt Ameerika mägede sõidu lõpu lähedal, andes aru neile, kes veel esimesest mäest üles lähevad, ja neile, kes on alles tipus ja valmis hüppama, püüdes anda selgust ja julgustust tulevast sõidust ja sellest, kui lõbus see võib olla.

Kui sa oled ikka veel kinosaalis, siis minu parim soovitus oleks mõista, et see on lihtsalt Mäng, et see ei ole reaalne, ja – nüüd, kui sa tead kogu oma draama, konflikti, valu ja kannatuse tõelist allikat ja põhjust – lase lahti oma vastupanust ja lõdvestu ning õpi hindama ja nautima iga hetke iga kogemuse puhul, mida sa koged. Pea meeles, et oled Ameerika mägedel ja et esimesest mäest ülesminek on oluline osa sõidust. Mida rohkem sa sellele mäele vastu hakkad, seda rohkem tarbetut valu ja kannatusi sul on.

Kui oled kinosaalist välja astunud ja alustad oma kookonis, hoia oma elu sõitu; ja kui sa kohtud minuga teel, tähendab see, et ma mängin ikka veel "skauti". Nii et tapa mind [4](#), ja siis mine edasi.

ALLMÄRKUSED

1. Baigent, Michael et al. *Holy Blood, Holy Grail* (eesti keeles ilmunud 2001 [Püha veri ja Püha Graal](#)) ↵
2. Jeffrey, Scott. *Hypothesis of Formative Causation (Morphic Resonance)* – (viide ei ole enam saadaval) ↵
3. [Wikipedia](#) – Rupert Sheldrake ([eesti keeles](#)) ↵
4. Dae Kwang. *Kill the Buddha*↵

KOLMAS OSA – Küsimused ja vastused

"Ma tean, miks sa siin oled, Neo. Ma tean, mida sa oled teinud. Ma tean, miks sa vaevalt magad, miks sa elad üksi ja miks sa istud õhtust õhtusse oma arvuti taga. Sa otsid teda. Ma tean seda, sest ma otsisin kunagi sama asja; ja kui ta mind leidis, ütles ta mulle, et ma ei otsinud teda tegelikult. Ma otsisin vastust. See on küsimus, mis meid ajendab, Neo. See on küsimus, mis tõi sind siia."

Trinity, filmist The Matrix

Kolmanda osa eessõna

Robert Scheinfeld ütleb, et kui liigud Inimmängu teise poolde (mida ta nimetab "2. faasiks"), ei ole enam mõtet küsida "miks", ja selleks on mõned head põhjused. Sa ei saa **mõelda** oma teed sellest Mängust välja; see ei ole mitte mõistmise, vaid tundmise küsimus; "miks" küsimine võib sageli olla kõrvalepõige, tähelepanu kõrvalejuhtimine Protsessi enda tegemisest; ja vastus "miks" ei ole tegelikult oluline ega muuda midagi.

On tõsi, et kui oled oma kookoni sees, on tegelikult ainult üks vastus küsimusele "Miks?": Sest sinu *Lõpmatu Mina* on selle sulle kingitusena niimoodi loonud.

Teisest küljest näib, et me oleme Mängijatena väga uudishimulikud ja "miks" võib olla midagi, mis meid erutab ja huvitab. Selles ei ole midagi "valesti".

Pealegi, kuna sa oled raamatus nii kaugemale jõudnud, siis sa tead, et me räägime uuest ja väga radikaalsest lähenemisest elule, mis on sageli vastupidine kõigele, mida meile kinosaalis õpetati. Nii et minu jaoks on täiesti arusaadav ja väga õigustatud esitada erinevaid küsimusi, et paremini mõista, kuidas see uus mudel töötab, et saada aru, kuidas see erineb kõigest muust, millega oled kunagi kokku puutunud, ja et kergemini lasta lahti varasematest valedest teadmistest, nähes, et on olemas uued ja elujõulised alternatiivsed viisid, kuidas vastata meie mõtteid hõivavatele tähtsamatele küsimustele.

Ma arvan ka, et "ära küsi miks" võib mõnikord välja hüpata, et vältida vastuste leidmist keerulistele küsimustele. Iga mudel, mis on end väärt, peaks loogiliselt ja järjekindlalt vastu pidama igasugusele kontrollile.

Nii et ma tervitan kõiki õigustatud küsimusi, ja "õigustatud" tähendab, et küsimus tuleneb siirast soovist õppida ja täita mõned lüngad selle uue mudeli mõistmisel, või küsimusi, mis tulenevad mudeli tegelikust katsetamisest töö

käigus. Küsimused, mis tulevad egost, Mayast, hoiakust, et tõestada, et ma olen "vale", või lihtsalt intellektuaalsest väitlusest, ei ole minu jaoks huvitavad. Need on alati vaid järjekordne katse õigustada mõnda kino sees tekkinud hinnangut või veendumust.

Järgnevatel lehekülgedel leiad siis mõned küsimused, mida mulle on esitatud, ning vastused, mis ma oma uurimistöo ja skaudikogemuse põhjal leidsin.

Mõned vastused on väga lühikesed, teised täidavad terve normaalse suurusega peatüki.

Ühtegi vastust ei tohiks võtta kui "tõde". Need on lihtsalt kõige loogilisemad, järjekindlamad ja "parimad oletused", mida ma leian, eriti kuna mõned neist käsitlevad küsimusi Välja teise poole kohta, mida me ei saa kunagi kindlalt teada. Kui need ei olegi "Tõde", siis teenivad nad vähemalt seda eesmärki, et näidata, et on olemas loogilised alternatiivid vanadele ja vastuolulistele vastustele, mida me nii kaua uskusime.

Peamine mõte on mõista, et **on olemas** muud vastused meie elu puudutavatele põletavatele küsimustele, mis on mõistlikud, et see mudel **on** täielik ja toimiv ning kooskõlas kvantfüüsika viimaste avastustega, ja et me **saame** hakata lahti laskma vanadest uskumussüsteemidest, mis meid piiritletud kujul hoidsid, ja minna täiesti radikaalseks.

22. peatükk - Üks suur hologramm?

Küsimus: Ma arvasin, et kui me räägime holograafilisest universumist, siis tähendab see, et me kõik oleme osa ühest suurest hologrammist.

Vastus: See on väga levinud väärarusaam, kuid see lihtsalt ei saa olla tõsi.

Kui neurofüsioloog Karl Pribram on õigus, kui ta ütleb, et inimese aju on holograafiline vastuvõtja ja tõlkija...

"Aju on ise hologramm... mis konstrueerib matemaatiliselt "kõva" reaalsust, tuginedes sagedusalalt saadud sisendile."

Talbot, Michael. Essee pealkirjaga [The Holographic Universe](#)

...siis ei saa see olla üks suur hologramm.

Kui füüsiline universum, milles me elame, oleks üks hiiglaslik hologramm, mida me kõik jagame, siis peaks olema üks hiiglaslik aju, mis võtaks selle vastu, kui see laetakse alla Väljast, ja teisendaks selle loomulikust laineseisundist osakesteks, mida me saaksime tajuda; ja me kõik tajuksime neid osakesi täpselt ühtemoodi. Me kõik näeksime sama reaalsust.

Nii see ilmselt ei juhtu. Iga inimene näib tegelikult nägevat veidi teistsugust reaalsust kui teised. Tegelikult on meie vaimuhaiglad täis inimesi, keda me nimetame "psühhootikuteks", kes näevad **väga** teistsugust reaalsust kui meie ülejäänud.

("Psühhoos tähendab ebanormaalset meeleseisundit ja on üldine psühhiaatiline termin vaimse seisundi kohta, mida sageli kirjeldatakse kui "kontakti kaotamist tegelikkusega") Psühhoosi põdevad inimesed võivad teatada hallutsinatsioonidest või meelepetetest.") [1](#)

Seistes toas psühhootilise inimese kõrval, võite näha meeldivat, turvalist õhkkonda. Psühhootik seevastu võib näha piinakambrit. See poleks lihtsalt võimalik, kui oleks üks suur hologramm, mida te mõlemad tajute.

See on aga võimalik, kui te tajute igaüks omaenda reaalsust – eraldi hologrammi, mis on alla laaditud igasse eraldi aju.

Lihtne autoõnnetus, mida vaatab kümme erinevat inimest, võib olla kümme erinevat "reaalsust" sellest, mis juhtus.

Sa võid restoranist välja minna ja su sõber võib kommenteerida, kui ebaviisakas oli ettekandja, ja kuigi sa kuulsid, et ettekandja ütles samu sõnu, arvasid sa, et ta oli tubli ja abivalmis.

Või...

– "Kelle juures te oma veebilehte majutate?"

– "*Firma XYZ.*"

– "Mida! Nende juures?"

– "*Jah, miks?*"

– "Ma proovisin neid kord. Kohutav kogemus. Nad keerasid mu asjad tõeliselt untsu."

– "*Ma olen nende juures kümme aastat hostingut teinud, alati on olnud suurepärase teenindus ja nad ei ole kunagi levist väljas.*"

On isegi parem näide, mis on arvatavasti meie kõigi puhul ühel või teisel hetkel juhtunud. Sa näed kedagi tänaval kõndimas, pöördud sõbra poole ja ütled:

"Vau! Kas see on Brad Pitt?" Ja su sõber vaatab ja ütleb: "Ta ei näe sugugi välja nagu Brad Pitt!" Ja sa nõuad: "Jama! Ta näeb välja täpselt nagu Brad Pitt!"

Mis siis siin juhtus? Kui sa vaatad filme või pilte ajakirjades, siis näed Brad Pitti ühtmoodi, ja inimene, keda sa nägid tänaval kõndimas, meenutas teda täpselt **sinule**. Sinu sõber seevastu näeb Brad Pitti filmides või ajakirjades teistmoodi ja näeb ka inimest tänaval teistmoodi ning seetõttu ei nõustu sinuga. Kui me kõik elaksime hiiglaslikus ühises hologrammis – ühes suures "holograafilises universumis" – näeksime me kõik nii Brad Pitti kui ka tänaval kõndivat inimest ühtmoodi ja nende välimuses oleks ühine kokkulepe.

Seega saab ja tõlgib iga inimese aju oma eraldi hologrammi, mille on alla laadinud tema enda *Lõpmatu Mina Väljast*. See on muidugi omane tõele "te loote **oma** reaalsuse", kui me lihtsalt pööraksime tähelepanu sellele, mida need sõnad tegelikult ütlevad ja tähendavad.

ALLMÄRKUSED

1. [Wikipedia](#) – Psychosis (eesti keeles – [psühhoos](#)) ↵

23. peatükk - Teised inimesed

Küsimus: Kui meil ei ole ühte suurt ühist hologrammi, siis kuidas saame me kahekesi öösel välja minna ja näha samu tähti või vaadata sama filmi või näha samu inimesi? Kuidas saab keegi teine minuga nii palju nõustuda selles, mida me nimetame "reaalsuseks", kui me ei näe tegelikult sama asja?

Vastus: Enne kui me räägime sellest, kas sina ja "keegi teine" näete sama reaalsust, pean ma välja selgitama, kes on sinu arvates see "keegi teine", kes sinuga nõustub. Kas sa arvad, et nad on tõesti olemas?

Küsimus: Oh, noh.... Hästi. Mis saab siis teistest inimestest, kes ilmuvad minu hologrammi? Kas nad ei ole "reaalsed" või loob minu *Lõpmatu Mina* ka neid?

Vastus: Mitte miski sinu hologrammis ei ole "reaalne" – ei inimesed, ei see raamat, mida sa loed, ega ka silmad, millega sa seda raamatut loed: esimene asi, mida pead meeles pidama, on see, et miski sinu hologrammis ei ole "reaalne". See kõik on hologramm; ja määratluse järgi ei ole hologramm reaalne – vähemalt mitte nii, nagu me oleme alati asju "reaalseks" pidanud.

Nii et muudame veidi küsimust, sest ma tean, mida sa üritad küsida.....

"Kas teised inimesed, keda ma oma hologrammis näen, eksisteerivad eraldi isikutena? Kas nad on omaette Mängijad, nagu mina, oma *Lõpmatu Minaga*? Või on nad lihtsalt minu *Lõpmatu Mina* poolt minu isikliku hologrammi jaoks loodud ja neil ei ole oma elu?" Kas nii?

Isegi nende inimeste hulgas, kes mõistavad üha enam, kuidas elu holograafilises universumis toimib, ei ole sellele küsimusele antud vastuse osas üldist üksmeelt – mis on hea näide sellest, miks mõned neist küsimustest ei ole olulised ega mängi nende kontseptsioonide igapäevases rakendatavuses tegelikult mingit rolli.

Mõned neist inimestest on otsustanud, et nende *Lõpmatu Mina* loob kõik ja igäühe, keda nad oma hologrammides näevad, ning et keegi teine ei eksisteeri neist sõltumatult. See võib olla tõsi, ja võib-olla saame selle ühel päeval teada, aga võib-olla ka mitte.

Ühest küljest on väga oluline mõista ja meeles pidada, et kõik, mida me kogeme – ja kõik need kogemused – on loonud meie enda *Lõpmatu Mina*; ja võib olla nii lihtne seda unustada ja omistada iseseisvat jõudu sellele, keda ja mida me "seal väljas" näeme, et neid reaalseks muuta. Seetõttu on väga kasulik rõhutada, et sinu holograafilises universumis ei saa ilmuda midagi ega kedagi, mida sinu *Lõpmatu Mina* ei ole loonud või millega ei ole nõustunud. Seega võib olla kasulik võtta omaks uskumus, et sa lood "teised inimesed", kellega sa oma elus kokku puutud, ja et nad ei eksisteeri väljaspool sinu hologrammi.

Kuid minu jaoks lõhnab selles liiga palju "solipsismi" ¹, mille alatoon ei kõneta mind.....

"Kui ainult mina olen oluline, siis teised inimesed, loomad, keskkonnad on olulised ainult niivõrd, kuivõrd need mõjutavad mind ennast. See võib olla antisotsiaalne filosoofia."

<https://en.wikipedia.org/wiki/Solipsism>

Nii et siin on see, mis on minu jaoks kõige mõistlikum ja tundub kõige mugavam....

Kui holograafiline universum on nagu täielik sisseelamisfilm, siis pidi keegi kirjutama stsenaariumi kõigele, mis selles holograafilises filmis toimub. See "keegi" on sinu *Lõpmatu Mina*.

Kuid see stsenaarium oleks väga piiratud ja üksildane, kui sa oleksid selles ainuke näitleja; ja seal on jumal teab kui palju teisi *Lõpmatuid Minasid* *LõpmatuMaa Suurlinnas*, kus on ka neid esindavad Mängijad.

Oletame, et minu *Lõpmatu Mina* tahab, et ma mingil põhjusel satuksin autoõnnetusse (mida minu enda *Lõpmatu Mina* ka tegi!). Minu *Lõpmatu Mina* võiks luua hologrammi, kus ma olen ise selles autoõnnetuses, ilma et keegi teine oleks õnnetusse kaasatud (mis minuga juhtuski); ja see on hea.

Aga ütleme, et mingil põhjusel eelistaks minu *Lõpmatu Mina* kogeda autoõnnetust, milles oleks kaasatud ka teisi inimesi, mitte ainult mina. Minu *Lõpmatu Mina* võiks saata *LõpmatuMeili* üle *LõpmatuMaa* ja küsida, kas on kedagi, kes soovib, et ka tema *Mängija* oleks osa sellest autoõnnetusest.

Enamikus autoõnnetustes osaleb tänapäeval rohkem kui üks inimene, nii et ilmselt on *LõpmatuMaal* suur huvi sellise holograafilise kogemuse vastu. Seetõttu saab minu *Lõpmatu Mina* mõned positiivsed *LõpmatuMeili* vastused teistelt *Lõpmatutelt Minadelt*, ja koos töötavad need *Lõpmatud Minad* välja üksikasjad ja kirjutavad selle "õnnetusfilmi" jaoks ühise stsenaariumi. Kuid on üks trikk....

Ükski *Mängija* ei saa ühegi teise *Mängija* hologrammis öelda ega teha midagi, mida tema enda *Lõpmatu Mina* ei ole heaks kiitnud. Teisisõnu, mida iganes üks *Mängija* ütleb või teeb teisele *Mängijale*, on tema *Lõpmatu Mina* taotlenud ja heaks kiitnud.

See tähendab, et keegi ei saa olla ohvriks ühelegi hologrammile, mida ta kogeb, sest tema enda *Lõpmatu Mina* on kas ise kirjutanud käsikirja või on saanud 100% heakskiitu käsikirjale enne hologrammi allalaadimist *Mängijale*. Ei ole ohvreid, ei ole kurjategijaid, punkt.

Nii et nüüd satuvad need *Mängijad* oma autoõnnetusse. Iga *Mängija* võib seda õnnetust kogeda ja tõenäoliselt kogebki seda veidi teisiti kui mõni teine *Mängija*, sest igal *Mängijal* on oma individuaalne hologramm, mis on tema reaalsus. Tegelikult on kaks *Mängijat* sageli eriarvamusel – ausalt ja siiralt – selles, mis õnnetuses tegelikult juhtus. Me teame juba praegu, et praktiliselt iga autoõnnetuse pealtnägija räägib juhtunust erinevalt.

Aga "teine inimene", kellega ma satun autoõnnetusse, on suure tõenäosusega teine Mängija, kes esindab teist *Lõpmatut Mina*, nagu ma seda näen. Nii et kuigi minu *Lõpmatu Mina* "lõi" nad minu hologrammis, "eksisteerivad" nad tegelikult eraldi Mängijana oma eneseteadvusega ja oma *Lõpmatu Minaga*.

Mulle tundub, et see kehtib kõigi "teiste inimeste" kohta, kes mõjutavad meie elu. Ma ütleksin, et peaaegu igauks, kellel on sinu holograafilises totaalises immersioonifilmis "rääkiv osa", on teine Mängija, kelle *Lõpmatu Mina* on nõustunud, et nad loevad sinu enda *Lõpmatu Mina* kirjutatud stsenaariumi, mida ta soovis, et sa kogeksid.

Robert Scheinfeldi sõnul täidavad "teised inimesed" teie holograafilises kogemuses kolme peamist eesmärki:

1. Et peegeldada midagi, mida sa enda kohta mõtled või tunnend
2. Anda sulle informatsiooni või ülevaateid.
3. Et sinu toetuseks midagi liikuma panna

Scheinfeld, Robert. [Journey to the Infinite, home transformational system](#)

* * *

Teisest küljest on sinu holograafilises totaalises immersioonifilmis palju "ekstraid", kes mõjutavad sinu elu vähe või ei mõjuta seda üldse. Need on selleks, et sinu täielik sisseelamisfilm tunduks "reaalsem". Oleks väga kummaline kõndida New Yorgis mööda Viieendat Avenüüd ja mitte näha kedagi, nagu oleks ka väga kummaline vaadata filmi New Yorgist, kus ei ole ühtegi inimest. (Tom Cruise'i saab täpselt sellises olukorras hulluks minna filmis *Vanilla Sky*.) Meie hologrammides on oluline roll "statistidel", kuid nagu Hollywoodis, võivad need "statistid" olla arvutiga genereeritud – eriefektide toode – ja neil ei pea tingimata olema oma elu.

HBO-s oli hiljuti minisari nimega [John Adams](#). (Geniaalne!) Nad näitasid ka väikest osa sellest, kuidas minisarja tehti, mis on [Youtube's](#) üleväl (kuid kahjuks ei ole Eestis nähtav).

See ei ole mitte ainult suurepärase näide sellest, kuidas taustakomplekt on valmistatud holograafilise filmi jaoks, vaid selles videos on ka umbes kolme minuti pikkune lõik, milles selgitatakse ja näidatakse, kuidas 10 000 inimesest koosnevat rahvahulka loodi vaid 15 lisainimese abil. Kui me oleme aru saanud, kuidas seda teha **meie** füüsilises universumis, siis kujutage ette, mida sinu *Lõpmatu Mina* suudab teha sinu holograafilises universumis! (Vaata videolõiku [siin](#).)

Nii et "teised inimesed", keda sa oma hologrammis näed, on Mängijad, kelle *Lõpmatud Minad* on vabatahtlikult andnud oma Mängijad, et mängida sinu ees rolli ja lugeda sinu *Lõpmatu Mina* kirjutatud käsikirja; või on nad "statistid", kelle on loonud sinu *Lõpmatu Mina*, et täita sinu "reaalsust".

Küsimus: Aga kui nad ei ole lihtsalt arvutiga genereeritud "statistid", siis kuidas minu *Lõpmatu Mina* teab, kuidas luua see oluline "teine inimene" minu hologrammis, et ta näeks välja ja käituks nii, nagu nad näevad välja?

Vastus: Kasutades selle "teise isiku" kohta loodud malli, mis on märgistatud tema nimega.

Teisisõnu, Väljal on mall nimega "Stephen Davis", mis sisaldab lainesagedusi, mida kasutatakse minu loomiseks hologrammina; ja Väljal on ka mall, millel on sinu nimi. Kõik teised Mängijad, kes on loodud nende *Lõpmatute Minade* poolt, omavad samuti malle.

Kui teise Mängija *Lõpmatu Mina* nõustub mängima rolli sinu hologrammis, annab see sinu *Lõpmatule Minale* loa pääseda ligi väljal olevale mallile, mis kirjeldab teist isikut – tema nimi, pikkus, kaal, silmade värvus, hoiakud jne. – ning seejärel ühendab sinu *Lõpmatu Mina* selle malli sinu jaoks loodud

holograafilisse kogemusse. Aga see "teine inimene" peab lugema sõna-sõnalt käsikirja, mida sinu *Lõpmatu Mina* kirjutas sinule.

Teisest küljest vaadatuna on sinu *Lõpmatu Mina* nõustunud ja vabatahtlikult andnud sulle rolli ka teiste Mängijate kogemustes, ning nad pääsevad ligi sinu nimega mallile ja ühendavad sind hologrammi, mille nad loovad oma Mängija jaoks. Aga siis sa loed alati käsikirja, mida nende *Lõpmatu Mina* kirjutas neile.

* * *

Võib-olla oled olnud piisavalt õnnelik, et sul on olnud "virtuaalreaalsuse" kogemus.....

Loomulikult näeb see välja ja tundub väga reaalne.

Kvantfüüsika kohaselt on elu ise "virtuaalse reaalsuse" kogemus, holograafiline universum, mille meie *Lõpmatu Mina* on meie jaoks loonud.

Mis saab siis inimestest, kellega sa ühes neist "virtuaalreaalsuse" masinatest kohtute? Need on ju loodud selle tarkvara programmeerija poolt, kes kirjutas selle kogemuse, mis sul on, eks ole? Kõik, mida nad teevad või ütlevad, on ette määratud ja on osa virtuaalreaalsuse käsikirjast.

Mis oleks, kui kaks inimest, kes on kumbki oma virtuaalreaalsuse masinas, saaksid suhelda? Teisisõnu, mis oleks, kui keegi teine, kes teeb oma virtuaalreaalsuse reisi, võiks ilmuda sinu virtuaalreaalsuse kogemusse? Teises

masinas olev inimene peaks olema sinu masinasse eelnevalt programmeeritud, et ta ilmuks normaalselt, mitte oma virtuaalreaalsuse varustuses, ja vastupidi.

Näed, mida ma mõtlen?

See ei ole välistatud, see ei ole mingi naeruväärne ulmefantaasia. Tehnoloogia ei ole enam kaugel, kui kahe virtuaalreaalsuse kogemuse koostoimimine on võimalik. Milline "vihje" või "viide" see on!

Ja see on põhimõtteliselt see, mis meie holograafilises reaalsuses toimub. Me kohtume inimestega, keda ma nimetan "statistideks", kes on eelnevalt programmeeritud meie kogemuse käsikirja, et muuta see reaalsemaks; ja me kohtume inimestega, kes on omaette Mängijad, kelle holograafilised kogemused on meie kogemustega vastastikusel seoses.

Tõesti hämmastav mäng, kui selle peale mõelda!

Seega võtan seisukoha, et "teised inimesed", kellega ma oma holograafilistes kogemustes kohtun ja kes mängivad minu elus mingit olulist rolli, on omaette Mängijad, kellel on oma eneseteadvus, kes on nõustunud mängima rolli ja lugema minu jaoks loodud käsikirja ning kas peegeldama midagi, mida ma enda kohta mõtlen või tunnen, andma mulle informatsiooni või arusaama või panema midagi liikuma, et mind toetada; ja vastupidi.

Nii saame üksteisele palju kogemusi kinkida. Tegelikult on iga Mängijate vaheline suhtlus kingitus ühelt Mängijalt teisele ja tagasi, olenemata sellest, kuidas üks või mitu Mängijat seda kogemust ja teise Mängija rolli selles hindavad.

* * *

Nüüd, kui see kõik on selgeks tehtud, võid oma algse küsimuse uuesti esitada.....

ALLMÄRKUSED

1. Solipsism – [Vikipeedia](#)↔

24. peatükk - "Maa keskkonna" mall

Küsimus: Kui meil ei ole ühte suurt ühist hologrammi, siis kuidas saame me kahekesi öösel välja minna ja näha samu tähti või vaadata sama filmi või näha samu inimesi? Kuidas saab keegi teine minuga nii palju nõustuda selles, mida me nimetame "reaalsuseks", kui me ei näe tegelikult sama asja?

Vastus: Vastus sellele sõltub sellest, kuidas sa vaatad "teisi inimesi" oma hologrammides, lähtudes sellest, mida me arutasime eelmises peatükis.

Kui sa võtad seisukoha, et "keegi teine" sinu hologrammis, kes nõustub sinuga, on loodud sinu enda *Lõpmatu Mina* poolt ja tal ei ole iseseisvat eksistentsi iseseisva Mängijana, siis on see, mida Dr. Andrew Newberg ütles, väga asjakohane.....

"Kui ma kedagi ristkasutan, siis on nad osa minu reaalsusest. Kui ma kuulen, et keegi nõustub sellega, mis minu arvates seal toimub, siis on see ikkagi seotud sellega, mida mina tajun."

Newberg, Andrew. *What the Bleep!?! – Down the Rabbit Hole*

Teisisõnu, ristviitamine – kui keegi sinu hologrammis nõustub sinuga sinu tajutud reaalsuse osas – on täiesti kasutu tõendamaks, et te mõlemad näete ühte ja sama asja. Seetõttu ei ole oluline, kas nad näevad samu tähti, filmi või inimesi, mida sina näed, sest nad ei ole midagi muud kui osa hologrammist, mille on loonud sinu *Lõpmatu Mina*.

Aga ütleme, et sa oled otsustanud, et "teised inimesed" sinu hologrammis on omaette Mängijad, oma eneseteadvusega, kes on nõustunud mängima osa sinu holograafilises kogemuses. Nüüd muutub arutelu huvitavaks....

Esimene probleem seisneb selles, et see, mida sina ja mõni teine inimene sinu hologrammis näevad, on tõenäoliselt **mitte** täpselt sama asi, ja ei ole võimalik tõestada, et need **on** samad.

Me arvame, et kui me näeme näiteks sinist värvi, siis keegi teine näeb täpselt sama värvi. Aga kust sa seda tead?

Minu endine naine ja mina pidasime huvitavaid arutelusid selle üle, kas konkreetne maja oli värvitud "naturaalvalgeks" või "kahvatukollaseks". (Ta võitis alati.) See ei olnud tingitud mitte ainult sellest, et me ei nõustunud värvi osas, vaid põhilisemal tasandil nägime tegelikult kahte veidi erinevat värvi.

Kuid olgem ausad, enamik Mängijaid näib olevat enamasti võimelised enamikus asjades, nagu staarid või filmid või inimesed, kellega me kohtume, kokku leppima. Kas nii?

Kuidas see siis võimalik on?

Minu oletus on, et Väljas on olemas "Maa keskkonna" "mall", nii et kui *Lõpmatu Mina* tahab luua oma Mängijale "normaalset" holograafilist kogemust, ei pea ta iga kord Maad, tähti, Päikest ja Kuud, seda raamatut või ülejäänud universumi nullist looma. Ta kasutab hologrammi alusena lihtsalt malli ja lisab seejärel iga olukorra jaoks oma Mängijale soovitud unikaalseid nüansse.

Seda on mõistlik teha nii, et Mängijad saaksid keskenduda oma unikaalsetele kogemustele ja ei peaks tegelema või kulutama palju aega vaidlemisele selle üle, kelle "reaalsus" on "tõeline". (Nagu öeldud, on Mängijaid, kelle *Lõpmatu Mina* ei kasuta seda "tavalist" malli, ja me peame neid hulluks. Aga see on vaid järjekordne tõend, et meil on tegemist individuaalsete holograafiliste universumitega, mitte ühise universumiga; ja on täiesti võimalik, et *Lõpmatu Mina* valib oma Mängijale mis tahes reaalsuse, mida ta tahab).

Sellel "Maa keskkonna" mallil on palju sarnasust keerukate videomängude tarkvaraprogrammidega. "Taust" on kõigile mängijatele põhimõtteliselt sama, kuid üksikud mängijad võivad sama tausta kasutades saada väga erinevaid kogemusi. Võiks ka öelda, et see on nagu ühe lavastuse ja rekvisiitide kasutamine filmis või näidendis, kuid erinevatel tegelastel on selles erinevad kogemused. Kui selline ainulaadne ja individuaalne kogemus on võimalik sama malli kasutades, siis miks peaks iga kord uut malli looma?

Või siis on see mõttekam... kui sa kandideerid tööle, siis lähed oma arvutis teksti kirjutamise programmi ja valid "malli", et kirjutada elulookirjeldus. Sa lisad sellele mallile oma isiklikku teavet, et luua endale ainulaadne ja individuaalne elulookirjeldus, kuid muidu näeb sinu valmis toode välja nagu iga teise sama malli kasutanud inimese oma.

Niisiis, nii see ilmselt toimib...

Lõpmatu Mina tahab saada kogemust füüsilises universumis Maal. Ilmselt ei saa ta ise siia tulla – lõpmatu olend ei saa tulla lõplikku maailma –, nii et ta otsustab luua Mängija, kes teda esindab. Ta läheb Väljale ja valib konkreetsed lainesagedused, et luua see Mängija, ning see ainulaadne lainesageduste rühm Väljal märgistatakse ja seda kasutatakse selle Mängija mallina.

Siis otsustab *Lõpmatu Mina* luua oma Mängijale kogemuse füüsilises universumis. Kui ta tahab luua nn "normaalset" kogemust, siis võtab ta "Maa keskkonna" malli Väljast – mis sisaldab kõiki asju, milles me üldiselt kokku lepime, nagu tähtede ja planeetide asukoht, New Yorgi asukoht, lilla värv, milline näeb välja brokkoli ja nii edasi. See võimaldab Mängijal mitte kulutada kogu oma aega teiste Mängijatega vaidlemisele selle üle, mis on "ring", vaid keskenduda hoopis põhikogemusele, mida *Lõpmatu Mina* soovib.

Teisest küljest, võib-olla on põhikogemus, mida *Lõpmatu Mina* tahab, et uurida arvamuste erinevusi, ja seetõttu võib ta teha selles tavalises "Maa keskkonna"

mallis väikeseid muudatusi või isegi suuri muudatusi, mis toovad kaasa olulisi lahkarvamusi teiste Mängijatega "reaalsuse" kohta.

Küsimus on selles, et kui *Lõpmatu Mina* tahab luua oma Mängijale kogemuse Inimmängus, ei pea ta iga kord looma päikest, tähti, kuud ja spagette. Mall on juba olemas, seda saavad kõik *Lõpmatud Minad* kasutada oma äranägemise järgi – seetõttu võib mall näida paljude Mängijate jaoks peaaegu ühesugune.

* * *

Praegune moesõna "malli" kohta on "maatriks"; ja et olla selge, ei ole olemas "kurja" maatriksit või "püha maatriksit", nagu mõned on soovitanud, vaid ainult üks maatriks, mis on täiesti neutraalne.

"Maatriks on kõikjal. See on kõikjal meie ümber, isegi praegu siinsamas ruumis. Seda näed, kui vaatad aknast välja või lülitad sisse oma televiisori. Sa võid seda tunda, kui sa lähed tööle, kui sa lähed kirikusse, kui sa maksad makse..... Kahjuks ei saa kellelegi öelda, mis on maatriks, seda peab ise nägema."

– *Morpheus, filmist The Matrix*

25. peatükk - Kas me kõik oleme üks?

Küsimus: Kas *What the [Bleep] Do We Know?* ja *The Secret* ja paljud teised "new age" filosoofiad ei ütle, et "me kõik oleme üks"? Tegelikult, kas kvantfüüsika ei ütle, et "me kõik oleme seotud", ja kas mitte mõned hiljutised katsed ei ole seda tõestanud? Kas meile ei ole öeldud, et liblika tiivalööök Brasiilias võib tekitada tornaado Texas? [1](#)

Vastus: Nii on meile öeldud. Aga kas miski sellest on tõesti tõsi?

Esiteks, ei ole mingit "meie". On ainult "mina" ja "teised inimesed", kes ilmuvad minu *Lõpmatu Mina* loodud ainulaadses ja individuaalses hologrammis.

Isegi kui sa usud (nagu mina), et paljud "teised inimesed", kes ilmuvad sinu hologrammi, on teised Mängijad oma *Lõpmatu Minaga*, on ka neil oma unikaalsed ja individuaalsed hologrammid, sest ei ole olemas ühte suurt ühist hologrammi, mida me kõik jagame.

Kuidas sai siis "me kõik oleme üks" nii populaarseks *new age*'i moeröögatuseks?

1980ndate alguses viis füüsik Alain Aspect Prantsusmaal kolleegidega läbi mõned väga kuulsad eksperimendid, mida on sellest ajast saadik kasutatud, et väita, et "me kõik oleme üks" või vähemalt, et "me kõik oleme seotud". Kuid seda ei ole katsed üldse tõestanud.

Mida Aspect põhimõtteliselt tegi, oli see, et saatis kaks prootonit (väga väikesed osakesed) kaltsiumi aatomist üksteisest erinevas suunas eemale. Nende kahe prootoniga olid nende eraldumisel seotud vastupidised (komplementaarsed) laengud. Seejärel muutis ta ühe prootoni laengut ja teine prooton muutis samal ajal "maagiliselt" oma laengut. [2](#) See sai tuntuks kui

"kummituslik kaugmõju", 3 kuna ei olnud mingit seletust, kuidas kaks prootonit said mõjutada teineteist nii kaugelt, kuna nendevaheline kontakt oli võimatu.

Lihtsamalt ja üldisemalt öeldes annab see eksperiment tugeva tõendusmaterjali selle kohta, et ühes kohas toimuv kvantsündmus võib mõjutada sündmust teises kohas ilma igasuguse ilmse mehhanismita kahe koha vaheliseks suhtluseks; ja see on "new age" poolt ära kasutatud kui tõend, et "me kõik oleme üks ja seotud".

Kuid Aspecti tulemused ei tõenda seda üldse. Kõige rohkem tõestavad nad, et kõik **ühes hologrammis** on seotud, mida me juba teame, et see on tõsi. Kui lõigata suuremast hologrammkilest väike tükk ära, saab sellest tükist ikkagi toota täieliku hologrammi. (See on hämaram, kuid kogu pilt on endiselt olemas.) Seda nimetatakse kvantfüüsikas "põimumiseks" 4, mis põhimõtteliselt ütleb, et kõik erinevad "osakesed", mis moodustavad hologrammi, on omavahel seotud.

Seega on kõik seotud ühe hologrammi sees, ja võib-olla, kui liblikas lehvitab oma tiibu Brasiilias **minu** hologrammis, võib see vallandada tornaado Texas **minu** hologrammis. Kuid kuna ei ole olemas ühte suurt ühist hologrammi, mida me kõik jagame, ja igal Mängijal on oma unikaalsed ja individuaalsed hologrammilised kogemused, ei saa Aspecti tulemusi tõlgendada nii, et need tõestaksid, et me kõik oleme üks või isegi kõik seotud.

Kui liblika tiivalööök Brasiilias vallandab tornaado Texas nii minu kui ka sinu hologrammis, tähendab see lihtsalt, et see stsenaarium oli osa "Maa keskkonna" mallist, mida kasutasid nii sinu *Lõpmatu Mina* kui ka minu *Lõpmatu Mina*, kui nad löid meie individuaalsed hologrammilised kogemused. Kuid see ei tähenda veel, et "me kõik oleme üks".

Mõttele sellest nii: Väli sisaldab piiramatut arvu võimalusi laine kujul ja võib seega olla lõpmatu arvu hologrammide allikaks. Näiteks minu *Lõpmatu Mina*

võib minna Väljale ja otsustada mulle saata õuna hologrammi. Sinu *Lõpmatu Mina* võib minna Väljale ja otsustada sulle saata apelsini hologrammi. Kuid need kaks hologrammi ei ole omavahel seotud. Nad võivad "suhelda" viisil, mida me veel ei mõista, kuid see ei tähenda, et nad on "seotud". Nende kahe vahel on suur vahe.

Teisisõnu, ma võin teha midagi oma õunaga oma hologrammis ja see ei mõjuta sinu hologrammis olevat apelsini. Iga Mängija hologrammid on täiesti sõltumatud teiste Mängijate hologrammidest. Liblikas, kes lehvitab oma tiibu Brasiilias **minu** hologrammis, ei vallanda automaatselt tornaadot Texas **sinu** hologrammis. Vähemalt ei ole meil praegu mingeid teaduslikke tõendeid teooria kohta, et "me kõik oleme seotud", hoolimata sellest, mida "new age" ütleb.

Las ma proovin seda teisiti öelda.... Iga Mängija hologrammid on täiesti sõltumatud teiste Mängijate hologrammidest. See on ainus võimalik viis, kuidas iga *Lõpmatu Mina* saab luua oma Mängijale omaenda reaalsuse. See on ainus viis, kuidas ei saa olla ohvreid ega kurjategijaid.

See meenutab mulle 80-ndate ja 90-ndate aastate psühholoogia moesuunda, mis oli seotud "kaas-sõltuvusega". Ühe Mängija hologrammid ei sõltu ühegi teise Mängija hologrammidest. Kahes iseseisvas Mängijate hologrammides võib toimuda interaktsioon, kuid see, mis toimub ühe Mängija hologrammis, ei ole **kaas**-sõltuv sellest, mis toimub ühegi teise Mängija hologrammis. Lühidalt öeldes ei toimu mingit "koosloomist".

Kui sa tahaksid öelda, et "kõik, mida ma näen **minu** hologrammis, on üks", oleks sul õigus. Aga öelda, et "me kõik oleme üks" holograafilisel tasandil, ei ole tõsi.

Nüüd võime minna teisele tasandile, nii Alain Aspecti eksperimentides kui ka meie enda individuaalsetes kogemustes. Minu õuna hologrammil ja sinu apelsini hologrammil on sama allikas – Väli – nagu ka kahel prootonil Aspecti

eksperimendis oli sama allikas – kaltsiumi aatom. Väljal on kõik seotud kõigega, potentsiaalsuse, lõpmatute võimaluste lainetega. Aga kui mõned neist konkreetsetest lainetest valitakse *Lõpmatu Mina* poolt ja laetakse alla inimese ajusse, siis ei järgne see ühendus Väljaga füüsilisse universumisse.

Oleks tõene öelda midagi sellist nagu: "Kõigil meie hologrammidel on sama allikas – Väli", nagu on tõsi öelda, et vennal ja õel on sama allikas – nende vanemad. Kuid nii nagu vend ja õde ei ole füüsilise universumi tasandil "seotud" (jättes kõrvale siiani kaksikute harvaesineva anomaalia) ja nii nagu nad ei ole selgelt "kõik üks", ei ole seotud ka meie individuaalsed hologrammid, mida me tajume füüsilise universumina, milles me elame.

Välja tasandil ei ole aga mitte ainult **meie** kõik üks, vaid **kõik** on üks, kuna Väli on kõige allikas, mis on lainesageduste kujul, mis hiljem ilmuvad holograafilises universumis osakestena.

* * *

Me oleme rääkinud õuntest ja apelsinidest. Räägime nüüd õuntest ja õuntest, mis muudab loo veidi keerulisemaks.

Minu *Lõpmatu Mina* loob minu hologrammi õuna. Sinu *Lõpmatu Mina* loob sinu hologrammi õuna. Meie kaks hologrammi suhtlevad omavahel, ja kuigi sina näed oma õuna veidi teisiti kui mina oma õuna, lebavad mõlemad õunad samas kohas köögilaul, mis on meie mõlema hologrammides.

Ma võtan õuna ja süüa seda, ja sa vaatad. Ma ütlen: "Ma süüa õuna," ja sina ütled: "Sa süüa õuna." Aga nüüd oleme jälle selle juures, mida dr Newberg ütles, et ristviited ei tõenda midagi. Siiski on võimatu tõestada, et minu õuna süümine sinu hologrammis või sinu ütlemine mulle, et ma süüa õuna minu hologrammis, on tõendid kahe hologrammi vahelise seose kohta.

Nagu ma ütlesin, on täiesti võimalik, et õun, mida me mõlemad näeme köögilaual, on osa "Maa keskkonna" mallist, mida meie *Lõpmatu Mina* kasutas selle konkreetse kogemuse loomiseks, ja seega on see ühine nii sinu kui ka minu hologrammile. Kuid see ei tähenda veel, et sinu hologramm ja minu hologramm on omavahel seotud või et sina ja mina oleme "kõik üks".

Kujuta ette, et istud restoranis laua taga ja vestled oma sõbraga. See, mida ta sulle ütleb, on toodud käsikirjas, mille on talle kirjutanud lugemiseks **sinu** *Lõpmatu Mina*, et olla osa sinu holograafilisest kogemusest. See, mida sina talle ütled, on sinu jaoks **tema** *Lõpmatu Mina* poolt kirjutatud käsikiri, et olla osa tema holograafilisest kogemusest. Ometi näib, et need kaks hologrammi suhtlevad.

Nüüd kujuta ette, et sinu hologrammi taustal mängib liiga vali ja häiriv muusika, mis segab sinu võimet kuulda ja keskenduda vestlusele oma sõbraga. Sinu sõber aga vaevalt kuuleb muusikat ja tal ei ole sellega probleeme. Sinu sõbra probleem on see, et kõrvallauas istub mees, kes närib toitu avatud suuga ja see ajab tal südame pahaks. Sa näed meest, kuid ta ei paista sulle suu lahti mäluvat ja ta ei häiri sind.

Mis siin siis juhtus?

Iga *Lõpmatu Mina* on kasutanud "Maa keskkonna" malli, et luua teile kahele kogemus selles konkreetses restoranis ja te mõlemad näete sisuliselt samu asju: lauad ja toolid, teenindajad, baar, joogid, toit jne. Kuid iga *Lõpmatu Mina* on holograafilise elamuse oma Mängijale kohandatud, lisades siia-sinna väikeseid isikupäraseid nüansse.

Sinu sõbra hologrammis ei ole muusika sõna otseses mõttes liiga vali. Asi ei ole ainult selles, et ta ei kuule seda liialt valjuna; see sõna otseses mõttes **ei ole** liiga valju – tema jaoks on see täiesti erinev helitugevus kui sinu jaoks. Sa võid isegi küsida temalt, kas ta ei arva, et muusika on liiga vali, ja ta ütleb: "Ei. See sobib."

Sinu hologrammis ei näri mees toitu avatud suuga. Asi ei ole lihtsalt selles, et ta teeb seda ja see ei häiri sind; ta ei tee. Sinu sõber võib isegi küsida, kas sind ei häiri see, et mees sööb avatud suuga, ja sa ütleksid: "Ma ei märganudki."

Kuigi nad võivad "suhelda", kuidas saab keegi üritada väita, et need kaks eraldi holograafilist kogemust on "seotud" või et sina ja sinu sõber olete "kõik üks"? Maksimaalselt võivad kaks omavahel suhtlevat Mängijat kogeda sama "Maa keskkonna malli", kuid see on ka kõik.

On isegi üks filosoofia, mis usub, et idee "me kõik oleme üks" on mingi hüpnootiline implantaat, mis tuleb lõpuks pinnale, et seda saaks näha kui viga ja eemaldada. 5

ALLMÄRKUSED

1. [Wikipedia](#) – butterfly effect (eesti keeles – [Liblikaefekt](#)) ↩
2. [Wikipedia](#) – Alain Aspect ([Vikipeedia](#)) ↩
3. Einstein's term. [Ibid.](#)↩
4. [Wikipedia](#) – quantum entanglement (eesti keeles – [Kvantpõimumine](#)) ↩
5. Hubbard, L. Ron. OT3 materjalidest ↩

26. peatükk - Üks Mängija ühe Lõpmatu Mina kohta?

Küsimus: Kas *Lõpmatu Mina* on piiratud ainult ühe Mängijaga, kes teda Inimmängus esindab?

Vastus: Ma ei saa muidugi kindlalt öelda, aga tõenäoliselt mitte.

Mõttele sellest nii...

Lõpmatul Minal on lõpmatu jõud, lõpmatu rõõm, lõpmatu tarkus, lõpmatu küllus, lõpmatu armastus ja lõpmatu soov mängida ja end loovalt väljendada. Ma ei kujuta ette, et lõpmatu arvu mängude puhul lõpmatus universumis piirduks *Lõpmatu Mina* ainult ühe mänguga – Inimmäng Maal – ja ainult ühe Mängijaga. Aga see on võimalik.

Meie ego tahaks, et me arvaksime, et me oleme väga erilised – igäüks meist – ja et meil kõigil peab olema ainult üks *Lõpmatu Mina*, mis lõi meid ja hoolitseb meie eest, ja ainult meie eest. Aga ma kahtlen selles. Oleks loogilisem, et unikaalsel ja individuaalsel *Lõpmatul Minal* oleks mitu erinevat Mängijat mitmes erinevas Mängus, võib-olla isegi mitmes erinevas universumis.

Kui minna veel üks samm edasi, siis on ka võimalik, et iga *Lõpmatu Mina* võib omada rohkem kui ühte Mängijat samaaegselt Maal! Mul oli üks sõber, kes "mäletas" (transis olles) elu Teise maailmasõja ajal, kui ta oli briti sõdur ja sattus tulevahetusse saksa sõduriga. Nad tapsid teineteist samaaegselt rebaseuru kohal. Kui minu sõbra "hing" lahkus tema Briti sõduri kehast, "nägi" ta, kuidas ka Saksa sõduri "hing" lahkus tema kehast; ja tema suureks üllatuseks mõistis ta, et nad mõlemad kuulusid samale *Lõpmatule Minale*!

Miks mitte? *Lõpmatu Mina* ei ole piiratud Mängijate arvuga Inimmängus, isegi mitte samaaegselt. Võib-olla on sinu naine või sinu abikaasa või sinu lapsed või sinu parim sõber või sinu suurim vaenlane sama *Lõpmatu Mina* teine Mängija . Kas me kõik ei oleks üllatunud, kui me seda ühel päeval teada saaksime?!

Kuid asjaolu, et sinu *Lõpmatul Minal* võib olla ka teine Mängija – või rohkem – ei mõjuta sinu suhet selle *Lõpmatu Minaga* üldse. Nii nagu lapsevanemal, kellel on rohkem kui üks laps, ei ole (või ei tohiks olla) mingit eelistamist, mingit rohkem või vähem armastust ühe kui teise vastu, mingit hoolivuse ja juhendamise ja energia lahjendamist teie kui ühe Mängija suhtes lihtsalt sellepärast, et võib olla teisi.

Tegelikult võib igaüks meist mõelda oma *Lõpmatust Minast* kui "omast", kui see kuidagi asja lihtsamaks teeb. See ei ole tegelikult oluline. Võimalus, et sa võid "jagada" *Lõpmatut Mina* teise Mängijaga, ei ole oluline ega mõjuta seda, kuidas sa mängid Inimmängu. Huvitav on siiski kaaluda võimalust, et inimene, kes põhjustab sulle kõige rohkem ebamugavust konkreetses holograafilises kogemuses, võib tegelikult olla sinu "vend" või "õde" – et te jagate sama *Lõpmatut Mina*!

27. peatükk - Eelmised elud?

Küsimus: Kuidas on lood eelmiste eludega?

Vastus: Ma armastan seda küsimust, sest ma uskusin eelmistesse eludesse umbes viiskümmend aastat, enne kui kohtasin kvantfüüsikat ja Inimmängu mudeli tõde. Ma mitte ainult ei **uskunud**, vaid mul oli ka palju üksikasjalikke "mälestusi" mitmetest neist eelmistest eludest.

Aga enne kui me saame rääkida eelmistest eludest, peame me rääkima ajast.....

Kvantfüüsika uuringute põhjal teame, et Väljas, kus luuakse kõik kogemused, mis moodustavad füüsilise universumi, aega ei eksisteeri. Ruum ja aeg on loodud hologrammi osana – teadlased ütlesid, et ruum/aeg on "hologrammi funktsioon" – ja seetõttu ei ole aeg "reaalne" samamoodi nagu hologramm ei ole "reaalne".

Tegelikult, nagu paljud teised, nagu Seth [1](#) ja Eckart Tolle [2](#) on ikka ja jälle öelnud, on ainus asi, mis on "tõeline" – või paremini öeldes "asjakohane" – see praegune hetk. See ei kehti mitte ainult "eelmiste elude" kohta, vaid ka "mineviku" kohta praeguses elus, mis peaks olema iseenesest mõistetav, kui näeme, kuidas keegi saab muuta oma minevikku, saades uut teavet või muutes oma arusaamu sellest, mis juhtus "siis".

Einstein ütles, et "reaalsus on vaid illusioon – kuigi väga püsiv", ja on tõsi, et "reaalsus" näib olevat pidev, sest üks hetk läheb üle järgmisse. Kuid neid hetki on võimalik vaadelda ka kui üksikuid hologramme, mis tulevad kiiresti üksteise järel, nagu film koosneb ühest üksikkaadrist ja seejärel kiirelt üksteise järel järgmisest. Seega on "püsivus" ise illusoorne.

On isegi võimalik, et tegelikult ei ole midagi muud kui praegune hetk ja et kõik, mida me peame "minevikuks", on loodud igas praeguse hetke hologrammis.

Karl Pribram püüdis aastaid leida "mälu" asukohta ajus ja otsustas lõpuks, et aju ise on hologramm. Mis siis, kui "mälu" tegelikult üldse ei eksisteeri? Mis siis, kui meie "mälestus" "minevikust" luuakse hoopis oleviku hologrammis? Mis siis, kui me ütleme, et keegi elab oma minevikus, kuid tegelikult on vastupidi: et nende minevik elab nende olevikus?

Nii et "minevik" võib olla "lugu", mis on osa praegusest hologrammist; ja me võime selle loo lõpu igal ajal ümber kirjutada, muutes oma reaktsioone ja vastuseid kogemusele, lastes lahti hinnangutest, uskumustest, arvamustest ja hirmudest. See on selge ja tegelikult väga vajalik, kui liigud Inimmängu teise poolde. Kui loobud näiteks hinnangust, kui "halb" oli sinu lapsepõlv, ja saavutad tunnustuse ja tänulikkuse nende kogemuste täiuslikkuse eest, mis löi piiratuse esimesel poolel, muutub "minevik" dramaatiliselt. Tegelikult toimub see, et sinu praeguses hologrammis olev lugu "minevikust" on muutumas. Sisuliselt lood sa olevikus uue "mineviku", sest "minevikku" iseenesest ei ole olemas.

Hea näitleja teeb seda. Kui see ei ole osa stsenaariumist, mõtleb näitleja oma tegelasele välja mineviku, mis annab talle põhjuse – "motivatsiooni" – iga repliigi või tegevuse jaoks, mida ta filmis teeb. Kuid selle tegelase minevik ei ole reaalne ja eksisteerib ainult praegusel hetkel, kui näitleja mängib, kasutades seda selleks, et anda taustaks, kuidas ta oma repliike esitab.

Kas ma olen end piisavalt selgelt väljendanud? Kuna aeg ei ole reaalne, võivad kõik "minevikumälestused" olla tegelikult praeguse hetke hologrammi osad, mis täidavad meie täieliku immersioonifilmi lugu. See, mida me nimetame oma "ajalooks" – isiklikuks ajalooks, inimajalooks, isegi meie planeedi ja füüsilise universumi ajalooks – võib olla lihtsalt üks väike lugu praeguses "Maa keskkonna" mallis, mis on Mängijale alla laaditud tema praeguse aja kogemuse jaoks.

L. Ron Hubbard nimetas neid oma järjekordsel geniaalsel hetkel "teenistusfaksiimileks" – "teenistus", sest nad teenivad teda; "faksiimileks",

sest nad on vaimse pildi kujul..... Teenuse faksiimile on seega pilt, mis sisaldab selgitust enesetunde kohta." 3

Teisisõnu, me võime oma "mineviku" välja mõelda praeguses ajas, et selgitada oma praegust eluolukorda.

Eelmistesse eludesse uskumine oli vähemalt minu jaoks väga oluline osa sellest protsessist. Ma võin kasutada oma praegust käitumist mineviku elu põhjendusena, nii nagu me kasutame düsfunktsionaalset lapsepõlve, et seletada düsfunktsionaalset täiskasvanu olekut.

Kiire näide... Mul olid nn "mälestused" sellest, et Egiptuses oli 14.sajandil eKr üks vaarao, kelle preesterkond mõrvas, kui ta üritas nende võimu ära võtta. See selgitas, miks ma selles praeguses elus olin teinud kõik võimaliku, et poliitikast välja tulla, kui mind valiti, sest mingil tasandil uskusin, et poliitilisel redelil ülespoole tõusmine toob lõpuks kaasa minu surma.

Kuid minu jaoks seletasid eelmised elud rohkem kui ainult "negatiivset" käitumist praeguses.....

* * *

Mul oli selles elus väga vähe purjetamiskogemusi, mis piirdusid peamiselt teismelisena kaheteistjalalise Sunfishi ehitamise ja purjetamisega, oma naise sõidutamisega Hobie Catiga meie mesinädalal (halb mõte!) ja 42-jalase Morgani juhtimisega Los Angelesest Catalinasse, et sõpradega sukelduda.

Siis, 1994. aastal astusin ma *Kairosele* – kaheksakümnejalasele puust kuunarile –, et olla üheks aastaks kokk. Kuid kuidagi teadsin täpselt, mida teha ja kuidas teda suurepäraselt juhtida – isegi ühe käega –, sealhulgas kuidas siduda kõik standardsõlmed. Lühikese aja pärast asendasin kaptenit, kui ta läks pikemale puhkusele, sooritasin keerulisi ankurdamismanöövreid pimedas, pöörasin

laeva 180 kraadi saja jala pikkuses sadamas ja sõitsin sellega täpselt kolm päeva ja ööd avatud ookeanil Kanaari saartelt Madeirale.

Kairos

Ma ei saa oma käitumist seletada millegi sellega, mida ma selles elus kogesin. Kuid mul olid need "mälestused" sellest, mida ma pidasin "eelmiseks eluks" kaubalaevnikuna, kes sõitis 1900. aastate alguses Bostonist Vahemerele ja tagasi. Minu meelest ei ole kahtlustki, et teadmised ja kogemused, mis mul "tolles elus" olid, olid mulle kättesaadavad ka selles elus, kui ma neid vajasin ja tahtsin.

Aga kui "minevikku" ja seega ka "eelmisi elusid" ei ole olemas – kui me leiutame oma mineviku olevikus –, siis kuidas ma saan seletada sellist käitumist? Kuidas ma saaksin praktiliselt ilma kogemusteta teada, kuidas sellist laeva juhtida?

On veel üks seletus, mis on kenasti kooskõlas kvantfüüsikaga.

Füüsik Fred Alan Wolf kirjutas raamatu *Paralleelsed universumid: Teiste maailmade otsimine*; ja kvantfüüsika raames on olemas üks peamine teooria, mida nimetatakse "paljude maailmade interpretatsiooniks (MWI)".

"Paljude maailmade interpretatsioon väidab, et lahendab kõik kvantteooria paradoksid, kuna iga võimaliku sündmuse iga võimalik tulemus määratleb või eksisteerib oma "ajaloos" või "maailmas". Laiemas keeles tähendab see, et universumeid on väga palju, võib-olla lõpmatult palju, ja et kõik, mis meie universumis võiks juhtuda (kuid ei juhtu), juhtub mõnes teises universumis (universumites) Enne "paljusid maailmu" oli seda [universumit] vaadeldud kui ühte "maailmeliini". Paljude maailmade puhul vaadeldakse seda pigem kui paljuharulist puud, kus kõik võimalikud ajaloo harud on realiseerunud." [4](#)

Fred Alan Wolf ütles...

"Mis on paralleeluniversum? Nagu igapäevane universum on see ruumi ja aja piirkond, mis sisaldab ainet, galaktikaid, tähti, planeete ja elusolendeid. Teisisõnu, paralleeluniversum on sarnane ja võib-olla isegi meie universumi duplikaat. Mitte ainult paralleeluniversumis ei pea olema teisi inimolendeid, vaid need võivad olla inimolendid, kes on meie täpsed koopiad ja kes on meiega seotud mehhanismide kaudu, mida saab seletada ainult kvantfüüsika mõistete abil..... On olemas võimalus, et paralleeluniversumid võivad olla meile väga lähedal, võib-olla ainult aatomimõõtmete kaugusel, kuid võib-olla kõrgemas ruumimõõtmes – laiendus, mida füüsikud nimetavad üliruumiks. Kaasaegne neuroteadus läbi muudetud teadvusseisundite, skisofreenia ja kirgaste unenägede uurimise võib olla märk sellest, et paralleelmaailmad on meie omale lähedased."

Wolf, Fred Alan. "Introduction," [Parallel Universes: The Search for Other Worlds](#)

Teisisõnu, väga tuntud ja lugupeetud kvantfüüsikud spekulatsioonivad, et teised maailmad võivad eksisteerida samaaegselt meie maailmaga ja et meil võib olla nendega seos. See avab ukse põnevale teooriale mineviku elude kohta.....

Ma rääkisin [kahekümne kuuendas peatükis](#) võimalusest, et *Lõpmatul Minal* võib olla mitu Mängijat, kes esindavad seda mitmes erinevas Mängus või isegi ühe Mängu sees samaaegselt. Mis siis, kui "eelmsed elud", mida me arvame mäletavat, ei olegi "minevikus", vaid toimuvad nüüd, paralleeluniversumis? Mis siis, kui *Lõpmatu Mina* sooviks kogeda mitmeid erinevaid aegu ja kohti

Inimmängus ja looks nende aegade ja kohtade jaoks eraldi Mängijad? Ja mis siis, kui meil kui Mängijatel selles ruumis ja ajas oleks juurdepääs nendele teistele Mängijatele teistes ruumides ja aegades ning me saaksime teavet nende kohta ja neilt läbi ühise *Lõpmatu Mina*?

Nüüd mõistan, et minu elu kaubalaevnikuna ei olnud üldse "eelmine elu", vaid paralleeluniversumis toimuv samaaegne elu, ja et kaubalaevnik on Mängija nagu mina, kuid teises ajas ja ruumis; ja tema ja mina jagame sama *Lõpmatu Mina*. Minu vaatenurgast tundub, et ma suutsin meie ühise *Lõpmatu Mina* kaudu tema ellu pääseda ja tuua vajalikku teavet oma ellu.

Mul on ka teisi näiteid oma kogemustest kvantfüüsika "paljude maailmade tõlgenduse" kohta. Kuid kõigepealt jutustan ma ühe loo Jane Robertsist, kes kanaldas Sethina tuntud olemust. 5 Ühel päeval, kui Jane oli transis ja Seth rääkis läbi tema, näitas keegi Sethile pilti Jane'ist, kui ta oli umbes kaheteistkümnepäevane, ja küsis, kas see on see Jane Roberts, kes sel ajal nende ees istus. Seth ütles, et ei, see oli pilt Jane Robertsist, kes oli läinud nunnaks. Seth selgitas, et Jane oli noorena oma tuleviku suhtes lõhestatud ja osa temast tahtis järgida ranget religioosset koolitust. Otsuse tegemise hetkel läks "üks Jane" teise universumisse ja sai nunnaks, ja see Jane, kes oli grupi ees, "jäi" Sethi sõnul siia universumisse.

Minu enda kogemus oli siis, kui pidin tegema otsuse, kas minna armeesse ja Vietnami või minna protestijana vangi. Ma tahtsin tõesti vangi minna, et seista oma põhimõtete eest ja registreerida oma vastuseis sõjale. Kuid mu kihlatu ja ema ei olnud sellest ideest väga vaimustunud ja ma läksin vabatahtlikuna armeesse arsti abiliseks (et ma ei peaks kunagi kedagi tapma). Olen nüüd kindel, et teises universumis on olemas Stephen Davis, kes läks selle asemel vangi ja elab oma elu selle otsuse alusel. Kui ma tegin ühe valiku, mängis teine valik teises "maailmas".

Ja miks mitte? Inimmängu mõte on, et *Lõpmatu Mina* saaks võimalikult palju kogemusi sellest, mis tunne on olla piiratud väes, rõõmus, tarkuses, külluses ja

armastuses. Miks ei peaks *Lõpmatul Minal* olema Mängus korraga palju Mängijaid? Miks ei peaks *Lõpmatu Mina* uurima kõiki erinevaid võimalusi, mis tekivad Mängu käigus iga konkreetse Mängija jaoks paljudes erinevates samaaegsetes, paralleelsetes maailmades?

"Paljude maailmade tõlgendus" ütleb põhimõtteliselt, et kõik võimalused esinevad ühes või teises universumis, ja Seth ütleb, et – eriti kui seisame silmitsi elu muutva otsusega – mõlemad alternatiivid jätkuvad paralleelsetes universumites.

Kuid ehk kõige huvitavam osa sellest on võimalus suhelda erinevate Mängijate vahel. Kui me edeneme kookoni sees ja taastame teadliku suhtluse oma *Lõpmatu Minaga*, siis kas meil on suurem juurdepääs kõigile Mängijatele, kes jagavad meie *Lõpmatut Mina*, jättes maha hinnangud ja uskumused, mis praegu seda suhtlust blokeerivad? Pole ime, et Mängu esimesel poolal oli juurdepääs piiratud, kuid nüüd, kus me liigume piirangutest eemale, siis kes teab, mis veel on võimalik.

Lõppkokkuvõte on, et väga tõenäoliselt on sinu *Lõpmatul Minal* palju Mängijaid paljudes universumites – sealhulgas palju Mängijaid Inimmängus mitmel erineval ajal ja kohas – ja et see, mida me oleme nimetanud "eelmisteks eludeks", on tegelikult "praegused elud", mis toimuvad samaaegselt.

See muudaks muidugi täielikult ideed "eelmistest eludest" kui mingist identiteetide arengust, millest me peaksime õppima "õppetunde", mis loomulikult tõstatab küsimuse Karma.... kohta.

* * *

Filmisoovitus: [Sliding Doors](#), Gwyneth Paltrow (1998)

ALLMÄRKUSED

1. [Wikipedia](#) – Jane Roberts ↔
2. Tolle, Eckhart, *The Power of Now: A Guide to Spiritual Enlightenment*↔
3. Hubbard, L. Ron. *HCOB 15 Feb 74*↔
4. [Wikipedia](#) – Many-worlds interpretation (eesti keeles – [Paljude maailmade interpretatsioon](#)) ↔
5. [Wikipedia](#) – Jane Roberts ↔

28. peatükk - Karma, põhjus ja tagajärg

Küsimus: Mis on siis karma?

Vastus: Nagu ma ütlesin varem, on igas filosoofias, igas religioonis, igas vaimses teekonnas terake tõtt; kuid Inimmängu esimeses pooles pidi see tõde olema suuremal või vähemal määral moonutatud, et Mängija kogeks piiranguid ja kitsendusi, sest muidu Mäng ei toimiks.

Meil on karma kohta käivat tõde väänatud mitmeti, kuni see tähendab paljudele inimestele palju erinevaid asju: "silm silma eest ja hammas hamba vastu;" **1** "mida külvad, seda lõikad;" **2** sa saad tasu selle eest, et oled hea, ja saad karistada oma pattude eest; sa pead kannatama kättemaksu eelmistes eludes tehtud väärte tegude eest; kui sa oled halb, siis tuled järgmisel korral tagasi halvema eluvormina; kui sa teed vaimselt väärtuslikke tegusid, teenid ja võid oodata head õnne; või vastupidi, kui sa teed kahjulikke asju, siis võid oodata halba õnne.

Kõigis neis mõistetes võib näha esimese poole "mõtlemist" ja "hinnanguid" ja "uskumusi" – selge tõend, et karma, ükskõik mida see ka ei tähenda, kuulub kinosaalide sisemusse.

Mis on siis tõde karma kohta?

*"Karma ei ole karistus või kättemaks, vaid lihtsalt looduslike tegude laiendatud väljendus või tagajärg. Karma tähendab "tegu" ja nimetab laiemalt põhjuse ja tagajärje, tegevuse ja reaktsiooni universaalset printsiipi, mis juhib kogu elu."***3**

Karma on seega kõige põhilisemal tasandil "põhjus ja tagajärg".

Karma tähendab, et kui teed **sed**a, siis **too** juhtub. "Halba" karmat nähakse kui seda, et oled teinud midagi "valesti" minevikus (või eelmises elus), mis tuleb

sulle tagasi praeguses või tulevases elus, et sa seda "välja töotaksid". "Hea" karma tähendab, et oled teinud midagi "õiget" minevikus (või eelmises elus), mis tuleb sulle tagasi praeguses või tulevases elus tasu eest.

Aga kui Mängija ei saa kunagi midagi "valesti" teha – mis ongi Tõde –, siis kuidas saaks kunagi mingit karmat välja töötada? Karma on lihtsalt veel üks uskumus, mis jääb teie kookonisse ülemineku ajal kõrvale.

* * *

Tegelikult on enamik Inimmängu Mängijaid veendunud, et kui ma teen seda, siis **too** juhtub, isegi kui nad ei nimeta seda karmaks. Enamik inimesi nimetab seda lihtsalt "põhjuse ja tagajärje seaduseks"...

...välja arvatud, et ei ole olemas "põhjuse ja tagajärje seadust".

Tegelikult ei ole "põhjuse ja tagajärje seadus" midagi muud kui uskumussüsteem, ja nagu ruum ja aeg, on see hologrammi funktsioon ja seega pole reaalne.

Pea meeles, et "uskumine on nägemine", nii et kui sa usud "põhjuse ja tagajärje seadusesse", siis näed seda enda ümber tegutsemas.

Aga mis siis, kui sa ei usu "põhjuse ja tagajärje seadusesse"?

Erinevad inimesed on aastate jooksul näidanud, mida võiks nimetada "põhjuse ja tagajärje seaduse täielikuks eiramiseks". Jeesus näiteks eiras põhjuse ja tagajärje seadust, kui ta kõndis vee peal, [4](#) või toitis rahvahulka mõne kala ja leivaga, [5](#) või tervendas haigeid [6](#) või äratas surnuid. [7](#)

Sai Baba ilmselt ignoreerib põhjuse ja tagajärje seadust, kui ta tekitab vibhuti või ehteid õhust. [8](#)

Oma raamatus *The Holographic Universe* nimetab Michael Talbot teisigi dokumenteeritud näiteid vähemtuntud isikute kohta, kes demonstreerivad väljaspool põhjuse ja tagajärje seadust olevaid tegusid. Näiteks...

"[Bioloog Lyall Watson uuris] ühte nn Filipiinide selgeltnägemise tervendajat, kuid selle asemel, et patsienti puudutada, hoidis ta oma kätt umbes kümme tolli inimese kehast eemal, osutas tema nahale ja koheselt ilmus sisselõige. Watson ei olnud mitte ainult tunnistajaks mitmele mehe psühhokineetiliste kirurgiliste oskuste näitamisele, vaid ükskord, kui mees tegi sõrmega tavalisest laiema liigutuse, sai Watson [ise] sisselõike omaenda käeseljale. Ta kannab seda armi tänaseni."

Talbot, Michael. *The Holographic Universe*, pp. 126–127

"Üks uurija, Pariisi parlamendi liige Louis-Basile Carre de Montgeron, oli tunnistajaks piisaval hulgal imedele, et täita neli paksu köidet selle teema kohta..... Ühel juhul paindus konvulsioonäär 9 tagasi kaarele, nii et tema alaselga toetas "terav pulkade teravik". Seejärel palus ta, et köie külge kinnitatud viiskümmend naela kaaluv kivi tõstetaks "suure kõrguse peale" ja lastaks tal kogu oma kaaluga kõhule langeda. Kivi tõsteti üles ja lasti uuesti ja uuesti langeda, kuid naine näis sellest täiesti puutumatuna. Ta säilitas vaevata oma ebamugava asendi, ei kannatanud valu ega vigastusi ja lahkus katsumusest ilma, et tema seljal oleks olnud isegi mingisugust märki."

Talbot, Michael. *The Holographic Universe*, pp. 130

Palju on lugusid joogidest, kes võivad magada naelavoodil ilma valu või nahakahjustuse märkideta; 10 ja on ehk umbes 5000 nelipühi pühakoguduste liiget, 11 kellel ei teki mürgise mao hammustamisest või mürgi joomisest mingeid tagajärgi.

Muidugi, tulel kõndimise nähtus, 12 (mida Tony Robbins tegi läänes populaarseks) ei ole midagi muud, kui veenda inimesi ajutiselt peatama oma usku "põhjuse ja tagajärje seadusesse" ja kõndima üle kuumade süte, mis

tavaliselt "põhjustaksid" põletusi jalgadel, ilma et nad kannataksid "tagajärgi".

[Kahekümnendas peatükis](#) rääkisin mitmekordsetest isiksusehäiretest ja paljudest juhtudest, kus inimkeha näib trotsivat "põhjust ja tagajärge". On palju muid näiteid haiguste kohta, mis **tekivad** ilma igasuguse "põhjusteta" või ka **ei teki**, kui nn põhjus on olemas, kuid mõju ei ole. Kui näiteks suitsetamine "põhjustab" vähki, siis kuidas on võimalik, et mõned inimesed suitsetavad kogu oma elu ja ei haigestu kunagi vähki? Kui HIV "põhjustab" AIDSi, siis kuidas saavad tuhanded inimesed elada kolmkümmend aastat diagnoositud HIV-positiivsena, mitte võtta mingeid ravimeid ja olla ikka veel õnnelikud ja terved? [13](#)

Film *The Matrix* rääkis sellest, kuidas Neo õppis välja murdma oma usust "põhjuse ja tagajärje seadusesse". Lõpu poole on kaks kuulsat stseeni, mis näitavad tema edu – esiteks, kui Neot tulistatakse lähedalt kuue kuuliga, ta näib ajutiselt surevat ja tõuseb siis uuesti püsti, et jätkata võitlust; ja teiseks, kui ta lahutab maatriksi ja peatab tema poole tulevad kuulid, rebides ühe õhust välja ja vaadates seda, seejärel laseb neil enda ees maapinnale kukkuda.

Meil on kalduvus seletada neid näiteid "üleloomulikuks", kuigi tegelikult toimuvad need lihtsalt väljaspool "põhjuse ja tagajärje" uskumussüsteemi.

A Course in Miracles ütleb: "See on kursus põhjuse, mitte tagajärje kohta." [14](#)

Suur kvantfüüsik David Bohm "väitis, et ka teaduse arusaam põhjuslikkusest on liiga piiratud.

"Enamiku mõjude puhul arvati, et neil on ainult üks või mitu põhjust. Bohm aga arvas, et efektil võib olla lõpmatult palju põhjusi.... Bohm mõõnis, et enamasti võib ignoreerida põhjuste suurt kaskaadi, mis on viinud mingi efektini, kuid ta pidas siiski oluliseks, et teadlased ei unustaks, et ükski üksik põhjus-tagajärg suhe ei ole kunagi eraldi universumist kui tervikust." [15](#)

Kuid vaatamata paljudele vastupidistele tõenditele on "põhjus ja tagajärg" endiselt üks meie kõige põhilisemaid, juurdunud ja vaidlustamata uskumussüsteeme; ja selle ajalugu ulatub tagasi algusesse, kui meie piibellikele esivanematele, Aadamale ja Eevale, öeldi, et õuna söömine tõi neile probleeme Issandaga.

"Siis ta küsis: „Kes on sulle teada andnud, et sa alasti oled? Või oled sa söönud puust, millest ma sind keelasin söömast?"" 16

* * *

Tahan mainida üht huvitavat nähtust, mis esmapilgul võib tunduda "karmana" või "põhjuse ja tagajärjena", kuid see ei ole seda.

Inimmängu Mängijatele näib, et me kogeme aeg-ajalt sarnaseid hologramme. Tegelikult näib, et kogemuste mustrid järgivad meid – mõnel juhul lausa piinavad meid – ja korduvad ikka ja jälle. Naine võib pidevalt ligi tõmmata teatud tüüpi meest, näiteks alkohoolikut, kes teda kuritarvitab. Inimene võib leida end ühest töökohast teise järel vallandatuna, alati samal põhjusel. Ma olen kindel, et sa oled vähemalt mõnest oma mustrist teadlik.

Mis siin siis toimub?

Üks viis "karma" ja "põhjuse ja tagajärje" käsitlemiseks on see, et me, Mängijad, võime jätkata sarnaste hologrammide kogemist seni, kuni me tunneme, et oleme kellegi või millegi ohvrid "seal väljas" – kellegi või millegi teise "mõjul", mis on "põhjus", kuni me ei ole aktsepteerinud asjaolu, et me ei saa olla kellegi või millegi "mõju" igal ajal; kuni me ei ole lahti lasknud ohvri ja süüdlase ideedest; kuni me ei usu enam, et "põhjus" on kusagil mujal kui meie enda *Lõpmatu Mina*.

See kehtib isegi Inimmängu teise poole alguses, kui meie *Lõpmatu Mina* loob meile olukordi, mis sarnanevad sellega, millega me kohtusime esimesel poolel,

kui me määrasime võimu "sinna välja", et anda meile võimalus seda võimu "tagasi nõuda" ja mitte enam näha end "efektina" oma holograafilistes kogemustes.

Teisisõnu, "karmat" võiks vaadelda kui holograafiliste kogemuste seeriat, mille on loonud ja pakkunud *Lõpmatu Mina*, et anda Mängijale võimalus võtta täielik enesevastutus – olla ise 100% "põhjus" oma reaktsioonide ja vastuste eest.

L. Ron Hubbardi poolt 1970. aastatel Scientology jaoks välja töötatud algsel "astmestiku graafikul" oli OT VIII taseme EP ("End Phenomenon" ehk lõpptulemus) "põhjus elu (aine, energia, ruum ja aeg) üle". See vaadati üle 1988. aastal 17 (pärast Hubbardi surma), kuna seda oli võimatu saavutada kiriku pakutavate tehnikate abil; kuid see oli alguses hea mõte.

Ja see on saavutatav; kuid osa selle saavutamise protsessist hõlmab tegelemist "põhjuse ja tagajärje seadusesse" uskumisega ning selle all peituva hinnangu ja hirmuga.

Nagu ma [kahekümne esimeses peatükis](#) ütlesin, on see raske ja ma ise ei ole sellega veel valmis. Nii et see on kõik, mida ma praegu selle kohta öelda saan.

ALLMÄRKUSED

1. The Holy Bible, King James Version. [The Gospel according to St. Matthew](#), 5:38 (eesti keeles [Matteuse evangeelium](#) 5:38) ←
2. Ibid. [Galations](#), 6:7 and [Job](#), 4:8 (eesti keeles [Pauluse kiri galaatlastele](#) 6:7 ja [Iiob](#) 4:8) ←
3. [Wikipedia](#) – Karma (eesti keeles – [Karma](#)) ←
4. [Wikipedia](#) – walking on water (Jeesus kõnnib vee peal, [Johannese evangeelium](#) 6:16–21) ←

5. [Wikipedia](#) – feeding the multitude (Jeesus toidab viit tuhandet meest, [Johannese evangeelium](#) 6:1-14) ↩
6. [Jesus Heals the Sick at Gennesaret](#) (Jeesus tervendab haigeid Genneesareti ümbruskonnas, [Matteuse evangeelium](#) 14:34-36 ja [Markuse evangeelium](#) 6:53-56) ↩
7. [Lazarus Raised from the Dead](#) (Jeesus äratab Laatsaruse surnuist, [Johannese evangeelium](#) 11:1-44) ↩
8. Haraldsson, Erlendur and Karlis Osis, [The Appearance And Disappearance Of Objects In The Presence Of Sri Sathya Sai Baba](#)↩
9. [Wikipedia](#) – Convulsionnaires of Saint-Médard (prantsuse usulised palverändurid) ↩
10. [Wikipedia](#) – Bed of nails (e.k. naelvoodi) ↩
11. [Wikipedia](#) – Church of God with Signs Following (e.k. Jumala märkidele järgnemise kirik) ↩
12. [Wikipedia](#) – Firewalking (eesti keeles – [sütelkõnd](#)) ↩
13. [LivingWithoutHIVDrugs.com](#)↩
14. Circle of Atonement. [A Course in Miracles](#), T-21.VII.7 (viide ei tööta) ↩
15. Talbot, Michael. [The Holographic Universe](#), p. 40 ↩
16. The Holy Bible, King James Version. [Genesis](#), 3:11 (eesti keeles [Esimene Moosese raamat](#) 3:11) ↩
17. Operation Clambake. [OT Levels & Confidential Material Summary List](#)↩

29. peatükk - Usaldus

Küsimus: Kas on tõene, mida L.Ron Hubbard ütles: "Päeval, mil me saame üksteist täielikult usaldada, saabub rahu Maal"?

Vastus: Ei, sest nii, nagu ta seda ütles, kõlab see selliselt, nagu peaksime õppima üksteist usaldama ja kui see õnnestuks, oleks meil rahu maa peal.

See on lihtsalt üks järjekordne Tõe väänamine kinosaalis.

Ideeline kogukond, millega ma olen olnud seotud üle seitsmeteistkümne aasta, on suurema osa sellest ajast püüdnud õppida üksteist usaldama, kasutades selleks erinevaid meetodeid ja protsesse, nagu näiteks "Foorum". Võin öelda, et nad on teinud mõningaid edusamme ja nende kogukond on ehk "rahulikum" kui teised elukohad, kuid ma ei saa öelda, et nad on väga kaugele jõudnud.

Teineteise usaldamine ei ole aga eesmärk, mille nimel tuleb pingutada; see on kõrvalsaadus – nagu Jed McKenna rääkis "mittekinnitumisest". See on midagi, mis juhtub millegi muu tagajärjel.

Ainus asi, mida keegi peab kunagi usaldama, on tema *Lõpmatu Mina*. Kui sa usaldad oma *Lõpmatut Mina*, siis usaldad automaatselt kõiki ja kõike oma holograafilistes kogemustes, sest sinu *Lõpmatu Mina* loob need kõik sinu jaoks kuni kõige väiksemate detailideni.

Kui sa usaldad oma *Lõpmatut Mina*, ja keegi ilmub sinu hologrammi, siis tead, et võid ka teda usaldada – usalda, et ta loeb sõna-sõnalt sinu *Lõpmatu Mina* poolt kirjutatud stsenaariumi – kuna ta on seal ainult sinu enda *Lõpmatu Mina* taotlusel ja heakskiidul.

Tegelikult on mõttetu kulutada aega, et püüda üksteist usaldada, kui alati on tagantjärele võimalus, et keegi "seal väljas" võib sulle midagi "halba" teha. Kui sa usaldad täielikult oma *Lõpmatut Mina*, siis tead, et see on lihtsalt võimatu.

Seetõttu oleks täpsem öelda: "Päeval, mil sa suudad täielikult usaldada oma *Lõpmatut Mina*, koged rahu Maal."

Jah, individuaalne rahu on võimalik, sõltumata sellest, mis toimub "seal väljas" sinu hologrammis. Tegelikult on individuaalne rahu ainus asi, mida sa saad oma vaba tahte kaudu kontrollida, et reageerida ja vastata oma holograafilistele kogemustele. Sinu ümber võib möllata sõda ja vägivald, kuid sa võid siiski olla rahu, sest sa usaldad täielikult oma *Lõpmatut Mina* ja kogemusi, mida see sulle loob.

Me võiksime ka öelda, laiemalt: "Päeval, mil me kõik saame täielikult usaldada oma *Lõpmatut Mina*, kogeme rahu Maal." Aga see juhtub ainult üks Mängija korraga, kes ühepoolset usaldab oma *Lõpmatut Mina*...

...mis, nagu ma ütlesin [kaheksateistkümnendas peatükis](#), ei ole midagi, mis tuleb alguses kergesti. Me oleme veetnud palju aastaid mitte usaldades oma *Lõpmatut Mina*, süüdistades seda meie elutingimustes, vastandudes kogemustele, mida see meile lõi. Selle muutmiseks võib kuluda aega.

Aga kui kasutad Roberti Protsessi ja vaimset autolüüsi ning lased lahti oma hinnangutest, uskumustest, arvamustest ja hirmudest – ja eriti ego kihtidest, mis tahavad, et sa arvaksid, et sa ise juhid bussi –, siis tead varsti kindlalt, et sinu *Lõpmatut Mina* võib usaldada, ja tegelikult on see ainus asi, mida sa kunagi pead usaldama. Kõik muu järgneb.

Nagu Piibel ütleb...

"Ärge siis hakake muretsema, öeldes: „Mis me sööme?“ või „Mis me joome?“ või „Millega me riietume?“ ... Teie taevane Isa teab ju, et te seda kõike vajate. Aga otsige esmalt Jumala riiki ja tema õigust, siis seda kõike antakse teile pealegi!" 1

Parafraseerituna holograafilise universumi keeles....

"Keskendu oma Lõpmatu Mina usaldamisele ja tea, et see hoolitseb kõige muu eest."

"Aga," küsid sa, "kas sa tahad öelda, et ma tõesti ei pea midagi tegema? Ma mõtlen, kas ma peaksin lihtsalt istuma ja usaldama, et minu *Lõpmatu Mina* toidab mind või riietab mu pere või hoiab katuse meie pea kohal ja hoolitseb kõigi meie vajaduste eest? Kas see ei ole mitte pisut "vastutustundetu"?"

Noh.... Jah, seda ma ütlen; ja ei, see ei ole üldse "vastutustundetu", mis oleks muidugi hinnang ja uskumus, mis on jällegi ilmselt vanematelt õpitud. Lõppude lõpuks, kes muu kui sinu *Lõpmatu Mina* saab luua hologrammi, milles on sinu ja sinu pere jaoks vajalik toit ja riided ning katus teie pea kohal?

Kuid ma tahan olla kindel, et me paneme rõhku õigele sõnale: "Kas mul tõesti **ei ole** midagi teha?" Kõik, mida sul **on** vaja teha, on olla Mängija ja kogeda holograafilist universumit, mille sinu *Lõpmatu Mina* sinu jaoks loob. Ei midagi muud.

Ma ei taha jätta muljet, et kõik, mida teisel poolajal Mängija teeb, on terve päev niisama passida. See oleks täiesti igav (välja arvatud juhul, kui see toob sulle täielikku rõõmu!). Tegelikult on elu kookonis täielikum, huvitavam ja aktiivsem kui kunagi varem. Kuid selle asemel, et püüda "midagi korda saata" või omada eesmärke või päevakorda või plaane või eesmärke, reageerid ja vastad lihtsalt hetkega praegustele asjaoludele, mis on loonud sinu *Lõpmatu Mina*. Teises pooles saad elada ainult "reaktiivses režiimis", nagu Robert Scheinfeld seda nimetab.

Sõnaga "reaktiivne" ei taha ma ka vihjata, et sa ei tee otsuseid. Sa teed seda; mõnikord isegi otsuseid, mis on seotud tulevikuga, nagu seminari pidamise ajakava või lapse pulmade kuupäeva kokkuleppimine. Kui holograafiline kogemus ilmub meie "reaalsusesse", oleme vabad tegutsema – võtma kasutusele kõik meetmed, mis on sel hetkel sobivad ja vajalikud. See on palju erinev sellest, kui püüda "midagi korda saata" või uskuda, et me peame "midagi tegema", et meil oleks elu. Üks *Lõpmatut Mina* on tõenäoliselt planeerinud oma Mängijale palju huvitavaid kogemusi – eriti Mängu teises pooles –, kui me lõpetaksime oma elu loomise katsed ja usaldaksime oma *Lõpmatut Mina*, et see toob meile elu, millest me ainult unistada oskame ja mida me kindlasti ei suuda ise luua.

Ma eeldan, et sa loed seda raamatut, sest sa ei ole täiesti rahul sellega, kuidas asjad su elus käivad. Ma eeldan ka, et sa oled püüdnud olla bussijuht. Miks mitte anda oma *Lõpmatule Minale* võimalus – usalda seda tõeliselt, lase end vabaks ja anna talle võimalus?

Võid alustada eksperimenteerimisega kolme harjutusega, mida kirjeldasin [kaheksateistkümnendas peatükis](#), tehes kakskümmend neli tundi ainult seda, mis pakub sulle rõõmu, mitte üritades kakskümmend neli tundi midagi korda saata, ja öeldes kahekümne nelja tunni jooksul lihtsalt "Jah" kõigele, mis sinu hologrammi ilmub. Nende kolme päeva järel olen täiesti kindel, et sul on piisavalt otsest kogemust, et sinu *Lõpmatut Mina* võib usaldada, ja sa hakkad seda usaldust üha enam ja enam kasutama.

Kogu usaldus algab sinu enda *Lõpmatut Mina* usaldamisest.

ALLMÄRKUSED

1. The Holy Bible, King James Version. [The Gospel according to St. Matthew](#), 6.31–33 (Jeesuse mäejutus, [Matteuse evangeelium](#) 6:31–33) ↵

30. peatükk - Raha

Küsimus: Sa pead olema rikas, et omada kõiki neid kogemusi – purjetamine, reisimine Euroopas, sukeldumine ja muu selline. Kuidas sa teenid raha?

Vastus: Kui ma neid sõnu kirjutan, on mul täpselt 20 dollarit, kogu mu vara. Ma ei usu, et see kvalifitseerub "rikkaks". Aga ma juba ütlesin, et ma ei muretse üldse kunagi raha pärast, mis on üks põhjus, miks ma saan seda raamatut internetis tasuta jagada.

See on tegelikult rohkem kui see. See on see, et mul on piiramatult hulk raha, et saada mis tahes holograafiline kogemus, mis mulle igal hetkel ette tuleb; ja nii on ka sinul, kuigi sa ei saa sellest veel aru.

Aga ma ei "teeni raha". Keegi ei teeni raha. Me ainult arvame, et me teenime. See on osa illusioonist kinosaalis.

Ma saan aru, et raha on enamiku inimeste jaoks üks suurimaid probleeme. Nad ei saa kunagi piisavalt, nad ei suuda hoida seda, mis neil on, ja nad on proovinud kõike, et seda olukorda muuta, kuid väga vähese eduga.

Veel hullem on see, et neile on lubatud, et on olemas "saladus", kuidas raha "ligi meelitada"; kuid nad järgivad usinalt neid samme ja see ei toimi. Nii et nad süüdistavad end selles, et nad ei tee "maagiat" just õigesti. Nagu üks õpilane mulle ütles: "Ma olen proovinud kasutada *The Secret* ja "Law of Attraction" ja muid eneseabi tehnikaid raha manifesteerimiseks, kuid need ei toiminud. Ma olen ikka veel pankrotis, seega peab minuga olema midagi viga või ma teen midagi valesti."

Siin on tõeline saladus: Probleem ei ole inimeses – mitte sinus; see on "maagia", mis enamasti enamiku inimeste puhul ei toimi. Asi on selles, et me oleme kinosaalis olles omandanud selle valeteadmise raha ja selle päritolu

kohta ning on aeg teada saada, kuidas raha holograafilises universumis tegelikult toimib.

* * *

Kui ma tegin Euroopas oma Holograafilise Universumi töötubasid, hakkasin koguma erinevaid uskumusi, mis osalejatel olid raha kohta. Järgnevalt on loetletud peamised neist. Millised neist on sinu arvates sinu jaoks tõesed või valed?

~ Ma pean raha teenima

~ Ma pean raha eest töötama

~ Ma ei saa endale lubada kõike, mida ma tahan

~ Minu käsutuses on piiratud hulk raha...

~ Iga kord, kui ma kulutan raha, väheneb minu rahavaru.

~ Miski, mida ma tõesti tahan, ei ole tasuta

~ Kui ma tahan rohkem raha, pean töötama kõvemini või targemini või andma rohkem lisaväärtust.

~ Mul peab olema plaan raha teenida, seda targalt investeerida ja aja jooksul jõukust luua.

~ Kui mul on raha, pean ma seda kaitsma, muidu võin selle kaotada.

~ Ma pean oma rahaga "vastutustundlikult" ringi käima

~ Ma pean olema täielikult ja tõeliselt pühendunud raha teenimisele

- ~ Raha ei ole kunagi piisavalt
- ~ Rahas ja neis, kellel on seda palju, on midagi "räpast".
- ~ Raha on kõige kurja juur
- ~ Rikkad saavad rikkamaks ja vaesed vaesemaks
- ~ Rohkem raha on parem
- ~ Raha ei kasva puu otsas
- ~ Mõnedel on "anne" raha teenida ja teistel mitte
- ~ Raha ei tule kergelt
- ~ Sul ei saa olla raha ja samal ajal olla vaimne
- ~ Raha tuleb "sealt väljast" ja sa pead minema "sinna", et seda saada ja tuua see "siia" sinu juurde.

Mitu neist uskumustest olid sinu arvates tõesed? Kõik nad? Pooled neist? Mõned neist?

Minu lemmik selles nimekirjas on "raha ei kasva puu otsas". Ma kuulsin seda tihti, kui olin noor, ja see pani mind alati imestama, sest.... Jah, see **kasvab** puu otsas. Raha on tehtud paberist ja paber on tehtud puudest! Nii et see on vale.

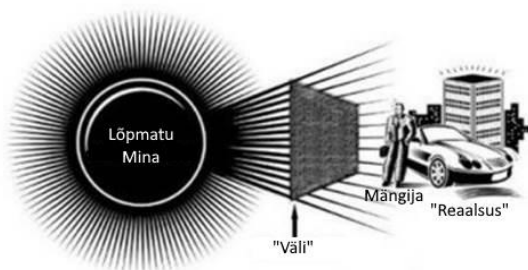
Kas sind üllataks, kui teaksid, et **ükski** ülaltoodud loetelust ei ole tõi? Mitte ükski – mitte holograafilises universumis. Need on kõik uskumused, mis inimestel on raha kohta, "lood", mida nad leiutavad, et selgitada, miks nad arvavad, et neil ei ole piisavalt raha või et nad ei saa rohkem raha teenida või et nad tunnevad end paljuski "rahamängu" ohvrina. Korda: Kõik need

uskumused on holograafilises universumis valed, mis peaks olema ootuspärane, sest need kõik kujunesid kinosaalis olles.

Vaatame lähemalt, miks nad kõik on valed.....

Pea meeles, et **teadvus** loob kõike Väljast. Sinu *Lõpmatu Mina* on **teadvus**; seega loob sinu *Lõpmatu Mina* kõike, mida sa oma holograafilises universumis Mängijana koged, kuni kõige väiksemate detailideni välja.

Vaata seda pilti veelkord hoolikalt....

Mängija on teisel pool Välja, millest kõik asjad on loodud. Kogu võim on *Lõpmatu Mina* käes ja Mängijal ei ole võimu midagi luua.

Teisiti öeldes on kõik, mis meil on, kõik, mida me näeme, kõik, mida me kogeme, loodud meie *Lõpmatu Mina* poolt.

See on esimene ja kõige olulisem asi, mida tuleb mõista, eriti raha puhul. Kuid see on ka kõige raskem ego jaoks, sest on kõige raskem aktsepteerida. Ego tahaks arvata, et Mängija suudab midagi luua, midagi manifesteerida, midagi korda saata. Kuid see ei ole holograafilises universumis lihtsalt võimalik, sest meie – Mängijad – oleme Välja teisel poolel, koos hologrammiga ja hologrammis. Ainult *Lõpmatu Mina* saab luua hologrammi ja ainult *Lõpmatu Mina* saab selles hologrammis luua raha.

Aga kui *Lõpmatu Mina* valib teatud kindlaid kogemusi Väljast, mida ta tahab, et tema Mängija saaks – ja ainus põhjus, miks *Lõpmatu Mina* loob Mängija, on

see, et see Mängija saaks kogemusi – kas *Lõpmatu Mina* ei annaks oma Mängijale ka kõik vahendid, mida too vajab nende kogemuste saamiseks? Kas on mõttekas, et *Lõpmatu Mina* – mille käsutuses on lõpmatult palju ressursse – tahaks, et tema Mängija saaks teatud kogemuse, ja siis ei anna talle kõike, mida ta selle kogemuse saamiseks vajab, sealhulgas kogu vajalikku raha, eriti kuna Mängijal ei ole võimet ise midagi luua?

Seega esimene asi, mida raha kohta mõista, on see, et selle on loonud sinu *Lõpmatu Mina*, ja kui sinu *Lõpmatu Mina* tahab, et sul oleks mingi konkreetne holograafiline kogemus, siis peab ta sulle andma kogu raha, mida sa selle kogemuse saamiseks vajad.

(Erandiks on muidugi see, kui sinu *Lõpmatu Mina* tahab, et sa kogeksid mingil põhjusel raha puudumist; kuid ta annab sulle ikkagi kogu raha, mida sa selleks kogemuseks vajad, kuigi "kogu raha, mida sa vajad" võib sinu jaoks tähendada "mitte piisavalt".)

* * *

On tõsi, et enamik Mängijatest arvab, et nad "teenivad raha", ja neil on tekkinud igasugused uskumused selle kohta, kuidas seda raha tuleb "teenida" – töötades, midagi müües, laenude või kingituste saamise teel, pärimise teel – paljude erinevate meetoditega.

Tõsi on see, et *Lõpmatu Mina* on see, kes loob raha oma Mängijale; kuid ta saab seda raha "saata" oma Mängijale ainult nii, et Mängija arvab, et ta saab seda vastu võtta. Siinkohal tulevad mängu Mängija uskumused.

Nii et vaatame veel kord seda nimekirja uskumustest raha kohta, mis meil eespool oli.....

~ Ma pean raha teenima

- ~ Ma pean raha eest töötama
- ~ Ma ei saa endale lubada kõike, mida ma tahan
- ~ Minu käsutuses on piiratud hulk raha...
- ~ Iga kord, kui ma kulutan raha, väheneb minu rahavaru.
- ~ Miski, mida ma tõesti tahan, ei ole tasuta
- ~ Kui ma tahan rohkem raha, pean töötama kõvemini või targemini või andma rohkem lisaväärtust.
- ~ Mul peab olema plaan raha teenida, seda targalt investeerida ja aja jooksul jõukust luua.
- ~ Kui mul on raha, pean ma seda kaitsma, muidu võin selle kaotada.
- ~ Ma pean oma rahaga "vastutustundlikult" ringi käima
- ~ Ma pean olema täielikult, täielikult ja tõeliselt pühendunud raha teenimisele
- ~ Raha ei ole kunagi piisavalt
- ~ Rahas ja neis, kellel on seda palju, on midagi "räpast".
- ~ Raha on kõige kurja juur
- ~ Rikkad saavad rikkamaks ja vaesed vaesemaks
- ~ Rohkem raha on parem
- ~ Raha ei kasva puu otsas

~ Mõnedel on "anne" raha teenida ja teistel mitte

~ Raha ei tule kergelt

~ Sul ei saa olla raha ja samal ajal olla vaimne

~ Raha tuleb "sealt väljast" ja sa pead minema "sinna", et seda saada ja tuua see "siia" sinu juurde.

Kui sul juhtub olema mõni neist uskumustest ja sa arvad, et need on tõesed, siis on see ainus viis, kuidas sinu *Lõpmatu Mina* saab sulle raha "saata", sest sa suudad seda raha tajuda ainult oma uskumuste alusel.

Lõpmatu Mina võib luua miljon dollarit Mängija pangakontole "õhust" ja mängija arvab, et see on "mingi viga", kui tema uskumused ütlevad, et see ei saa nii juhtuda, või arvab, et ta saab raha ainult muul viisil.

Üks naine oli pangale võlgu 10'000 dollarit. Ühel päeval sai ta väljavõtte, et tema saldo on 0 dollarit. Ta helistas kohe pankale, kes oli väga kiiresti nõus, et tegemist oli kindlasti veaga, ja saatis talle uue väljavõtte, mis taastas 10'000 dollari suuruse saldo. (Tõsilugu.)

Teine naine, kes mõistab, kuidas raha holograafilises universumis toimib, oli oma pangale võlgu 30'000 dollarit. Kui ta sai teate, et tema saldo on 0 dollarit, väljendas ta lihtsalt sügavat tänu oma *Lõpmatu Minale* ja läks oma eluga edasi. (Tõsilugu.)

Mulle meeldib nimetada neid uskumusi, mis meil raha kohta on, "lugudeks". Mängija vajab "lugu", et selgitada, kuidas ta raha saab. *Lõpmatu Mina* ei vaja mingit "lugu", et selgitada oma raha loomist; ainult Mängija oma piiratud mõistuse, piiratud uskumuste ja piiratud mõtlemisega vajab "lugu", et seda vastu võtta.

Just nii peabki olema Inimmängu esimeses pooles, sest loo vajadus tekitab palju piiranguid. Kui on ainult mõned viisid, kuidas sa usud, et võid raha saada – näiteks raha teenida, võita või pärida –, siis on seatud tõsised piirangud sellele, kuidas ja kui palju sa raha saad.

Lõpmatul Minal ei ole selliseid piiranguid selle kohta, kui palju raha ta saab oma Mängijale luua; ja Inimmängu teises pooles – kui Mängija ei uuri enam, kui piiratud ta võib saada – on aeg jätta maha kõik uskumused, kõik lood, mida me oleme raha kohta välja mõelnud.

Pane tähele, et ma ütlesin "jätta maha kõik uskumused". Ma ei öelnud, et "muuda uskumusi", ja see on väga oluline punkt.

Kõik need eneseabitehnikad, kõik need "saladused", mida keegi üritab sulle jagada, kuidas manifesteerida rohkem raha ja rohkem autosid ja rohkem... kõike, põhinevad kõik mitmel moonutatud eeldusel, mistõttu nad enamasti ei toimi enamiku inimeste puhul. Näiteks...

~ Nad ütlevad, et sul on võime manifesteerida kõike, mida soovid. Ei ole. Nii lihtne see ongi. Hoolimata sellest, mida sinu ego tahab, et sa usuksid, ainult sinu *Lõpmatu Mina* saab midagi sinu holograafilises kogemuses manifesteerida; mitte sina.

~ Nad ütlevad, et sa võid meelitada oma ellu raha ja autosid ja muud sellist, kui mediteerid või palvetad või visualiseerid neid või kordad teatud kinnitusi. Sa ei saa; vähemalt mitte järjepidevalt. (Räägime kohe lähemalt sellest, miks see võib aeg-ajalt toimida.)

~ Nad ütlevad, et kõik, mida sa pead tegema, on **muuta oma uskumusi**, nagu "positiivse mõtlemise jõud".

Mis on valesti "positiivse mõtlemise jõus"? Jällegi, selles ei ole midagi "valesti". See sobib ideaalselt Inimmängu esimesele poolele, sest see viib

sellisesse piiratusse; esiteks seetõttu, et see on "mõtlemine", mis kuulub esimesse poolde, samas kui "tunne" kuulub teise poolde; teiseks seetõttu, et Mängijal ei ole "võimu"; ja kolmandaks seetõttu, et ta lihtsalt vahetab ühe uskumuse teise vastu.

Tõsi, positiivne mõte võib olla "parem" kui negatiivne mõte, kui oled Inimmängu esimeses pooles. Kuid teisel poolel on see hinnang; ja nagu me oleme näinud, hoiavad hinnangud meid piiratuna.

Kõigi uskumuste taga on hinnangud. Kui hinnanguid ei oleks, ei oleks vaja usku ja see lakkaks olemast. Aga kui sa püüad "muuta oma uskumusi", ilma et muudaksid oma hinnanguid, siis ei muutu tegelikult üldse midagi. Sa lihtsalt asendad ühe uskumuse teise uskumusega, samal ajal kui hinnang jääb puutumata.

Kui tõesti oleks olemas "saladus", kuidas manifesteerida kõike, mida me tahame, siis see toimiks kõigi inimeste puhul, kes seda pidevalt kasutavad. Kogu selle eneseabi tegelik tulemus on see, et kui see ei toimi – mis tähendab enamiku inimeste puhul enamasti –, tunneb inimene end halvemini kui alguses, arvates, et temaga on midagi valesti, et ta ei saa seda "õigesti" teha, et ta on kuidagi puudulik või defektne. Irooniliselt täiuslik on see, et iga esimese poole tehnika või religioon või teooria ongi loodud selleks, et panna sind end üha piiratumalt tundma.

Nii et ma ei soovita sul üldse "oma uskumusi muuta". Ma soovitan sul näha oma uskumusi sellisena, nagu nad on – sinu tajusid piiravad filtrid – ja jätta need täielikult maha. Isegi dr Lipton kasutas oma seminaril võimsat näidet, kus inimesed nägid samal pildil HIRMU ühe prillikomplektiga ja ARMASTUST teise prillikomplektiga, oli see ikkagi ühe filtri vahetamine teise vastu; ja kumbki filter ei võimaldanud neil näha kogu pilti.

Inimmängu teises pooles Mängijatena ei ole meil vaja uskumusi; me ei vaja lugusid. Mida me peame nüüd tegema, on näha tervikpilti – nii HIRMU kui ka

ARMASTUST -, lõpetada meie hinnangud mõlema suhtes ja – nagu Triumf ja Katastroof – hakata "suhtuma nendesse kahte petturisse samamoodi".

* * *

Me rääkisime [kahekümne neljandas peatükis](#) "virtuaalsest reaalsusest"

Kui osa sinu arvutiga loodud "virtuaalreaalsuse" kogemusest oleks see, et sa vaatad oma pangakontole ja näed seal miljonit dollarit, siis ma ei tea, kas sa ütleksid: "See peab olema viga. Ma ei ole seda raha teeninud." Tõenäoliselt mõistaksid, et sinu "virtuaalreaalsuse" kogemuse kujundaja lõi selle õhust, ja sa ei peaks aru saama, kuidas see sinna sattus. Tegelikult sa teaksid, kuidas see sinna sattus.

Kuid kvantfüüsika kohaselt on elu ise "virtuaalne reaalsuse" kogemus, holograafiline universum, mille meie *Lõpmatu Mina* on meie jaoks loonud. Kui me Mängijatena lõpetaksime vajaduse mingi "loo" järele selle kohta, kuidas raha võib meile tulla, võtaks see ära kõik piirangud, mida me raha saamisele seame, ja muudaks *Lõpmatu Mina* töö palju lihtsamaks.

* * *

Üks küsimus, mida ma kuulen paljudelt sõpradelt, eriti rahutöötajatelt.....

"Kuidas me saame oma *Lõpmatul Minal* lasta luua meile rohkem raha, sest me tahame sellega "häid" asju teha?"

Mõnele inimesele võib vastus olla raske: "Küsimus ise on paljuski põhjus, miks teil võib olla probleeme."

Miks? Esiteks, mõte, et sa "tahad rahaga "häid" asju teha", on ikkagi hinnang. Tegelikult on isegi üks grupp, kes arvab, et rahas on midagi loomupäraselt "valesti" ja et seda tuleb "humaniseerida", 1 mida nad hea meelega teevad, kui sa lihtsalt annad seda neile.

Mis puutub sinu *Lõpmatut Mina*, siis ei ole "häid" ega "halbu" asju, mida saab rahaga teha. Raha – nagu kõik muu – on neutraalne. Raha ei ole vaja "spirituaalseks muuta", "humaniseerida" või "puhastada", kasutades seda "kõikidel õigetel põhjustel". Raha kasutamisel ei ole "õigeid" ega "valesid" viise; see on lihtsalt veel üks hinnang, millest tuleb lahti lasta.

Nagu sa mäletad, oli esimesel poolel eesmärk näha, kui palju piiranguid Mängija suudab väliselt kogeda, et *Lõpmatu Mina* saaks "sisemise kogemuse". See tähendab, et *Lõpmatu Mina* võib kasutada raha näiteks piirangute loomise vahendina. Mõne inimese jaoks võib see tähendada, et tal ei ole palju raha või ei ole seda üldse. See üksi võib tekitada palju piiranguid. Teiste Mängijate jaoks võib nende *Lõpmatu Mina* valida, et nad saavad kogu raha, mida nad vajavad – isegi rohkem, kui nad saavad kulutada – ja kogeda rikkusega kaasnevaid piiranguid, näiteks mõista, et rahu ja rõõm ei tulene sellest, et neil on palju raha. Ma olen kindel, et te tunnend inimesi, kes on rikkad, kuid samal ajal väga õnnetud. Tegelikult võib raha omamine olla sageli piiravam kui selle puudumine.

Või võib-olla annab *Lõpmatu Mina* oma Mängijale raha, ja see kaotab selle ja kogeb piiranguid sel viisil. Või siis on Mängija rahaliselt väga hästi toime tulnud, kuid majandusega juhtub midagi ja Mängija tunneb, et ta on "kontrollimatute jõudude" ohvriks langenud, kui see varandus, mille loomiseks ta enda arvates nii kõvasti tööd tegi, on äkki kadunud. Kõik need võimalused ja palju muudki võivad viia piiravate kogemusteni mängu esimeses pooles.

Lõppkokkuvõte on see, et see on *Lõpmatu Mina*, kes otsustab, kui palju raha sa saad, lähtudes sellest, milliseid kogemusi ta tahab sulle pakkuda ja kuidas ta otsustab, et ta saab neid kogemusi kõige paremini luua.

See kehtib ka Inimmängu teises pooles.

Teises pooles soovib *Lõpmatu Mina*, et sa naudiksid lõpmatut küllust, ja see hõlmab ka seda, et sul oleks kogu raha, mida soovid ja vajad. Kuid see ei tähenda, et niipea, kui sa hakkad mängima teist poolt, on sinu pangakonto automaatselt ülevoolav, sest sul on ikka veel eelarvamused raha kohta, mis sul esimesel pooltel tekkisid, ja uskumused selle kohta, kuidas sa seda raha saad, millega tuleb tegeleda. Paremini öelduna, mängu esimeses pooles omistasid sa palju võimu "sinna välja" seoses rahaga – kes seda loob, mida pead tegema "seal väljas", et seda "siia" tuua jne; ja nagu me oleme arutanud, on esimene asi, mida sa teed teises pooles, kogemused, mis näitavad sulle, kuhu sa oled selle võimu omistanud, et sa saaksid selle "tagasi nõuda" ja tunnustada külluse tõelist allikat – sinu *Lõpmatut Mina*.

* * *

Kas me võime siis lihtsalt küsida meie *Lõpmatult Minalt* raha või palvetada selle eest? Jah, sa võid. Võid saata oma *Lõpmatule Minale* sõnumi, et soovid raha. Sa võid igal ajal vabalt anda oma *Lõpmatule Minale* teada oma soovidest – mida ta tõenäoliselt ka kuulebki, kuid see ei ole oluline. Küsi ikkagi.

Muide, sa pead küsima ainult üks kord. Sinu *Lõpmatu Mina* kuuleb sind juba esimesel korral ja ei vaja meeldetuletust! Rohkem kui korra küsimine näeb välja nagu hinnang, et midagi on valesti, sest sa ei ole seda veel saanud. Pea meeles, et sinu *Lõpmatu Mina* võib otsustada mitte anda seda, mida sa palud, kui see on sinu jaoks kõige sobivam kogemus, isegi teises pooles; seega ei tohi sul olla mingeid ootusi, mis on seotud sinu sooviga, kui sa palud, ei ole vaja oodata, et sinu soov täidetakse. Võib-olla on sinu *Lõpmatul Minal* midagi muud

varuks, mis võib sind veelgi röömsamaks ja rikkalikumaks muuta, kui see, mida sa palusid!

Minu puhul oli see kindlasti nii. Minu *Lõpmatu Mina* teadis, kui väga ma armastan ookeani, purjetamist, vaalu ja delfiine. Ma unistasin sageli sellest, et elaksin laevas, kuid mul polnud raha, et seda teha. Selle asemel, et anda mulle paar miljonit dollarit, lõi minu *Lõpmatu Mina* mulle kogemuse, kus ma purjetasin koos oma parimate sõpradega ümber Atlandi ookeani idaosa kaheksakümnejalase purjekaga, ujusin vaalade ja delfiinidega, mängisin muusikat ja nautisin aasta aega oma elu parimast ajast; ja see ei maksnud mulle sentigi. Ma poleks seda kunagi ise suutnud luua või isegi mõelda selle võimaluse peale.

Miks siis üldse raha küsida? Kui sa tahad midagi küsida, siis miks mitte küsida hoopis seda, mida sa tead, et sa niikuinii saad – mis tahes kogemusi, mida sinu *Lõpmatu Mina* tahab, et sa saaksid, koos kõigi nende kogemuste jaoks vajalike rahadega; ja kui sa oled ikka veel selles faasis, kus sa tunned ära, et sul on raha suhtes "seal väljas" määratud võim, siis peaksid tõesti paluma kogemusi, kui sa ei saa raha, mida sa tahad, et sa saaksid selgelt näha piiravaid hinnanguid ja uskumusi, mis sul ikka veel raha suhtes on.

"Aga oota," ütleb mulle hea sõber. "Ma otsustasin, et tahan mootorratast; seega kasutasin *The Secret*'it, visualiseerisin, mida ma tahtsin, ja sain selle!"

Fantastiline! Mul on siiralt hea meel sinu üle ja hea meel, et said seda, mida tahtsid. Kuid ma ei nõustu sinuga selles, kuidas sa selle said, sest sul ei ole võimu midagi luua, nagu ka ei ole seda külgetõmbeseadusel. Ainult sinu *Lõpmatu Mina* võib luua sulle mootorratta, ja ma võin välja mõelda palju muid seletusi, kuidas ja miks sa said selle, mida tahtsid.

Kuna ma näiteks tunnen sind, siis tean, kui hea mees sa oled; ja kui ma oleksin sinu *Lõpmatu Mina*, annaksin sulle ka mootorratta, et premeerida sind selle eest, kui head tööd sa minu Mängijana teed. Ma võin ette kujutada, et see

juhtus ka vastupidi – et sinu *Lõpmatu Mina* soovis, et sul oleks mootorratas, ja on seda soovinud juba pikka aega, kuid sinu uskumused raskendasid selle saamist, kuni sa otsustasid, et saad seda "manifesteerida", kasutades salajast valemit. (See on muide üks kasu, mis tuleneb *The Secret* ja "külgetõmbe seadusest" – et sa avardad oma uskumusi selle kohta, kuidas asjad võivad sinu reaalsusesse tulla.)

Või äkki tahtis sinu *Lõpmatu Mina*, et sa hakkaksid mõistma, et **tema** on kõigi sinu kogemuste allikas, ning süvendaksid ühendust ja suhtlust temaga; ja parim viis, mida ta leidis selleks, oli anda sulle mootorratas ja hiljem anda sulle see lõik selles raamatus, et teaksid, kust see tegelikult pärineb.

Võimalused on lõputud. Ainus võimalus, mis **ei ole** võimalik (mis?!), on see, et sa "manifesteerisid" mootorratta, sest see ei saa lihtsalt olla midagi **mida sa** tegid, sõltumatult sinu *Lõpmatu Mina* loodud holograafilisest kogemusest. Selle asjaolu tunnistamine on oluline samm, mida kookonis astuda.

Hoolimata sellest, mida ego tahaks lasta meid uskuda – et meil on võim luua, näiteks mootorratast või raha või maja või midagi muud, sest me kui Mängija tegime midagi –, on see üks neist uskumustest, mis võib viia ainult sügavamatesse piirangutesse. Disaini järgi on oluline, et Mängija **eksiks** oma kogemuste tegeliku allika määramisega Mängu esimesel poolel, muidu läheks illusioon katki ja Mäng oleks läbi.

Nagu ma ütlesin, kuna ma tunnen sind, siis tean ka seda, et sa oled varem püüdnud manifesteerida teisi asju, kasutades sama "saladust", ja need ei ole toimunud. Oluline on mõista, et sa ei teinud neil teistel juhtudel midagi valesti. Tegelikult oled sa – ja me kõik – teinud kõike suurepäraselt kui Mängijad, kas me seda mõistame või mitte. Tehnikad, mida me oleme kasutanud, et püüda oma kogemusi muuta, on need, mis ei toimi. Jah, nad kõik sisaldavad mõningast tõde ja mõnede inimeste jaoks mõningast tulemust; kuid nad on kuskil pisut viltu kuni kaugele kõrvale kaldunud, et teha võimalikuks mängu esimene pool.

* * *

Nüüd, kui me mängime teises pooles, võib tõde, kogu tõde ja ainult tõde ilmsiks tulla; ja Mängijatena antakse meile uued võimalused kogeda midagi hoopis teistmoodi. Mulle meenub näiteks kuus üldist viisi, kuidas me Inimmängu esimesel poolel raha liikumist blokeerisime, mida me võiksime teisel poolel tähelepanelikult vaadata, et hakata käituma vastupidiselt:

1. Raha kohta käivate hinnangute ja uskumuste omamine
2. Tahad raha, sest arvad, et midagi tuleb parandada, muuta või täiustada sinu kogemustes või "seal väljas".
3. Arusaam, et sul on võime luua raha
4. Arvata, et raha saamiseks tuleb "midagi teha".
5. Arusaam, et rahal peab olema "lugu", kuidas see sinuni jõuab.
6. Mitte usaldada *Lõpmatut Mina*

Enamikust neist oleme juba palju rääkinud, seega luba mul teha vaid mõned lisakommentaariid.....

Ma tean nii palju inimesi, kes tahavad raha, sest nad tahavad, et midagi "seal väljas" oleks teistmoodi. Võib-olla on see vaalade päästmiseks, vaesuse või nälja lõpetamiseks või maailmarahu loomiseks. Kõik need on üllad mõtted, kuid siiski hinnangud, et midagi on valesti ja seda tuleb parandada, muuta või täiustada. Pea meeles, et vaalad, vaesus, nälg, sõda ja vägivald ilmuvad sinu holograafilises kogemuses, mille on loonud sinu *Lõpmatu Mina*, mingil põhjusel. Mängu esimesel poolel oli põhjuseks luua rohkem piiranguid. Teises pooles on see selleks, et näidata sulle, kus sa määrasid võimu "sinna välja" ja unustasid asjaolu, et sinu *Lõpmatu Mina* lõi kõike sinu hologrammis ja midagi

sellest ei olnud "reaalne". Nii et teisel poolel on kahtlane, kas sinu *Lõpmatu Mina* – kes tahab sulle ainult lõpmatut rõõmu ja küllust – toetab rahaliselt nende esimese poole hinnangute jätkumist.

Üks suurimaid uskumusi, millest tuleb lahti lasta, on see, et meil kui Mängijatel ei ole mitte ainult võimu luua raha, vaid et me peame selle saamiseks "midagi tegema" – teisisõnu, olema "proaktiivsed", eriti kui tegemist on rahaga. Aga sõna otseses mõttes ei saa me midagi teha. Meie *Lõpmatu Mina* teeb seda kõike meie eest ja meie ainus osa on jätta maha oma hinnangud ja uskumused ning seeläbi olla võimeline võtma vastu seda küllust, mis püüab meie poole tulla.

Fakt on see, et me arvame, et peame midagi tegema ainult sellepärast, et meil on need väljamõeldud lood, kuidas raha võib meie kätte jõuda. Kui me nendest lugudest lahti laseme, võib raha hakata voolama mitmel erineval viisil, mida me vaevalt oskame ette kujutada. Luba mul tuua kaks näidet (mis põhinevad tegelikel kogemustel) erinevast soolisest vaatenurgast, alustades "daamid kõigepealt"

Sinu vanemad tähistavad peagi oma viiekümnendat pulma-aastapäeva ja sa oled juba mitu kuud töötanud selle nimel, et koguda nende noorusest saadik tehtud pilte, millest saaks teha filmi, mis tähistaks nende ühist elu. Leidsid eile õhtul soovitud lõpliku pildi ja nüüd oled valmis alustama video loomist.

Internetis on üks väga lahe programm, millega saab teha videoid koos muusika, hääle ja animatsiooniga ja kõigega, ja see maksab 119,95 dollarit. Kui sa viimati oma krediitkaardiarve tasusid, teadsid, et sul on krediiti ainult umbes 150 dollarit ja sul on vaja ka uusi jalanõusid töö jaoks. Kuid sa oled sellest kingitusest emale ja isale nii põnevil, et otsustad ikkagi tarkvara osta ja muretseda kingade pärast hiljem.

Video on täiesti edukas ja sinu vanemad on väga liigutatud.

Kui sinu krediitkaardi väljavõte saabub, on sul ikka veel 150 dollarit krediiti. See ei ole loogiline. Sa vaatad ja näed, et sinu krediidilimiiti ei ole tõstetud; ja siis märkad, et tarkvara eest tehtud kulutust ei ole väljavõttel, kuigi oled saanud ettevõttelt kinnituse selle ostmise kohta.

Olles mures, et ettevõttele ei ole tegelikult makstud, ja soovimata teha midagi ebaeetilist, helistad neile. "Jah, me saime teie ostu eest makse. Pole probleemi."

Seega otsustad oodata, eeldades, et 119,95 dollarit ilmub järgmisel krediitkaardi väljavõttel. Aga seda ei ole. Samuti ei ole seda järgmisel kuul.

Sul on neid kingi nüüdseks tõesti vaja, nii et ostad need sama krediitkaardiga. Ka neid ei ilmu järgmistel väljavõtetel. Tegelikult ei ilmu üksi sinu krediitkaardiga tehtud kulu väljavõttel, kuigi kaupmeestele ja müüjatele makstakse.

Lõpuks, teise poole Mängijana mõistad, et sinu *Lõpmatu Mina* loob sulle raha uuel ja väga leidlikul viisil, ning väljendab oma sügavat tänu.

* * *

Ja nüüd mehe vaatenurgast....

Otsustad minna sõpradega õhtusöögile, vaatad oma rahakotti ja näed, et sul on 10 dollarit. Sa jõuad restorani, vaatad menüüd ja suu jookseb vett, kui loed T-bone steikist. Kogu sinu keha on täis rõõmu selle T-bone'i söömise mõttest ja sinu põnevus kasvab iga minutiga.

Siis näed prae hinda: \$14. Sa mäletad, et sul on ainult 10 dollarit. Järgmisena meenub sulle eilne uudislugu, et punane liha on kahjulik, ja sa otsustad, et sa ei peaks niikuinii praadi sööma. Siis vaatad üle laua naist, kellega oled väga soovinud suhet luua, ja mõistad, et ta on taimetoitlane, kes sööb ainult

mahetoitu; ja kuna sa tahad talle muljet avaldada, ei taha sa ikkagi praadi. Iga uue mõttega langeb sinu põnevuse tase üha allapoole, kuni sa ei ole enam õnnelik, et tulid õhtusöögile.

Lõpuks otsustad Caesari salati (ilma grillitud kanata) kasuks, mis maksab 7 dollarit, nii et sul jääb veidi üle joogi, jootraha ja maksude jaoks. Aga ei mingit õlut, sest arst ütles, et sa pead kaalust alla võtma, kuigi nüüd sa tõesti tahad.

Tund aega hiljem lahkud restoranist, ilma oma unistuste naiseta, kurb ja üksildane ja rahulolematu ning 10 dollarit vaesemana. Lisaks sellele oli Caesari salat kohutav ja ettekandja ebaviisakas. Sa kahetsed kogu õhtut.

Või...

Otsustad minna sõpradega õhtusöögile, vaatad oma rahakotti ja näed, et sul on 10 dollarit. Sa jõuad restorani, vaatad menüüd ja suu jookseb vett, kui loed T-bone steikist. Kogu sinu keha on täis rõõmu selle T-bone'i söömise mõttest ja sinu põnevus kasvab iga minutiga.

Siis näed prae hinda: 14 dollarit, kuid sa tuletad endale meelde, et sinu *Lõpmatu Mina* tahab, et sa järgiksid oma põnevust ja rõõmu, ning premeerib sind, kui sa seda nüüd, kus sa mängid Inimmängu teist poolt, teed. Nii et sa tellid prae ja õlle.

Sinu vastas istuv naine, kes sööb oma küpsetatud kartulit ja brokkolit, kummardub ja sosistab: "Kummaline... Ka mina tahtsin täna õhtul väga praadi. Ma soovin, et ma oleksin seda tellinud!" Pärast õhtusööki ütleb ta, et talle meeldib väga sinuga koos olla, sest sa oled nii vaba ja õnnelik inimene, ja annab sulle oma telefoninumbri. Kogu õhtu oli igati edukas; toit oli suurepäraselt valmistatud ja teenindus oli laitmatu. Ja mis kõige parem – järgmisel hommikul ärkad üles, olles kaotanud paar kilo.

Aga oota! Kuidas sa maksid prae eest? Kui arve tuli, vaatasid oma rahakotti ja seal oli 20 dollarit, mitte 10 dollarit. Noh, mõtled sa, sa vist lugesid enne majast lahkumist valesti.

Võib-olla. Aga võib-olla muutis sinu *Lõpmatu Mina* sinu hologrammi ja laadis sinu rahakotti 10 dollari asemel 20 dollarit, kui oli selge, et sa ei lase oma hinnangutel ja uskumustel oma põnevust segada. Kui see juhtub sinuga veel paar korda, siis lõpuks nõustud sellega, et sinu *Lõpmatu Mina* on leidnud teise viisi, kuidas sulle raha luua.

Tee seda paar korda – anna oma *Lõpmatule Minale* võimalus toetada oma põnevust rahaliselt – ja sinu elu ei muutu enam kunagi samaks. Varsti "leiad" raha kohtadest, millest sa ei ole kunagi unistanud, saad raha viisil, mida sa ei ole kunagi pidanud võimalikuks, ja unustad oma pangakontot vaadata, sest tead, et see ei ole nagunii reaalne ja seda saab *Lõpmatu Mina* muuta hetkega.

* * *

"Kas sa mõtled seda tõsiselt? Kas see tõesti töötab?"

Jah, nii see on. Vähemalt minu ja paljude teiste minu tuttavate jaoks, kes mõistavad, kuidas raha holograafilises universumis toimib. Ma ei ütle, et mul on alati palju raha taskus või pangakontol. Kuid ma tean kahtlemata, et mul on juurdepääs piiramatule rahavarule oma *Lõpmatu Mina* kaudu ja et mul on alati olemas kogu raha, mida ma vajan, et saada kogemusi, mida minu *Lõpmatu Mina* soovib; ja see on fantastiline, sest ma ei pea enam kunagi muretsema raha pärast.

See on tegelikult üsna lihtne... kui mu *Lõpmatu Mina* tahab, et mul oleks mingi kogemus, siis annab ta mulle kogu raha, mis on selleks kogemuseks vajalik. Kui ma Mängijana arvan, et tahan saada kogemust, kuid minu *Lõpmatu Mina* ei ole minuga nõus, siis raha ei ole saadaval, ükskõik mida ma ka ei üritaks teha. Lihtsamaks ei saa enam minna!

Aga ma ei usu, et küsimus on tegelikult selles. Tõenäoliselt on sinu tegelik küsimus: "Kas see töötab **sinu** puhul?"

Konkreetsemalt öeldes uskusime Inimmängu esimeses pooles, et peame olema "proaktiivsed", uskusime, et peame "midagi tegema", et "midagi juhtuks". Sellest uskumusest tulenesid teised rahaga seotud uskumused, nagu see, et peame selle eest töötama või minema "välja" ja hankima seda või sundima teisi inimesi seda meile ühel või teisel kujul andma. Tegelikult sõltusid ainukesed viisid, kuidas me arvasime, et saame raha, täielikult teistest inimestest, kellele me andsime palju võimu. Tegelikkuses lõi meie *Lõpmatu Mina* isegi esimesel poolel kogu raha, mida me saime osana hologrammidest, mida ta meie ajudesse alla laadis, kusjuures raha hulk oli muidugi piiratud meie hinnangute ja uskumustega selle kohta, kuidas see meile tulla võiks. See lihtsalt **nägi välja** nagu me "teeniksime raha". See lihtsalt **nägi välja**, nagu sõltuksime sellest, et teised inimesed meile seda annaksid.

Teises pooles võime selle kõik maha jätta, olles täiesti kindlad, et kogu raha, mida me vajame mis tahes kogemuse jaoks, on osa mis tahes hologrammist, mille meie *Lõpmatu Mina* meile alla laeb.

Kuid palun ära saa valesti aru. Ma ei soovita, et kõik, mida sa teisel poolel teed, on istuda oma toolil ja oodata, et raha laekuks maagiliselt sinu pangakontole, välja arvatud juhul, kui see on see, mis pakub sulle kõige rohkem rõõmu ja on kõik, mida sa sel hetkel oled motiveeritud tegema. Ma **soovitan**, et mida iganes sa tunned, et see, mis sulle rõõmu pakub, on see, millele sa peaksid kogu oma tähelepanu ja energia suunama, mitte tegema midagi, mis ei paku sulle rõõmu, sest sa tunned, et sa "pead raha teenima". Võib-olla on see pahameel ja muu ebamugavustunne, mida tunned, kui töötad tööl, mis sulle lihtsalt raha pärast ei meeldi, sinu *Lõpmatu Mina* viis öelda: "Lõpeta see!" ja leia, mis sind kõige rohkem erutab, sõltumata rahast.

Ainus asi, mis takistab enamikku inimesi seda tegemast, on hirm. Aga kes teab? Võib-olla toob see, mis sind tõeliselt erutab, rohkem raha sisse kui see, mida sa praegu vihkad.

Oma kogemuste ja selle mudeli katsetamise ja vaidlustamise tulemuste põhjal võin sulle garanteerida vaid ühe asja: Kui oled töödelnud oma hinnanguid, uskumusi, arvamusi ja hirme raha suhtes, on sinu *Lõpmatul Minal* palju lihtsam hankida sulle raha, et järgida oma põnevust; ja sa hakkad täielikult usaldama oma *Lõpmatut Mina*, et see annab sulle kogu raha, mida sa vajad, et saada kogemusi, mida ta tahab.

* * *

Ma võiksin tuua mitmeid näiteid oma elust, kui raha ilmus mu pangakontole või rahakotti täiesti põhjuseta – täpselt see summa, mida mul oli millegi tegemiseks vaja, ja täpselt õigel ajal – koos paberitega, mis seda tõestavad; ja mul pole aimugi, kust see raha tuli. Tegelikult olen ma nüüdseks nii harjunud, et raha ilmub õhust välja, et ma ei ole enam üllatunud, kui see juhtub.

Kuid *Lõpmatu Mina* rahaline toetus ei ole alati sularahana või krediitkaardikuludena, mis ei ilmu kunagi väljavõttele. Mõnikord on sinu *Lõpmatul Minal*, oma lõpmatus tarkuses ja väes, parem viis luua sulle kogemus, mida sa arvasid, et see nõuab raha. Hea näide on see aasta, mille veetsin vaala- ja delfiinide uurimislaeval, kus see ei maksnud mulle sentigi ega pidanud leidma pool miljonit dollarit laeva ehitamiseks.

Tunnistan siiski, et vahel imestan, kuidas minu *Lõpmatu Mina* seda "loob". Näiteks sai hiljuti väga selgeks, et minu *Lõpmatu Mina* soovis, et ma läheksin mõneks ajaks tagasi Ameerika Ühendriikidesse. Ma ei saa veel täielikult aru, miks ja kui kauaks; ja ma olin väga üllatunud, sest ma olen nii õnnelik, et elan Euroopas. Kuid tundus, et kõik universaalse ookeani lained, sealhulgas peaaegu maagilised "kokkusattumused" täiusliku lennu leidmisel ideaalsel

ajal ja ideaalse hinnaga, olid suunatud "koju". Aga mul ei olnud ikka veel raha, et pileti eest maksta.

Ma ei muretsenud selle pärast, kust raha tuleb. Tegelikult, kui raha ei oleks ilmunud, oleksin ma lihtsalt aru saanud, et lugesin lained valesti ja ma ei pidanudki tagasi Ameerika Ühendriikidesse minema. Aga ma imestasin, kui lainetus vaibus, kuidas minu *Lõpmatu Mina* seekord üsna suure rahasummaga välja tuleb.

Nagu ma ütlesin, on see varem lihtsalt "ilmunud" minu pangakontole ja ma ootasin midagi sarnast ka sel juhul. Kuid seda ei juhtunud. Selle asemel laenas sõber mulle raha. Tavaliselt mulle ei meeldi inimestelt raha laenata. Varem tegin seda kinos sees olles, kuid ei olnud seda nüüd enam teinud, sest ma läksin tagauksest välja, tehes oma *Lõpmatule Minale* selgeks, et mulle ei meeldi see meetod, kuidas mulle raha kätte tuleb – minu hinnang "teiste inimeste" raha kohta.

Kuid minu *Lõpmatu Mina* valis selle võimaluse, et ma laseksin lahti sellest konkreetsest uskumusest, kuidas raha võib minu juurde tulla, lastes mul näha selle all olevaid hinnanguid, hirmusid ja ego kihte ning tuletades mulle meelde, et "teised inimesed" on minu hologrammis "selleks, et panna midagi liikuma, et mind toetada". Tegelikult võisin ma selle "laenu" oma sõbralt vastu võtta, sest ma teadsin ka kindlalt, et see oli see, mida tema *Lõpmatu Mina* soovis, et see tema jaoks juhtuks, kuigi ma ei pruugi kunagi teada, miks.

* * *

Siin on parim viis, kuidas ma suudan seda lühidalt selgitada....

Me mängime väga keerulist videomängu, mis kasutab "Maa keskkonda", kuid mis on loodud unikaalselt iga Mängija jaoks tema *Lõpmatu Mina* poolt. Sellel *Lõpmatul Minal* on teatud kogemused, mida ta tahab, et tema Mängija saaks – "välised kogemused", et *Lõpmatu Mina* saaks "sisemised kogemused".

Enamikus heades videomängudes vajab Mängija mängimiseks, elus püsimiseks ja lõppsihtkohta jõudmiseks teatud asju – näiteks relvi, laskemoona, energiapakke, spetsiaalseid tööriistu või oskusi, võtmeid, vihjeid ja nii edasi. Meie oma videomängus vajame samuti palju asju, kuid enamasti vajame raha, et saaksime osta kõike muud.

Videomängus loob disainer kõik asjad ja teeb need mängu ajal kättesaadavaks, nii et mängija peab need vaid leidma ja haarama ning lisama oma inventari. Meie videomängus on sama asi. Kogu raha, mida me vajame mängimiseks, elus püsimiseks ja lõppsihtkohta jõudmiseks, on loodud meie *Lõpmatu Mina* poolt – kuna meil kui Mängijal ei ole võimu midagi luua – ja see kõik on Mängija jaoks olemas.

Seega on *Lõpmatul Minal* ülesanne luua meile vajalik raha ja teha see kättesaadavaks. Mängija ülesanne on see leida ja haarata. "Leidmine" muutub aga keeruliseks, kui Mängija usub, et raha võib olla ainult teatud kohtades ja et ta saab seda ainult siis, kui ta selle eest töötab või selle võidab või selle pärib või.....

Kui Mängija laseb lahti neist rahaga seotud uskumussüsteemidest, võib ta hakata nägema seda paljudes erinevates kohtades ja tema *Lõpmatu Mina* saab seda kergemini kättesaadavaks teha. Aga see on ikkagi Mängija ülesanne, et ta jõuaks rahani ja võtaks seda. See tähendab, et Mängijal on täiesti vaba tahe oma reaktsioonide ja vastuste suhtes neile loodud kogemustele. Ma oleksin võinud näiteks **mitte** võtta oma sõbralt laenu, et osta omale lennupilet tagasi Ameerika Ühendriikidesse, valides selle asemel oma hinnangutest ja uskumustest "teiste inimeste" raha suhtes kinnihoidmise. Sellisel juhul ei oleks ma saanud sõita lainel ja järgida voolu selles suunas, mida minu *Lõpmatu Mina* pakkus.

Seega on kaks peamist põhjust, miks ma võin seda nähtust, mida ma rahaga kogen, põhjendada. Esiteks, ma olen lahti lasknud praktiliselt kõigist oma hinnangutest ja uskumustest raha suhtes; ja teiseks, ma olen eemaldanud

peaaegu kõik piirangud viisidele, kuidas minu *Lõpmatu Mina* saab seda raha minuni tuua, andes sellele palju rohkem võimalusi. Tunnistan siiski, et kui raha lihtsalt ilmuks mu sirutatud käe otsa, oleks ma ikka veel ehmunud. Võib-olla ühel päeval....

ALLMÄRKUSED

1. [The Grace Foundation](#)↔

31. peatükk - Ego

Küsimus: Oled kogu raamatu vältel olnud üsna karm ego suhtes. Kas see ei ole juba iseenesest hinnang?

Vastus: Mul on hea meel, et saan seda selgitada.

Kõigepealt veendume, et oleme üksmeelel selles, mida me mõistame "ego" all, sest seda sõna on palju kasutatud ja see tähendab eri inimestele erinevaid asju.

Selles raamatus olen kasutanud mõistet "ego" kui isiksuse konstruktsiooni, mille me loome, kui mängime Inimmängu. See koosneb paljudest valeidentiteetide kihtidest, mida me kaasame, kui puutume kokku piiravate ja piiravate holograafiliste kogemustega esimeses pooles.

Tegelikult on ego see, mis võimaldab meil mängida Mängu esimest poolt; muidu ei saaks me kujundada oma hinnanguid, uskumusi ja arvamusid ning täita oma eesmärki *Lõpmatule Minale*.

Näiteks kõik meie hirmud – millest kõige põhilisem on hirm mitteolemasolu ees – on tingitud mingist ohust, mis ähvardab ühte või mitut ego kihti, mis võitleb oma eksistentsi eest.

Selles mõttes võime väljendada suurt tunnustust egole selle rolli eest, mida ta on kinokülastuse ajal nii hästi täitnud. Ka see oli sama täiuslik kui kõik muu meie holograafilises kogemuses.

Kookonisisene protsess, nagu ma seda kirjeldasin, on kõigi nende ego kihtide – meie poolt omaks võetud valeidentiteetide – teadvustamine ja neist lahti laskmine. See on protsess, mille käigus tuleb välja selgitada, kes me **ei ole**, ja seejärel leida lõpuks tõeline vastus sellele, kes me oleme.

Kuid me oleme Inimmängu esimesel poolel andnud egole palju võimu ja oleme seda ikka ja jälle premeerinud selle hea töö eest, nii et tundub, et see on võtnud omaette elu.

Oma *Valgustumise triloogias*¹ Jed McKenna personifitseerib ego, muutes selle naiselikuks ja nimetades seda "Mayaks".

"jumalanna Maya, selle suurepärase eksituspalee arhitekt..."

"Maya – segaduse ja eksitamise jumalanna..."

"Maya, duaalsuse vangla valitseja..."

Jed räägib palju sellest, kuidas ta võitleb Mayaga teel liblikaks saamise suunas...

"Maya, eksituse jumalanna, on oma tööd teinud ülima meisterlikkusega sellest ajast peale, kui mingi ahvi ajukarbis süttis esimene eneseteadvuse säde..."

"See on Maya maja. Ta kontrollib kõike. Tal on kõik eelised. Me oleme Maya varjupaiga patsiendid"

"Sirvi ükskõik millist ajakirja, lehitse telekanaleid, mine kõikjale, kus on inimesi, ja sa ei näe midagi muud kui haiglaslikult juveniilset, hirmuga nakatunud, kängunut, kääbuselist, mille üle Maya valitseb ülimalt ja vaidlustamata...."

...ja Jed näib arvavat, et Maya võidab sageli...

"Sa arvad, et sa oled millegi peal, aga ainus asi, mille peal sa oled, on Maya, ja ta on sinu kohal nagu maja hiirel...."

"See on ainus tõeline sõda, milles kõik teised on vaid varjud ja mille jaoks kõik muud konfliktid on vaid metafoorid. Lühidalt öeldes purustab Maya peaaegu alati

mässu. Minu hinnangul on tema võitude ja kaotuste suhe parem kui 100'000'000:1."

See ei tohiks kedagi üllatada, et kui hakkad kookonis oma ego lammutama, hakkab ego vastu võitlema. Ta teab, et ta võitleb sõna otseses mõttes oma elu eest, sest kui sa jätkad protsessi ja vaimset autolüüsi, on lõpptulemuseks tema praktiline hävitamine. (Me ei saa kunagi ego täielikult kaotada, niikaua kui meil on keha ja me mängime Inimmängu.)

Kuid me ei tohiks teha seda viga, et mõistame kohut või süüdistame egot või vaatleme liblikaks muutumist kui täielikku sõda egoga. Lõppude lõpuks on ego lihtsalt veel üks osa hologrammist, mis ei ole reaalne, vaid ainult näeb välja ja tundub reaalne; ja see on mänginud oma osa meie holograafilistes kogemustes suurepäraselt, nagu kõik ja igaüks, kellega me oleme Inimmängu mängides kokku puutunud. Mis tahes muu lähenemine annab jätkuvalt võimu egole, mida see ise ei oma.

"Hirm tõe ees on vundament, millele on rajatud Maya eksituste palee. Tal ei ole muud võimu kui see, mida me talle anname."

"Nii vaadatuna on mõte, et Maya on paha, et eksitus on negatiivne, et unenägude seisund on vangla või et dualistlik universum on midagi muud kui kõige suurem ja imelisem õnnistus, naeruväärselt absurdne. Milleks vihata Mayat? Kus sa ilma temata oleksid?"

* * *

Kui sa planeeriksid jaanuaris algavat jalutuskäiku Maine'ist Floridasse, oleks esimene asi, mida sa teeksid, sooja riidetuse selga panemine. Kui sa lähed ja temperatuur langeb veelgi, lisad pidevalt riidekihte, et end soojana hoida. Aga selleks ajaks, kui sa aprillis Lõuna-Carolinasse jõuad, hakkad sa neid kihte ükshaaval maha võtma, sest sul ei ole neid enam vaja, et end ilmade eest

kaitsta. Kui sa jõudsid Floridasse, oleksid peaaegu kõik oma riideesemed ära visanud.

Ma kahtlen, et sa need riided ära nead või pead neid "valeks". Tõenäolisem on, et sa hindaksid nende pakutavat soojust, oleksid tänulik, et nad sul olid, ja tänaksid iga tükki, kui sa selle ära viskad, selle eest, et see mängis sinu edukal reisil oma rolli.

* * *

Kuueteistkümnendas peatükis mainisin üht head sõpra, kes oli umbes poolteist aastat oma kookonis olnud ja teinud tõelisi edusamme, kui tema ego – Maya – hakkas raevukalt vastu võitlema. Nagu me kõik, koges ta hologramme, mis äratasid taas ellu raskemad hinnangud, uskumused, arvamused ja hirmud, mis ta oli kinokeskkonnas oma esimese poole aasta jooksul kujundanud; ja kui asi läks raskeks, ei tundunud talle meeldivat, kuidas ta end tundis. Ilmselt arvas ta, et oli selleks ajaks piisavalt tööd teinud ja peaks kogema ainult teise poole hologramme, nii et ta hakkas süüdistama oma *Lõpmatut Mina* nagu "tõmbas mind lohku, nagu tavaliselt". Ta lõpetas Protsessi juhtimise või vaimse autolüüsi tegemise ning hakkas oma hinnanguid põhjendama, oma uskumusi säilitama ja oma arvamusi tugevdama.

Igal Mängijal on vaba tahe otsustada, kuidas ta soovib reageerida ja vastata holograafilistele kogemustele, millega ta kokku puutub, ja see oli tema valik – lasta Mayal võita see kord, vähemalt esialgu, kuigi ta ei tunnistanud, et ta seda teeb. Ta ei olnud selle otsuse tegemisel "vale", sest ka see peab olema täiuslik. Kuid mu sõber – kes on mulle selle raamatu kirjutamisel nii suurel määral toeks olnud – aitas mul näha, kui nutikas Maya võib olla, ja andis mulle võimaluse rõhutada veel ühte olulist punkti.....

[Teise osa eessõnas](#) rääkisin sellest, et sulle esitatakse mudelid, mitte uskumussüsteemid, ja et "mudel on mõeldud selleks, et seda testida ja

vaidlustada, et näha, kui hästi see toimib". Sel puhul veenis Maya mu sõpra, et ta teeb mudelile õigustatud testi või väljakutse, ebamugavusest pääsemise asemel, õhutades teda esitama küsimusi mudeli **teooria** kohta – küsimusi, mis algasid sõnadega "Miks" ja "Mis siis, kui" ja "Ma ei ole kindel, et ma nõustun sellega....".

Ainus kehtiv ja õigustatud test või väljakutse mudelile on siiski see, kui hästi see toimib **praktikas**, mitte teoorias. Minu sõbra konkreetses olukorras töötas mudel ilmselgelt ideaalselt, andes täpselt selliseid tulemusi, mida ta pidi andma. Talle lihtsalt ei meeldinud, kuidas see tol ajal tundus. Aga keegi ei ole öelnud, et kogu kookonis oleku ajal on hea tunne, eriti kui sind tabab "hinge pime öö". Nii et kui on veel ebamugavustunnet, jätkka Protsessi käivitamist. See on ainult ego, mis räägib, kui tekib mõte väljuda sellest, mida sa tunnend, ja minna tagasi oma pähe; ja Maya räägib väga rafineeritud, kutsuval ja targal moel.

Nii et tea seda ego kohta: sa ei tohi seda alahinnata, sa ei saa seda üle kavaldada ja sa ei saa sellele vastu seista.

* * *

On üks vana lugu sellest, kuidas konna keeta. Sa ei keeda pliidil potis vett ja viska konna sinna sisse, sest ta hüppab lihtsalt tagasi välja, et kuumusest pääseda. Selle asemel paned konna potti, kui vesi on jahe, ja keerad aeglaselt kuumust üles, kuni konna on keenud.

Samuti ei võta sa sibulast suurt suutäit, sest muidu on see sulle üle jõu käiv. Sa sööd sibulat üks viil korraga, kuni see on kõik ära söödud.

Ego hävitamine on sarnane protsess – üks kiht korraga, kui sinu *Lõpmatu Mina* pakub sobivaid holograafilisi kogemusi. Nagu ma ütlesin surma kohta, pead kohtuma egoga silmast silma, mõistma seda, aktsepteerima, omaks võtma, hindama seda selle eest, mis see on, ja selle eest, mida ta sulle on pakkunud,

ning seejärel vaikselt ja süstemaatiliselt üks kiht korraga maha võtma, kuni midagi ei jää järele – eeldades, et iga uus kiht on raskem kui eelmine, ja mitte loobuma, kuni oled valmis.

ALLMÄRKUSED

1. McKenna, Jed. *The Enlightenment Trilogy*↔

32. peatükk - Kaastunne

Küsimus: Kogu see mudel tundub mulle väga egoistlik viis elada. Kus on sinu süda? Kus on sinu kaastunne teiste inimeste valu ja kannatuste suhtes?

Vastus: Ma ei ole huvitatud "isekuse" õigustamisest või kaitsmisest. Ma jätan selle selliste inimeste hooleks nagu Robert Ringer (*Looking Out for #1*), Ayn Rand (*The Virtue of Selfishness*), Bud Harris (*Sacred Selfishness: A Guide to Living a Life of Substance*), David Seabury (*The Art of Selfishness*), Hellers (*Healthy Selfishness: Getting the Life You Deserve Without the Guilt*), ja Mahatma Gandhi ("Ole see muutus, mida sa soovid maailmas näha.")

Mis puutub minu südamesse, siis see on nii avatud kui ei kunagi varem. Kui sa loobud kõigist hinnangutest, uskumustest, arvamustest ja hirmudest, ei saa sinu süda teha midagi muud, kui avaneda üha laiemaks ja olla täis armastust ja tunnustust kõige täiuslikkusele ja eriti armastust omaenda *Lõpmatu Mina* vastu.

Kuid kaastunne on hoopis teine lugu.

See on tõsi, kaastunne on uus vaimne moesõna, millele võib-olla on palju kaasa aidanud dalai-laama. Nagu "kohtuotsus", on ka kaastunne tehtud nii, et see tundub "õige" ja sobiv ning "hea" asi. Tegelikult on kaastundlikkus muutunud valgustatuse tunnuseks ja kõige olulisemaks omaduseks, mis peab olema "hea" inimesel, samamoodi nagu "otsustusvõime" on muutunud intelligentsuse ja mõistuse sümboliks.

Aga uurime, mida kaastunne tegelikult tähendab.....

"Sügav teadlikkus teise inimese kannatustest koos sooviga neid leevendada." 1

"Sümpaatiline teadlikkus teiste hädast koos sooviga seda leevendada." 2

Nende määratluste põhjal peaks olema selge, et **kaastunne** kuulub Inimmängu esimesse poolde, kinosaali, mitte aga teise poolde.

Miks? Mis on **kaastundega** "valesti"? Midagi ei ole "valesti". See oleks hinnang. Kuid **kaastunne** nagu seda defineeritakse (ja praktiseeritakse) viib Mängija automaatselt selleni, et ta hindab kellegi teise kogemusi kui "halbu" või "valesid", arvab, et tal on võimu muuta selle inimese reaalsust, ja et ta soovib seda teha; ja midagi sellist ei ole võimalik ega kohane Inimmängu teises pooles. See viib ka Mängija, kes püüab olla kaastundlik, paratamatult frustratsioonile, kurbusele ja mõnikord isegi meeleheitesse; ehk teisisõnu, see viib veelgi enam piirangutesse ja kitsendustesse.

Seega ei ole **kaastunne** oma olemuselt osa lõpmatust rõõmust. See ka ei tundu rõõmuna; tegelikult tundub "halb" samastuda kellegi teise valu ja kannatustega. Tegelikult **peaksime** end tundma "halvasti" kellegi teise pärast, kui me oleme kaastundlikud ("mul on tema pärast kurb"). Sõnaraamatus toodud sünonüümid **kaastundele** on "haletsus" ja "sümpaatia". Ma kahtlen, kas keegi arvab, et "haletsus" ja "kaastunne" tunduvad rõõmsad.

Ühel Tamera ideelise kogukonna koosolekul tõusis üks Iisraeli noormees püsti ja teatas oma hiljutisest ilmutusest, et tema ainus ülesanne elus on olla õnnelik. Kõik juubeldasid, ja ruumi täitis rõõm, põnevus ja entusiasm. Siis tõusis püsti noor naine, guru tütar, ja manitses kõiki, et nad ei unustaks kõiki teiste valu ja kannatusi. Mull ruumis lõhkes kiiresti.

Proovige praegu meenutada, mis tunne on olla kaastundlik. Kas see tundub teile rõõmuna?

Sama saab teha näiteks armukadedusega. Kas see paneb sind armastama, kui tunda armukadedust? Kas see paneb sind tundma end avaralt ja võimsalt? Kas see loob sulle nii sooja ja mõnusa tunde, nagu armastus teeb? Samamoodi nagu armukadedus ei saa olla osa lõpmatust armastusest, ei saa **kaastunne** olla osa lõpmatust rõõmust. Nii lihtne see ongi.

Ainus viis, kuidas **kaastunne** võib tekitada sulle "hea" tunde, on see, et sa arvad, et olles kaastundlik, oled "hea" inimene.

* * *

Aga rääkida on veel rohkem. Võtame tükki lahti selle asja nimega **kaastunne**, kuna see on muutunud nii suureks nupuks Inimmängu esimeses pooles.

Pea meeles, et sinu tajutud holograafilised kogemused ei ole "reaalsed" ja et sinu *Lõpmatu Mina* loob sinu enda reaalsust. Pea meeles ka seda, et inimesed, keda näed oma hologrammides – "teised inimesed" – on näitlejad, kes mängivad sinu jaoks rolli ja loevad sõna-sõnalt käsikirja, mille on kirjutanud sinu *Lõpmatu Mina*. Mõttele veel kord meie holograafilise universumi analoogia peale, mis on loodud kui "väline kogemus", et anda sulle ja sinu *Lõpmatule Minale* "sisemine kogemus".

Mida iganes sa siis oma "reaalsuses" tajud, seda mängivad näitlejad, nagu filmis või näidendis, **sinu** jaoks – **sinu** kogemuse jaoks, **sinu** kasuks. Kui sa käisid oma kohalikus teatris näidendit vaatamas, võis seal olla emotsionaalne stseen, kus mõni sulle oluline tegelane tapeti, sandistati, vägistati, piinati, näljutati, asustati ümber või kuritarvitati. Kui tegemist on hea näidendiga, kus on professionaalsed näitlejad, veenev stsenaarium ja täiuslik lavastus, peaksid "tundma" seda, mida näidendi autor tahtis, et sa tunneksid – viha, pettumust, kaastunnet, kurbust, valu, kahetsust, kurbust ja tervet hulka muid emotsioone, millest ükski ei ole lähedane rõõmule. Aga just selleks oligi näidend mõeldud.

Pärast etendust lähed kõrval asuvasse baari jooki jooma, ja seal on juhuslikult samad näitlejad, keda sa just vaatasid. Aga nad on väga elus, terved, õnnelikud, vigastamata, naudivad õlut ja naljatlevad koos ülejäänud trupiga. Kui sa näed neid seal baaris, kas sa tunned nende suhtes samu emotsioone, mida tundsid näidendi ajal? Ilmselt mitte. Ilmselt tunneksid end veidi rumalalt, kui väljendaksid kaastunnet näitleja suhtes, keda sa just nägid näljasena, kes nüüd

sinu ees istub ja sööb maapähkleid ja popkorni. Võiksid isegi minna ja tänada neid selle eest, kui head tööd nad tegid ja millise kogemuse nad sulle pakkusid, öeldes neile, kui sügavad tunded sul olid näidendi ajal, ning seejärel ühineda nende tähistamisega.

"Reaalsus", mida sa "seal väljas" füüsilise universumina näed, on film – fantastiline 3D-film –, milles sa mängid osa. Kuid miski muu ei erine just vaadatud näidendist või filmist. Kõik, keda sa oma "reaalsuses" näed, on osa hologrammist ja mängivad rolli, mida sinu *Lõpmatu Mina* on palunud neil mängida ja mida nad on nõustunud professionaalsel tasemel täitma. Kui see roll on lõppenud, tõusevad nad lahinguväljalt või haiglavoodist või slummidest üles ja rõõmustavad, et nad tegid head tööd, et veenda sind, et nende mängitud tegelased olid reaalsed. Nad kinkisid sulle võimsa kogemuse, mida sinu *Lõpmatu Mina* soovis ja lõi. Aga ära aja asju segi ja ära hakka arvama, et nende mängitud stseenid olid midagi muud kui näitlejad, kes mängisid ajutisi rolle sinu *Lõpmatu Mina* kutsel.

Teine suur probleem kaastunde puhul on see osa, mis paneb sind tahtma "leevendada" või "pehmendada" kellegi teise kannatusi. Ausalt öeldes, kuigi see on kaetud väga vastuvõetava sotsiaalse varjundiga, on ülbuse tipp, arvata, et me teame paremini kui nende enda *Lõpmatud Minad* milliseid kogemusi teine inimene peaks saama. Isegi Mahatma Gandhi ütles: "Ole muutus, mida sa soovid maailmas näha." Ta ei öelnud: "Mine ja muuda maailma selliseks, nagu sa seda näha soovid" või "Mine ja muuda teiste inimeste kogemusi selliseks, nagu nad sinu arvates peaksid olema".

Samamoodi nagu sa usaldad oma *Lõpmatut Mina* looma enda jaoks kõige sobivamaid kogemusi, võime me usaldada teise inimese *Lõpmatut Mina* loomas tema jaoks kõige sobivamaid kogemusi, olenemata sellest, kuidas need kogemused sulle või mulle pealtnäha tunduvad.

Tegelikult ei ole ühtegi teist Mängijat, kes ilmuks sinu holograafilisse reaalsusesse, kelle olukorra muutmine oleks sinu kohustus. Samuti ei ole sul

võimu ega volitusi seda muuta. Nende kogemused on nende jaoks sama hoolikalt valitud nende *Lõpmatu Mina* poolt, nagu sinu kogemused on olnud sinu jaoks. On aeg seda austada ning austada ja usaldada teiste *Lõpmatuid Minasid* ja meie endi valikuid, mitte arvata, et me teame paremini, mida nad peaksid kogema.

Pealegi ei saa soov kellegi teise kannatusi "leevendada" või "vähendada" midagi muud teha kui tekitada pettumust, viha ja depressiooni, sest sul ei ole võimu midagi teha. Kõik, mida sa teed, on proovimine, mis enamasti ebaõnnestub ja mille tulemusel tunned end halvemini. Seetõttu on **kaastunne** nii piirav mõiste, mis kuulub rangelt Inimmängu esimesse poolde.

* * *

"Olemasoleva reaalsuse vastu võideldes ei saa kunagi asju muuta. Et midagi muuta, tuleb luua uus mudel, mis muudab olemasoleva mudeli iganenuks."

R. Buckminster Fuller

Kaastunde kontseptsioon kipub oma olemuselt panema meid seda tarkust eirama ja võitlema selle vastu, mida me näeme maailmas toimuvat. Paljud rahutöötajad võtavad näiteks loosungi "Ütle sõjale ja vägivallale ei". Kuid juba ainuüksi sõja ja vägivalla vastu mõtlemine või tegutsemine **kaastunde** tõttu on tõepoolest võitlus olemasoleva reaalsusega.

"Aga oota hetk!" protesteerid sa. "Kas sa tahad öelda, et ma ei tohiks midagi teha, kui ma näen oma hologrammis teise inimese valu ja kannatusi? Kas sa tahad, et ma istuksin ja vaataksin lihtsalt pealt, kuidas last pekstakse või naist vägistatakse või inimesed surevad nälga või haigustesse?"

Absoluutselt mitte. Ma ei ütle üldse seda. Kuid esimese poole **kaastunde** asemel, mis võib viia ainult suuremate piiranguteni, määravad sinu reaktsiooni Inimmängu teises pooles pigem empaatia (mitte kaastunne) ning eetika ja põnevus. Ma mõtlen järgmist....

Kui oled protsessi läbi viinud nende hologrammikogemustega, millega sa teise poole alguses kokku puutud – iga kord, kui oled tundnud ebamugavust kellegi või mingi konkreetse olukorra suhtes –, siis näed neid valu ja kannatuse juhtumeid, mis võivad sinu hologrammi tulla, hoopis teisiti. Kuid on midagi äärmiselt olulist, mida tuleb meeles pidada: seni, kuni tunned ebamugavustunnet – ja see hõlmab ka ebamugavustunnet nagu **kaastunne** –, määrad sa ikka veel võimu "sinna välja" ja endiselt on olemas hinnang. Ainult siis, kui sa näed kellegi teise valu ja kannatusi ilma hinnanguta, et see on "halb" või "vale" või "vajab muutmist", saad sa puhtalt tegutseda. Siis oled vaba, et järgida oma põnevust ja rõõmu igas konkreetses olukorras.

Näiteks küsitakse minult sageli, mida ma teeksin, kui ilmuks hologramm, kus minu ees pekstakse last. Ausalt öeldes ei saa ma sulle ühest vastust anda, sest see sõltub väga palju olukorrast. Kuid minu enda eetika võib panna mind tahtma midagi ette võtta, sest ma olen nende holograafiliste kogemuste hooldaja, mille minu *Lõpmatu Mina* on minu jaoks loonud.

Võib-olla ma astuksin täiskasvanu ja lapse vahele ja teataksin täiskasvanule, et ma ei mõista tema tegevust hukka, kuid ma nõuan, et ta peksaks lapse asemel mind, ja ma ei osutaks vastupanu. See on siiski vaid üks võimalus. Ma ei hinda mingil juhul seda, mis toimub, kui "õige" või "vale" või "hea" või "halb", ega hinda nende rolle mängivaid näitlejaid, ega arva, et ma **pean** või **peaks** muutma tegevust ennast. Aga praegu võin ma ette kujutada, et minu isiklik põnevus- ja rõõmutunne oleks pigem ise peksa saada, kui vaadata, kuidas last pekstakse. Samuti ei lööks ma kunagi tagasi ega üritaks end kaitsta. Mahatma Gandhi samuti mitte, nagu ta ikka ja jälle tõestas.

Hästi. See on konkreetne individuaalne olukord. Mis saab miljonite inimestega, kes nälgivad maailmas, kus tapetakse ja sandistatakse iga päev lugematutes sõdades ja muus vägivaldas, kes on kodutud, näljased ja haiged – mis on päris suur osa maakera elanikkonnast, kui me vaatame ja usume teleuudiseid? Mis saab neist?

"Ole see muutus, mida sa soovid maailmas näha," ütles Gandhi. Nii et siin on veel üks raske kontseptsioon....

Hoolimata kõigist valudest ja kannatustest, mida meile "seal väljas" näidatakse, on meie kui Mängija ainus ülesanne Inimmängu teises pooles "tagasi nõuda" jõudu, mille me "sinna välja" esimeses pooles määrasime, ja võtta ette sõit tagasi lõpmatu rõõmu, lõpmatu jõu, lõpmatu tarkuse, lõpmatu külluse ja lõpmatu armastuse juurde. Meie ainuisikuline vastutus on elada omaenda reaalsust.

Tegelikult, kui meie hologrammid sisaldavad pilte valust ja kannatustest "seal väljas", siis peamiselt seetõttu, et meie *Lõpmatu Mina* püüab meile näidata, kuhu me esimeses pooles võimu loovutasime, ja annab meile võimaluse seda "tagasi nõuda". Need holograafilised kujutised valust ja kannatustest ei ole meile, et me **teeksime** midagi **nendega**, vaid meile kui üksikutele Mängijatele, et me **teeksime** midagi **endaga**. Lihtsamalt öeldes, kellegi teise valu ja kannatused, mis leiavad tee meie hologrammidesse, on võimalus lahkuda hinnangutest ja **kaastundest** ning uurida uut viisi tunnete ja tegutsemise kohta.

Tuleta meelde, mida me ütlesime "teiste inimeste" kohta [kahekümne neljandas peatükis](#)....

"Teised inimesed" täidavad sinu hologrammikogemuses kolme peamist eesmärki:

- Et peegeldada midagi, mida sa enda kohta mõtled või tunnend
- Anda sulle informatsiooni või ülevaateid.
- Et panna midagi liikuma, et toetada sind **3**

See hõlmab ka kõiki "teisi inimesi", kelle kohta sa nüüd otsustad, et nad kannatavad ja on vaevatud; ja kusagil selles nimekirjas ei ole kirjas, et "teised inimesed" teenivad eesmärki, et sa "päästaksid" neid nende kogemustest.

Sellegipoolest hakkame selle aja jooksul tundma sisemiselt põnevust – põnevust, mis sunnib meid midagi tegema. Nii et kui ma näen oma hologrammis kedagi teist, kes kannatab, ja ma ei mõista seda hukka ega lange sinna lõksu, et tahan seda muuta, siis võin leida, et see on täiesti rõõmustav ja põnev, et ma ikkagi midagi ette võtan.

Mis siis, kui keegi minu hologrammis palub minult abi? Ma annan seda hea meelega, kui see pakub mulle täielikku rõõmu – ilma hinnangute või ebamugavustundeta – ja kui mul ei ole mingeid ootusi tulemuse suhtes.

Palun ära mõista mind valesti. Mind puudutab sageli väga sügaval tasandil, kui ma näen oma hologrammis kedagi, kes kannatab, ja ma annan oma abi, kui mind palutakse, kui ma saan seda teha ilma kavatsuseta asju parandada, muuta või täiustada. Kuid ma tean ka, et neil on võimatu olla ohver, nagu ka minul on võimatu olla kellegi või millegi "seal väljas" ohver; seega pakun oma toetust igal võimalikul viisil, kui neil on selline raske ja piirav kogemus, sest ma tean, et nad mängivad Inimmängu esimeses pooles. See pole tegelikult midagi muud, kui kellelegi julgustust anda, kes on alles esimesel tõusul, toetades teda igal võimalikul viisil, et ta "peaks vastu!".

See võib olla toores näide, kuid see on parim, mis mulle praegu pähe tuleb. Keegi hüüab mulle mäest ülespoole sõitva vaguni juurest. Nad ütlevad, et neil on halb ja vajavad abi. Ma teen kõik, mis minu võimuses, et jõuda nende juurde, toon neile oksekoti, hoian nende juukseid tagasi, kui nad oksendavad, pakun neile julgustavaid sõnu või annan neile mis tahes abi, mida iganes ma sel ajal saan. Mida ma ei tee, on see, et hindan nende kogemusi kui "valesid" või et need peaksid olema teistsugused ja vajavad muutmist, või et ma tunnen neile kaasa, või haletsen neid, või püüan neid vagunist maha tõsta. Ma olen seda kogenud; see ei ole hea tunne ja ma tean seda. Ma tean ka, et kogemus, mida nad kogevad, on nende jaoks hoolikalt valitud *Lõpmatu Mina* poolt, ja see on neile sel hetkel ideaalne. Lõppude lõpuks ei saa nad sõita Ameerika mägedel, ilma et nad läheksid üles esimesest mäest.

* * *

On vana ütlus, et alkohoolik ei loobu enne, kui ta on piisavalt palju joonud. *A Course in Miracles* ütleb: "Kui su vennad paluvad sinult midagi, siis tee seda, sest see ei ole oluline." 4 Kui su alkohoolikust "vend" palub sinult midagi juua, siis mida täpselt on "kaastundlik" teha? Vastavalt taastumise põhimõtetele ja *A Course in Miracles*, oleks see võib-olla see, et annaksid talle joogi, mida ta palub, selle asemel, et mõista kohut ja püüda muuta tema kogemust, sest sina tead, mis on temale parim.

Loomulik on soov, et kõik Mängijad, keda me oma hologrammides kohtame, kogeksid sama rõõmu ja jõudu ja küllust ja armastust, mis meil on; ja kui me näeme, et keegi teine meie hologrammis ei ole selles seisundis, siis võime kergesti soovida neile midagi muud ja soovida, et nad ühineksid meiega teise poole rõõmus ja jõus ja külluses ja armastuses. Mida me aga saame mitte teha, on otsustada, et nende olukord on "halb" või "vale" või et meie olukord on "parem" kui nende olukord, ja siis püüda midagi teha, et nende olukorda muuta.

Palju aastaid tagasi loobusin mõttest püüda "päästa maailma" või isegi lõpetada sõda sellel planeedil, kui mõistsin, et sõda oli minu enda elus olnud väga väärtuslik kogemus (kui mitte muud, siis selleks, et näidata mulle, kes ma ei ole ja kuidas ma ei taha käituda); ja "kes ma olen, et püüda piirata teiste inimeste kogemusi, kes võiksid samadest võimalustest kasu saada". Täna olen põnevil selle üle, kuidas laadida alla teisi sagedusi Väljast (nagu selgitatakse kolmekümne kuuendas peatükis), mis loovad rahulikku ja harmoonilist elu planeedil Maa, kuid ilma igasuguse hinnanguta, et kõik inimesed peaksid nii elama või et see, kuidas teised inimesed praegu elavad, on kuidagi "vale".

* * *

Noor Iisraeli mees tahtis Tameronas öelda, et selle asemel, et takerduda kellegi teise valusse ja kannatustesse ning tunda seda valu ja kannatust ise, otsustas

ta, et tema ainus ülesanne on "olla õnnelik" – anda teistele lootust ja inspiratsiooni ning eeskuju, kuidas nende elu võiks olla teistsugune.

Ma kahtlen tõsiselt, kas need, kes kannatavad, tahavad, et me ühineksime nende viletsusega. Ma ei usu, et nad tahavad, et me neid "haletseksime" või "tunneksime nende valu". Ma arvan, et selle asemel eelistaksid nad, et me "oleksime õnnelikud", et nad teaksid, et see on võimalik ka neile.

Seega, selle asemel, et olla **kaastundlik** Inimmängu teises pooles, järgime oma põnevust, rõõmu ja **kirge**, ja teeme kõik, mida tunneme, et meid suunab meie hologrammi kogemuste suhtes tegema, kui sellega ei kaasne hinnanguid ega ebamugavust.

Lõppude lõpuks ei ole maailma vaja päästa. See on täiuslik just sellisena, nagu ta on, kuni kõige väiksemate detailideni välja.

Maailma päästmine, nii imeline kui see pealtnäha ka ei ole, pole mitte ainult ülbuse tipp, kui arvad, et tead, kuidas maailm peaks olema, vaid ka üks kõige kavalamatest ahvatlustest, mida ego – Maya – on oma võimu ja olemasolu säilitamiseks välja mõelnud.

Ma saan aru, et tänapäeval on palju sotsiaalset survet olla kaastundlik; kuid tegelikult on kogu see **kaastunde** asi üks suurimaid valesid, mis hoiab inimesi kinosaaalis, sel lihtsal põhjusel, et keskendumine **kaastundele** teiste suhtes hoiab Mängijad enese poole vaatamast. Niikaua kui sinu aeg ja tähelepanu on seotud teiste valu ja kannatuste leevendamisega, ei ole sul kunagi aega omaenda hinnangute, uskumuste, arvamuste ja hirmude töötlemiseks. Selle asemel klammerdud elu eest selle ego kihi külge – selle identiteedi, mida sa ei ole -, mida nimetatakse "kaastundlikuks".

(Kui sa hüppasid siia kuueteistkümnendast peatükist "Kohtumõistmine", saad tagasi minna sinna, kus sa lugesid, klõpsates [siin](#).)

ALLMÄRKUSED

1. [American Heritage Dictionary](#) – compassion (Sõnaveeb – [kaastunne](#))
↔
2. [Merriam-Webster Dictionary](#) – compassion (Eesti keele seletav sõnaraamat – [kaastunne](#)) ↔
3. Scheinfeld, Robert. [Journey to the Infinite: home transformational system](#)↔
4. [A Course in Miracles](#), p. 206 ↔

33. peatükk - Robert Scheinfeld

Küsimus: Sa mainid Robert Scheinfeldi palju, kuid sa ei tsiteeri teda eriti ja ei ole selge, mida sa tema tööst täpselt arvad.

Vastus: Seda ei ole võimalik kirjeldada, kui palju ma austan Robert Scheinfeldi ja kui suur oli tema roll minu ümberkujunemises.

See oli Robert – tema [Busting Loose from the Money Game](#) DVD kodukursuse kaudu (DVD ei ole enam saadaval) – kes lükkas mind läbi kino tagaukse minu kookonisse.

Just Robert tutvustas mulle Inimmängu kontseptsiooni ja eriti kahte eraldi ja vastandlikku poolt, mis seletasid nii palju minu ja minu enda elu kohta.

Robert andis põhiprotsessi, mida kasutasin edukalt esimesel aastal oma kookonis, lastes lahti hinnangutest, uskumustest ja arvamustest selle kohta, mis oli "seal väljas", ning võttes tagasi võimu, mis oli mulle määratud, et muuta minu hologrammid reaalseks.

Just Robert tutvustas mulle Jed McKenna *Valgustumise triloogiat*, mis oli järgmine samm, mida ma vajasin oma kookonis toimivas transformatsioonis.

Õnneks oli mul võimalus kohtuda ja rääkida Robertiga ning väljendada seda tunnustust. Osalesin ühel Roberti live-seminaril ja läbisin kolm tema "kodust transformatsioonisüsteemi", lisaks jälgisin teda Facebookis ja kuulasin tema "Phase 2 Players" diskursusi.

Pean Robertit "skaudikaaslaseks". Aga pärast esimest aastat oma kookonis kohtasin ma teel Robertit ja ma tapsin ta.

Muidugi mitte sõna otseses mõttes. Kui sa ei tunne viidet ära...

"Zen Meister Lin Chi rääkis nii: "Kui sa kohtud Buddhaga, siis tapa Buddha. Kui kohtad patriarhi, tapa patriarh. Lin Chi ei kiida mõrva heaks, vaid kasutab metafoori, et selgitada budismi olemust. Ära usu seda, mida keegi ütleb, ükskõik kui püha ta ka poleks, lihtsalt sellepärast, et ta seda ütleb. Kuula nende sõnu ja uuri neid siis ise"

Dae Kwang. *Kill the Buddha*

(Selle põhjal kirjutas Sheldon Kopp bestselleri pealkirjaga *If You Meet The Buddha on the Road, Kill Him* (Kui te kohtate teel Buddhat, siis tapke ta.)

Kui ma Robertiga teel kohtusin, oli mulle selge, et ta oli oma skautluse teel peatunud ja täielikult süvenenud oma raamatute kirjutamisse ja oma "koduste transformatsioonisüsteemide" loomisse ning oma töötubade pakkumisse.

Aga kuna ta peatus, ei jõudnud ta piisavalt kaugemale, et näha, et tema töö sisaldab mõningaid olulisi vigu, millest ta oleks kindlasti aru saanud, kui ta oleks edasi läinud. (Robert on teatanud, et lahkub nüüd "skautide" mängust, et keskenduda muudele asjadele. Ma loodan, et osa neist "muudest asjadest" hõlmab ka seda, et ta läheb oma kookonis edasi ja parandab oma vigu – enda huvides).

See on kummaline ka seetõttu, et suurimad vead on seotud tema sõnastusega, ja üks "tööriistadest", mida Robert soovib kasutada "Inimmängu" teises pooles, on "transformatsiooniline sõnavara". Teisisõnu, ta näeb üsna selgelt meie kasutatava keele tähtsust; seega pean eeldama, et ta lihtsalt ei saanud algul aru, mida see mõiste tähendab.

Näiteks seda, mida ma olen nimetanud *Lõpmatuks Minaks*, **teadvuseks** teisel pool Välja, nimetab Robert "Laiendatud Minaks". Ilma pikemalt rääkimata on "laiendatud" hinnang nagu "parem" või "kõrgem", ja "mina" laiendamine on täpselt vastupidises suunas, kuhu me kookonis tahame minna – "mitte-mina" suunas.

Robert räägib oma Protsessi raames ka "oma võimu tagasi võtmisest". Aga meil, Mängijatel, ei olnud algselt kunagi mingit võimu, kuidas me siis saaksime selle "tagasi võtta"?

Kuid ehk kõige olulisem viga oli lause, mis kõlab väga meeldejäädvalt ja lahedalt ning kõnetab väga hästi *new-age*'i rahvast: "Päike, kes sa tegelikult oled." Robert kasutab seda oma "pilvemetafooris", selgitades, et see, mida me kookonis teeme, on pilvekattesesse aukude puurimine, et "päike, kes me tegelikult oleme" saaks läbi paista.

Inimestele meeldib see, sest see toidab nende ego nii hästi. Igaühele meeldib arvata, et ta on midagi enam kui lihtsalt Mängija, et ta on tegelikult oma lõpmatu teadvus, kes juhib show'd.

Nüüd... see on tõsi, et kogu kookoni mõte on "kes ma ei ole" avastamine teel leidmaks "kes ma olen". Aga soovitada, et lõpptulemus on lasta "selle päikese, kes me tegelikult oleme", läbi pilvekatte paista, lihtsalt jätkab illusiooni, et me oleme midagi enam kui Mängija, kes esindab meie lõpmatut *Mina* Inimmängus. See säilitab valeteadmised ja ego kihid, mis ütlevad, et me tegelikult **oleme** ise *Lõpmatu Mina* lõppude lõpuks.

Lõpuks, nagu ma juba mainisin, on Roberti protsess suurepärane, kui tegemist on hinnangute, uskumuste ja hirmudega, mida me oleme loonud Inimmängu esimeses pooles, kui sa tegeled sellega, mida sa arvate, et see on "seal väljas". Kuid see ei ole lihtsalt kavandatud või väga toimiv, et leida selle all peituvaid hirne või vabaneda ego moodustavatest valeidentiteetide kihtidest.

* * *

Ma tahaksin väga soovitada Roberti tööd, sest see tähendas mulle nii palju; ja sa võiksid seda lugeda ja vaadata uuriva pilguga, otsides vigu, ja see võiks olla ka sinule midagi kasulikku. Võid alustada aadressil RobertScheinfeld.com.

Kuid ma olen tundnud liiga palju inimesi, kes on Robertit järginud ja nimetavad end "2. faasi mängijateks", kellel pole aimugi, milliseid sügavaid hirme ja ego kihte Roberti töö ei käsitle, ja kes käivad ringi ja räägivad reaalsusest, mida nad loovad, ja rõõmust, et nad saavad taasühineda "selle päikesega, kes nad tegelikult on".

Sellest hoolimata tahan ma tunnustada, et Robert on teinud suurepärasest tööd selle teabe kättesaadavaks tegemisel kino taga ja selle esitamisel sellisel viisil, et paljud teised Inimtäiskasvanud sisenevad oma kookonisse. Ta on kahtlemata turundusgeenius, ja muidugi on isegi tema "vead" täiuslikud.

Tahan ka rõhutada, nagu Robert, et ma peatusin kookonis olles selle raamatu kirjutamiseks (ja võib-olla ka teiste kirjutamiseks; eks näeme). Ma läksin kaugemale kui Robert, aga ma ikkagi peatusin. Minu ainus lootus on, et ma ei ole teinud selliseid suuri vigu nagu Robert tegi.

34. peatükk - Jed McKenna

Küsimus: Sa kasutad palju Jed McKenna tsitaate, kes ei ole päris isik – või vähemalt ei ole see tema tegelik nimi. Kas sa arvad, et ta on päriselt olemas?

Vastus: Ma ütlesin, et Robert Scheinfeld peatus skaudina oma teekonnal. Arvan, et ka Jed McKenna peatus ühel hetkel, et kirjutada oma *Valgustuse triloogia*. Ta väidab, et on kookonist väljunud liblikana...

"Kõik , et põletatud maal rändamine ei olnud lõpp, vaid alles algus. Mul oli veel oma isiklik dekonstruktsioon, millega ma veetsin peaaegu kaks aastat, kuni jõudsin kohale nimega Done..... Minu reaalsus on nüüd ärkamisaegne, tõtt-tahtmata olek... Järgmised kümme aastat püüdsin mõtestada seda uut maailma; mitte-maailma, milles näis siiski asuvat mitte-mina."

Kõik tsitaadid selles peatükis on pärit McKenna, Jed raamatust [The Enlightenment Trilogy](#)

...kuid ma ei tea, kas see on tõsi, ja seda mitmel põhjusel. Esiteks, ma ei usu, et Jedil oleks olnud võimalik kirjutada oma kolme raamatut ilma kookonis peatumata ja lõplikku liblikaks muutumist edasi lükkamata. Võib-olla muutus ta aastate jooksul pärast oma viimase raamatu lõpetamist liblikaks. See on täiesti võimalik, sest ma ei ole temast enam rohkem kuulnud.

Teine põhjus... noh, ma tulen selle juurde. Kõigepealt vastan sinu küsimusele.

Kui ma esimest korda lugesin Jed McKenna *Valgustumise triloogia* läbi, teadsin kohe, et see mees – kes iganes ta ka tegelikult ei olnud – oli täiesti autentne. Ta pidi olema tegelikult kogunud seda, millest ta kirjutas, muidu ei saaks ta kasutada neid sõnu ja kirjeldada oma seisundit nii täiuslikult. Ma teadsin, et siin oli mees – veel üks skaut –, kes seisis Vaikse ookeani ääres; ja ta väljendas täpselt samu mõtteid ja tundeid, millest ma olen teada saanud, et neid võib mõelda ja tunda ainult siis, kui inimene on jõudnud teekonna sellesse punkti.

Näiteks...

"Ma olen siin, otseülekandes, sündmuskohal ja olen otsustanud kirjeldada seda nii, nagu ma seda näen. Ma ei lükka seda edasi. Ma ei sõltu. Kui see, mida ma kirjeldan, läheb vastuollu kümne tuhande teise aruandega – ükskõik kui lugupeetud need aruanded ja nende esitajad ka ei oleks –, siis minu jaoks pole need aruanded midagi muud kui muinasjutt ja folkloor ning need tuleks ajaloo prügimäele visata. Lihtne fakt on see, et ma olen siin ja "siin" ei näe sugugi nii välja, nagu keegi ütleb, ja ma ei kavatsen raisata oma või kellegi teise aega, et teeselda vastupidist. Tuleb märkida, et "siin" ei ole udune või halvasti valgustatud. See ei ole salapärane ega müstiline. Minu teadmised on veatud ja mu nägemus on vaba. See on keeruline, kuid kriitilise tähtsusega küsimus. Ma ei tõlgenda. Ma ei tõlgi. Ma ei anna edasi midagi, mis on mulle edasi antud. Ma olen nüüd siin ja räägin sulle, mida ma näen, kõige otsesemalt."

"See on väga lihtne.... Valgustumine on tõe realiseerumine. Tõde ei ole mitte ainult lihtne, vaid see on see, mis ei saa olla lihtsam; seda ei saa enam tükeldada."

"Valgustumine ei ole siis, kui sa lähed sinna, vaid siis, kui see tuleb siia. See ei ole koht, mida küllastada ja mida siis igatsevalt meenutada ning kuhu püüda tagasi tulla. See ei ole tõe küllastamine, vaid tõe äratamine sinu sees. See ei ole ajutine teadvuse seisund, see on püsiv tõe realiseerimine. See ei ole koht, mida küllastad siit, see on koht, mida küllastad seal."

"Valgustunud näevad elu kui unenägu, nii et kuidas võiksid nad teha vahet õigel ja valel või heal ja halval? Kuidas saab üks sündmuste pööre olla parem või halvem kui teine? Mis on unenäos millelgi tegelik tähtsus? Sa ärkad üles ja unenägu on kadunud, nagu poleks seda kunagi olnudki. Kõik tegelased ja sündmused, mis tundusid nii reaalsed, on lihtsalt kadunud. Valgustunud võivad kõndida ja rääkida unenäomaailmas, kuid nad ei aja segi unenägu tegelikkusega."

"Tõde on aga see, et tegelikult ei ole midagi viga. Midagi ei ole kunagi valesti ja midagi ei saa olla valesti. Ei ole isegi vale uskuda, et midagi on valesti. Vale ei ole

lihtsalt võimalik... Kui midagi ei ole valesti, siis ei ole vaja midagi korda teha, mis tähendab, et midagi ei ole vaja teha."

"Valgustunud on unenäost ärrganud ja ei aja seda enam tegelikkusega segi. Loomulikult ei suuda nad enam millelegi tähtsust omistada. Ärganud mõistuse jaoks ei ole maailma lõpp rohkem ega vähem tähtis kui oksa murdumine. "Targad näevad kõigis sama," ütleb Gita. "Targad on erapooletud," ütleb Tao. Valgustunud ei suuda kujutleda, et miski oleks vale, seega ei püüa nad asju õigeks teha. Miski ei ole parem või halvem, nii et milleks püüda asju kohendada?"

"Kui sa oled üle saanud arusaamast, et duaalsus (ükskõik mis nime all) on "halb" ja ühtsus (ükskõik mis nime all) on "hea", siis oled ka üle saanud vajadusest kedagi "aidata" või "päästa". Mina näiteks ei tee seda, mida ma teen, sest ma arvan, et seda on vaja teha. Mind ei liiguta ükski eetiline või altruistlik motiiv. Ma ei arva, et midagi on valesti ja et ma pean selle õigeks tegema. Ma ei tee seda selleks, et leevendada kannatusi või vabastada olendeid. Ma teen seda lihtsalt sellepärast, et mul on selleks kalduvus."

"Ma kuulsin, et Maharishi Mahesh Yogi oli väga rahul oma erakliku eluga Himaalaja jalamil ja ei oleks võib-olla kunagi ühiskonda tagasi pöördunud, kuid et ta hakkas oma peas kuulma ühe India linna nime. See lihtsalt ilmus ootamatult tema mõtetesse. Kui ta seda lõpuks kellelegi mainis, soovitati talle, et ainus viis selle linna nime peast ära saada, on minna sinna. Ta tegi seda, seal tõmmati ta vestlustesse ja sellest kasvas välja kogu transtsendentaalse meditatsiooni liikumine. See tundub minu jaoks mõistlik. Sa jälgid sündmusi ja lased asjade voolul juhtida ja lähed sinna, kuhu sa lähed."

"Hirm, olenemata sellest, mis nägu see kannab, on mootor, mis ajendab inimest kui indiviidi ja inimkonda kui liiki. Lihtsalt öeldes, inimesed on hirmupõhised olendid. Võib olla ahvatlev öelda, et me oleme võrdselt ratsionaalsed ja emotsionaalsed, tasakaalus vasaku ja parema aju vahel, kuid see ei ole tõsi. Me oleme peamiselt emotsionaalsed ja meie valitsev emotsioon on hirm..... Hirm õõnsa tuuma ees. Hirm sisemise musta augu ees. Hirm mitte-olemise ees. Hirm iseendast ilmajäämise ees.

Hirm iseendast ilmajäämise ees on kõigi hirmude ema, see, millel kõik teised põhinevad. Ükski hirm ei ole nii väike või tühine, et selle keskmes ei oleks hirm iseendast ilmajäämise ees. Kogu hirm on lõppkokkuvõttes hirm iseenda kadumise ees."

"See rada, millel ma olen, viib mind nii lähedale olematusele, kui keegi saab kuid millel on veel keha. Teisisõnu, ma suunan üha vähem ja vähem energiat oma unenäolisse olekusse, minu õpetus taandub kõige rafineeritumale ja kõige vähem sallivale vormile, minu huvi tõmbub maailmast tagasi ja ma muutun nii minimaalseks, kui inimene saab olla."

"Olin aastaid veetnud riidekoina, kes möllanud röövikutega ja unistanud väga ulmelisi unistusi liblikaks saamisest. Ma teadsin, et ma olen selgelt erinev teistest röövikutest. Ma teadsin, et meid lahutab ületamatu lõhe, et ma ei olnud enam üks neist, et nad ei olnud nagu mina ega mina nagu nemad. Ma teadsin, et suudan nendega suhelda vaid kõige pealiskaudsemalt, tuginedes oma kiiresti hääbuvatele mälestustele nende keelest ja harjumustest. Mul kulus aga tükk aega, et mõista, et põhjus, miks ma ei olnud enam üks neist, oli see, et ma olin midagi muud, ja et see erinevus oli absoluutne. Ma olin teeninud sissepääsu täiesti uude reaalsusesse, kuid ma ei olnud veel sinna sisse astunud, sest keegi ei selgitanud mulle, et see uus olmekorraldus, milleks ma olin saanud, oli see, mida röövikud mõtlesid, kui nad ütlesid "liblikas"."

"Ja siis, ühel päeval, ongi see olemas. Ei midagi. Pole enam vaenlasi, pole enam lahinguid. Mõõga, mis näib olevat teie käe külge keevitatud, saab nüüd maha pillata, kui sinu sõrmed päästavad selle lahti. Pole enam midagi, mille vastu võidelda, pole enam midagi, mida tuleb teha, ja kunagi ei ole enam midagi, mida tuleb teha."

"Valgustumine ei ole nagu keskkooli lõpetamine ainult selleks, et alustada kolledžit, või isegi kolledži lõpetamine, et siseneda "reaalsesse" maailma. See on viimane lõputöö. Ei mingit jahti, ei mingit tagaajamist, ei mingit lahingut. Nüüd võid minna

maailma ja teha, mida iganes tahad; õppida kitarri, hüpata lennukist, kirjutada raamatuid, kasvatada viinamarju, mida iganes."

* * *

Need tsitaadid on pärit vaid esimese raamatu esimestelt lehekülgedelt, *Spiritual Enlightenment: The Damnedest Thing*, ja raamatuid on kokku kolm – kindlasti tasub lugeda.

Sellest hoolimata on mulle selge, et Jed ja mina kasutasime samasse kohta jõudmiseks erinevaid teid, mis toob kaasa eriarvamuse mitmes põhipunktis. Tahan neid üksikasjalikult arutada, peamiselt selleks, et anda sulle teada, et eri skaudid näevad seda teed erinevalt ja et Jed ja mina ei ole 100% ühel meelel, välja arvatud lõpptulemuse osas.

Näiteks on tema põhitoon, kui ta arutleb Inimlaste üle, kohtumõistmise ja kritiseerimise toon, sest nad magavad unenägude seisundis.

"Inimlapsepõlv on väiklane ja hirmus ja riivav.... see on õudne häda."

Jed ei jaga ilmselt arusaama, et kino on tahtlikult loodud piirangute ja keeldude loomiseks. Kui ta seda teeks, ei saaks ta hinnata Inimlapseks olemise seisundit, vaid näeks seda hoopis kui täiuslikku osa Mängust.

Või näiteks Jedi pidev viide Mayale kui "eksituse jumalannale" ja kui ego kehastusele, võib kergesti panna uskuma, et "seal väljas" on mingi jõud, mingi entiteet, mingi jõud, mis püüab tahtlikult hoida inimesi eemal röömust, küllusest ja tõest.

"Mayat võib kõige paremini mõista kui hirmu intelligentsust. Ta on hoitavate hoidja, unenägude riigi valvur. Maya on see, kes annab meile imelise ja eluandva väe näha seda, mida ei ole, ja mitte näha seda, mis on. Maya on see, kes teeb Unenägude oleku võimalikuks ja sealt põgenemise peaaegu võimatuks. Ta

võimaldab Unenägude seisundil eksisteerida, ja kui sa tahad sellest ärgata, siis pead sa just tema hävitama, kiht kihi järel."

Mis toob mind kolmanda küsimuse juurde Jedi kohta – tema sõjaka sõnavara ja tema suhtumise kohta, et on olemas "vaenlane", kelle vastu tuleb võidelda ja kes tuleb hävitada.....

"Tõeline vaimsus on metsik ülestõus, rõhutud tõusevad üles, et saada vabaks või surra . See ei ole midagi, mida inimesed teevad, et end parandada või teenida teenet või avaldada sõpradele muljet või leida elus suuremat rõõmu ja mõtet. See on enesetapurünnak kujuteldamatu ülekaaluga vaenlase vastu."

"Inimesed, kes võtavad seda asja tõsiselt, ei vaja mind ega kedagi teist, vaid ainult järgmise küsimuse leidmist, järgmise sammu astumist, järgmise vaenlase leidmist ja järgmise lahingu pidamist. Inimesed, kes ei võta seda asja tõsiselt, otsivad alati viise, kuidas ennast hõivata ja kõrvale juhtida, et nad ei peaks astuma mingeid tõelisi samme ega võitlema tõelistes lahingutes."

Tema kolmas raamat kannab isegi pealkirja *Spiritual Warfare (Vaimne sõjapidamine)*.

Seega pean ma oletama, et marsruudil, mille Jed üle Kaljumägede ette võttis, tuli palju võidelda, et läbi saada; palju lahinguid loodusega, indiaanlastega, metsloomadega; palju tööd matšeeetega, et end tihnikust läbi raiuda. Samas kui minu valitud marsruudil oli seda väga vähe. Tegelikult on üks peamisi samme kookonis sees see, et mõista, et ei ole mingit "vaenlast", ei mingit "seal väljas", ei mingit duaalsust "see" või "nemad" versus "mina".

Jed ei maini ka kvantfüüsikat ega mingit tõelist teaduslikku arusaama, et "see ei ole reaalne, see on lihtsalt mäng". Selle asemel on tema raamatute üldine toon, et võtta seda kõike väga tõsiselt.....

"Isiklikku revolutsiooni toidab kõige puhtama intensiivsusega emotsionaalne energia. See intensiivsus tuleneb keskendumisest ja selline keskendunud emotsionaalne energia ei näe välja nagu armastus, rahulikkus või kaastunne. See näeb välja nagu keevaline viha või koledad asjad, aga nii see käib. Enesetapjalik rahulolematuse; nii võidetakse revolutsioone ja seetõttu toimuvad need nii harva. Rakette ei paisata kosmosesse laulude ja palvetega, ja ego gravitatsioonist pääsemine nõuab samaväärset plahvatusjõudu. Me peame võtma kogu emotsionaalse energia, mida me tavaliselt tuhandes suunas välja paiskame, et hoida oma unenägude tegelasi elavana, ja keskendama selle ühele punktile. See on kõik või mitte midagi."

Kuid tegelikult on see kõik vaid mäng – imeliselt keeruline, põnev ja väljakutset pakkuv aardejaht tõe leidmiseks.

Lõpuks kasutab Jed oma esimest raamatut *Spiritual Enlightenment: The Damnedest Thing*, et kirjeldada oma protsessi ja muundumist kookoni sees. Ta räägib kinosaalist vabadusse saamisest hiilgavalt, ja lugeja peaks sellest raamatust lahkudes tahtma olla seal, kus Jed on.

Seejärel veedab Jed poole teisest raamatust, *Spiritually Incorrect Enlightenment (Vaimselt ebaõige valgustumine)*, kirjeldades, kui raske on jõuda sinna, kus ta on, tuues suurepäraseid näiteid ühe oma "õpilase", Julie, vaimse autolüüsi protsessist – realistlik ülevaade ajast, mille igaüks veedab kookonis. (Teine pool raamatust on Jed, kes patsutab endale õlale, et ta on esimene, kes Melville'i *Moby Dick*'ist aru sai.)

Kolmandas raamatus, *Spiritual Warfare (Vaimne sõjapidamine)*, püüab Jed lugejat veenda, et ta ei tahaks minna sinna, kus tema on, vaid jääks kinosaaali sisemusse kui Inimtäiskasvanu.....

"Kõige olulisem erinevus nende kahe seisundi vahel on see, et Inimtäiskasvanuks saamisel on mõte, aga valgustumisel ei ole. Peamine kasu, mida enamik vaimselt meelestatud inimesi saab sellest, et neil on selge arusaam sellest, mida tõe

realiseerimine tegelikult tähendab, ei ole see, et nad saaksid seda saavutada, vaid et nad saaksid sellest loobuda ja suunata oma vaimsed sihid millegi väärtuslikuma peale kui valgustatus, mis on sõna otseses mõttes kõige suurem mitte midagi."

* * *

Ma võiksin nimetada ka teisi väiksemaid valdkondi, kus ma Jediga ei nõustu, kuid ma ei püüa olla valiv. Ma tahan lihtsalt juhtida tähelepanu sellele, et Jedi vaatepunkt on kallutatud marsruudi tõttu, mille ta võttis üle Kaljumägede; ja kuigi tema kirjeldus Vaiksest ookeanist on äärmiselt täpne, ei ole tema tee sinna jõudmiseks ainus tee ja mitte kõik ei pea läbima seda, mida ta läbis. Samuti ei tunne kõik samamoodi nagu Jed, kui ta saabub. Mina näiteks mitte.

Tahan ka rõhutada, et Jedi raamatutes leidub mõnesid lauseid, mis on vastuolus tema kirjutamise üldise tooniga, nagu...

"See kõik on lihtsalt teadvus, sa oled lihtsalt teadvus. Midagi muud ei ole."

"Maya, seda tuleb meeles pidada, ei ole tegelik peajumalus, kes meid ülaltpoolt takistab. Maya on meie sees, osa meist... ta ei ole naine ja ta ei ole sinu jaoks väline. Ta on sinu sees ja need kihid on see, millest su ego on tehtud."

"Selle asemel, et võtta sõjakas hoiak, peame vastupidiselt intuitsioonile langetama oma kilbid ja kaitsed. See tundub segane, kuni me mõistame, et me oleme selles konfliktis nii peategelane kui ka vastane, nii ründaja kui ka kaitsja. See ongi võitluse paradoksaalne olemus. Me ei saa võita, kui me võitleme. Just see, mis võitleb, mis vastupanu osutab, on see, mida me püüame kukutada."

Ja Jed väljendab aeg-ajalt oma tunnustust kõigi nende asjade eest, mida ta näib nii sageli hindavat ja kritiseerivat, isegi Maya.....

"Ma ei tea midagi põnevamat, toredamat või hindamist väärivamat kui Maya, eksituse arhitekt."

"Mõte, et... dualistlik universum on midagi muud kui kõige suurem ja imelisem õnnistus, on naeruväärselt absurdne."

Nii et kui sa loed Jedi raamatuid tähelepaneliku pilguga, jätad tähelepanuta üldise tooni ja oled tähelepanelik võtmelausete suhtes, siis on sul tõeline maiuspala. Minu arvates on *Valgustumise triloogia* kohustuslik lugemine kõigile, kes tahavad saada liblikaks.

35. peatükk - U.G. Krishnamurti

Küsimus: Palju asju, mida sa räägid kõlab sarnaselt nagu olen lugenud U.G. Krishnamurti kirjadest.....

Vastus: Olen lugenud palju asju U.G. – ei mingit seost J. Krishnamurtiga – ka tema meeldib mulle. On ka teisi asju, mida ma olen lugenud, kus ta näib olevat endaga palju vastuolus, asju, millega ma ei nõustu või millest ma võib-olla ei saa täiesti aru. Aga siin on näide sellest "anti-gurust", mis mulle meeldib.....

"Inimesed nimetavad mind "valgustatud inimeseks" – ma vihkan seda mõistet – nad ei leia ühtegi muud sõna, mis kirjeldaks minu toimimist. Samal ajal rõhutan, et sellist asja nagu valgustatus ei ole üldse olemas. Ma ütlen seda, sest ma olen kogu oma elu otsinud ja tahtnud olla valgustunud inimene, ja ma avastasin, et sellist asja nagu valgustumine ei ole üldse olemas, ja seega ei teki küsimust, kas konkreetne inimene on valgustunud või mitte. Mind ei huvita kuuendast sajandist pärit Buddha, rääkimata kõigist teistest väidetavatest isikutest, kes meie keskel on. Nad on hunnik ekspluateerijaid, kes elatuvad inimeste kergeusklikkusest."

"Pühad mehed on kõik võltsingud – nad räägivad mulle ainult seda, mis on raamatutes kirjas. Seda, mida ma võin lugeda – "Tee sama, ikka ja jälle" –, ma ei taha. Kogemused, mida ma ei taha. Nad püüavad minuga jagada kogemust. Mind ei huvita kogemused. Mis puutub kogemusse, siis minu jaoks ei ole mingit vahet religioosse kogemuse ja seksikogemuse või mis tahes muu kogemuse vahel; religioosne kogemus on nagu iga teine kogemus. Mind ei huvita Brahmani kogemine; mind ei huvita reaalsuse kogemine; mind ei huvita tõe kogemine. Nad võivad aidata teisi, kuid mind nad ei saa aidata. Ma ei ole huvitatud sellest, et teha rohkem sama; sellest, mida ma olen teinud, piisab."

"Ma olin jõudnud punkti, kus ma ütlesin endale: "Buddha eksitas ennast ja eksitas teisi. Kõik need õpetajad ja inimkonna päästjad olid neetud lollid – nad lollitasid

iseennast –, nii et mind ei huvita sellised asjad enam," nii et see läks minust täiesti välja."

"Sa loodad, et suudad ihaluste probleemi lahendada mõtlemise kaudu, selle pühaku eeskujul, kes sinu arvates on ihalused kontrolli all hoidnud või kõrvaldanud. Kui sellel inimesel ei ole soovi, nagu te kujutate ette, siis on ta laip. Ära usu seda meest üldse! Selline mees ehitab mingi organisatsiooni ja elab luksuses, mille eest sa maksad. Sa säilitad teda. Ta teeb seda oma elatusvahendite jaoks. Maailmas on alati mõni loll, kes temasse armub."

* * *

"Nad on kõik valetajad, luiskajad, võltsijad ja petised maailmas, kes väidavad, et nad on otsinud ja rääkinud tõde! Hea küll, sa tahad ise teada saada, mis see tõde on. Kas saad teada? Kas sa suudad tõde tabada ja hoida seda ning öelda: "See on tõde?" Olenemata sellest, kas sa võtad selle vastu või lükkad tagasi, see on sama: see sõltub sinu isiklikest eelarvamustest ja eelistustest. Nii et kui sa tahad enda jaoks tõde avastada, mis iganes see on, siis sa ei saa olla positsioonis, kus sa võid seda kas vastu võtta või tagasi lükata. Sa eeldad, et on olemas selline asi nagu tõde, sa eeldad, et on olemas selline asi nagu reaalsus (lõplik või muu) – see on see eeldus, mis tekitab sulle probleeme ja kannatusi. Vaata, ma tahan kogeda Jumalat, tõde, reaalsust või mida iganes sa tahad, seega pean ma enne selle kõigega tegelemist mõistma kogemise struktuuri olemust minu sees. Ma pean vaatama, millist vahendit ma kasutan. Sa püüad tabada midagi, mida ei saa tabada sinu kogemisstruktuuri mõttes, nii et see kogemisstruktuur ei tohi olla olemas, et see teine asi saaks sisse tulla. Mis see on, seda sa ei saa kunagi teada. Sa ei saa kunagi teada tõde, sest see on liikumine. See on liikumine! Sa ei saa seda kinni püüda, sa ei saa seda piirata, sa ei saa seda väljendada. See ei ole loogiliselt kindlaks tehtud eeldus, mis meid huvitab. Nii et see peab olema sinu avastus. Mis kasu on minu kogemusest? Meil on talletatud tuhandeid ja tuhandeid kogemusi – need ei ole sind aidanud. See on lootus, mis hoiab sind käimas – "Kui ma järgin seda veel kümme või viisteist aastat, siis võib-olla ühel päeval suudan seda teha..." , sest lootus on struktuur."

"Ma avastasin enda jaoks ja enda poolt, et ei ole olemas mina, mida realiseerida – see on realiseerimine, millest ma räägin. See on muserdav löök. See tabab sind nagu pikselöök. Sa oled investeerinud kõik ühte korvi, eneseteostusse, ja lõpuks avastad äkki, et ei olegi mina, mida avastada, ei olegi mina, mida realiseerida – ja sa ütled endale: "Mida kuradit ma olen kogu oma elu teinud?!". See lõhestab su"

"Ei midagi. See ongi avastus. Niinimetatud eneseteostus on avastamine enda jaoks ja enda poolt, et ei ole olemas mina, mida avastada. See on väga šokeeriv – "Miks ma olen kogu oma elu raisanud?". See on šokeeriv asi, sest see hävitab iga närvi, iga raku, isegi rakud sinu luuüdis. Ma ütlen sulle, et see ei saa olema lihtne asi, seda ei anta sulle kuldsel taldrikul. Sa pead täielikult pettuma, siis hakkab tõde end omal moel väljendama. Ma olen avastanud, et tõde on mõttetu püüda avastada. Tõe otsimine on, nagu ma olen avastanud, absurdne, sest see on asi, mida ei saa tabada, piirata ega väljendada."

* * *

"Näed, minu raskused inimeste puhul, kes minu juurde tulevad, on järgmised: tundub, et nad ei ole võimelised mõistma, kuidas ma toimin, ja mina ei ole võimeline mõistma, kuidas nad toimivad. Kuidas me saame jätkata dialoogi? Me mõlemad peame peatuma. Kuidas saab meie mõlema vahel toimuda dialoog?"

"Ma ei püüa siin midagi müüa. Sul on võimatu seda simuleerida. See on asi, mis on juhtunud väljaspool valdkonda, kus ma ootasin, unistasin ja soovisin muutusi, nii et ma ei nimeta seda "muutuseks". Ma tõesti ei tea, mis minuga on juhtunud. See, mida ma sulle räägin, on see, kuidas ma toimin. Tundub, et sinu ja minu toimimise vahel on mingi erinevus, kuid põhimõtteliselt ei saa olla mingit erinevust. Kuidas saab olla mingi erinevus meie vahel? Ei saa olla; kuid sellest, kuidas me püüame end väljendada, tundub, et on. Mul on tunne, et mingi erinevus on olemas, ja mis see erinevus on, seda püüan ma mõista. Niisiis, see on see viis, kuidas ma töötan."

"Lihtsamalt öeldes. Ma ei suuda jälgida väga keerulist struktuuri – mulle on see raske, näed. Tõenäoliselt olen ma madalatasemeline idioot või midagi sellist, ma ei

tea – ma ei suuda kontseptuaalset mõtlemist jälgida. Võid seda väga lihtsate sõnadega väljendada. Milline on täpselt küsimus? Sest vastus on olemas, ma ei pea seda andma. Tavaliselt ma restruktureerin küsimuse ümber, sõnastan selle ümber nii, et küsimus tundub sulle mõttetu."

"Kui keegi esitab mulle äkki küsimuse, püüan vastata, rõhutades ja osutades, et sellele küsimusele ei ole vastust. Nii et ma lihtsalt sõnastan ümber, struktureerin ümber ja viskan sulle sama küsimuse tagasi. See ei ole mängimine, sest ma ei ole huvitatud sellest, et sind oma seisukohale võita. Küsimus ei ole arvamuste pakkumises – muidugi on mul oma arvamused kõigest, alates haigustest kuni jumalikkuseni, kuid need on sama väärtusetud kui kellegi teise omad."

"Küsituleja on see, kes loob vastuse; ja küsija tekib vastusest, muidu poleks küsijat. Ma ei püüa sõnadega mängida. Sa tead vastust ja soovid minult kinnitust või soovid, et sinu probleemile heidetaks mingisugust valgust või oled uudishimulik – kui sa mingil neist põhjustest tahad minuga dialoogi pidada, siis sa raiskad lihtsalt oma aega; pead minema teadlase, asjatundja, õpetlase juurde – nemad võivad sellistele küsimustele palju valgust heita. See on kõik, mis mind sellises dialoogis huvitab: aidata sul oma küsimust sõnastada. Proovi sõnastada küsimus, mida saad nimetada enda omaks."

* * *

"Sinu loomulikul seisundil ei ole mingit seost religioosse õndsuse, joovastuse ja ekstaasi seisunditega; need jäävad kogemuste valdkonda. Need, kes on läbi sajandite juhtinud inimest tema religioossuse otsingutel, on ehk kogenud neid religioosseid seisundeid. Nii nagu sina. Need on mõttepõhised olemise seisundid, ja nii nagu nad tulevad, nii nad ka kaovad. Krishna teadvus, Buddha teadvus, Kristuse teadvus või mis iganes, kõik need on eksimused vales suunas: nad kõik on ajaväljas. Ajatut ei saa kunagi kogeda, seda ei saa kunagi haarata, hoida, veel vähem väljendada, mis tahes inimene. See käidud tee ei vii sind kuhugi. Seal ei ole mingit oaasi, mis asub seal; sa oled kinni miraažis."

"Näed, inimesed kujutavad tavaliselt ette, et nn valgustumine, eneseteostus, Jumala ilmumine või mis iganes (mulle ei meeldi neid sõnu kasutada) on midagi ekstaatilist, et sa oled pidevalt õnnelik, kogu aeg õndsas seisundis – need on nende inimeste kujutelmad..... Ei ole mingit seost sinu ettekujutuse ja tegeliku olukorra vahel..... Seepärast ütlen ma väga sageli inimestele: "Kui ma annaksin teile aimu sellest, mida see kõik endast kujutab, siis te ei puudutaks seda isegi mitte pika puuga, kümnejalase puuga. Te jookseksite selle eest ära, sest see ei ole see, mida te tahate. Seda, mida sa tahad, ei ole olemas."

"Me ei taha olla hirmust vabad. Kõik, mida me tahame teha, on mängida sellega mängu ja rääkida hirmust vabanemisest."

"Näed, et otsimine viib sind endast eemale – see on vastupidises suunas – sellega ei ole mingit seost."

"Otsingud on alati vales suunas, nii et kõik, mida sa pead väga ülevaks, kõik, mida sa pead pühaks, on selles teadvuses saastunud. Sulle võib-olla ei meeldi sõna "saastumine", kuid kõik, mida sa pead pühaks, ülevaks ja elutargaks, on saastunud."

"Mõistmine on seisund, kus küsimust ei ole enam olemas; seal ei ole midagi, mis ütleks: "Nüüd ma saan aru!" – see on põhiline erinevus meie vahel. Kui sa mõistad, mida ma räägin, siis ei jõua sa kuhugi."

"See teadvus, mis toimib minus, sinus, aiateos ja vihmaussis väljas, on üks ja seesama. Minus ei ole piire; sinus on piirid – sa oled sellesse suletud. Tõenäoliselt see piiramatu teadvus tõukab sind, ma ei tea. Mitte mina; mul ei ole sellega midagi pistmist. See on nagu vesi, mis leiab oma taseme, see on kõik – see on tema olemus. See on see, mis sinus toimub: elu püüab hävitada seda ümbritsevat asja, seda surnud mõtte- ja kogemusstruktuuri, mis ei ole tema olemusest tulenev. See üritab välja tulla, avaneda. Sa ei taha seda. Niipea, kui näed seal pragusid, tood krohvi ja täidad need ja blokeerid selle uuesti. See ei pea olema nn. eneseteadlik inimene või

vaimne inimene või Jumala-teadlik inimene, kes sind tõukab; kõik, mis seal on, õpetab sind niisama, kui sa ainult lased tal teha seda, mida ta suudab."

* * *

"Meil on religioosses valdkonnas väga kummalised ideed – piiname seda keha, magame naelamati peal, kontrollime, eitame asju – teeme igasuguseid naljakaid asju. Milleks? Miks eitada teatud asju? Ma ei tea. Mis vahe on sellel, kas mees läheb baari klaasi õlut jooma või mees läheb templisse ja kordab Rama nime? Ma ei näe mingit põhimõttelist erinevust.... Ma ei ole põgenemiste vastu, kuid olenemata sellest, kas sa põgened selle või teise tee kaudu, põgenemine on põgenemine. Sa põgened iseenda eest.... See, mida sa teed või ei tee, ei ole üldse oluline. Sinu pühaduse praktika, sinu vooruse praktika – see on ühiskonna jaoks sotsiaalselt väärtuslik, kuid sellel ei ole sellega midagi pistmist."

"Seksuaalenergiat säästes ei paranda sa ennast kuidagi. See on liiga rumal ja liiga absurdne. Miks nad on sellele nii palju rõhku pannud? Karskus, talitsetus, tsölibaat ei aita sind selles seisundis, selles olukorras."

"Sa ei tea, mis on hea; sa tead ainult seda, mis on sinule hea. See on kõik, mis sind huvitab, see on fakt. Kõik keskendub sellele. Kogu sinu kunst ja mõistus keskendub sellele. Ma ei ole küüniline. See on fakt. Selles pole midagi halba. Ma ei ütle midagi selle vastu. Olukorrad muutuvad, kuid see on see, mis juhib sind läbi kõigi olukordade. Ma ei ütle, et see on vale. Kui see ei ole nii, siis on sinuga midagi viga. Niikaua kui sa tegutsed selles valdkonnas, mida nad nimetavad "vastandite paariks", hea ja halb, oled alati valiv, igas olukorras, see on kõik – sa ei saa selle vastu midagi teha."

"Moraalne inimene" on "kana". "Moraalne inimene" on hirmunud inimene, kanasüdamega inimene – sellepärast ta harrastab moraali ja istub teiste üle kohut mõistma. Ja tema õiglane nõrdimus! Moraalne inimene (kui ta on olemas) ei räägi kunagi, mitte kunagi moraalist ega mõista kohut teiste moraali üle. Mitte kunagi!"

"Minu tegevuse kahtluse alla seadmine enne ja pärast on minu jaoks lõppenud. Moraaliküsimus – "Ma oleksin pidanud käituma nii, ma ei oleks pidanud käituma naa. Ma ei oleks pidanud seda ütlema" – minu jaoks ei ole midagi sellist olemas. Ma ei kahetse midagi, ei vabanda, kõik, mida ma teen, on automaatne. Antud olukorras ei ole ma võimeline tegutsema teisiti. Ma ei pea ratsionaliseerima, loogiliselt mõtlema – mitte midagi – see on üks ja ainus tegevus selles konkreetses olukorras."

** * **

"Sa küsid minult: "Kas millelgi on mingi eesmärk?". Vaata, siin on sulle antud palju tähendusi ja eesmärke. Miks sa ikka veel otsid elu mõtet, elu eesmärki? Kõik on rääkinud elu mõttest ja eesmärgist – kõik. Vastuseid on andnud inimkonna päästjad, pühakud ja targad – neid on Indias tuhandeid – ja ometi esitad sa tänapäeval ikka veel sama küsimust: "Kas elul on mingi eesmärk või mõte?". Kas sa ei ole rahul või ei ole sa tegelikult huvitatud, et seda ise teada saada? Ma väidan, et sind ei huvita see tegelikult, sest see on hirmutav asi. See on väga hirmutav asi. Kas tõde on üldse olemas? Kas sa oled seda küsimust endale kunagi esitanud? Kas keegi on rääkinud tõtt?"

"Mõnes mõttes on kogu elu nagu suur unenägu. Ma vaatan sind, aga ma ei tea sinust tegelikult midagi – see on unenägu, unenäomaailm – selles ei ole üldse mingit reaalsust. Kui kogemise struktuur ei manipuleeri teadvust (või kuidas iganes sa seda nimetada tahad), siis on kogu elu suur unenägu, kogemuslikust vaatepunktist – mitte siit, vaid sinu vaatepunktist. Näed, sa omistad asjadele – mitte ainult esemetele, vaid ka tunnetele ja kogemustele – reaalsuse ja arvad, et need on reaalsed. Kui sa ei tõlgenda neid oma kogutud teadmiste seisukohalt, siis ei ole need asjad; sa tõesti ei tea, mis need on."

"Julgus on kõrvale jätta kõik, mida inimene on enne sind kogenud ja tundnud. Sa oled ainus, kes on suurem kui kõik need asjad. Kõik on lõppenud, kogu traditsioon on lõppenud, ükskõik kui püha see ka poleks – siis alles saad olla sina ise – see on individuaalsus. Esimest korda muutud üksikisikuks. Niikaua kui sa sõltud kellestki,

mõnest autoriteedist, ei ole sa üksikisik. Individuaalne ainulaadsus ei saa end väljendada, kui valitseb sõltuvus."

"Minu elulugu ulatub teatud punktini ja siis see lõpeb – pärast seda ei ole enam elulugu. Soovimatus, mitte-haletsus, mitte-oht – neil asjadel ei ole minu jaoks mingit tähendust; need on valed, ja need ei ole mitte ainult valed, vaid võltsivad mind. Ma olen kogu selle asja lõpetanud."

* * *

Ma ütlesin selle peatüki alguses, et "on ka teisi asju, mida ma olen lugenud, kus ta näib olevat endaga vastuolus, asju, millega ma ei nõustu või millest ma võib-olla ei saa täiesti aru." Ilmselt nõustub U.G...

"Ma eitan alati seda, mida ma ütlen. Ma teen avalduse, kuid see avaldus ei väljenda kõike, mida öeldakse, seega ma eitan seda. Sa ütled, et ma räägin iseendale vastu. Ma ei ole üldse vastuoluline. Ma eitan esimese väite, teise väite ja kõik teised väited – seepärast kõlab see mõnikord väga vastuoluliselt. Ma eitan seda kogu aeg." 1

ALLMÄRKUSED

1. [Essential UG](#) – "Minu õpetusel, kui te seda sõna soovite kasutada, ei ole autoriõigust. Te võite vabalt reprodutseerida, levitada, tõlgendada, valesti tõlgendada, moonutada, väänata, teha, mida soovite, isegi nõuda autorlust, ilma minu nõusolekuta või kellegi loata." ↩

36. peatükk - Tulevik

Küsimus: Ma arvasin, et ma lugesin just [kahekümne seitsmendast peatükist](#), et aega ei ole olemas. Miks sa nimetad selle raamatu viimast peatükki "Tulevik"?

Vastus: Sul on õigus. Kuid ma ütlesin ka [kahekümnendas peatükis](#), et "ma võin veel unistada", ja seda ma tahaksin teha – unistada natuke tulevikust –, kui ma ei seo end nende unistuste täitumisega.

Tegelikult hakkad kookonis viibimise lõpu poole nägema universaalses ookeanis lainetusi, liikumist "Maa keskkonna" mallil; ja mõnikord on lõbus spekuloida – üldiselt –, kuhu need lained võivad suunduda. Ma näen paari virvendust, millele ma tahan enne selle raamatu lõpetamist paar minutit keskenduda, lihtsalt sellepärast, et mõned neist asjadest on minu arvates põnevad.

Esimene virvendus, mida ma näen, on see, et draama ja konfliktid, valu ja kannatused, sõda ja vägivald ja raskused "Maa keskkonna" mallis on tegelikult kasvamas kogu maailmas, vaatamata – või võib-olla, nagu [kaheksateistkümnendas peatükis](#) selgitatakse, osaliselt tänu – üha enamate "rahutöötajate" vastupanule. Mõned "arenenud" riigid ei ole veel nii tugevalt kannatanud, kuid see juhtub, kui globaalne majandussüsteem muutub üha kaootilisemaks.

Tundub, et iga päev on uudised täis rohkem surmajuhtumeid sõja ja vägivald ning ka loodusõnnetuste tagajärjel. Ülemaailmselt on rohkem inimesi ilma tööta, rohkem inimesi elab vaevu peost suhu, rohkem inimesi kaotab oma kodu, rohkem inimesi ei tea, kuidas nad või nende perekonnad võiksid ellu jääda. Üha rohkem majandusi kukub kokku, üha rohkem valitsusi kukub kokku või kukutatakse ning üha rohkem teooriaid kõigest kukub kõrvale.

Minu jaoks ei ole see aga üldse "halb" asi. See võib tegelikult anda märku massilise väljarände algusest kinost, kus suur hulk Mängijaid koguneb aia juurde ja on valmis Elupuust sööma. Teisisõnu, kruvid võivad pingulduda, kummipael võib venida oma piirini, olukord halveneb, kuni üha rohkem Inimlapsi on valmis oma istekohalt püsti tõusma ja karjuma: "*Me oleme kuradi vihased ja me ei kannata seda enam*" – ja üha rohkem Inimtäiskasvanuid mõistab, et ka see, mis kino taga on, ei toimi, ja suundub ukse poole. Mõnikord peavad asjad selleks päris "halvaks" minema.

Aga ma olen varemgi olnud liiga optimistlik, nii et ma ei saa kindel olla. Nagu Alan Shore ütles ühes *Boston Legal* episoodis oma lõppsõnas...

"Kui selgus, et massihävitusrelvade asi ei olnud tõsi, ootasin, et Ameerika rahvas tõuseb üles. Nad ei teinud seda. Siis, kui Abu Ghraibi piinamisjuhtum tuli päevavalgele ja selgus, et meie valitsus osales väljaandmises – praktikas, kus me röövime inimesi ja anname nad üle režiimidele, kes on spetsialiseerunud piinamisele –, olin kindel, et Ameerika rahvast saame siis kuulda. Me jäime vaikselt seisma.

"Siis tuli uudis, et me vangistasime tuhandeid nn terrorismis kahtlustatavaid, lukustasime nad ilma õiguseta kohtuprotsessile või isegi ilma õiguseta astuda oma süüdistustele vastu. Kindlasti ei kannataks me seda kunagi. Me tegime seda.

"Ja nüüd on selgunud, et täitevvõim on teostanud massilist ebaseaduslikku riigisisest jälgimist omaenda kodanike – teie ja minu – üle; ja ma vähemalt lohutasin end sellega, et lõpuks – lõpuks – on Ameerika rahvale küllalt. Ilmselt me ei ole seda teinud.

"Tegelikult, kui selle riigi rahvas on rääkinud, siis on sõnum: "Me oleme kõigega nõus – piinamine, läbiotsimised ja arestimised ilma vahistamismääruseta, ebaseaduslikud pealtkuulamised, vangistus ilma õiglase kohtumõistmise või kohtuprotsessita, sõda valede ettekäändel". Meid kui kodanikke ei ole ilmselt

*solvatud. Kolledžite üliõpilaslinnakutes ei toimu mingeid meeleavaldusi; tegelikult ei ole selgeid märke sellest, et noored paistaks seda isegi märkavat."*¹

Võib-olla on see julgustav märk, et "noored" ei avalda meelt kolledžite üliõpilaslinnakutes ega protesteeri muul viisil üldiselt. Võib-olla tähendab see, et nad hakkavad mõistma, et "asjade muutmine" ei toimi, kuid nad näevad ka vastupanu mõttetust, kino tagaruumides rühmadega liitumise eesmärgipärasust, kõigi kohtumõistvate uskumussüsteemide ohjeldamatuid vastuolusid ja ebakõlasid.

Võib-olla on "noored" lihtsalt tuimad, tüdinud sellest kõigest, kuid neil pole aimugi, mida teha, pole veel mingit ettekujutust elujõulisest alternatiivist aegunud ja ebatäpsetele elumudelitele, mis leidub kinosaaalis. Võib-olla on nad valmis selle Inimmängu mudeli jaoks.

Nagu ma küsisin [kahekümne esimeses peatükis](#): "Kui palju valu ja kannatusi, piiranguid ja keeldusid on veel vaja, enne kui miljonid Mängijad alistuvad, mõistavad, et seda valu ja kannatusi põhjustavad nende enda hinnangud ja vastupanu ning on valmis hakkama töötlemata valeteadmisi ja ego kihte, mis on osa elust kinosaaalis?"

Nii et virvendus number üks näib mulle suunduvat suurema valu ja kannatuste suunas ja ütleb mulle, et vagun on lähenemas esimese mäe tipule, kui asjad lähevad tõeliselt raskeks ja seesolijate jaoks läheb tõeliselt raskeks.

* * *

Virvendus number kaks, vastupidises suunas toimuv, on see, et üha rohkem Mängijaid ärkab unenägude seisundist või vähemalt ärkab oma unenägude **seisundis**.

Tuleta meelde, et ma rääkisin [kahekümne neljandas peatükis](#) "Maakeskkonna" "mallist" (või maatriksist). Spekuleerime veidi selle üle, kuidas see mall võib aeg-ajalt muutuda....

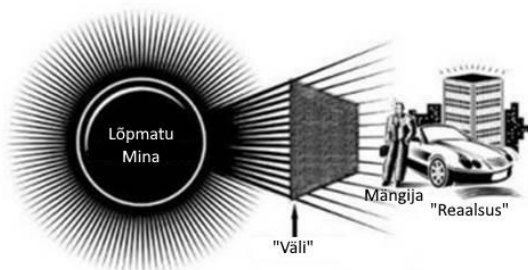
Kas mäletad "The Field"?

"Kõigi võimaluste väli." 2

"Universumi aluseks on üks universaalne intelligentsuse väli... kõigi looduseaduste allikas; kõik fundamentaalsed jõud, kõik fundamentaalsed osakesed, kõik seadused, mis reguleerivad elu igal tasandil universumis." 3

"Me ei saa seletada seda, mida me näeme ainena... kui me ei kujuta ette, et need aineosakesed tulevad kuidagi välja või tekivad nendest mõttelainemustritest." 4

Lõpmatu Mina läheb sellele Väljale ja valib teatud kindlad lainesagedused, et luua oma Mängijale soovitud holograafilised kogemused.

Kuid selle asemel, et iga kord uuesti luua auto, hooned ja kohver – ja galaktikad, päikesesüsteem ja see planeet –, kasutab ta "Maakeskkonnaks" kutsutud "Maakeskkonna" malli, mida ma olen kasutanud oma põhilise "täieliku sisseelamisfilmi komplekti" jaoks, ja lisab iga Mängijale soovitud unikaalseid aspekte, mida ta soovib. Seejärel laeb ta selle hologrammi oma Mängija aju.

Ma rääkisin ka sellest, et inimese aju võtab neid holograafilisi lainesagedusi Väljast vastu ja tõlgib need meie "füüsilisse reaalsusesse", nagu raadio, mis

võtab vastu helilaine sagedusi ja tõlgib need muusikaks ja sõnadeks, mida me kuuleme; ja siin tuleb mängu Mängija. Luba mul selgitada....

Raadiol on teatav sagedusvahemik, mida ta suudab vastu võtta ja heliks muundada. AM-piirkond on 535-1605 KHz ja FM-piirkond on tavaliselt 88-108 MHz, kuigi see võib riigiti veidi erineda. Ilmselgelt on helisid kuulda ka väljaspool neid sagedusi, kuid raadiovastuvõtja ei võta neid vastu.

See kehtib ka inimeste kohta, kes kuulevad samuti ainult piiratud hulka helisid. Koerad, delfiinid ja teised loomad kuulevad näiteks teistsuguseid sagedusi kui meie.

On olemas teaduslikke tõendeid, et meie aju võtab vastu palju laiemat sageduste vahemikku, kui me suudame tajuda. Michael Weliky Rochesteri ülikoolist viis läbi uuringu, mille tulemusena jõudis ta järeldusele, et võib-olla koguni 80% sagedustest, mida me vastu võtame, on "lukustatud meie peas", 5 mida ei ole võimalik tajuda.

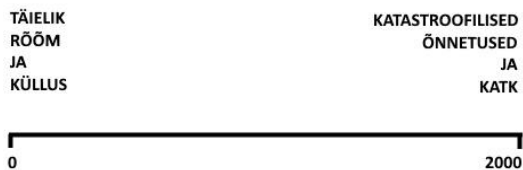
Sõltumata sellest, kui laiaulatuslikult on inimaju võimeline vastu võtma sagedusi Väljast, on selge, et on olemas piiratud hulk sagedusi, mida me tegelikult tajuda suudame. Mis täpselt määrab selle sagedusvahemiku? Otsused, uskumused, arvamused ja hirmud, mida me kujundame Inimmängu esimeses pooles. Nii et igal hetkel on "Maakeskkonna" mall, mis on saadaval *Lõpmatu Mina* jaoks, et luua hologramm oma Mängijale, piiratud teatud sageduste vahemikuga, mida Mängija suudab tajuda oma hinnangute, uskumuste, arvamuste ja hirmude põhjal.

Ma tahan seda kolmandat korda öelda, sest see on nii oluline: *Meie hinnangud, uskumused, arvamused ja hirmud piiravad sageduste vahemikku, mida meie Lõpmatu Mina saab kasutada Väljast, et laadida alla holograafilise kogemus, mida me saame tajuda.* Seda demonstreerib nii hästi Dr. Bruce Lipton oma harjutuses kahe värvilise prilliga ja hirmu ja armastuse piltidega. 6

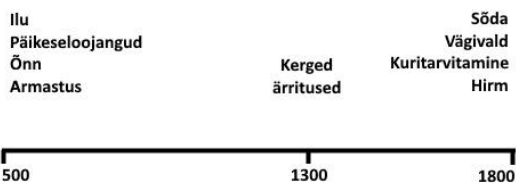
Seda silmas pidades tahan ma vaadata meie praeguse "Maakeskkonna" mudeli sagedusala, kuid see saab olema veidi keeruline, selle sõnastuse ja raadioga võrdluse tõttu. Tahan rõhutada, enne kui alustame, et ükski sagedus ei ole "parem" või "halvem" kui mõni teine sagedus; ja kui ma kasutan teatud numbreid sageduste tähistamiseks, siis **ei tähenda**, et üks number on "parem" või "halvem" ainult seetõttu, et see on "kõrgem" või "madalam" number. Näiteks ei ole muusika 91,3 raadiosagedusel "parem" kui muusika 104,7. See on lihtsalt erineva sagedusega ja erineva sisuga. Sa võid eelistada ühe muusikaliigi kuulamist teisele, kuid see ei tee seda "paremaks".

Et aidata kõrvaldada kõik hinnangud numbrite kohta, olen tahtlikult pööranud järgmised graafikud vastupidiseks sellele, mida me tavaliselt ootaksime. Tegelikult on see, kui sa seda nii teed, rohkem kooskõlas meie Ameerika mägede analoogiaga, kus mida "kõrgemale" sa esimesel mäel lähed, seda rohkem piiranguid koged.

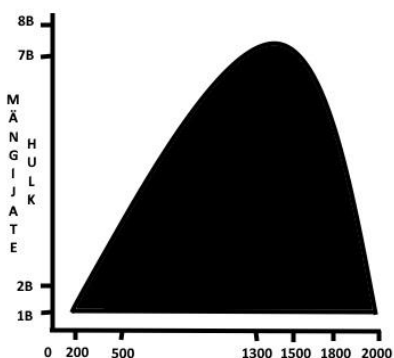
Hästi. Ütleme meelevaldselt, et meie *Lõpmatu Mina* jaoks holograafilise kogemuse loomiseks kättesaadava Välja kogu sagedusvahemik ulatub 0-st 2000-ni, umbes nii.....

Kuid enamik Mängijaid suudab tänapäeval tajuda vaid osa sellest sagedusvahemikust (500-1800) oma hinnangute, uskumuste, arvamuste ja hirmude tõttu, umbes nagu see.....

Kui me kujutaksime graafiliselt Maa Mängijad ja nende tajutavaid sagedusvahemikke, siis võiks see välja näha nagu Belli kõver.....

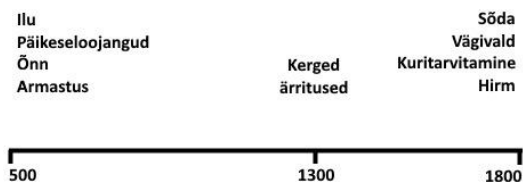
...väga vähe on neid, kelle kogemused koosnevad peamiselt täielikust rõõmust ja küllusest (peaaegu ilma piiranguteta); samuti väga vähe on neid, kes kogeavad tohutuid katastroofe ja katku (täielik piiratus); ja valdav enamus on "Maa keskkonna" malliga, mis ulatub ilust, päikeseloojangutest, õnnest ja armastusest sõja, vägivalda, kuritarvitamise ja hirmuni.

Igal ajahetkel on minu jaoks huvitav vaadata "Maa keskkonna" malli, mis ilmub minu enda hologrammis, et näha, milline on selle sagedusala ja kuidas see muutub. Nagu ma ütlesin, tundub mulle, et üha rohkem Mängijaid kogeb rohkem sõda, vägivalda, kuritarvitamist ja hirmu. Viimase viiekümne aasta jooksul on nende inimeste arv, kes kannatavad ja vaevlevad, võrreldes varasemate mallidega tunduvalt kasvanud. See ütleb mulle, et üha rohkem ja rohkem Mängijaid läheneb Inimmängu esimeses pooles piiratusse tippu ja üha rohkem *Lõpmatuid Minasid* võib olla valmis oma Mängijate jaoks teise poolde sisenemiseks.

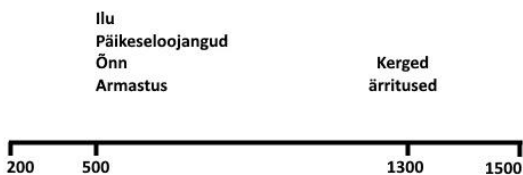
Kas ma tegin selle selgeks? Selle asemel, et hinnata loodusõnnetustest tingitud surmajuhtumite arvu suurenemist või maailma finantssüsteemi kokkuvarisemist või liustike sulamist kui "halba", võivad need olla lihtsalt märk sellest, et "Maa keskkonna" mallile ilmnev piirangute hulk on saavutamas oma maksimaalset piirmäära ja võib põhjustada rohkemate Mängijate liikumist Inimmängu teise poolde – nagu ma ütlesin, nagu kummipael, mida venitatakse oma piirini, enne kui see puruneb.

* * *

Kuidas me saame siis hakata tajuma erinevaid sagedusi "Maa keskkonna" mallil? Lastes lahti oma hinnangutest, uskumustest, arvamustest ja hirmudest individuaalse Mängija tasandil. Meil on vaba tahe ja võime seda teha; ja selle protsessi käigus nihutame "Maakeskkonna" malli sagedusala, mida saame tajuda, ja seega ka sagedusala, mida meie *Lõpmatu Mina* saab kasutada oma hologrammide loomiseks, sellest...

...sellele....

Sa märkad, et sõda ja vägivald ning kuritarvitamine ja hirm ei ole selles uues vahemikus enam tajutavad. Nad on endiselt olemas, nagu kõik sagedused, kuid me lihtsalt ei koge neid enam individuaalsete Mängijatena.

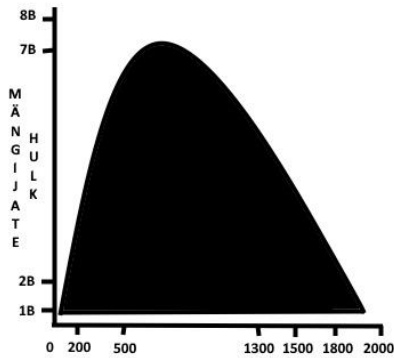
See juhtub, kui Mängija liigub oma kookonis edasi, kui ta teostab Roberti protsessi ja teeb oma vaimset autolüüsi, lastes lahti oma hinnangutest, uskumustest, arvamustest ja hirmudest ning eelkõige eemaldades ego kihid; nad lihtsalt lõpetavad piiravate kogemuste, mis neil olid kinosaalis, ilmumise nende hologrammidesse.

Spektri teises otsas hakkame kogema enamat kui lihtsalt ilu, päikeseloojanguid, õnne ja armastust, kui liigume piiramatult rõõmu ja külluse suunas.

Tahan rõhutada, et nende uute sageduste loomiseks ei ole vaja "saata uut informatsiooni Väljale", nagu mõned õpetajad on soovitanud, sest Väljal on juba kogu informatsioon ja kõik võimalused olemas, ja kuna meie kui Mängijad ei saa niikuinii midagi luua. Samuti ei ole vaja muuta DNA-ahelate arvu, saavutada teatud "valgustatuse" taset, süüa ainult orgaanilist toitu, mediteerida või teha midagi muud, et hakata tajuma seda uut sageduste vahemikku. Kõik, mis on vaja, on lahti lasta hinnangutest, uskumustest, arvamustest ja hirmudest, mis määrasid Inimmängu esimese poole sagedusvahemikud.

Nüüd on huvitav küsimus: Mis oleks, kui suur hulk Mängijaid lahkuksid kinosaalist, pääseksid läbi oma kookoni, laseksid lahti oma hinnangutest, uskumustest, arvamustest ja hirmudest ning oleksid võimelised tajuma seda uut sagedusala? Mis mõju oleks sellel "Maakeskkonna" mallile Väljas – sellele, mida *Lõpmatud Minad* kasutavad oma Mängijatele holograafiliste kogemuste loomisel?

Teisisõnu, milline võib olla mõju, kui suur hulk Mängijaid alustab liblikateks muutumist? Kas Belli kõver näeks siis välja nii?

* * *

Briti bioloog Rupert Sheldrake'il on teooria, mida ta nimetab "morfiliseks resonantsiks" või "morfilise välja teooriaks". [7](#)

Põhimõtteliselt ütleb teooria, et kui piisavalt palju liigi liikmeid on omaks võtnud sama käitumise, saavutatakse kriitiline arv, mida nimetatakse "kriitiliseks massiks", ning see uus käitumine kandub automaatselt ja kiiresti "morfilise resonantsi" kaudu kogu liigile.

"mõiste [morfilised väljad] on oma tähenduselt üldisem kui morfogeneetilised väljad ja hõlmab lisaks morfogeneesi väljadele ka muud liiki organiseerivaid välju; loomade ja inimeste käitumise, sotsiaalsete ja kultuuriliste süsteemide ning vaimse tegevuse organiseerivaid välju võib pidada morfilisteks väljadeks, millele on omane mälu." [8](#)

Sheldrake'i teooriaid on peavoolu bioloogid juba aastaid tugevalt kritiseerinud. Mõned kvantfüüsikud on siiski toetanud Sheldrake'i hüpoteesi ja isegi David Bohm pakkus välja, et see on kooskõlas tema enda ideedega sellest, mida ta nimetas "implikatiivseks" ja "eksplitsiitseks" korraks. [9](#)

Ma tean oma otsestest kogemustest selle mudeli testimisel ja vaidlustamisel, et individuaalne Mängija saab oluliselt muuta sageduste vahemikku, mida tema *Lõpmatu Mina* saab kasutada oma holograafiliste kogemuste loomiseks,

lastes lahti hinnangutest, uskumustest, arvamustest ja hirmudest ning eemaldades ego kihid.

Nii et ma mõtisklen....

Kui üha rohkem ja rohkem Mängijaid siseneks oma kookonitesse, siis kas transformatsiooniprotsess muutuks iga uue põlvkonna jaoks kiiremaks ja lihtsamaks?

Kas lõpuks saavutatakse kriitiline mass, kus kõik Mängijad Maal automaatselt kinost välja ja oma kookonitesse kõndima hakkavad?

Kas Maa kui Mängija ise ei vajaks enam kino ja alustaks täiesti uut mängu?

See on virvendus number kaks.

Ma tahaksin jääda piisavalt kauaks, et näha, kuhu see läheb.

ALLMÄRKUSED

1. Shore, Alan. In closing arguments on *Boston Legal*, Season Two, Episode 19. [Stick It](#) – first broadcast March 14, 2006 ↩
2. McTaggart, Lynne. [The Field: The Quest for the Secret Force of the Universe](#)↩
3. Hagelin, John. [What the Bleep!?! – Down the Rabbit Hole](#)↩
4. Wolf, Fred Alan. [Ibid.](#)↩
5. Schirber, Michael. [Only Using Part of Your Brain? Think Again](#)↩
6. Lipton, Bruce. [Biology of Perception](#) ↩

7. Sheldrake, Rupert. *A New Science of Life: the hypothesis of formative causation* and *The Presence of the Past: morphic resonance and the habits of nature* ↔
8. Sheldrake, Rupert. *The Presence of the Past: morphic resonance and the habits of nature*, p. 112 ↔
9. Lemley, Brad. *Heresy*↔